CEVAT EREN

KORKU İMPARATORLUĞU

ROMAN

Gürer Yayınları

Gürer Yayınları: 4
Roman Dizisi: 1

Yayınevi Müdürü: Cevad Gürer
Yayın Koordinatörü: Turgut Gürer
Görsel tasarım: Yapım C
Baskı, Cilt: Özkaracan Matbaacılık, Yalçın Korej Caddesi, Basın Sanayi Sitesi, No: 13, Yenibosna, İstanbul

1. Baskı: Haziran, 2007 (2000 adet)
ISBN: 978-975-01088-5-3

© Yayınevinden ve yazardan yazılı izin almadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayınlanamaz.

Gürer Yayıncılık / Prof. Nurettin Mazhar Öktel Sokak, No:3, Kat: 1, 34381, Şişli, İstanbul
Tel: (0212) 224 16 33-35 Fax: (0212) 224 92 26
e.mail: gureryayincilik@gureryayincilik.com

Cevat Eren

Korku İmparatorluğu

Sevgili eşim Nermin'e ve çocuklarıma...

"Herbalde dünyada bir hak vardır. Ve hak, gücün üstündedir! Şu kadar ki, milletin haklarını bilerek, savunma ve korunması için her türlü fedakârlığa hazır olduğunu dünyaya göstermek gerekir. İşte düşmanlarımızın bu hareketi, milletimizi bu düşünceden ve bu fedakârlık duygusundan mahrum zannettiklerinden meydana gelmiştir."

Mustafa Kemal Atatürk

28 Aralık 1919

-6

Bu romandaki bütün kişi ve olaylar hayal ürünüdür.
Olaylarda ve adlarda ortaya çıkacak benzerlikler,
tesadüften başka bir şey değildir.

BÖLÜM BİR

Ekim 1990

İstanbul... Harp Akademileri Komutanlığı...

Merhaba... Ben, emekli Korgeneral Reşat... Arkadaşlarımın arasındaki adımla, Reşat Paşa...

Geçtiğimiz ağustos ayında kadrosuzluktan emekli oldum. Emeklilik planlarımı yaptım. Torunlarıma yakın olmak için, Kışları İstanbul'da geçireceğim. Yazları ise çok sevdiğim Muğla-Dalyan'da olacağım. Bol bol balık tutacağım. Eşim Seval de mutlu bu planımdan.

Bu arada, Harp Akademileri'nde uluslararası ilişkiler dersi vermem istendi. Bu görev, hem benim planlarıma uygun, hem de onur verici. Tek korkum, derslerde başarılı olamamak...

Ne de olsa karşımdakiler birer lise öğrencisi değil, gelecekte Türk Silahlı Kuvvetleri'ni idare edecek kurmay subaylar...

Harp Akademileri'nde ders vermeyi kabul ederken, sivil dostlarımın desteğine güveniyordum. Şu şartı öne sürdüm:

"Artık üniformayı çıkarttığıma göre, emir-komuta kabul etmem. Derslerin programını ben belirlerim. Subaylarımıza vereceğim dersleri beğenmezseniz, bana söylersiniz, giderim... Kendimi yeterli görmezsem, ben sizden affımı dilerim, yine giderim... Ders vermek için de ek ücret almam. Emekli maaşım bana yeter."

El sıkıştık bu şartlarla...

***

Kasım 1990

İstanbul...

Ders vermeye başlamamın üçüncü haftasında, Genelkurmay Başkanlığı'ndan yazılı bir davet aldım. Beni Ankara'ya bekliyorlardı.

Askeri hiyerarşiyi bir kenara bırakıp, Harp Okulu'ndan sınıf arkadaşım olan Genelkurmay 2. Başkanı Orgeneral Serhat'ı telefonla arayarak, "Hayrola Serhat?" diye sordum.

"Hayırdır Reşat. Derslerdeki başarın, buralarda da duyuldu. Biz de öğrencin olmak istiyoruz. Dünyadaki son gelişmeler konusunda görüşlerini almak istiyoruz. Bize bir brifing vermeni rica edecektik."

"Bunu arayıp söyleyebilirdiniz! Resmi yazıya ne gerek vardı? Boşu boşuna insanı meraklandırıyorsunuz... O halde, hemen oraya gelmeme gerek yok. Ben hazırlıklara başlayayım. Hazır olduğumda, seni ararım."

"Tamamdır Reşat. Sen haber ver, birlikte brifing gününü kararlaştıralım."

***

Brifingi hazırlamak için iki hafta kadar bilgi, belge topladım. Sovyetler Birliği çöküyor, dünya tek kutuplu hale geliyordu. Bu bizim için yeni ufuklar, yeni fırsatlar demekti. Üzerimizden Sovyet tehdidi kalkmıştı. Tek cephenin lideri, yıllardır müttefikimiz olan Amerika idi... Savunma harcamalarımız azalacak, bu para ülkenin kalkınmasına harcanacak, insanlarımız daha mutlu yaşayacaktı. Elimdeki bilgileri değerlendirerek, önümüzdeki yıllarda meydana gelebilecek gelişmeleri analiz etmeye çalıştım.

Ortaya, sorunsuz ve mutlu bir Türkiye çıkıyordu... Brifingde göstereceğim slaytları da hazırladım.

Brifing notlarımı tamamlamak üzereyken, bir telefon aldım. MİT'te görev yaptığım yıllarda, bir ara birlikte çalıştığımız Atilla arıyordu. Yıllardır görüşmemiştik. Gözlerden uzak buluşmak istiyordu. "Gözlerden uzaktan kastın ne?" diye sordum. "Kem gözlerden!" yanıtını verdi.

Öğleden sonra Fenerbahçe Orduevi'nde buluşmayı kararlaştırdık. Telefonu kapattıktan sonra, geçmişte tanıdığım Atilla'yı düşündüm ve "Sağlam adamdır. Beni boşuna aramaz," dedim.

***

Atilla'yla randevumuzdan yarım saat önce gittim orduevine. Orduevi müdürü Albay'a durumu anlattım. Sağolsun, bize gizli görüşebileceğimiz küçük bir salon tahsis etti.

Atilla'yı beklemek için dışarı çıktım. Hava serin ama güneşliydi. Sarılıp öpüştük iki eski dost olarak. Denizci bir astsubay, saygılı bir şekilde önümüzden yürüyerek, önceden ayarlanmış küçük salona götürdü bizi.

"Burada da kem göz olmaz herhalde," dedim Atilla'yı görmenin sevinciyle ve ekledim: "yaşlanmışsın. Saçlar da gitmiş."

"Siz aynısınız generalim. Kaç yıl önce çalışmıştık sizinle?"

"10-15 yıl oluyor herhalde, hâlâ teşkilatta mısın?"

"Üç yıl oldu emekli olalı."

"Ne yapıyorsun şimdi?"

"Bir şirkette, eski arkadaşlarla ortak oldum. Buz üretiyoruz. İdare ediyoruz. Benimkisi vakit geçirmek... Bir de hatıralarımı topluyorum. Belki, bir kitap yazarım. Çocuklar da işlerini kurdu. Eşimi kaybettim. İdare ediyoruz işte."

"Teşkilattan ayrılanların kitap yazması da moda oldu. Bazen bakıyorum, yazılmaması gerekenler de yazılıyor. Gayya kuyusu gibiymiş meğer MİT. Ben oradayken, bu gruplaşmaları, hiç fark etmemiştim."

"O zamanlar yoktu, ya da bu kadar değildi. Son zamanlarda gruplaşma arttı. Teşkilat, bunları tamamen temizler, ama işinin ehli adamları elinden kaçırmak istemiyor. Biliyorsunuz, iyi bir eleman yetiştirmek çok zor."

"Bilmez miyim? Hele başımızda bu PKK sorunu varken..."

Kahvelerimizi yudumlarken, "Nedir bu kem gözlerden uzak meselesi?" diye sordum. "Sormayın generalim... Türkiye'nin başı büyük belada! Büyük bir tezgâh kuruluyor!"

Oturduğum yerde dikleştim birden! Atilla, konuşmasını tartarak, tane tane sürdürdü:

"Kızım, Amerika'da evli. Beni hep davet ediyorlardı. Geçen ay oraya gittim. Kızımın da, Amerikalı eşinin de New York'ta geniş bir çevreleri var. Arkadaşlarından bir Türk kızı da FBI'da çalışıyormuş. Adı Sema. Ona, benim Türkiye'deki emekli olduğum görevimi söylemiş. Kız, mutlaka benimle görüşmek istiyormuş. Bir gün, misafirimiz oldu. Kızımın evinde, bir odaya kapandık. Bana bir harita verdi."

Atilla, elini kazağından içeri soktu. Göğüs hizasından büyükçe sarı bir zarf çıkarttı. Zarfın içinden de naylon kılıfta muhafaza edilen haritayı çıkartarak masaya bıraktı.

"Bir bakın generalim... Gerisini, sonra anlatayım."

Naylon zarftan çıkarttığım, dörde katlanmış, Ortadoğu'yu gösteren haritaya baktım. Haritanın, fotoğrafla kopya edildiği belli... Haritaya göre, sınırlar değiştirilmiş, yeni bir takım hayali ülkeler yaratılmıştı... Türkiye'nin doğusu ise Kürt devleti olmuştu... Bir anda kan beynime sıçradı...

Ben sorarcasına bakınca, Atilla devam etti:

"Kıza, böyle çok hayali haritalar gördüğümü söyledim. Kız, Amerika Savunma Bakanlığı'nda, çok etkili olan bir ekip olduğunu anlattı. Bunlara, 'Neocon' deniyormuş. Bazıları da 'Şahinler' diyormuş. Bu ekibin içinde üst seviyede devlet görevlileri ile en büyük petrol şirketleri, silah üreticileri ve en zengin Yahudiler varmış. Belki, başkan bile bu gruba dahilmiş. Kendisi olmasa bile Teksas Valisi olan oğlu bu gruptaymış."

Atilla, bir yudum su içerek anlatmaya devam etti:

"Bunlar, sık sık Teksas'ta buluşurmuş. Çiftlik veya sayfiye evlerinde yaptıkları toplantılarda kuş uçurtulmuyormuş. Bu toplantılara şimdilik sadece Pentagon'un ve CIA'nın başındakiler katılıyormuş. FBI, yurt dışıyla ilgili büyük bir hazırlık yaptıklarından eminmiş, ama şimdiye kadar dışarıya hiçbir bilgi sızmamış."

Hiç araya girmeden, devamını bekledim...

"Yahudi petrolcülerden biri, Washington'un ünlü bir randevuevinin müdavimiymiş. Oradaki randevuevleri, buradakilerden çok farklıymış. Otel gibi lüks, büyük yerler. Gelir, bazen günlerce bu randevuevindeki özel bölümlerden birinde kalırmış. Sürekli birlikte olduğu da Avustralya asıllı bir kadınmış. Bir gün, kadının yanındayken açıp bu haritaya bakmış. Kadın ona, oranın işyeri olmadığını, işlerini başka yerde yapmasını söylemiş. Petrolcü, 'Bu iş değil, büyük bir eğlence' demiş. Sarhoş olduğu için de Amerika'nın dünya haritasını değiştireceğini, tüm dünyanın petrolüne el koyacaklarını, çok para kazanacaklarını söylemiş."

Atilla anlatmayı kesip, "Bir sigara yakabilir miyim generalim? Bırakmaya çalışıyorum ama o beni bırakmıyor," dedi.

Benim eskiden beri sigaradan hoşlanmadığımı biliyordu... "Yak tabii," dedim.

Sigarasından bir nefes çeken Atilla, "Bu merete nereden alışmışım... İçmediğim zaman elim ayağım titriyor," diye hayıflandıktan sonra anlatmaya devam etti:

"Kadın da meraklanıp haritaya bakmış. Çok şaşırmış. Kadının tanıdıkları içinde bir de Türk kızı var. Eşi Amerikalı olan bu kız da FBI'da tercüman olarak görevli. Avustralyalı, Yasemin adlı bu kızı aramış. 'Gel, sana anlatacaklarım var' demiş. Buluştuklarında Türk kızına, petrolcünün söylediklerini anlatmış, 'Senin ülkeni de ilgilendiriyor' demiş. Yasemin önce 'sarhoş palavrasıdır' diye düşünmüş. Haritanın fotoğrafını çekmişler. Sonra, hep beraber yemek yemişler. Bakmış adam palavracı değil. Önemli adamlardan, ilk adlarıyla bahsediyor. İçirdikçe içirmişler. Konuyu haritaya getirmişler. Adam, 'Sisi bana inanmıyor, ama yakında inanacak. Amerika, gücünü bütün dünyaya gösterecek' demiş. Yasemin, ertesi gün araştırmış, adam gerçekten önemli biri. İlk adlarıyla söz ettiği üst düzey yöneticilerle de samimi arkadaş."

Atilla, yeni bir sigara yakarak anlatmaya devam etti:

"Yasemin bu haritadan emin olunca, atlamış uçağa, gelmiş New York'a. Sema'yı bulmuş. Bütün bunları anlatmış. Haritanın fotokopisini bırakıp, Washington'a dönmüş. Sema, bunu yetkililere nasıl ulaştıracağını düşünürken, kızım benim onlara gideceğimi söylemiş. Bana verirken, 'Atilla Bey, bunun Türkiye'deki yetkililerin eline geçeceğine emin olabilirim, değil mi?' diye soruşu, beni çok duygulandırdı. Ama ona hiç belli etmeden, 'Niçin Türk elçiliğine veya konsolosluklarına vermediklerini' sordum. Washington'daki Yasemin, birkaç defa Türkiye Büyükelçiliği'ni telefonla aradı diye, amirinden ihtar

almış. 'Sadece şahsi işleri için aradığında bile ihtar alınca, bana da buradaki konsolosluktan uzak durmamı tembihledi. Her hareketimizi, kontrol ediyorlar' dedi. Bu nedenle böyle uzun bir yol izlemişler. Kalkıp, Sema'nın alnından öptüm. Mutlaka yetkili makamlara ulaştıracağımı söyledim."

Kafam allak bullak olmuştu. İnanılır gibi değildi. Atilla, kalkıp sürahiden bardağını doldurdu. Suyu içtikten sonra, gerisini de anlattı:

"Ertesi gün Türkiye'nin New York Konsolosluğu'na gittim. Başkonsolos Bey'e kendimi tanıttım. Sema adında bir FBI görevlisini tanıyıp tanımadıklarını sordum. Başkonsolos tanımıyordu ama kavas biliyordu. Resmi bayramlarda, konsoloslukta verilen davetlere katılıyormuş. Tarifi de aynen uyuyordu. Konsolosluktan, durumun çok ciddi olduğunu belirterek, büyükelçiliğimizden Washington'da, FBI'da Yasemin adlı bir tercümanı araştırmasını rica ettim. Yanımdan aradı. Onu da tanıyorlardı. Böylece, haritadan emin oldum."

Derin bir sessizlik oldu... Atilla, "Bunu kime vermem gerektiğine karar veremedim. Herhangi bir makama veririm ama bir yerde sümen altı olur diye korkuyorum. Kime vereceğimi bilemezken, dün vapurda eski bir dostumuza rastladım. Sizi sordum. Akademide ders verdiğinizi öğrendim. Serhat Paşa'nın samimi arkadaşınız olduğunu biliyorum. Bence en iyisi, bunu Serhat Paşa'ya ulaştırmak," diyerek sözlerini tamamladı.

Dikkatlice bir daha baktım haritaya. Küçültülmüştü ama kenarlarında askerlerin kullandıkları işaretler, bazı noktaların koordinatları belli oluyordu. Bu, askeri haritacıların hazırladığı bir haritaydı...

Kafam karmakarışık halde, Atilla'yı yolcu ettim...

***

Kendi kaynaklarımı devreye sokarak, Amerikalılardan bilgi almaya çalıştım. Kimse bu haritayı bilmiyordu! Ya da, bilmiyor gibi davranıyordu!

Biz, bu Amerika ile her türlü tehdide birlikte göğüs germemiş miydik? Onlar için Kore'de can vermemiş miydik? Şimdi nasıl oluyor da bizi parçalamaya kalkıyorlardı...

Haritayı inceledikçe, amaçlarını kavramaya başladım. Amerika bizi satacaktı... Ama bu haritayı Amerika'nın hazırladığının kanıtını hâlâ ele geçirememiştim.

Atilla, yine telefonla aradı... Bu defa, eve davet ettim...

Bana bir mektup getirdi... Mektup, New York'taki kızındandı... Mektupta bir cümle vardı... Benim günlerdir peşinde olduğum sorunun yanıtı:

"Emaneti, Albay Ralphy Peterson hazırlamış!"

Atilla, tanıştığı New York Başkonsolosu'nu aramış. Böyle bir subay bulunup bulunmadığını, öğrenmesini rica etmiş. Subay, Pentagon'da görevliymiş...

Bir defa daha teşekkür ettim, Atilla'ya. Üç gün sonra Genelkurmay'da brifing vereceğimi, bu haritayı mutlaka Serhat Paşa'ya ulaştıracağımı söyledim.

***

Kararlaştırılan tarihten bir gün önce gittim Ankara'ya. Çok sıkıntılıydım. Brifingde anlatacaklarım, ülkem için hiç de hoş şeyler değildi... Ama şimdiden, tedbir alınması gerekiyordu... Bakalım beni ciddiye alacaklar mı?

Geceyi Atatürk Orman Çiftliği'ndeki Gazi Orduevi'nde geçirmek istedim. Merkez Orduevi'nde kalsam, büyük ihtimalle, tanıdık birilerine rastlayacaktım. Oysa, beynimi kemiren düşünceler yüzünden kimseyle gülecek, eğlenecek halim yoktu.

Aslında, orduevlerinin resmi ve sıkıcı ortamından da hoşlanmam. Ama bu defa orduevi benim için biçilmiş kaftan.

Gecenin büyük bölümünü bazen notlarımı yeniden gözden geçirerek, bazen kara kara düşünerek, bazen de fazla geniş olmayan odada dolaşarak geçirdim. Birkaç saatlik uykunun ardından, kahvaltı dahi yapmadan orduevinden çıktım.

***

Beni Genelkurmay'a götürecek araç, Gazi Orduevi'nden 09.30'da alacaktı. Umursamadım bunu. Bir taksiyle Kızılay'a gittim. Vatandaşın arasına karıştım. Karıncalar gibiydi insanlar... İzmir Caddesi'nin köşesindeki banktan, sevgiyle izledim onların telaşını. Bu insanlar, ülkeleri üzerine hazırlanan senaryodan habersiz, yaşam mücadelelerinin telaşı içindeydi. Belki varlıklı değildiler ama huzurlu bir ülkede yaşamanın yadsınamaz mutluluğu içindeydiler. Zaman çok çabuk geçmiş. Kolumdaki eskimiş saat panikletti beni...

"Eyvah geç kalıyorum!"

***

Serhat Paşa, "Bizi meraklandırdın Reşat!" diye, sitem ederek karşıladı beni. Ama hararetle sarılması, her zamanki gibi candandı.

"Keşke gideceğin yeri bildirseydin, oradan aldırırdım seni."

"Bir yere gitmedim ki! Programsız, öylesine dolaştım. İyi geldi bana..."

***

Ayakkabılarımı boyatmama bile fırsat vermeden, götürdü beni brifing salonuna. Yüzbaşı Bilgili, verdiğim slaytları sırasıyla yerleştirdi projeksiyon aletine...

Brifinge, genelkurmay başkanı ve kuvvet komutanlarının

dışında, karargahtaki bütün generaller, amiraller ve subaylar gelmişti. Salon, yarı yarıya boştu ama ben bu kadarını da beklemiyordum. Demek ki, söyleyeceklerime değer veriliyordu.

Kürsüye ilerledim ve salonu askerce selamladım.

Kısa bir süre sessizlik oldu. İlk sözlerim, çok önemliydi. Kararımı verdim. İçimden geldiği gibi konuşacağım!

"Beyler kıyamete hazır olun!"

Salonda, buz gibi bir hava esti. Bu nasıl brifing diye. Kendilerine dünyadaki gelişmeler anlatılacaktı ama daha ilk cümlede kıyametten söz ediliyordum.

Boğazımı temizledim ve sözlerimi sürdürdüm:

"Şaşırdınız değil mi? Anlatacaklarımı dinledikten sonra, daha da şaşıracaksınız."

Akademideki hoca gibi davrandığımı hissettim. Karşımdaki amiralleri, generalleri, yüksek rütbeli subayları, akademide kurmay olarak yetiştirilen genç subaylar gibi görmeye başlamıştım.

"Beyler, başımıza büyük bir çorap örülmeye başlanmış. Yıllarca süren ASALA terörü, şimdi PKK terörü, Türkiye'yi güçsüzleştirmeye yönelik, basit eylem planları değilmiş..."

Yine durakladım. İstediğim gibi iyi bir giriş yapamamıştım. Projeksiyon aletini yöneten yüzbaşıya, kararlaştırdığımız küçük parmak işaretini gönderdim. Salonun ışıkları azalırken, ekranda büyük harflerle şu yazı belirdi:

"Amerika, Türkiye Cumhuriyeti'ni parçalamak için hazırlık yapıyor!"

Yine inanmaz bakışlar ve sessizlik...

Bir el işareti daha...

Ekranda, dev bir Ortadoğu haritası belirdi. Salonda homurdanmalar başladı...

"Beyler, kendi aranızda konuşmayınız. Bir şey söylemek istiyorsanız, buyurun herkes duysun."

Tanıdığım bir orgeneral, beni azarlarcasına, yüksek sesle şunları söyledi:

"Emekli bir korgeneral olabilirsiniz, ama gelip Genelkurmay'da Kürt devletini gösteren bir harita açamazsınız!"

"Sayın orgeneralim, lütfen sakin olunuz ve haritayı dikkatle inceleyiniz. Ben, günler, geceler boyu inceledim. Lütfen siz de birkaç dakikanızı lütfediniz. Açıklamalarımı dinledikten sonra isterseniz, beni suçlayabilirsiniz."

Brifing salonunda homurtular devam ediyordu. Benim de hak etmediğim azarlanma nedeniyle, canım sıkılmıştı. Ses çıkartmadan, fısıltıların sona ermesini bekledim.

"Sayın komutanlar, sanırım haritayı yeterince incelediniz. Ama ben yine de bu haritadaki farklılıklara dikkatinizi çekmek arzusundayım. Haritanın sağ tarafına bakarsak, Afganistan, İran ve Pakistan'dan yer alınarak, deniz kenarında Belucistan diye bir devlet yaratılmış. Sol tarafına bakarsak, büyük bir Ürdün çizilmiş ama Filistin yok. Suriye'nin Akdeniz sahilleri, elinden alınıyor ve Lübnan'a veriliyor. Suudi Arabistan'ın Mekke-Medine bölgesinde Vatikan benzeri dini bir devlet yaratılmış. Benim 'kıyamet' dememe neden olan ise ortadaki bölge. Suudi Arabistan'ın doğu kıyılarının bir bölümü ile İran'ın Basra Körfezi kıyıları ellerinden alınmış. Irak üç parçaya bölünmüş. Suudi Arabistan ve İran'dan alınan Basra Körfezi çevresindeki topraklar, Irak'ın güneyinde kurulan Şii devletine verilmiş. Irak'ın orta bölümünde küçük bir Sünni devlet oluşturulmuş. Şimdi gelelim, en can alıcı bölüme... İran'ın batısı, Suriye'nin doğusu, Bağdat'ın hemen doğusundan başlanarak, Kerkük de içine alınarak Irak'ın Kuzeyi ve Türkiye'nin Doğu ve Güneydoğu

bölgeleri birleştirilmiş ve hayali bir Kürt devleti yaratılmış. Haritayı hazırlayanlar hayallerini o kadar geniş tutmuşlar ki, Kürt devletini, Karadeniz sahiline kadar çıkartmışlar. Ermenistan'a da bazı topraklarımızla birlikte Ağrı Dağı'nı vermeyi ihmal etmemişler!"

Soluklanmak için konuşmama ara verdim. Salonda tam bir sessizlik vardı, ama çoğunda anlatılanlara inanmayan bakışlar hâkimdi...

"Şimdi, pek çoğunuzun bu haritanın hikâyesini merak ettiğini biliyorum. Merakta bırakmadan açıklayayım. Dostumuz ve müttefikimiz Amerika ordusunun bir albayı tarafından hazırlanmıştır," dedikten sonra bir daha salonu soldan sağa gözlerimle taradım.

Hâlâ bakışlarda bir inanma belirtisi göremiyordum. Herkesin, çeşitli düşüncelerin girdabında olduğunu fark ediyordum.

"Müttefikimiz Amerika'nın böyle bir harita hazırlayabileceğine, daha doğrusu bizi bölmeye çalışabileceğine ihtimal veremiyordum. Araştırdım, bu harita gerçekten, bir Amerikalı albay tarafından hazırlanmış. Albayın adı bende var. Geçmişte, Brüksel'de Shape Karargâhı'nda, birlikte çalıştığım General Pinkgross'u aradım. Bu haritayı sordum. Önce bilmediğini söyledi. Sonra arayarak, kişisel bir çalışma olduğunu öğrendiğini, Amerika'nın her zaman Türkiye'nin sağlam bir müttefiki olduğunu tekrarladı. Ama bu görüşme, beni tatmin etmedi."

Salondaki general, amiral ve yüksek rütbeli subayların bakışlarından bana inanmaya başladıklarını hissediyordum artık.

***

Parmağımla işareti verince, Yüzbaşı Bilgili slaytı değiştirdi. Perdedeki harita gitti. Yerine şu yazılar geldi:

1-Amerika İmparatorluğu, 2-Petrol, 3-İsrail'in güvenliği, 4-Uydu devletçikler, 5-Enerji yolları, 6-Su kaynakları.

Bir kaç subayın, konuşmalarımı not aldığını gördüm. "Nihayet ciddiye almaya başladılar," diye belli belirsiz bir mutluluk hissettim ve konuşmamı şöyle sürdürdüm:

"Millet olarak, bizim Amerika'ya yaklaşımımızı, en iyi sizler bilmektesiniz. Biz dostlarımıza ve müttefiklerimize vefalı bir milletizdir. Dost bildiklerimizden de aynı davranışı bekleriz. Ben de bu haritayı ilk gördüğümde inanamadım. Çıkar çevrelerinin bir provokasyonu olarak düşündüm ama maalesef gerçek. Gerçek olduğuna kanaat getirince de kendi kendime şu soruyu sordum: 'Onlarca yıldır kader birliği yaptığımız, yeri geldiğinde, omuz omuza savaştığımız Amerika, bizi niçin parçalamak istiyor?' İlk aklıma gelenler, bu gördüğünüz maddeler Sizler başka bilgi ve belgelere ulaşarak, başka nedenler de bulabilirsiniz...

Adında kullanmasa da, Amerika, dünyanın her tarafına yayılmış askeri ve ekonomik gücüyle, günümüzde tam bir imparatorluk haline gelmiştir. Hele Doğu Bloku'nun yıkılmasından sonra imparatorluk, tüm dünyaca da tescillenmiştir. Bu imparatorluğun sürdürülebilmesi için ihtiyaçları da artmaktadır.

Tarihimiz, Osmanlı İmparatorluğu'nun asıl çöküşünün, Kırım Savaşı nedeniyle 1854'te ilk defa aldığı borçla başladığını yazar. O zaman, İngiltere'den 5 milyon altın borç almışız ve ondan sonra bizim için 'Hasta adam' denilmeye başlanmıştı."

Konuşmamı uzatırsam, dikkatlerin dağılacağını biliyordum. Akademi'de arada bir yaptığım gibi kürsüden indim, yavaş adımlarla beni dinleyenlere yaklaştım ve yüksek sesle şu soruyu sordum:

"Amerika'nın bugünkü borcu ne kadar, biliyor musunuz?"

Salonda göz gezdirdim. Bazı subaylar, kendi aralarında bazı rakamlar konuşmaya başladılar ama kimsenin bu soruya verecek, net yanıtı yoktu.

"Tam 9 trilyon dolar!"

Salonda, şaşkınlıktan kaynaklanan bir sessizlik hâkim oldu yeniden.

"Bizim 100 milyar doların biraz üstünde olduğu söylenen dış borcumuz, hepimizi endişelendiriyor ama Amerika'nın şimdiye kadar, hiç böyle bir endişesi olmadı... Nedeni şu: Amerika, bu borcu tüm dünyaya ödetiyor da ondan! Nasıl mı?

Bakınız, ülkemizde bile fiyatlar artık dolarla ifade edilmeye başlandı. Yastık altında altın saklanırken, şimdi dolar var. Bu, bütün dünyada böyle... Amerika para basıyor ve bütün dünya onlardan satın alıyor. Böylece dünya, onların borçlarını finanse etmiş oluyor.

Şimdi diyeceksiniz ki, güzel düzen de Türkiye'nin parçalanması ile bunun ne ilgisi var?.. Onu da basitçe ifade edeyim. Avrupa Birliği'nin Euro diye bir parayı ortaya sürmesi, Amerika'yı tedirgin ediyor. Bunun ilk işaretini de İran'dan gördük. İran, artık petrolünü Euro ile satacağını açıkladı. Asya ülkelerinde de kısmen Dolar yerine Euro ve Yen'e geçiş var. Bu dalga yayılırsa, Amerika İmparatorluğu'nun sonu olur. Avrupa, büyük bir ihtimalle olacakların farkında değil ama Amerika farkında! Borçlarını finanse etmekte zorlanacak. Bu yüzden 100 yıl sonranın planlarını şimdiden yapıyorlar. Hem de öyle komplike planlar ki, her ayrıntısı düşünülmüş.

Bu gördüğünüz haritanın bir nedeni Dolarsa, diğer nedenleri, Amerika'nın dev silah sanayi ve petrol tüketimidir.

Amerika'nın silah sanayiinin yıllık cirosu, Türkiye'nin yıllık bütçesinin yaklaşık üç katıdır. Yani, bir yandan muazzam bir savaş makinesi olmayı sürdürmek, diğer taraftan da bu makineyi kullanarak silah satmak zorundadır.

Bir diğer husus ise Amerika'nın dünyada üretilen petrolün yüzde 19-20'sini tek başına tüketmesidir. Bunun büyük bölümünü de Basra Körfezi'nden sağlamaktadır. Hazar Denizi çevresi ve Orta Asya'nın doğal kaynakları da Amerika'nın ilgi alanındadır.

Çin'in, Hindistan'ın yükselen ekonomik gücü Amerika'yı tedirgin etmektedir. Rusya'nın gelecekte ne olacağı belirsizdir ama yeraltı zenginliklerini akıllıca değerlendirmeleri halinde, kısa sürede yeniden çok güçlü hale geleceklerdir. Amerika, bu ülkeleri kontrol altında tutabilmek için, mümkün olduğunca yakınlarında olmak istemektedir. Aslında Afganistan ve Pakistan'da, Amerika'yı cezbeden bir şey yok gibi görünüyor değil mi? Var... Orta Asya'nın petrolünü, doğal kaynaklarını Hint Okyanusu'na getirmek ve güvenliğini sağlamak için bu ülkeleri elinde tutmak zorunda. Şimdiden Kazakistan'dan Hint Okyanusu'na 2 bin 500 kilometrelik boru hattı projesi hazır, uygulamayı bekliyor. Bu bölgeye hâkim olunca, Orta Asya'dan Çin'e giden enerji koridoru ile Hindistan'ı da kontrol altında tutabilecektir.

Birkaç yudum su içtikten sonra, konuşmamı sürdürdüm:

"İsrail konusuna gelince... Amerika'nın, İsrail'in hamisi olduğunu, onların da Amerika'nın Ortadoğu'daki ileri üssü görevi üstlendiklerini hepimiz biliyoruz. Sürekli olarak bizim de İsrail'le her türlü ilişki kurmamızı istedikleri, hepinizin malumudur. 1948 yılında kurulmasından bu yana İsrail, hâlâ çevresindeki Arapların tehdidi altındadır.

Sınırları bile tam olarak belli değildir. Bu bölge, her an yeni savaşlara sahne olabilir.

İsrail'in üzerindeki baskıyı azaltabilmek, bölgede ona yeni müttefikler bulmak, kendisine de tamamen kontrolü altında olacak, uydu devletler yaratmak amacında oldukları bu harita ile açıkça ortaya çıkıyor. Amaçlarına ulaşırlarsa, Kürtlerin ve Iraklı Şiilerin, her isteklerini yerine getireceklerini düşünmekteler. Bence, bu düşündüklerinde yanılmaktadırlar. İran'dan, Suudi Arabistan'dan koparacakları toprakları Iraklı Şiilere verseler dahi, Şiiler üzerindeki İran etkisini azaltabileceklerini sanmıyorum. Ama haritaya baktığımızda, Amerika'nın bunu dikkate almadığını görüyoruz. Aksi halde, düşman olarak gördüğü İran'a, bir müttefik yaratmak istemezdi."

Kısa bir ara verip soluklanarak devam ettim: "Amerika'nın arzuladığı bu haritaya dikkatlice baktığımızda, gelecekte ortaya çıkacak enerji hatlarını tamamen ele geçirme arzusunu da görebiliyoruz. Bu haritayı gerçekleştirebilirlerse, Basra Körfezi tamamen Amerika kontrolüne girmiş olacak. Bir konuyu atladıkları da dikkatimi çekti. Kızıldeniz'in doğusunu arzuladıkları şekle sokmuşlar ama batı yakasını unutmuşlar. Ben ileride bunu fark edip, Kızıldeniz'in Afrika tarafındaki haritaları da değiştirme çabası içinde olacaklarını sanıyorum."

Haritanın yeniden ekrana getirilmesini rica ettim. Sözlerimi şöyle sürdürdüm:

"Ülkemiz üzerinde oynanmak istenen oyunun benim görebildiğim üç amacı var: Birincisi, ülkemizin gücünü azaltmak, ikincisi enerji hatlarını kontrol, üçüncüsü ise Karadeniz'e de sahip olmak.

Bildiğiniz gibi, Şahdenizi'nden çıkartılacak Azeri petrolü, Gürcistan ve Türkiye üzerinden geçecek boru hattı ile

dünya pazarlarına çıkacak. Bu hattın başlangıçtaki kapasitesi, günlük 1 milyon varil olacak.

Petrol tankerlerinin boğazlarda yarattığı tehlikeyi önlemek için Samsun'dan Yumurtalık'a da boru hattı döşenecek. Belki, Kazak petrolü bile doğrudan Yumurtalık'a gelecek. Doğalgaz'da ise Türkiye, tam bir terminal olma adayı. Rusya'nın, Orta Asya'nın, İran'ın, hatta belki Mısır'ın doğalgazı, Türkiye üzerinden Avrupa'ya gidecek. Türkiye'nin tek başına enerji koridoru haline gelmesi, Amerika'nın işine gelmiyor olmalı ki, burada kendisine bir uydu devlet yaratma hayali kurmaktadır!

İşin en komik tarafı ise, hayali uydu devletin sınırlarını, tek bir Kürdün bile yaşamadığı Karadeniz'e kadar çıkartmaları. Bunda Amerika'nın amacının, Karadeniz'e donanmasını sokmak, Kafkasları ve Karadeniz'i kontrol için üs sahibi olmak olduğunu sanıyorum. Malumunuz, Amerika bizden her fırsatta, Karadeniz sahilinde bir üs talebinde bulunmakta, biz de Rusya ile ilişkilerimizi bozmamak için nazikçe bunu geri çevirmekteyiz. İleriki yıllarda Karadeniz bölgemizde bir takım beklenmedik ve istenmedik olaylar yaşarsak, şaşırmayalım.

Bugün önemsiz gibi görünen su kaynaklarını ele geçirmek ise gelecekle ilgili çok ince bir plan. Yakın bir gelecekte su, petrolden çok daha değerli olacaktır. Hele Ortadoğu için su, çok daha önemlidir. Dicle ve Fırat üzerinde egemen olmak, İsrail'in en büyük sorunlarından su problemini de çözecektir. GAP'ın da kendisine müttefik olacak Kürtlerin eline geçmesi, tarımda en ileri teknolojilere sahip İsrail'in en büyük dileğidir.

Bence, uzun vadede Amerika için, bu harita da kalıcı olmayacaktır. Belki pek çoğumuz o günleri göremeyeceğiz ama bir süre sonra Amerika, bu defa da İsrail'e Tevrat'ta

vaat edilen toprakları vermek için çaba gösterecektir. Yani, şimdi hayal ettikleri Kürt devleti, ileride İsrail olacaktır...

Daha başka nedenler de vardır, ama bence başlıca nedenler bunlardır bu haritayı ortaya çıkartan."

Gidip, yeniden bir yudum su içtikten sonra sesimi biraz daha gürleştirerek, sözlerimi şöyle tamamladım:

"Şimdi bu bilgiler ışığında bize düşen, ülkemizin üzerinde oynanacak oyunu engellemek için gerekli askeri, siyasi ve ekonomik tedbirleri, vakit geçirmeden almaktır.

Sorularınızı bekliyorum. Hepinizi saygı ile selamlıyorum."

Beni dinleyenleri asker selamı ile selamladıktan sonra kürsüye yöneldim. Salonda alçak sesle konuşmalar başladı. Kürsüdeki notlarımı toplarken, ilk soru geldi.

"Siz bu haritayı nereden buldunuz?"

"Bu harita, emekli bir Türk görevlinin eline geçmiş. Kendilerine, Amerika'da yaşayan bir Türk hanım vermiş. Bu hanımın kim olduğunu biliyorum. Ama kimliğinin şimdilik bende kalması gerekiyor."

Sonraki soru, havacı bir subaydan geldi:

"Bu haritanın Amerikalı bir subay tarafından hazırlandığından emin misiniz?"

"Evet. Daha önce de belirttiğim gibi, kim olduğunu ve görevini de biliyorum."

Ön sıradaki generallerden birinin tepkisi ise şüphe doluydu:

"Biz Amerikalılarla her konuda işbirliği yapıyoruz. Biz onları, onlar bizi bilirler. Siz de asker olarak onlarla yakın ilişkide bulundunuz. Bize böyle bir komplo hazırlayacaklarına inanamıyorum."

"Sayın Generalim, ben de baştan inanamadım. Dün gece

bile bunu düşünmekten uykum kaçtı. Benim inancım; Amerika, Ortadoğu'ya müdahale edecek ve bu arada bizi de bölmeye çalışacak."

Aynı general karşı çıktı:

"Müttefikimiz Amerika'nın bizi bölmeye çalışacağına inanamıyorum."

"Sayın Generalim, inanıp inanmamakta özgürsünüz. Ama bence, bu haritanın ne şekilde olursa olsun elimize geçmesi büyük bir şanstır. Belki biliyorsunuz, ben Akademi'de uluslararası ilişkiler dersi veriyorum. Bu derste ilk söylediğim, 'Uluslararası ilişkilerde duygulara yer yoktur. Çıkarlar vardır' olmuştur. Amerika'nın da menfaatleri çerçevesinde hareket edeceğine inanıyorum. İnşallah sizin dediğiniz doğru çıkar da felaket senaryolarıyla karşılaşmayız. Ama ben şahsen, planın ilk emarelerini yakında göreceğimizi sanıyorum."

Bir başka soru geldi:

"Bu haritanın birer kopyasını alabilir miyiz ?"

"Arkadaşlar, bu haritanın bizim elimize geçtiğinin bilinmemesinde ülkemiz adına yarar vardır. Haritanın elden ele dolaşması, bir şekilde Amerikalıların kulağına gidebilir. Ben haritanın orijinalini ve ayrıntılı bir raporumu, yetkili makamlara ulaştırılması için Sayın Genelkurmay 2. Başkanı'mıza takdim edeceğim."

Salonda askeri disipline uygun bir sessizlik sürüyordu. Başka soru gelmeyeceğini anladım. Salondakileri bir kez daha asker selamıyla selamladıktan sonra kapıya yöneldim. Projeksiyon aletini yöneten Yüzbaşı Bilgili, süratle giderek salonun kapısını açtı.

"Sağol evladım. Yardımın için teşekkür ederim."

Yüzbaşı, "Siz sağolun komutanım," diyerek selama durdu.

Fuayeye çıktım ama baktım, yapayalnızım. Kimse dışarı çıkmıyor. Biraz sonra, Serhat'ın geldiğini gördüm. O daha bir şey söyleyemeden, "Anlattıklarıma inanmadınız değil mi?" diye sordum. Serhat, samimiyetle "Bizde düşünecek, inanacak hal bırakmadın ki! Hepimiz şoktayız hâlâ. Hadi sana kahve ısmarlayayım. Sonra konuşuruz," dedi.

Birlikte, kapısında "2. Başkan" yazan ve mütevazı bürosuna gittik. Hazırolda bekleyen emir erine bir sade, bir de orta kahve ısmarladı.

Bir süre geçmişten, ailelerimizden, ortak dostlarımızdan konuştuktan sonra Serhat, aniden sordu:

"Ne yapacağız Reşat?"

"Neyi, ne yapacağız?"

"Bu Amerikalıların planını?"

Demek, Serhat Paşa inanmıştı bana. İşi şakaya vurdum:

"Ne bileyim ben. Ben emekliyim artık. Bu işlere kafa yoramam!"

"Ne yani! Bizi şoke edip kenara mı çekileceksin?"

Ciddi tavrıma dönerek, yanıtladım:

"Bu devlet büyüktür. Halkı, siyasetçisi, bürokratı, askeri el ele verdikten sonra, her belayı savuşturur. Şimdi, hazırladığım dosyayı sana bırakacağım. İncele ve gerekli yerlere ulaştır. Aman, gizliliğe dikkat edilsin. Bizim bu haritayı bildiğimizi öğrenmesinler."

Serhat, "Bu kadar önemli bir konuyu o kadar çok kişiye anlatmasaydın keşke. Dosyayı doğrudan bana verseydin!" deyince, ciddileştim:

"Niçin Serhat? Ülkemiz üzerine hazırlanan planı, ne kadar çok subayımız öğrenirse, o kadar yararlı olur. Yoksa,

Türk Silahlı Kuvvetleri, kendi subaylarına güvenmiyor mu?"

"Öyle bir şey demedim, canım... Moralleri bozulsun istemiyorum. Aniden söyleyince şoke oldular," diye gülümsedi Serhat Paşa...

Evrak çantamdan çıkarttığım dosyayı, masasına bıraktım ve "Brifing salonunda slayt halinde bir harita daha var. Onu da alıver," dedim.

Serhat, cebinden çıkarttığı slaytı gösterdi.

"Daha salondan çıkmadan aldım."

***

Arkadaşı gidince, Serhat Paşa zarfı açtı. Haritayı yeniden inceledi... Reşat Paşa'nın raporunu okudu... Haritanın ele geçiriliş hikâyesi de daha ayrıntılı anlatılıyordu... Arkadaşı, zarfa bir de İsrail belgesi eklemişti. İsrail Dışişleri Bakanlığı'nın "1980'lerde İsrail İçin Strateji" başlıklı, Oded Yinon imzalı raporunda, 'Ortadoğu'nun İsrail'in hayat alanı haline gelmesi için atılacak ilk adım' olarak şöyle deniliyordu:

"Irak, bir taraftan petrol bakımından zengin, öte yandan da içte bölük pörçük bir ülke olarak, İsrail için sağlam bir hedef olmaya adaydır. Irak'ın bölünmesi, bizim için Suriye'nin bölünmesinden daha önemlidir.

Irak, çoğunluğun Şii, yönetici azınlığın ise Sünni olmasına karşın, özde komşularından farklı olmayan bir ülkedir. Nüfusun yüzde 65'inin iktidara hiçbir siyasi katılımı yoktur. İktidar, yüzde 20'lik seçkin bir tabakanın elindedir. Ayrıca, kuzeyde büyük bir Kürt azınlık vardır. İktidarın elinden, petrol gelirleri ve ordu alındığında, Irak'ın gelecekteki durumu, Lübnan'ın geçmişteki durumundan farklı olmayacaktır. Irak etnik ve mezhep temelleri üzerinde

bölünecektir. Kuzeyde bir Kürt devleti, ortada bir Sünni devleti ve güneyde Şii devleti..."

Bu raporu ekleyerek, Reşat Paşa'nın kendilerine 'İlk adım Irak olacak ha, haberiniz olsun' demek istediğini anladı arkadaşı... "Nereden ele geçiriyor bunları. Benim hatırladığım MİT'te sadece beş yıl görev yapmıştı. Demek ki, iyi dostluklar kurmuş orada..." diye düşündü...

BÖLÜM İKİ 31–

Ağustos 1990

Muğla... Dalyan...

Reşat Paşa...

Sıcak mı sıcak bir sabah... Sanki dünya durmuş, yaşam yeniden başlamak için meltemin esmesini bekliyor... Evin köpeği Kontes, terasın gölgesinde saksıların arasına sığınmış, dört bacağı da havada uyuyor... Bızdık ise ortalarda yok... Durgun havaya, yaseminlerin yoğun ama ferahlatıcı kokusu hâkim...

Gölgesine hamak kurduğum karaağacın altında gerindim... Arada bir uzaktan geçen araçların sesi de olmasa, tam bir sessiz dünya... Ağustos böcekleri bile tatile çıkmış bu sabah...

"Biraz daha uzanayım mı, yoksa yüzmeye mi gideyim ?"

"Deniz de çarşaf gibidir bu saatlerde..."

"Boş ver, akşam üzeri balığa çıkarım..."

Düşünme hızım da çok yavaş bu sabah havaya uygun olarak... Sonra susuzluğumu hatırladım... Susadığım için uyanmamış mıydım zaten? Ağır adımlarla mutfağa yöneldim. Çok sevdiğim, yazın olgunlaşan Valensiya portakallarından aldım buzdolabından... Programlanmış gibi hareketlerle, biraz da uyuşuk... Portakalları sıkıp içtim ve hamağa yöneldim yeniden... Kimse de uyanmamıştı zaten...

"Karar verildi... Miskinlik günüm bugün..."

Hamağa yerleşir yerleşmez de hemen uykuya dalmışım...

***

Kuş cıvıltısı gibi çocuk sesleri sarmıştı çevremi... Sonra torunlarımın yanımızda olduğunu hatırladım... "Bu kadar çok ses iki çocuktan nasıl çıkıyor?" diye merak ettim... Gözlerimi açıp seslendim:

"Günaydın böceklerim..."

Doğdukları günden beri "böcek" derdim torunlarıma, bir anlam yüklemeksizin...

Sanki bu bir davetti azgınlıklarını sergilemeleri için... Hamağa tırmanma yarışı başladı. Önce küçük Ege'yi sonra Nazlı'yı çektim yukarı... Bir anda güreş minderine döndü, daracık hamak... Sonuç her zamanki gibi önceden belliydi... Paşa dedeleri altta, çocuklar üstte...

"Baba günaydın," diye seslendi terasta gazete okuyan oğlum ve devam etti:

"Saddam Kuveyt'i işgal etmiş!"

Çocuklar, güreşin en zevkli anında minderi terk ettiğim için bana yalvarıyorlardı:

"Hadi, biraz daha! Ne olur Paşa dede, biraz daha..."

Bilmiyordu torunları, Paşa dedelerinin bir anda ne kadar büyük bir üzüntü içine düştüğünü... Hamaktan yere inerken, "Amerika'nın ekmeğine yağ sürdü Saddam," diye düşündüm.

Meltem çıkmış, hava rahatlamıştı... Ama şimdi, sıkıntıdan ateş düşmüştü içime...

"Günaydın oğlum," dedim terasın üç basamaklı merdivenini çıkarken...

"Nasıl olmuş?"

"Irak ordusu, bir gecede işgal etmiş Kuveyt'i... Kuveyt Şeyhi, Suudi Arabistan'a kaçmış."

"Saddam'ın bir şeyler yapacağı belliydi zaten. Bir süredir, İran savaşı nedeniyle Kuveyt'ten aldığı borçların silinmesini, bazı ülkelerin savaş sırasında fazla petrol üretip fiyatı düşürerek Irak'ı zarara uğrattıklarını, Kuveyt'in kendilerine ait Rumeyla mı, Rameyla mı adı neyse, oradan petrol çaldığını geveleyip duruyordu ağzında. Demek ki çok önceden planlamış işgali. Öyle bir gecede işgal, kolay iş değildir."

"Ortadoğu karışacak galiba?"

"Sadece Ortadoğu değil, bizim de başımıza patlayacak kabak."

"Bize ne Kuveyt'ten? Araplar yesin birbirini."

Keşke iş, bu kadar kolay olsaydı!

Oğlum, Amerika'nın bölge üzerindeki emellerini bilemezdi ki... Hoş, o haritayı görmesem, ben de işin ucunun nerelere varacağını kestiremezdim bir Kuveyt'in işgaliyle...

Seval'le gelinim, ellerinde kahvaltılıklarla dolu tepsilerle geldiler terasa.

"Siz kahvaltı yapmadınız mı daha ?"

"Çocuklara yaptırdım... Sizi bekledik baba..."

Püfür püfür esen meltemin serinliğinde bütün ailesiyle neşeli bir kahvaltı umuyordu Seval Hanım. Ama benim neşelenecek halim yoktu... Seval, bana dik dik baktı ama bir şey söylemedi... Hissederdi canımın sıkkın olduğu zamanları... Çocuklarıma, torunlarıma kavuşmanın heyecanı gitmiş, yerine bir "düşünen adam" gelmişti...

Kahvaltıdan sonra Seval beni bir kenara çekerek, "Bak Reşat! Çocuklar şurada iki gün daha kalacak. Gözünü seveyim kendini onlara ver. Senin derin düşüncelere daldığını biliyorum ama bunu iki gün ertele," dedi. Haklıydı eşim... Üstelik düşünsem bir çare bulabilecek miydim? Kendi kendime söz verdim:

"İki gün boyunca, düşünmek de, gazete de, televizyon da yok..."

***

Seval'in istediği gibi, iki gün boyunca kendimi oğluma, gelinime ve torunlarıma adadım. İlk gün, Yuvarlakçay'da yemek yedik. İkinci gün, Köyceğiz Gölü kenarında piknik yaptık. Onları, Dalaman Havaalanı'ndan yolcu edip, eve döndük. Kapımızda, jandarmanın bıraktığı bir pusula bulduk. Serhat Paşa, benimle İstanbul'da görüşmek istiyormuş.

***

İstanbul... Harbiye Orduevi...

İstanbul, yazın en sıcak günlerini yaşıyor... Günlerden pazar olduğu için yollar boş... Harbiye Orduevi'ne geldiğimde randevuma daha 25 dakika vardı...

Orgeneral Serhat, 15. kattaki odasının kapısında karşıladı beni.

"Hayret geç kalmadın..." dedi, sanki randevularıma geç kalırmışım gibi.

"Yollar boştu."

"Vaktin azsa, hemen yemeğe geçebiliriz. Orada konuşuruz..."

"Bende vakit çok... Emeklinin ne işi olacak?"

Bir süre, hal hatır sorup, ailelerimizden söz ettikten sonra Serhat Paşa, konuya girdi:

"Eeee... Amerika düğmeye bastı..."

"Valla, nasıl yaptılar bilmiyorum, ama Saddam'ı oyuna getirdiler. Siz ne yapıyorsunuz? Bir hazırlık var mı?"

Serhat Paşa, efkârlanmış görünüyordu... Kısa bir süre sessiz kaldıktan sonra, yeniden konuştu:

Reşat! Seninle yüz yüze görüşmek istememin asıl nedeni, bir başka ricada bulunmak için. Yalnız, bu benim şahsi ricam, resmi yönü yok... Bir belge buldun, belki onunla ülkemizin geleceğini kurtaracağız! Gelişmeleri tahlil edebilecek çok dostun olduğunu biliyorum. Biz dış siyasi gelişmeleri izlemeye kalkarsak, senin kadar başarılı olamayız. Ne olur, şu gelişmeleri iyi takip et. İhtiyacın olacak her konuda ben yardımcı olurum. Acil hareket etmemiz gereken konularda, beni uyar. Bu zor dönemde ülkemizi elbirliğiyle ayakta tutalım."

"Yapabildiğim kadarıyla, yapmaya çalışırım."

***

Aralık 1990

İstanbul...

Dikkatle takip ediyorum yazılanları çizilenleri. Kendimce sonuçlara varıyorum:

"Hükümet, hâlâ hiçbir strateji belirlememiş. Ordunun da planları ve hazırlığı yok.

Cumhurbaşkanı, 'Hadi, Amerikalılarla birlikte Irak'a giriyoruz' diye bir yeni harita koyuyor masaya! Haritada, Irak'ın Kuzey'inde iki küçük devlet yaratılmış. Birine Kürt Bölgesi, diğerine Türkmen Bölgesi denilmiş. Cumhurbaşkanı, Başkan Baba Push'la çok samimi. Beraber mi yaptılar acaba haritayı?

Askerler, karşı çıkıyorlar bu haritaya. Bu harita gerçekleşirse, Amerika'nın nihai hedefine hizmet etmekten başka bir işe yaramayacak! 'Amerika uyanıklık yapıyor. Önce küçük bir Kürt devletine alıştıracak... Kuruldu mu, büyütmek kolay!' diye düşünüyorum ben de.

Ve... Türk Genelkurmay Başkanı, 'Türkiye'nin plansız, hazırlıksız ve donanımsız olarak savaşa sokulmasını önlemek' gerekçesiyle görevinden istifa ediyor...

Ocak 1991

İstanbul...

Tahmin ettiğim gibi Amerika, BM Güvenlik Konseyi'nden Irak aleyhine kararları, zorlanmadan çıkarttı. Pek çok ülke de askeri destekte bulundu.

"Çöl Fırtınası" adıyla 17 Ocak'ta başlatılan hava harekâtını, Amerikalıların CNN International'ından izliyorum. Kendimi, oradaki insanların yerine koyuyorum, aynı acıyı hissediyorum. Yemeden içmeden kesildim. Çok az yiyebiliyorum. Şöyle düşünüyorum:

"Lanet olsun diktatörlere. Irak halkı, petrol geliri ile refah içinde yaşayabilecekken, bir deli yüzünden, onlarca yıldır rezillik yaşıyor. Şimdi de suçsuz halkın başına, bomba yağıyor."

Naklen yayını yapan Peter Arnett, masum insanları öldüren, sakat bırakan bombaları Noel kutlamalarına benzetince saatlerce ağlıyorum. Ama ağladığımı Seval'e belli etmiyorum.

***

Suudi Arabistan... Dahran...

Türkiye, savaş boyunca Amerika'nın yanında yer almış, her türlü desteği vermiş... Başta Amerika olmak üzere, müttefik kuvvetlerin Körfez Savaşı'nı yönettiği karargâh Dahran'da...

Türkiye'de çok tanınmış gazeteci Güner, daha savaş sürerken, Amerikalılardan savaşla ve Ortadoğu'nun geleceğiyle ilgili bilgi almaya çalışıyor. Körfez Harekâtı'ndan sonra bölgede dengeler nasıl değişecek? Köşesinde okuyucularına aktaracak...

Amerikalıların karargâhının üst katında, çok iyi Türkçe bilen bir albayla, bir yarbayın bulunduğu odaya götürüyorlar Güner'i. Yarbay, Güner'i dev bir Ortadoğu haritasının önüne götürüyor. Çok ayrıntılı bir harita... Köyler, köy yolları bile görünüyor.

Yarbay, sağ elini kaldırıyor. Avucunu, Musul-Kerkük üzerinde dolaştırıyor ve şöyle diyor:

"Burada Kürt devleti kurulacak!"

Güner, irtiraz ediyor:

"Ama oralar, Türkmen bölgeleri!"

"Savaş bitecek, geri çekileceğiz. Saddam'a da o bölgeyi yasaklayacağız. Saddam'ın bıraktığı silahlara, havaalanlarına, cephaneliklere Kürtler el koyacak. Kürtler bir devlet kurarak buradaki boşluğu dolduracaklar. Sizden de toprak isteyecekler!" diyor Amerikalı yarbay.

"Türkiye, buna izin vermez!" diyor Güner.

Amerikalı yarbay, kendinden emin,"Ya vereceksiniz, barış olacak... Ya da vermeyeceksiniz, savaşacaksınız!" diyor.

Kiminle savaşacağımızı söylemiyor yarbay, ama belli... Kürtler, önümüzde duramayacağına göre, savaşacağımız güç Amerika.

Güner, yurda dönüyor. Köşesinde yazıyor. Bizi yönetenler, hiç dikkate almıyorlar bu yazıyı. Ya da, almak istemiyorlar... İtinayla kesip saklıyorum o köşe yazısını...

***

İstanbul... Harp Akademileri...

Harp Akademileri için ders konusuydu 1. Körfez Savaşı...

Artık ders yöntemini de değiştirmiştim... Öğrenciler hazırlıyor, sonra hepimiz dinliyorduk. Öğrencilerin bir bölümü, Irak cephesinde, diğerleri karşı tarafta yer almıştı...

Kurmay adaylarımızın hepsi de mükemmeldi... Diğer ülkelerden gelenler, hayranlıkla izliyorlardı bizimkileri...

Bir binbaşı, 43 günlük savaşın sonuçlarını açıklarken, biraz önceki dirayetimden eser kalmamıştı:

Irak tarafında: 200 binin üzerinde ölü, daha fazla yaralı, on binlerce esir.

Amerika tarafında: 146 ölü, 476 yaralı. Tabii doğruysa!

Öğrencilerim görmedi, ama gözümden iki damla yaş süzüldü...

"Vah Irak vah... İran savaşında, 500 binin üzerinde ölü, şimdi 200 bin daha," diye düşündüm. Emindim ki Irak'ın, Iraklıların çilesi daha bitmemişti...

Bir de, savaşın maliyetini çıkarttı öğrenciler. Çok şaşırdım:

Çöl Fırtınası Harekâtı'nın tahmini maliyeti, 40 milyar dolar...

Bunun 30 milyar dolarını, Kuveyt ve Suudi Arabistan başta olmak üzere, petrol üreten Arap ülkeleri ödüyor...

Savaştan önce, petrolün varili 15 dolar, birden 42 dolara yükseldi. Bunun anlamı, petrole bir yılda fazladan ödenecek para 60 milyar dolar. Bu parayı kim ödeyecek? Petrolü kullananlar...

Bu para kime gidecek? Petrol üreten ülkeler ve petrol şirketlerine. Çünkü... Arap ülkelerinde petrolün yarısı devletin, yarısı da çıkartan şirketin!

Böylece, petrol çıkartan Araplar, savaş için ödedikleri 30 milyar doları, bir yıl içinde artan fiyatlar nedeniyle

geri alacaklar...

Petrol şirketleri hangileri? Yedi şirket çıkartıyor petrolü... Bunların tamamı da Amerikalı... Beş tanesi de devletin...

Amerika ne kadar harcamıştı savaşa? 10 milyar dolar...

Amerika Hükümeti'ne ait şirketlerin fiyat farkından bir yılda kazandığı para, yaklaşık 21 milyar dolar. Düşelim savaş masrafını... Net 11 milyar dolar kâr... Diğer Amerika petrol şirketlerinin savaş kârı da 9 milyar dolar...

Bunun, sonraki yıllar sonuçları ise, Amerika'ya açıktan büyük para kazancı demek...

Amerika'nın savaşın olduğu yıl, Ortadoğu ülkelerine sattığı silah miktarı: 49 milyar dolar...

Bu kısa savaşın kârı... Bir de Ortadoğu'yu istediği hale getirebilirse, değme Amerika'nın keyfine!

BÖLÜM ÜÇ

ubat 1991

Amerika... Massachussets...

Başkan Baba Push, 15 Şubat'ta Massachussets Andover'deki Patriot'ları yapan Raytheon fabrikasını ziyaret ediyor. Tüm Amerika televizyon kanalları da bunu, dünyaya yayınlamak için olağanüstü bir çaba içerisinde! Baba Push, konuşmasının bir bölümünde şöyle diyor:

"Kan dökülmesini durdurmanın bir başka yolu daha vardı. Bu da Irak ordusunun ve Irak halkının, kaderini ellerine alması ve Saddam Hüseyin'i zorlayarak, diktatörün çekilmesini sağlamaktı."

***

Irak'ın Kuzey'i...

Körfez Harekâtı'ndan çok önce, CIA, Irak'ın Kuzey'indeki Kürtlere yönelik radyo yayınına başlamıştı. Bunların CIA tarafından yönetildiğini sadece aşiret reisleri biliyor. Halk ise, bu radyoların Kürtlere ait olduğunu sanıyor. Amerikalılar ayrıca, Türkiye üzerinden Irak'ın Kuzey'ine, çok miktarda transistörlü radyo sokuyor ve bedava dağıtıyor. Böylece, Kürtlerin bu radyoları dinlemelerini sağlıyor. Aynı zamanda, Yine Amerika Hava Kuvvetleri'nden emekli bir albayın kurduğu Jim McDonald adlı şirket, Türkiye üzerinden Irak'ın Kuzey'ine silahlar gönderiyor. Niçin emekli subayı kullanıyorlar? Silahlar yakalanırsa Amerikalılar, "Bizim haberimiz yok," diyecekler.

***

Irak'ın Kuzeyi...

Başkan Baba Push'un konuşmasından hemen sonra CIA'ya

ait VOFI(Voice of Free Iraq-Hür Irak'ın Sesi) radyosundan sık sık şu anons yapılmaya başlanıyor:

"Ayaklanın! Zaman geldi! Bu sefer müttefikler bizi yalnız bırakmayacaktır!"

Baba Push'un sözleri ve CIA'nın anonsları, Irak'ın güneyinde Şiilere, kuzeyinde de Kürtlere isyan mesajı oluyor. Saddam ve ordusu, bir anda ateş çemberinin içinde kalıyor...

***

Mart 1991

Irak'ın Kuzeyi...

Saddam yenilince, isyanlar daha da büyüdü Irak'ta. İsyancılar, devlet dairelerini yakıp yıkmaya, yakaladıkları devlet görevlilerini, işkence ederek öldürmeye başladı.

Talabani ile Barzani'nin adamları birleşerek, 17 Mart 1991 günü Kerkük'e saldırdılar. Şehre girerek devlet daireleri ve hükümet binalarını işgal ettiler. Bölgedeki Türk hâkimiyetinin en önemli kanıtları olan nüfus ve tapu kayıtlarını, ateşe verdiler.

***

Irak'ın Kuzeyi... Süleymaniye...

Nuri, 33 yaşında. Irak Süleymaniye'den bir ilkokul öğretmeni... Eşi Filiz, kendisinden üç yaş küçük bir ev kadını... Filiz Hanım, amatörce yağlı boya resim yapmayı seviyor. Karıkoca ikisi de Türkmen... İki de küçük çocukları var. Diğer Türkmenler gibi, onlar da Saddam'dan nefret ediyorlar ama Kürtlerin çıkarttıkları isyanlara da katılmıyorlar...

***

Filiz...

Kocam Nuri, koşarak eve geldi ve haberi verdi:

"Saddam emir göndermiş. 'Sivil halk, şehirleri boşaltsın' diye. Şehirlere gaz atacakmış."

Top sesleri gelmeye başladığında, yiyecek çıkınlarını hazırlamıştım. Su testisini de otomobilimize yerleştirdim.

"Hanım, battaniyelerin hepsini aldın mı? Hava çok soğuk," diye sesleniyor kocam.

Panikle ne yaptığımı biliyor muyum ben? Ne alıp, almadığımı hatırlayacak halim mi kalmış?

"Leğenle sabun..." dedi kocam... Onları da koydum eski Toyota'nun bagajına...

"Daha yer var... Ne almalı? İnsanda akıl bırakmadılar ki... Çocuklara ne lazım?"

"Hadi Hanım... Öleceğiz burada..."

Kocam, kilitledi evin kapısını dualarla... Çocuklar sinmişler arka koltuğa... Belli ki çok korkuyorlar... Top seslerinden mi? Süleymaniye'deki panikten mi? Yoksa bizim telaşımızdan mı?

Komşu Hatice Hanım, "Güle güle..." diye sesleniyor...

"Siz ne zaman?"

"Bir-iki saate kadar!"

"Keşke beraber gitseydik. Can yoldaşı olurduk birbirimize..."

"Kısmet değilmiş. Osman gelemedi hâlâ!"

Kocam sinirleniyor... "Hadi, yeter bu kadar muhabbet!" diyor, basıyor gaza.

Şehrin ara sokakları, sanki ölü gibi... Ne araç, ne insan...

Dükkânların tamamı kapalı... Top sesleri daha da yakın şimdi... Azadi Parkı'nın yanından dolanıyoruz. Devlet binaları yanmış, yıkılmış...

"Yanlış yola girdin," diyorum...

"Niye?"

"Türkiye'ye gitmeyecek miyiz? Ama buradan nasıl gideriz? Önce Erbil'e gitmemiz lazım!"

"Hanım, gezmiyoruz! Canımızı kurtarmaya gidiyoruz. Ana yoldan gidersek, Saddam'ın helikopterleri, uçakları vururlar bizi. Biz Mavat'a gidiyoruz..."

Çocuklarım Ali ile Veli büzülmüşler arkada. Çıtları çıkmıyor. Başka zaman olsa, susturamazsın. İran'a yöneliyor otomobil.

***

Daha yolun başında bir panik ki... Kimse ne yaptığını bilmiyor... İnsanlarla araçlar iç içe girmiş. Araçlar ilerlemiyor. İnsanlar, yolunu şaşırmış karıncalar gibi farklı yönlere gitme telaşında... Ama bilinçsizce... Hava da soğuk mu soğuk, ayaz bir mart günü. Aracımızın önünden geçenlerin nefesleri, su kaynayan çaydanlık gibi.

Sanki hepimiz, bunu ilk defa yaşıyoruz... Hiçbir şey öğrenememişiz yıllarca yaşanan ayaklanma ve kaçmalardan.

"Allahtan arabamız varmış, donardı çocuklar. Arabası olmayanlara, Allah yardımcı olsun."

***

Annemle babam ne yaptılar acaba? Erbil'e gitseydik, onları da yanımıza alırdık. Ama kocamın aklına gelmiyor onlar. Onun anası, babası yok tabii...

Irak sınırı, normalde 15-20 dakika. Ama üç saatte, biz yolu

yarılayamadık daha... İçimden "Yanlış yapıyoruz. İran'da ne işimiz var?" diyorum, ama kocama bir şey söyleyemiyorum. Çok sinirli bugün! Ranya'yı geçiyoruz... Daha sınıra çok var.

"Geç kaldık," diyor Nuri,"erkenden çıkmalıydık yola!". Beni suçluyor ama umursamıyorum. "Herkes, kaçıyor Süleymaniye'den!" diyorum. Kocam, hedefini değiştiriyor, bu dafa, "Kaçacaktınız da neden azdınız?" diye Kürtleri suçluyor.

***

Bir gidiyor, bir duruyoruz. Yaya gidenler, bizden hızlı. En ünlü yönetmenler bile, beyaz perdeye yansıtamaz bu yolculuğu. Yalın ayak çocuklar bile görüyoruz, içimiz sızlayarak. Fakirlik, sefalet, üstelik can korkusu... Bazılarının çıkınları sırtlarında... Kimisi, yiyecek bile almadan çıkmış yola. Elleri boş... Giyecekleri zayıf... Allah kolaylık versin onlara.

Bu insanların kaderi mi bu? Ya da hak ediyor muyuz biz? Saddam belası bizim günahımız mı? Kocam yine suskun... Acaba ne düşünüyor?

***

"Bütün insanlar bir arada... Acaba uçaklar, helikopterler gelip, bizi topluca öldürür mü?

Kocam, sanki beynimi okuyor. "Gazı gündüz atıyorlarmış. Halepçe'de gündüz atmışlar. Gece göremiyorlarmış, insanların nerede olduğunu. Yine de sarımsağa benzer bir koku olursa hemen ıslak bez kullanalım!" diyor.

Bezler de, su da bacaklarımın arasında. "Halepçe de yakın buraya. Hemen akşam olsun" diye dilekte bulunuyorum içimden... Kocam yine Kürtlere kızıyor...

"Kim ne derse, inanıyorlar... Gelsin, Amerika kurtarsın şimdi!"

Siniri artıyor... "Onların yüzünden evimizden, barkımızdan olduk. Dinlemiyorlar bizi!" diyor.

"Çok adam öldürdüler mi?" diye soruyorum, korkarak.

"Öyle diyorlar. Saddam'ın hiçbir adamı, sağ kurtulamamış ellerinden. Asker, polis, memur hepsini öldürmüşler. Bir günde memurlar, askerler, polisler hariç 900 muhaberatçı öldürdüklerini söyleyip övünüyorlardı. Tam bir katliam yani! "

"Saddam da bizi öldürür mü şimdi?" diye soruyorum.

"Çocuklar korkuyor. Konuşmayalım," diyor.

Çocuklara bakıyorum, uyumuşlar. Üzerlerini örtüyorum. Bebekler daha. Biri yedi, diğeri beş yaşında. Ne günahı var onların, ne günahımız var bizim? Biz bir şey yapmadık ki...

***

50 Artık gitmiyor aracımız. Zaten akşam oluyor. "Ben çıkıp bir öğreneyim, neden gidemiyoruz?" diyerek, gidiyor kocam.

Biraz sonra geri geliyor, sınıra kadar kapalıymış yol... İran, içeri almıyormuş!

"Keşke evde kalsaydık. Ölürsek, evimizde ölürdük!" diyorum.

Nuri, çevreye bakınıyor. Birkaç adım ileri gidiyor kararsızca, sonra geri dönüyor. Belli! Çare düşünüyor. Ama yok... Durum umarsız. Bir şeye karar verdi, hareketlerinden anlıyorum.

Eğilip, "Kapıları kilitle, tanımadığın kimseye de açma," diyor. Sanki ıssız bir yerdeymişiz gibi! Başımı sallıyorum, "Olur," diye öne doğru. Sınır kapısına doğru yürümeye başlıyor alaca karanlıkta.

"Ne olur, çabuk geri gel," diyorum, duymasa da hissetsin diye...

***

Çocuklara bakıyorum... Veli uyanmış, ama ses çıkartmamış hiç... "Acıktın mı?" diyorum. Başını sallıyor... Ben bacaklarımın arasındaki çıkını yukarı alıp açarken, o soruyor:

"Babam gelecek, değil mi?"

Birden panikliyorum. Gelecek tabii... "Ya gelmezse?" korkusu sarıyor içimi, ama belli etmiyorum. "Birazdan gelir," diyorum içine peynir koyduğum ekmeği eline tutuştururken.

***

Çevremiz insan kaynıyor. Hararetli konuşmalar... Konuşulanları duymak istiyorum ama camı açamıyorum Nuri tembihledi diye...

Gideli, 15 dakika oldu. Niçin dönmüyor? Neler oluyor acaba? Aklıma radyo geliyor... Niçin akıl etmedik daha önce? Yedi saattir yollardayız, hiç radyoyu açmadığımız geliyor aklıma.

Radyonun düğmesini çeviriyorum. Bulduğum her yerde, marş çalıyor. "Ne olur birisi konuşsun! Ne olmuş öğrenelim!"

Yok! İyi anlamam, ama Arapçaya da razıyım. Yeter ki, biri konuşsun! Bir daha deniyorum. Gelip giden bir ses, ama Arapça bile değil... "Farsça olabilir" diyorum. Ses gidip gelmese de anlamam ki...

Bunalıyorum artık! Nedir bu yaşadıklarımız? Kaset bakıyorum. Üzerinde İbrahim Rauf yazıyor. Müzik başlıyor...

"Sorarım Tanrı'ya... Bu acılar niye?"

***

Ali de uyandı. Müzikten rahatsız oldu galiba. "Neredeyim?" diye anlamaya çalışıyor. İki koltuğun arasından kucağıma alıyorum.

"Baba şimdi gelecek!" diyorum, anlamsızca. Ama gelmiyor. Onun da eline peynir-ekmek tutuşturuyorum.

Yarım saat oldu, Nuri dönmedi. Çevremiz insan kaynıyor, ama kendimi yalnız hissediyorum. Sonunda, Nuri'nin geldiğini görüyorum. Yanında birisi var. Bu öğretmen arkadaşı Miran! Rahatlıyorum.

Miran arkaya, Nuri öne oturuyor. "Hoş geldiniz" diyorum. Konuşmalarını merakla bekliyorum. Nuri anlatıyor:

"Bütün Süleymaniye burada! İran, 'bu kadar çok insanı alamam' diye kapıyı kapatmış. Erken gelenler, canını kurtarmış."

52 "Ne yapacağız şimdi?"

Miran, bir Kürt değil sanki. Çok iyi bir Türkçeyle anlatıyor fikrini:

"Dağlardan sınırı aşıp girelim derim İran'a. Ama Nuri, 'Türkiye'ye gidelim' diyor. İran burası, Türkiye dünyanın yolu..."

Nuri araya girip, "Bizim Kürtçe'miz Kurmançe. Buradakiler Sorani. Anlaşamayız onlarla. Sen de Türkçe biliyorsun. Beraber Türkiye'ye gidelim. Saddam gelip bizi İran'da da öldürür, ama Türkiye'den korkar. Bence beraberce Kuzey'e gidelim," diyor.

Ben, baştan beri bunu istemiyor muydum? Keşke, doğrudan Türkiye'ye gitseydik. "Beraberce Türkiye'ye gidelim," diyorum sanki kararı ben verecekmişim gibi...

Miran da razı oluyor isteksizce. Ama nasıl gidecektik Türkiye'ye?

"Geceyi burada geçirelim. Belki İran kapıyı açar sabaha kadar," diye öneride bulunuyor kocam...

"Olur!" diyor Miran. Onların arabası çok ilerideymiş. Bir şeye ihtiyaçları var mı, diye soruyorum. "Yok..." diyor, gidiyor.

***

Sabah oluyor. İran kapısı hâlâ kapalı galiba! Arabanın içi buz gibi! Benzinimiz bitmesin diye, gece çalıştırmadık arabayı! Nuri de, çocuklar da uyuyor. Tuvalete gitmem lazım, ama nereye? Sıkıyorum kendimi...

Çevredeki araçsız insanlar, yok olmuş. "Nereye gitti bunca insan?" diye düşünüyorum. Arabalar da azalmış! Bazı araçların, ters yöne gittiğini görüyorum. "Tehlike geçti mi? Saddam bizi öldürmekten vaz mı geçti?" diye sevinç kaplıyor içimi.

Tuvalete gitmem lazım. Patlayacağım artık! Nuri'nin kolunu okşuyorum sevgiyle. Gözlerini açıyor. "Tuvalete ihtiyacım var!" diyorum. Gözlerini ovuşturuyor. Sabahın kızıl aydınlığına alıştırmak istiyor onları. Uzanıp, öpüyor yanağımdan, "Günaydın," diyerek... "Hadi tuvalet bulalım!" diyor ve arabadan iniyor. Ben de kendi tarafımdan...

Çevreye bakıyoruz. Bina yok ki, tuvalet olsun! Sol taraftaki yamacı işaret ediyor Nuri. "Çocuklar," diyorum. Kapıyı kilitliyor. Tırmanıyoruz yamaca...

Gece yağmur yağmış, yerler ıslak. Çalılığın arkasına geçiyoruz. İğrenç! "Bizden önce, çok kişi ziyaret etmiş burayı," diyor, Nuri gülerek. "Ben yapamam burada," diyorum. "Her yer böyledir. Dağa çıkacak halimiz yok. Ben gözlerim, yap buraya!" diyor, alaycı bir sesle. Patlayacak haldeyim. Çömeliyorum, ihtiyacımı gideriyorum. Rahatlıyorum. Nuri de ihtiyacını gideriyor.

***

"İnsanlar, geri dönüyor galiba!" diyorum. Nuri buna ihtimal vermiyor. İran'dan ümitlerini kesince, dağlara çıktıklarını düşünüyor.

Miran'ları bekliyoruz. Yoksa onlar mı bekliyor bizi? Biz onlara gidemeyiz ki! Bazı araçlar yoldan çıkıp, geri gitmişler, ama yine de, yolun ilerisi kapalı.

Miran'ın küçük Mavi Fiat'ını tanıyor Nuri. Karşı taraftan, yavaş yavaş geliyorlar. Belli ki bizi arıyorlar. Nuri, arabadan inip kolunu sallıyor. Miran görüp yavaşlıyor. Biz de arabayı çalıştırıp karşı tarafa geçmeye çalışıyoruz, diğer araçların arasından. Birkaç manevrayla ters yola geçiyoruz. Miran'ın aracının arkasında duruyoruz.

Nuri inip, gidiyor yanına. Miran da inmiş konuşuyorlar, konuşuyorlar... Ne konuşuyorlar böyle hararetli hararetli?.. Hani Türkiye'ye gidecektik!

Nuri geliyor geri. Kuzeye gideceğiz ama İran mı, Türkiye mi olurmuş belli değil. Tek amaç kaçabilmek Saddam'ın katliamından.

***

İlk sağa sapan yola giriyoruz. Buraları hiç bilmiyoruz biz. Birazdan yol dikleşmeye başlıyor. Dağlara tırmanmakta zorlanıyor araba! Yollar iyice bozuldu. Kimse konuşmuyor. Sanki küstük birbirimize. Konuşuruz yine, hele bir canımızı atalım Türkiye'ye...

"Bugün inşallah varırız Türkiye'ye..." diyor kocam. Anlıyorum ki, o da Türkiye'ye gitmek istiyor benim gibi.

İleride araçları görüyoruz. Konvoy olmuşlar. Hem seviniyorum, hem üzülüyorum. Seviniyorum, diğer Süleymaniyelilerle buluştuğumuz için. Üzülüyorum, 'Saddam bize topluca gaz atar' diye... Öyle demişlerdi, 'kalabalığa

atıyorlar' diye. Herkes gazı, Saddam'ın yeğeni, Savunma Bakanı Ali Mecid'in attırdığını söylüyor. Biz ona 'Kimyasal Ali' diyoruz. Ne olur, Allah'ım! Akşam oluncaya kadar Kimyasal Ali'nin uçakları, helikopterleri buraya gelmesin...

Biraz sonra yetişiyoruz konvoydaki son arabaya. Öndeki ağır gidiyor, yavaşladı aracımız. Yayalardan biraz hızlıyız. Kesin varamayız akşama kadar! Neyse aç değiliz, açıkta değiliz...

Yaya yürüyenlerin sayısı da artıyor. Katır sırtında gidenler de var.

***

Sulu kar çiseliyor. Arabalar artık adım adım. Dik bir yamacı tırmanmaya çalışıyoruz.

Yürüyenlerden bazıları çok yorulmuş herhalde, yol kenarında taşlara oturmuşlar. Bazıları, üzerlerine naylon almış, bazıları ıslanıyor. Şükrediyorum halimize.

Biraz sonra, bir kalabalık görüyoruz sağ tarafta. Bir kadın yatıyor yerde, başında kadınlı erkekli altı-yedi kişi. "Ne olmuş acaba ?" diyorum. "Hastadır," diyor Nuri.

"Durup bakalım," desem, kızacak biliyorum! Kim bilir neler düşünüyor konuşmadığına göre?.. Ben de düşünüyorum aslında.

"Gitmişken, kalalım Türkiye'de" diyorum. "Saddam yok... Zulüm yok... Ölüm korkusu yok... Nuri, bir iş bulur kendine. Belki ben de. Çocuklarımız korkusuz büyüsün hiç olmazsa!"

Sonra, Süleymaniye geliyor aklıma. Komşularım... Arkadaşlarım... Ben orada doğmuşum, büyümüşüm. Hayretle fark ediyorum. Bir günde özlemişim evimi! Bakalım dönebilecek miyiz? Biz ayaklanmadık ki, bizim günahımız ne?

***

Saatler geçiyor, yol bitmiyor. Ya yürüyerek gidenler ne yapsın? Veli uyandı biraz önce. Acıkmıştır diye elma verdim eline. Bir diş ısırdı, gerisi elinde. Yine konuşmuyor. Kocam da konuşmuyor.

Çok ağır bu sessizlik... Bunalmaya başlıyorum daha yolun başında! "Neredeyiz acaba?" diyorum. "Ne bileyim?" diyor kocam.

Yapma Nuri! Gözünü seveyim. İçim daralıyor zaten! Çevrede tek bir köy bile yok. Nasıl bir yer burası? Ben, nereye gideceksek, varmak istiyorum artık.

Sağ tarafta bir köy çıkıyor karşımıza nihayet. Hapishane gibi bir yer! Tel örgülerle çevrilmiş her tarafı. "Neresi burası?" diye, köyü işaret ediyorum. "Bilmiyorum ama bir Kürt köyü burası.. Saddam'ın isyancı Kürtleri kapattığı köylerden birisi herhalde!" diyor Nuri.

Yağmur yeniden başladı. Hem de hızlı yağıyor bu defa.

***

Çocuklar, uyandılar sonunda. Torpido gözündeki kasetleri karıştırıyorum, yalnızlığımı paylaşacak bir ses olsun diye. Seyfettin Çakmakçı'nın "Gönlüm ve Sen" şarkısı yükseliyor hoparlörlerden. Kocam ses çıkartmıyor.

Öğlen yaklaştı, ama biz hâlâ yollardayız. Yol, hiç sağa dönmüyor. Sadece sola ayrılan yollar var. Seviniyorum... Yol sağa ayrılsa, biliyorum İran'a gidecek. Doğru gidersek Türkiye...

Kaset bitiyor. Yine sessizlik. Ben konuşmazsam, Nuri de konuşmayacak. "Dünden beri bir şey yemedin. Ekmek vereyim mi?" diyorum.

"Canım istemiyor bir şey," diyor. Çıkından, hurma uzatıyorum. Alıp, ağzına atıyor. Camı aralayıp çekirdeği atınca,

bir tane daha uzatıyorum. Bir daha... Yedincide, "Yeter artık..." diyor.

Yol bozuk ama bir vadide ilerliyor. Bir süre tepe tırmanmayacağız. Miranlar, hâlâ önümüzde.

Bir ana yola çıktık sonunda. Sağa dönüp, bu defa hızlı gitmeye başladık. Karşımıza bir göl çıkıyor. Dukan Gölü'ymüş.

Solumuzda bir dere... Derenin kenarında kış uykusundaki söğütler çok güzel görünüyor gözüme. Manzaranın güzelliğini, beynime kazıyorum, bir gün tabloya yansıtabilmek için. "Nuri biraz durup nefes alalım!" desem, kızacak biliyorum. Gidiyoruz... Bakalım nereye?

***

Bir yol ayırımına geldik. Sağ tarafa Revandiz, sol tarafa Zebar yazıyor tabelada.

Miran duruyor. Ardından Nuri de. Bu defa, ben de iniyorum. Buz gibi hava! Battaniyeyi alıp, sarınıyorum. "Sağa mı, sola mı ?" diye soruyor Miran. Ben atılıp, "Sola!" diyorum. "İran'a gidersek, ne sen ne de ben dillerini bilmiyoruz. Türkiye'ye de az kalmıştır artık!" diye, destekliyor kocam. Bir araç daha duruyor yanımızda. Sürücüsü geliyor. Selam verişinden, Kürt olduğunu anlıyoruz. O da, hangi yöne gideceğine karar verememiş. Tahminimizi söylüyoruz ona. Sağa giderse İran, sola dönerse Türkiye... İnşallah doğrudur!

Miran, "Oyalanmayalım. Akşam olmadan varalım," diyor. Yine çıkıyoruz yola. Yol yine düz alanda ilerliyor. Mümkün olduğunca hızlı gidiyoruz artık.

15 dakika kadar sonra bir kasabaya giriyoruz. Burası, Zebar olsa gerek. Kasaba mı, köy mü belli değil. Süleymaniye'yi

düşününce, köy bile denemez buraya! "Bir şeye ihtiyacın var mı?" diye soruyor kocam. "Yok," diyorum. Biran önce, Türkiye'ye varmak istiyorum...

Yarım saat daha, belki biraz daha fazla gidiyoruz. Bu defa gerçekten bir kasaba... İmadiye yazıyor girişinde.

Meydanda duruyoruz. Ben çocuklarla kalıyorum arabada. Miran'ın karısının, çocuklarının yanına gitmek istiyorum. İyi tanımıyorum, ama biliyorum Miran'ın karısını. Dört çocukları olduğunu da biliyorum. Sonra vazgeçiyorum. Nasıl olsa, tanıyacaktık birbirimizi, kader yoldaşı olmuştuk artık.

***

İnsanlar, terk etmemiş burayı! Dışarıda dolaşanlar var! Nuri ile Miran'ın bir kahvehaneye girdiklerini görüyorum. Birer tepside çay getirdiler bize. Tepsiyi verirken, "Doğru gelmişiz..." dedi kocam. "Biz, biraz bilgi alıp geleceğiz!" diyerek, yeniden gitti. Miran'la kahvehaneye girdiler tekrar. Sevinç, ısıtmıştı içimi daha çayı içmeden.

Elimle yoklayarak bardaklardan hangilerinin ılık olduğunu anladım. Ilıkları, çocuklara verdim. Çok lezzetli geldi çay. Sıcak yiyeceği, içeceği de özlemiştim demek.

Biraz sonra çıktılar kahvehaneden. Miran kendi otomobiline yöneldi, Nuri bizimkine. Gidiyor muyuz? Kocam, oturdu ama motoru çalıştırmadı. Anlatacakları vardı demek... Bir solukta anlattı öğrendiklerini.

"Doğru gelmişiz, ama yol burada bitiyormuş. Burada yaşayanlar Hıristiyan, ama yardımcı oluyorlar bize. Türkiye sınırına kadar yol yokmuş. Yürüyerek de, en az dört-beş saat sürermiş sınıra kadar. Buradakilerin çoğu kalmış evlerinde. Korkmuyorlarmış, Saddam'ın gazından. Çok azı geçmiş Türkiye'ye. Bizden önce, çok kişi geçmiş buradan Türkiye'ye doğru. Miran'la ne yapacağımıza karar

veremedik. Ne dersin? Burada mı kalalım, Türkiye'ye mi gidelim?"

Çocuklarla nasıl yürürüz onca yolu? Hava da çok soğuk! Arada bir de olsa, yağmur yağıyor. Hadi, bizim iki çocuğumuz var. Ali'yi ben, Veli'yi de babası taşır. Miran'ınkiler, nasıl gider?

Bilmiyorum Nuri? Sen karar ver... Bunalıyorum... Evimi özledim... "Sen karar ver," dedim sıkıntımı dışarı vuran bir tonla.

Kocam da sıkıldı karar vermenin ağırlığı altında. Miran geldi, biraz sonra. Onun hanımı gitmek istiyormuş buralardan! Korkuyormuş, Saddam'ın çocuklarını öldürmesinden.

Karar verilmiş oldu böylece. Sonra plan yapıldı, nasıl gideceğimize ilişkin. Sabaha kadar burada kalacaktık. Erkenden yola çıkacaktık. Gidebildiğimiz yere kadar, arabalarla gidecektik. Sonrası yürüyerek...

***

Sonunda, Miran'ın ailesi ile buluştuk bizim otomobilde. Kadınlar ön koltukta, altı çocuk arkada. Onlarınkilerin üçü kız. Birinin sümükleri akıyor, ama o kadar şirin ki! Gözleri çakmak çakmak, belli ki hastalanacak. İlaç çantamdan, bir soğuk algınlığı tableti çıkartıyorum. Su ile uzatıyorum. Almıyor. Annesi Kürtçe söyleyince, alıyor. Suyunu Veli içiriyor.

Miran'ın eşinin adı Keder'miş Türkçesi, Miran kadar iyi değil. Yarı Türkçe, yarı Kurmanço anlaşıyoruz. Bir dağ köyündenmiş. Miran'ın da uzaktan akrabasıymış. Miran çocukken gelmiş Süleymaniye'ye. "Onun için, o daha çok biliyor Türkçe'yi" diyor. Durmadan anlatıyor, anlatıyor...

Daha altı yıl olmuş evleneli. Dört çocuğu var. Karnını gösteriyorum. Boşmuş. Kendisinin de 11 kardeşi varmış. Bize, iki tane yettiğini söylüyorum. Ona Allah veriyormuş! Gülüyorum. Demek ki, doğum kontrolünden haberi yok.

Bir ağabeyi de Süleymaniye'deymiş. İnşaat ustasıymış. Ama Miran hoşlanmadığı için pek görüşmüyorlarmış. Ablalarından biri Erbil'de evliymiş. Onu ağabeyinden çok görüyormuş. Köyünü, Süleymaniye'den daha çok seviyormuş. Miran'ı hepsinden çok... Kocasından söz ederken, gözlerinin içi gülüyor. Sanki ben farklıyım.

Keder'in en büyük korkusu, Saddam'ın gazıymış. Kendisi için değil de, kocası ve çocukları için korkuyormuş.

Gidip, arabalarından gözleme getiriyor. Peynirli ve içinde bilmediğim bir ot var. Çok lezzetli! Nasıl yaptığını soruyorum. Odun ateşinde pişirmiş. Sonra da bu kaçma olayı çıkmış. "Bileydim çok yapardım," diyor azığını bizimle paylaşırken.

İki günde ne kadar çok özlemişim konuşmayı! Suskun çocuklarımın da dilleri çözüldü birden. Durmadan bir şeyler anlatıyorlar birbirlerine. Ama Keder'inkiler benimkileri, benimkiler onları anlamadan. Bazen, bazı kelimelerin Kürtçesini soruyor Veli sohbetimizin arasına girerek... Ben de yanıtlıyorum biliyorsam.

Karnımız tok, ama kocamla Miran, nereden bulmuşlarsa dürüm ve bakır sürahilerde ayran getiriyorlar. Çocukların da bizim de yiyecek halimiz yok. Ayran içiyoruz sadece. Dürümleri de sonra yemek için bir kenara koyuyoruz. Soğuyacaklar ama olsun, sonra da yenir.

***

Hava kararırken, araba komşuluğumuz sona eriyor. Ben, "Erkekler diğer arabada kalsın," dediğimde Nuri itiraz ediyor. Erkeksiz kalamazmışız!

Nuri yine konuşmuyor. Benim bir kusurum yok. Çocuklar da hiçbir şey yapmadı. Niye küstü bize?

"Niçin hiç konuşmuyorsun. Bir şeye mi kızdın?"

"Düşünüyorum! Kızıyorum, ama size değil! Dünyaya kızıyorum! Hiç rahat ettik mi? 10 yıl oldu evleneli. Bir hatırla, neler yaşadık? Evlenmemizin haftasına İran savaşı çıktı. Askere gittim. Ardından, ihanet ettiler diye, Saddam'ın ordusu Kürtlere saldırdı. Arada biz de ezildik. Şimdi de bu olaylar! Bu Kürtlerin reislerini anlamıyorum. Bir destek buldular mı, baş kaldırıyorlar. Sonra, kendileri kenara çekiliyor. Olan masum halklara oluyor. Bizim suçumuz ne ki?"

"Kızmazsan söylerim!"

"Söyle bakalım."

"Biz niçin gitmiyoruz Irak'tan? Türkiye'ye gidelim, başka yere gidelim. Nasıl olsa sen, her yerde ekmek paramızı kazanırsın. Çocuklarımızı bari kurtaralım!"

"Herkes memleketine sahip çıkmalı! Benim atalarım burada doğmuş, burada ölmüş. Süleymaniye, benim gençliğimde, tamamen Türkmen şehriydi. Bizimkiler gidiyor, Kürtler geliyor. Kaç tane Türkmen kaldı?"

"O zaman, hiç üzülme! Çocuklarımız da bizim gibi sıkıntı içinde yaşayacak. Bu topraklara huzur gelmez! Bir Saddam gider, başka Saddam gelir. Kürtler, yine ortalığı karıştırır durur!"

Nuri bu defa, "Başka ülkeye gitmem!" diye kestirip atmamıştı. Belki razı olur bir gün.

***

Yola çıkıyoruz yeniden. Kasabadan aşağıya inip, sağa dönüyoruz. Asfalt yol bitiyor biraz sonra. Stabilize de olsa,

yol olsun! Nasıl yürünür, bu soğukta? Beş dakika kadar düz yolda gidiyoruz. Bu defa, bizim araba önde.

Yol dikleşmeye başladı. Stabilize de yok artık. Toprak! Yağmur da oymuş bazı yerleri. Önümüzde, yine araçlar var. Ağaçlık bir bölgeden geçiyoruz. Önümüzdeki aracı, dikkatle izliyoruz. O hangi yöne giderse, biz de aynı yöne! O da önündekini takip ediyor. Yol, çok bozuk! Yağmur yağmaz inşallah! Bulutlar yüksek ama biz de yükseliyoruz. Sol tarafımızdaki dağlar çok yüksek, tepeleri de karlı.

Yol yine aşağı inmeye başladı. Üstelik çok da bozulmuş. Hissediyorum, yol yakında bitecek. Sonrası?

Bir tepe daha aştık. Kel bir tepe. Otomobiller olmasa, hiçbir hayat belirtisi yok. Sağ tarafımızda bir dere var. Dere boyunca, araçlar bırakılmış. İlerilerde arabaları görüyoruz, ama geçecek yer yok artık. Her yer araba parkı olmuş. Biz de duruyoruz, önümüzdeki durunca...

***

"Lüzumsuz bir şey alma yanına. Az bir yiyecek, yeteri kadar giyecek!" diye tembihliyor kocam.

Arka kapıyı açıp, çocukları uyandırıyorum istemeyerek. Sınırı geçince, uyurlar artık. İstemeyerek kalkıyorlar. İyice giydiriyorum onları. İnşallah, hastalanmazlar. Hava, hâlâ çok soğuk!

Akşamdan kalan dürümleri, peynir, ekmek ve su testisini alıyorum sadece. Bir de, yağmur yağarsa diye naylon örtüyü. Ya yağmur yağarsa?

'Keder'in kızı, hastalandı mı acaba?' diye hatırlıyorum, insanlığımızı unutmaya başladığımızı düşünerek... Yanlarına gidiyorum, çocuklarımın elinden tutarak. Hastalanmamış ama burnu hâlâ akıyor. Adlarını aklımda tutamıyorum,

ama hepsi alışmış bile bana. Bakışlarındaki, gülüşlerindeki sevgiyi yakalıyorum.

Miran'la yeniden konuşuyor kocam. Kuzeyi kestirmeye çalışıyorlar. Önümüzdeki araçlardan inenler de yüksek sesle tartışıyorlar hangi yöne gideceklerini.

Sonunda Nuri'nin önerisi kabul ediliyor. Araçların park edildiği son noktaya kadar gideceğiz. Gideceğimiz yönü, orada kararlaştıracağız. Ailemiz büyüyor! Birleştiklerimiz de Kürt. Beş büyük, sayamadığım kadar çok çocuk. Düşüyoruz yola. En önde biz. Bizim çocuklar, yürüyorlar. Miran'la Keder, en küçük ikisini kucaklarına almışlar. Dört çocuk onlarla bizim aramızda. Diğerleri de onların arkasında. Park edilmiş araçların yanından zor yürüyoruz.

Gidiyoruz, gidiyoruz. Otomobillerin, minibüslerin, kamyonetlerin, kamyonların sonu gelmiyor. Sanki, bütün Irak'taki araçlar, burada toplanmış!

Sonunda buluyoruz yolun bittiği yeri. Kuzeyi bulmamız gerekli. Hava bulutlu. Yine, kocam akıl ediyor. Miran'a, "Söyle onlara. Çevreyi kontrol edelim. En fazla ayak izi hangi yöne gidiyorsa, o yöne gidelim!" diyor. Kısa sürede buluyoruz. O kadar çok insan yürümüş ki buradan, yol oluşmuş adeta.

***

Tırmanmaya başlıyoruz patikadan. Çalılardan başka bir şey yok. Bu mevsimde yılan-çıyan olmaz diye seviniyorum! Keder'in çocuklarının elinden tutuyorum. Yiyeceklerimizi Nuri taşıyor. Naylonu da onun sırtına bağlamıştık.

Tepe yüksek değilmiş. İnmeye başlıyoruz yeniden. İyi gidiyoruz. Dere çıkıyor karşımıza. Bu da sol tarafa doğru akıyor, arabamızı bıraktığımız yerdeki gibi...

Miran, ayakkabılarını çıkartıp dereye giriyor. Daha önce kullanılmış taşları düzeltiyor geçmemiz için. Biz, taşlardan sekerek karşıya geçerken, o çocukları tek tek karşıya taşıyor. "Ayaklarım dondu!" diyor, çoraplarını ayakta giymeye çalışırken. Teşekkür ediyorum kendisine.

Yine tırmanıyoruz bir tepeye. Bu defa, tek tük de olsa ağaçlar var. Çevrede, hiç köy görmüyoruz. "Demek ki sınıra yakınız" diye ümitleniyorum. Bir an önce ulaşmak istiyorum, canımızı güvenceye almak için. Sonrası Allah kerim...

İniyoruz tepeyi, yine bir dere. Hep sola akıyor sular. Nehir veya büyük bir çay var sol tarafta. Hiç bilmiyoruz ki buraları!

Bu defa, Nuri geçiriyor çocukları karşıya. İşi bitince, "Miran haklıymış! Su çok soğuk!" diyor. Çocuklar, hiç mızmızlanmadan sürdürüyor yolculuğu.

Yine tepe çıkıyoruz. Ağaçlar artıyor. Yürüyoruz, yürüyoruz, yol bitmiyor. Keder'in kızının eli, sıcak geliyor bana. Durup, alnına koyuyorum elimi. Evet, ateşi var. Eyvah, ilaç çantamı almamışım! Miran'a, kızın ateşi olduğunu söylüyorum. Gelip bakıyor, "Yok bir şeyi!" diyor. Keder bakıyor. Anne o, anlıyor ateşi olduğunu. "İlaç var mı sizde?" diye soruyorum. Yokmuş. Arkadan gelenlere soruyorlar, onlarda da yokmuş! Ne yapacağız şimdi? Alıyorum kucağıma küçük kızı. Gözleri, yine pırıl pırıl! Sevgiyle bakıyor bana. Miran geliyor. "O ağırdır, bunu al!" diye küçük kızını bana veriyor. Burnu akan kızını da kendisi alıyor. Bu kız da sevgiyle bakıyor bana. Bir de konuşabilseydik onunla!

Tepe iniyoruz. Yine dere, ama bunda fazla su yok. Arkadaki gruptan bir erkek koşup geliyor. Bu defa, çocukları o geçiriyor karşıya. Çocuklar için eğlence oldu bu karşıdan

karşıya geçmeler. Gülmelerinden, aralarında konuşmalarından anlıyorum. Belki de derelerin hiç bitmemesi için dua ediyorlardır. Bense, yorulduğumu hissediyorum. Ulaşalım artık şu sınıra!

Bir tepe daha aşıyoruz, artık iyice yoruldum. Kollarım kopacak neredeyse! Kalçalarım da ağrıyor. Suskun kocama, "Bir yerlerde dinlenelim artık!" diyorum Hiç ses çıkartmıyor. 'Bu adam duygularını yitirdi galiba' diye düşünüyorum. Bir taraftan da çocuklara şaşırıyorum, Türkiye'ye kadar durmaya niyetleri yok!

Taşlık bir alana geldiğimizde duruyor kocam. Bir komutan edasıyla Kürtçe, "Dinlenelim burada!" diyor.

Sanki herkes, bu komutu bekliyormuş! Sevinç uğultuları yükseldi birden. Zavallı küçükler, yorulmuşlar da ses çıkartamıyorlarmış meğer. Çıkınlar açıldı. Herkes, neyi varsa koydu ortaya. En fakiri, bizimkiler. Soğumuş dürümler, ekmek ve keçi peyniri! Keder, artan gözlemelerinin yanında, bulgurdan yaptığı Kürt köftesini çıkarttı. Diğerleri de kufket dedikleri köfteleri, lavaş ekmeklerini, çeşitli böreklerini koydular ortaya. Taşların üzerinde karnımızı doyurduk. Herkes, Saddam'dan kaçtığını unutmuş, sanki bayram yemeği yiyorduk. Karınları doyan çocuklar, oynamaya başladılar. Sanki, onca yolu yürüyen onlar değil! Ne konuştuklarını anlamasalar da, bizimkiler de onların yanından ayrılmıyor. Oyuna katılamayan, sadece Keder'in hasta kızı.

***

Yeniden yola koyuluyoruz. Yine birbirine benzer yerler. Tepe çık, in... Çık, in... Kaç saattir yürüyoruz, bilmiyorum. Yağmur yağmadığı için şükrediyorum.

Büyükler, hiç konuşmuyor. Çocuklar da sessizleşti. Ses kesilince, çocukların da benim gibi çok yorulduklarını

anlıyorum. Ama artık kollarım ağrımıyor. Kızı, sırtıma bağladılar. Kara gözlerini göremiyorum, ama sıcaklığında bile sevgi var.

Nuri sevinçle bağırıyor:

"Geldik galiba!"

Türkçe söylüyor, ama herkes anlıyor. Eliyle, karşı tepeyi gösteriyor. Gösterdiği yerde, bir yol var. Yolda da bir kamyon ilerliyor. Sevinçle bakıyoruz... Bir de askeri jip geçiyor. Kuş uçumu, en fazla üç-dört kilometre. Aramızda bir vadi var. Nihayet, kurtardık canımızı!

Biraz soluklandıktan sonra, düşüyoruz yeniden yola. Ama, şevk geldi hepimize. Çocukların da neşesi! Durmadan konuşuyorlar. Sırtımdaki küçük kız bile laf yetiştiriyor onlara. Ne konuştuklarını anlayamıyorum bir türlü. Çocukların da başka lehçesi var galiba?

Patika, sola yöneldi. Yolu uzatıyoruz, ama olsun! Bizden önce geçenler, nereye gidileceğini biliyorlardı herhalde! Bayır aşağı iniyoruz. Ağaçlar azaldı yine. Yol bitmeyecekmiş gibi geliyor bana.

Yol bitiyor, ama kötü bir rüya gibi...

İran sınırında bekleyenler gibi, insan seli var burada da! Nispeten düz bir alan, insan kaynıyor. Ben diyeyim 10 bin, siz deyin 20 bin! Hepimizde büyük bir şaşkınlık ve hayal kırıklığı!

Bazı yerlerde, ateş yakılmış, çevresini sarmış insanlar. Çalıların, ağaçların üzeri çamaşır dolu, sanki güneş varmış gibi! Hayal kırıklığı ve ümitsizliğin soğuğu, üşütüyor yüreğimi! Ne yapacağız burada? Arabamız da yok!

Kocama bakıyorum. Yüzü kapkaranlık!

Miran'ı gönderiyoruz aşağıya. Bu insanların, niçin beklediğini öğrenmesi için. Birileriyle konuşup dönüyor:

"Buradakilerin bazıları, iki gündür bekliyormuş. 'Bekleyin, çadırları kurup alacağız içeri' demişler ama hâlâ almıyorlarmış!"

Keder'in hasta kızına bakıyorum. Ateş içinde yanıyor. Uyuyor mu, gözlerini açamıyor mu, anlayamıyorum? Miran'a "Ben, kızı alıp gideceğim. Bir doktor bulmamız lazım," diyorum kocama danışmadan. Kızı kucağıma alıp, yürüyorum aşağıya doğru... Kocam, "Çocuğu bana ver!" diyerek alıyor kucağımdan. "Sen, istersen çocuklarla kal!" diyor yumuşak bir sesle. Cevap vermeden yürüyorum.

En azından, 10 dakika sürüyor askerlerin kurduğu sahra çadırına yürümemiz. Yürürken çevremize bakıyorum. Sefillik! Çaresizlik! Sanki ahıra kapatılmış koyunlar gibi hissediyorum kendimi. Gerçekten de öyle. Çadırın 50 metre önüne tel örgü çekilmiş. Askerler de uzakta. Bakmıyorlar, bizden yana. Belki üzülüyorlar halimize! Belki de, mahcup oldukları için bakamıyorlar!

"Asker! Bak buraya!" diye bağırıyorum. Kocam şaşkın herhalde! Ben onun yanında hiç böyle bir şey yapmamıştım bugüne kadar.

Askerlerden hiç biri bakmıyor. Daha yüksek sesle bağırıyorum:

"Asker! Gel buraya!"

Biliyorum, çevremizdeki herkes şaşkın benim bağırmama. Askerin biri yaklaşıyor tel örgüye ve "Buyur bacım!" diyor. "Niçin almıyorsunuz bizi?" diye hesap soruyorum. "Emir öyle..." diyor.

"Bu çocuk hasta! İlaç verilmezse, ölecek!"

"Bir dakika..." dedikten sonra, koşar adım çadıra gidiyor. Bir subayla geliyor. Asker bizi gösteriyor. Subay, "Buradan gelin!" diyerek, sol tarafımızı işaret ediyor. O çitin diğer

tarafından, biz bu tarafından 30-40 adım yürüyoruz. Çiti aralıyor, geçmemiz için. O önde, çadıra yürüyoruz.

Çadır ama içerisi ev gibi sıcak! Çocuğu alıyor, kocamın kucağından. Elini, alnına koyuyor. Anlıyor ateşi olduğunu. "Hemen hastaneye gönderelim" diyor. Ümitleniyorum, hasta kız sayesinde Türkiye'ye gireceğiz diye! Bir asker var köşede. Yazıcı olsa gerek. Ona, "Can, çocuğu hastaneye sevk et!" diyor.

Asker yanımıza geliyor. Adını soruyor. "Bilmiyorum," diyorum. Şaşırıyor. iki bardak çayı bize verirken, subay soruyor:

"Bu çocuk kimin?"

"Komşumuzun!"

Ona anlatıyorum, çocuğun adını niçin bilmediğimi. Anlayışla karşılıyor. "Irak'ın Süleymaniye kentinden Keder'in kızı" diye yazıp gönderiyorlar çocuğu. O zaman anlıyorum, bizim yine giremeyeceğimizi Türkiye'ye...

Çay da mis gibi! Bizim çaydan daha güzel. Ya da, daha güzel demlemişler. Rengi de daha açık. Kocam da memnun çaydan, ama yine suskun! Sanki, ailenin erkeği benim bugün! Aniden soruyorum:

"Bizi niçin almıyorsunuz Türkiye'ye? Saddam gelip, topluca öldürsün diye mi bekletiyorsunuz?"

"Merak etmeyin, Saddam buraya gelemez," diyor. Belli ki, Saddam'ı hiç bilmiyor!

"Siz onu bilmiyorsunuz! Onun gözünü, kan bürümüştür. O kafaya koydu mu, burada da öldürür bizi!" diyorum.

Gülümsüyor. Güler tabii! Onlar, Türkiye'de rahat! Saddam'ları yok!

"Emin olun. Saddam da, askerleri de, bizim olduğumuz yerde size bir şey yapamaz!"

Çayımızı tazeliyor. Seviniyorum. İçimiz ısınıyor iyice. Keşke buradaki herkese dağıtsalar bu çaydan.

"Niçin almıyorsunuz bizi?" diye ısrarla soruyorum.

"Başkalarına anlatmayacağınıza söz verirseniz, söylerim!" diyor.

"Söz..." diyorum. Kocam da ilk defa konuşuyor: "Ben de söz veririm!"

"Biliyorsunuz, Türkiye'nin başında PKK terörü belası var. Türkiye'ye gelip insanları öldürüyorlar, Irak'a kaçıyorlar. Biz, sınırlarda güvenlik önlemini sıklaştırınca, sınır geçebilenlerin sayısı azaldı. Türkiye içindekileri temizlemeye çalışırken, bu olay oldu. İki yıl önceki Eftal olaylarında, kim geldiyse aldık içeri. Bir sürü terörist girmiş, o zaman. Şimdi de bu fırsattan yararlanıp Türkiye'ye doluşmalarından korkuyoruz. Bu yüzden, size dışarıyla bağlantısı olmayan kamplar hazırlanacak. O zaman sizi misafir edeceğiz. Sadece PKK'lılar değil, Hizbullahçıların da içeri girmeye çalıştığını öğrendik. Onların yüzünden bütün bu insanlar eziyet çekiyor. Burada yine az insan var. 'Sınırda bekleyenlerin sayısı bir milyondan fazla' diyorlar. Biz de üzülüyoruz, ama emir yukardan geldi."

Bu izahattan sonra, ısrar etmenin gereksiz olduğunu anlıyorum. "Bize yiyecek verecekler mi?" diye soruyorum. Bugüne kadar verememişler, ama bu akşamdan itibaren vereceklerini söylüyor.

Bulunduğumuz yerin 49 no'lu sınır taşı olduğunu öğreniyoruz. Gerekirse, bizi nasıl bulacağını soruyor. Çadırdan çıkıp, yamaçta arkadaşlarımızı bıraktığımız yeri işaretlerle, ağaçlarla tarif ediyoruz.

"Allah size kuvvet versin!" diyor yolcu ederken.

***

Arkadaşlarımızın yanına ulaştığımızda, ateş yaktıklarını görüyoruz. Islak ağaçlar zor yanıyor, ama olsun, biraz olsun ısınmış çocuklar...

Kızın hastaneye gönderildiğini öğrenince, Keder seviniyor. Miran ses çıkartmıyor. "Unutma! Çocuğun adını bilmiyorduk. 'Süleymaniye'den Keder'in kızı' diye yazdılar. Ayrı düşersek öyle bulursunuz," diye tembihliyorum. Akşama yemek verileceğinin müjdesine herkes seviniyor.

Türkiye'ye giremedik ama yine de sevinç var içimde. Subayın verdiği 'Saddam bir şey yapamaz' güvencesi mi? Küçük kızı hastaneye gönderebilmenin huzuru mu?

Birden, aklıma bir fikir geliyor. Buradaki insanların çoğu Türkçe bilmiyor. Belki hastaları vardır! Dil bilmedikleri için, hastalarına baktıramıyorlardır! "Miran! Gel etrafta dolaşıp hasta var mı, bakalım. Varsa, hastaneye gönderilmelerine yardımcı olalım," diyorum yine kocama danışmadan. Bana, bir şeyler oldu bugün. Nuri'de bir tepki yok. Ateşin yanına çömelmiş, çocukları koltuğunun altında.

Miran pek memnun değil teklifimden, ama düşüyor peşime. Bekleşenler Türkmense ben, Kürtse o anlatıyor:

"Müjde. Bu akşamdan itibaren yemek verecekler. Hastası olan varsa, hastaneye gönderiyorlar."

Yemeğe herkes seviniyor. Çünkü hemen hemen herkesin yiyeceği kalmamış gibi...

Tam 17 hasta buluyoruz. Kimileri çocuk, bazıları yaşlı! Her hastayı, bir yakınıyla götürüyorum çadıra. Adını, soyadını, yaşını, nereden geldiğini yazdırsın diye. Askerler de alıştılar bana. Ben gelince, hemen çiti açıyorlar. Subay da seviniyor yardımıma. Belki de, kendisi bunu daha önce niçin düşünmedi diye üzülüyordur.

Hasta ve ilan işi bittikten sonra, kamp yerimize döndük. Bizden sonra da çok kişi gelmiş. Onlara da ilan ediyorum bildiklerimizi. Bizimkiler, naylon örtüyü ağaçlara bağlayıp, çadır haline getirmişler. Nereden buldularsa, altına bir de kilim yaymışlar. Saray gibi olmuş! Hiç olmazsa, çocuklarımız rahatça uyuyabilecekler.

***

Bulunduğumuz yerden tel örgünün arkası rahatça görünüyor. İki beyaz kamyon çadırın yanına yanaştı. Arkalarında da duman tüten romörkler var. Yemek geldiğini anladık.

Çiti açıp, kamyonları bizim olduğumuz bölüme geçirdiler. 30-40 asker kamyonların yanına geldi. Ateşlerin çevresinde oturanlarda, inanılmaz bir hareketlilik başladı. Fırlayan kamyonlara koşuyor.

Askerler, 'gelmeyin' diye işaret ediyorlar ama dinleyen kim! Binlerce kişi, bir anda iki kamyonun çevresini sardı. "Hepsi çok aç herhalde" diye düşünüyorum. Bu kadar insan nasıl doyurulacak?

İnsanlar itişip kakışıyor. Tam bir izdiham. Bu şartlarda, yemek almanın imkânı yok... Askerler, insanları itiyor, kamyona ulaşmak isteyenler onları. Beyaz şapkalı yemek dağıtıcıları hazır ama nasıl dağıtacaklar?

Askerlerin arasından kaçanlar, gidip ekmek-yemek alıyor ama oradan nasıl çıkacaklar? Tam bir curcuna... Herkes aç, yemek hazır ama dağıtılamıyor.

Askerler tüfekleriyle vurmaya başlıyorlar. Kaçışıyorlar... Askerler diğer tarafa yönelince yine kamyonların çevresine doluşuyorlar. Sıraya girseler, herkes yemek alacak ama akıl eden yok. İtişmeler sürüp gidiyor. Bazıları yemekten ümidini kesip, ateşlerin başına dönüyor. Askerler zorla sıraya sokmak istiyor bekleyenleri, olmuyor.

Sonunda akıllarına bir yöntem geliyor... Çadırın önündeki çitleri getirip, yemek araçlarının önüne "V" şeklinde yerleştiriyorlar.

"V" şeklindeki çitlerin geniş tarafından girip, dar tarafından çıkanlar, yemeğe kavuşabilecek... Başta işe yarıyor bu yöntem. Ekmeğini, metal kaplardaki yemeğini alanlar dökmeden götürmeye çalışıyorlar. 200-300 kişi düzenli aldı yemeği. Sonra çitlerden biri yıkıldı. Askerler kızıyor, hareketlerinden belli. "V" şekli genişletiliyor, düzen sağlanıyor yeniden.

Biz de oturmuş, Nazi kamplarını anlatan bir film gibi izliyoruz olanları. Yemeğini alan gidiyor ama bekleyenlerin sayısı hiç azalmıyor. Yiyenler bir daha mı alıyor yoksa... Kamyonların ışıkları yanınca, karanlığın yaklaştığını fark ediyoruz. Bizim yemek almamız mümkün değil bu şartlarda. "Sadece çocuklara alabilseydik keşke," diyorum. Ama imkânsız!

Kocam, yine suskun. O bakmıyor olup bitene. Gözlerini ateşe kenetlemiş. Belli ki, düşünüyor. Düşüneceksin de ne olacak ki Nuri? Neyi değiştireceksin? Soydaşlarımızın memleketine sokmuyorlar bizi. Allah cezasını versin Saddam'ın! Yerin dibine batsın terör! Düşünerek mi çözeceksin halimizi?

"Nuri, hadi gel askerlerden ekmek isteyelim..." diyorum yumuşak bir sesle. Anlamıyor. Tekrarlıyorum aynı cümleyi... "Elimizdekilerle idare edelim..." diyor. Elimizde bir şey yok ki. Sadece yarım testi suyumuz var.

Miran'a gidiyorum. "Bu gidişle biz yemek alamayacağız. Yanımızdaki arkadaşlara soruver, onlarda yiyecek var mı?"

Miran Kürtçe konuşuyor onlarla. Konuşulanlardan çok az börek olduğunu anlıyorum. Tercümesine gerek yok

ama Miran yine de söylüyor. Miran'a "Gidip ekmek getireceğim," diyorum sanki eminmişim gibi...

Kocam da elimizde yiyecek kalmadığını duydu. Arkamı döndüm, ayağa kalkmış bile. Sevinçle koluna giriyorum. "Yapma ayıplarlar bizi," diyor. Ayıplamaları batsın... İstediğimde kocamın koluna giremeyecek miyim ben? Kolumu çekiyorum. Yan yana yürüyoruz aşağıya doğru. Hava da iyice kararıyor, çabuk olmalıyız.

***

"Asker merhaba!" diyorum yüksek sesle. İrkiliyor birden. Öyle dalmış ki, yemek için itişenleri izlemeye.

"Buyur bacım..."

Bunlarda 'bacım' demek adet olmuş. 'Bacınsam, niye sokmuyorsunuz beni Türkiye'ye?' demek istiyorum ama susuyorum.

"Kardeşim, biz tepeden geldik. Bu kalabalıkta, yemek almamız imkânsız! Hiç olmazsa çocuklar için ekmek verir misiniz?"

"Komutanıma sorayım," diyor tertemiz yüzlü asker ve gidiyor. Birisiyle konuşuyor ilerde ama bizim tanıdığımız subay değil bu. Asker geliyor ve "Kaç kişisiniz?" diye soruyor. "30 kişi!" diyorum. Gidip söylüyor. Konuştuğu subay, bize el sallıyor. Anlıyoruz ekmeği vereceklerini...

Asker, lacivert plastik bir kasa dolusu ekmek veriyor bize. İçimden, yanaklarından öpmek geliyor ama yapamıyorum. Teşekkür ediyorum sadece. Bir ucundan kocam, diğer ucundan ben tutup arkadaşlarımızın yanına gururla yürümeye başlıyoruz. Asker arkamızdan "Kasayı getirin ama," diye sesleniyor. Bir adam gelip kasamızdan iki ekmek çalıyor! Nuri çareyi, Arap kadınları gibi kasayı başında taşımakta buluyor.

İyüklere bir, küçüklere yarım ekmek paylaştırıyoruz. Artanı da, çevremizde yiyeceği olmayanlara veriyoruz. Katığımız yok ama taze ekmek de lezzetli geliyor bana.

İne Nuri'yle kasayı götürüp, aynı askere iade ediyoruz, tekrar tekrar teşekkür ederek. O da yaptığı iyilikten memnun, gülümsüyor bize. Yüzü çok güzel askerin!

Bu gece, grubun kahramanı benim. Herkes bana teşekkür ediyor. Kocam kıskanıyor mu acaba?

***

Kamyondan hâlâ yemek dağıtılıyor. Işıkların altında karınca gibi insanlar! Her taraf, ateş tarlası gibi. Bizi 10 gün burada bekletseler, çevrede hiç ağaç kalmayacak! Herkes, kırıp kırıp yakıyor. Kurusun, daha iyi yansın diye, yaktıkları ateşin yanında stok da yapıyorlar.

Normal zamanda olsa, çok keyif alırdım bu manzaradan. Bir eğlencemiz eksik! Karnım doyunca, neşem yerine geldi galiba. Neler düşünüyorum ben? Dingin bir sessizlik! Galiba sadece kocam değil, herkes küs birbirine! Derken, uzaktan bir Türk hoyratı yükseliyor belli belirsiz. Sözlerini pek anlayamıyorum, ama Kerkük'ten söz ediyor. Demek, Kerküklü Türkler de var burada.

Ardından, Kürtçe bir türkü başlıyor daha yakında. Sözlerini hiç anlamıyorum. Anlamam da gerekmiyor, nağmeleri yetiyor bana. Sürüyor Türkçenin ve Kürtçenin şarkıları, türküleri...

Çocukları yatırıyoruz gündüzden hazırlanan yere. Koyun koyuna yatıyorlar. Giyeceklerini de örtüyoruz üzerlerine, yorgan niyetine. Çocuklar olmayınca fakirleşiyor ateşin çevresi. Herkes ayrı ayrı oturuyor, nasıl olsa konuşmuyoruz! Belli, herkes bir şeyler düşünüyor, gelecek [illegible] getireceği kaygısıyla! Kocama biraz daha so[illegible] çevreye ayıp

olacağını düşünmeden
omzuna koyuyor kolunu. Kocamın kolu içinde.

***

Ateşin başında sabahladık yarı uyur, yarı uyanık. İlk ayağa kalkan ben oldum yine. Ben kalkınca, Nuri de uyandı. Her tarafım soğuktan uyuşmuş. Ateş yanıyor, ama demek ki yeterli değil gecenin ayazına. Çocuklara bakıyorum. Hepsinin üzeri örtülü. Ali ile Veli sarılmışlar birbirlerine.

"Tuvalet," diyorum, anlıyor Nuri. Yukarı doğru yürürken aklıma geliyor. 24 saattir tuvalete gitmedim. Mümkün mü bu?

Çevre yine berbat edilmiş! "Pis insanlarız!" diyorum. Zorlukla ihtiyacımı gideriyorum, iğrenerek... Sonra düşünüyorum. Nereye yapacak ki insanlar?

Ateşin başına dönüyoruz yeniden. Yoksa donarız. Yavaş yavaş, bir hareket başlıyor alanda. Herkesin ilk işi tepeye tırmanmak, ağaçların arasına...

Bizimkiler de ayaklanıyor birer birer. Çocuklar, uyumaya devam. Yemek kamyonları, aynı yerdeler. Nazi kamplarının çitleri de orada! Bu defa "V" gibi değil, birbirine paralel. Bir süre sonra, beyaz giyimli yemek dağıtıcıları geliyor kamyonların başına. Römorklerin bacaları tütmeye başlıyor. Bu sabah, kimse kamyonlara saldırmıyor!

Yine hareket başlıyor. Yemek dağıtılmaya başlamış. Yine sıraya girmek istemiyor insanlar. Askerler, onlara sıraya girmelerini anlatmaya çalışıyor. Düzensiz de olsa sıra oluşturulmaya çalışılıyor. Yemek çabuk dağıtılıyor bu sabah. Yiyeceğini alan oturduğu yere yöneliyor. Ellerinde ekmek ve bardak var. Böyle giderse, bu sabah sıcak yiyeceğimiz olacak!

Sıra azalınca, "Çocukları uyandıralım artık," diyorum. Topluca kaldırıyoruz. Kızlar ayrı, erkekler ayrı götürülüyor tepeye. Sonra da gezmeye gider gibi iniyoruz aşağıya. Yarım saat kadar bekleyince, sıramız geliyor Sırası gelene bir ekmek, küçük bir kutu, kâğıt bardaklarda da süt veriliyor. Çocuklar çok seviniyor ama bardaklar ellerini yakıyor. Yine komutayı ben alıyorum. Çocuklara bardakları yere bırakmalarını söylüyorum. Miran tercüme ediyor. Hepsi itaat ediyor. Çevrede boşluk arıyorum gözlerimle. Yakında bir yer var. Büyüklere orayı işaret ediyorum. Çocuklar bekliyor oldukları yerde. Önce çocukların ekmeklerini kutularını alıyoruz ellerinden. Kadınlar toplanıyoruz bir araya. Kutulardan birini açıyorum. Yaldızlı kâğıtta eritme peynir. Yarım ekmeği yarıp içine peyniri nasıl açıp yerleştirdiğimi gösteriyorum. Hazırladığım ekmeği, bardaklarının başında soğumasını bekleyen çocukların en küçüğünün eline tutuşturuyorum. Diğer kadınlarla aynı şekilde ekmekler hazırlayarak küçükten büyüğe herkese eşit dağıtıyoruz. Herkes komut bekliyor sanki yemeleri için. Gülmek geliyor içimden. Süt bardaklarından birini ağzıma götürüyorum. Yeterince soğumuş. Benim ekmeğimi yediğimi gören hepsi başlıyor yemeğe. Süt zannettiğim, süt tozundan yapılmış ama olsun. Yine lezzetli geliyor yediklerim. Çocuklar da mutlu.

Elimizde hâlâ ekmek ve peynir var. "Daha isteyen var mı?" diye soruyorum. Herkes doymuş yarım ekmekle. Onlar, konakladığımız alana giderken, biz kocamla bilgi edinmek için çadıra yöneliyoruz. Bir asker komutanlarına götürüyor. Yine subay, ama dünkü değil. O bizi tanıyor. "Siz akşam ekmek alanlarsınız, değil mi?" diye soruyor.

"Evet," diyorum ve yine içtenlikle teşekkür ediyorum. Özür dilercesine konuşuyor:

"Size yemek veremediğim için üzgünüm. Herkes sıraya girse, kolayca dağıtırız. Ama kimse sıraya girmek istemiyor. Gece 01.00'e kadar dağıttık. Biliyorum, yine de çok kişi yemek alamadı. Yemek alıyorlar, bu defa da tabldot kaplarını geri getirmiyorlar. Bize hiç yardımcı olmuyorlar."

O anlattıkça, ben de başımla onu onayladığımı belli ediyordum. Haklıydı. Birbirimizin hakkına riayet etsek, işler kolay yürürdü.

"Bizi bugün alacak mısınız?" diye soruyorum.

"Gerçekten bilmiyorum. Silopi'de bir terörist grup girmeye çalışırken yakalanmış. Hepsi de aile gibi görünüyormuş. Başkalarının çocuklarını da kendi çocukları gibi göstermek istemişler. Ankara çok endişeli! Size de yazık oluyor ama biz bir şey yapamıyoruz."

Demek ki yine ümit yoktu. Ne olacaktık biz?..

İçimdeki karamsarlık yüzüme vurmuş olmalı ki, teselli etmeye çalıştı.

"Türkiye büyük bir devlettir. Sizi çaresiz bırakmaz."

Türkiye büyük ama biz çok küçüğüz. Küçük olduğumuz için de görmüyor bizi.

Keder'in hastaneye gönderdiğimiz kızını sordum. Bilmiyordu ama not aldı. "Ben birazdan nöbeti bırakacağım. Öğlenden sonra uğrayıp, nöbetçi arkadaştan bilgi alabilirsiniz." dedi.

Son bir ümitle sordum:

"Türkiye'ye girişin bir çaresi yok mu ?"

Acıyla gülümsedi:

"Yok gibi. Dağlara tırmansanız, gece bile termal kameralar yakalar. Terörist muamelesi görürsünüz. Dinleyin beni,

...ir anda
... olmasa, kapıları açardık. İs-
...eyen istediği yere giderdi. Ben bile evime konuk eder-
dim sizi. Ama PKK yüzünden şimdi masum insanlar ezi-
yet çekiyor."

Bunları biliyorduk. Ama bizim derdimizin çaresi değildi. Son bir cesaretle, "Çadırlar kuruldu mu?" diye sordum.

"Kuruldu ama orası geçici olacak. Sizi daha uygun yerlere dağıtacaklar. Biz sadece içeri almak için emir bekliyoruz."

Yine ümit kapladı içimi. Daha fazla zorlamanın anlamı yoktu. İyi insanlardı Türk askerleri. Saddam'ınkiler gibi değil. Keşke Türkiye'de dünyaya gelseydik de bunca ızdırabı çekmeseydik.

Teşekkür ediyoruz. "Bir şeye ihtiyacınız olursa, çekinmeden gelin," diyor. Sanki çekiniyorum. Köşede oturan yazıcı biliyor dün kaç defa geldiğimi.

***

Hava yine bulutlu ve soğuk. Bulutlar yüksek, yağmur yağmayacak herhalde. Temennimiz bu şimdilik.

Dönerken, askerlerin subayın sözünü ettiği yemek kaplarını, her tarafa atılan bardakları, çöpleri topladığını görüyorum. Bunları yapanlar adına utanıyorum. Bizim grup, ekmeklerini yedikten sonra kâğıt bardakları topluca çöp bidonuna atmıştı. Oturduğumuz alanda da hiç çöp bırakmıyoruz. Diğerleri niçin yapmıyor? Biz böyle disiplinsiz olunca, diktatörler de eksik olmuyor başımızdan.

...kadaşlarımız yine ateşin başında. Çocuklar yakınımızda oyunda. Başka çocuklar da katılmış onlara. Benim komutanlığım, kabullenilmiş herkes tarafından. Manzarası en iyi yer Nuri'yle benim için boş bırakılmış.

Anlatıyorum öğrendiklerimizi. Ama iyi yönünden. Çac hazırmış, emir bekliyorlarmış diye. Niçin bekletildiğ zi de söylüyorum kısaca. Pekeke kelimeleri geçen c leyi anlayamıyorum. Miran'a soruyorum. Onlar da b dua ediyormuş PKK'ya.

Yine sessizlik... Belli ki yine karanlık düşünceler... Sor muz hayırlı olsun. Keşke bir kitabım olsaydı da o okuyabilseydim. Kötü şeyler düşünmek istemiyorum.

***

Yemek dağıtımı başlıyor. Öğlen olmuş bile. Ama kapıları açılacağından haber yok. Annemle babam geliyor aklıma. Ne yaptılar acaba? Kaçtılar mı? Kaçamamışlardır. Yaşlılar onlar. Saddam'ın gazıyla öldüler mi acaba? Kısıldık kaldık buraya. Hiçbir şey öğrenemiyoruz. Subaya niçin haberleri sormadığım için hayıflanıyorum.

Uzun bir kuyruk var aşağıda. İnsanlar yavaş yavaş alışıyorlar sıraya girmeye. Canım yemek istemiyor. Ben biran önce buradan gitmek istiyorum artık.

Miran'la diğer Kürtler yemek almak istiyorlar. Ben gitmeyince Nuri de istemiyor. Çocuklar da istemediklerini söylediler. "Ben onlara peynir-ekmek hazırlarım. Siz de buraya kadar getirmeyin. Aşağıda yiyip tabakları geri verirsiniz," diyerek gönderdim büyükleri.

Çadırımıza oturup ekmek hazırlamaya başladım. Oynayan çocuklardan bizimkileri saymaya çalıştım. Bizim grupta tam 18 çocuk varmış! Ekmekler hazır olunca kocamdan rica ettim, toplayıp getirmesi için. Biliyorum oyunu bırakmazlar, başlarına gitmezsen.

Doluştular manzaralı çadırımıza. Tek bardak elden ele dolaştı. Testi boşaldı. Unuttum testiyi göndermeyi, aşağıdan su doldurmaya. "Hadi Nuri'ciğim, [illegible] şey yersin, hem de

gönderdim kocamı. Çocuklar oyuna döndü yeniden. Ben kaldım yalnızlığımla baş başa. Düşünmeyeceğim kara kara. Ne olacaksa olsun, yeter ki çocuklarımın başına kötü bir şey gelmesin.

***

Karşıdan aşağıya askeri kamyonlar iniyor. Hem de sayamayacak kadar çok. Seviniyorum. Sevincimi yakında oturan ailelerle de paylaşmak istiyorum. Yarı Türkçe, yarı Kürtçe, "Bizi Türkiye'ye alacaklar," diyorum. Herkes başını kamyonlardan tarafa çeviriyor. Ümitle, sevinçle izliyoruz kamyonları. Kamyonlar, manevra yapıp, burunlarını geldikleri yöne çevirip durdular. Eminim artık, bizi alacaklar.

Nuri olsa hemen çadırın oraya giderdim. Keşke yemeğe göndermeseydim. Ya bu kalabalıkta birbirimizi kaybedersek. Niçin kaybedelim birbirimizi. Kocam gelinceye kadar beklerim.

Sonra kendi kendime "Saçmalama" diyorum. Sanki, hemen kamyonlara binip gidecekler. Bu kadar insanı gidecekleri yere götürmek kolay mı? Kimbilir, belki de nakil işlemi bugün bitmez. Keşke çadıra daha yakın bir yerde olsaydık, daha önce giderdik. Yemek hâlâ dağıtıldığına göre, hemen götürmezler diye düşünüyorum. Bir taraftan da eşyaları toplamaya başlıyorum.

***

Nuri de diğerleri de geldi. Ben naylon hariç, her şeyi topladım. Çocukların giyeceklerini de üst üste yığdım. "Hadi" deseler gitmeye hazırız. Ama hâlâ bekliyoruz. Kamyonlar boş boş bekliyor.

Beklemek uzadıkça uzuyor. Çadırın oradan askerler bizim tarafa geçiyor. Bir terslik mi var acaba? Biraz sonra terslik

olmadığını anlıyoruz. Hem Türkçe, hem de Kürtçe anons yapılıyor:

"Herkes yerlerinde oturacak. Biz sizleri gruplar halinde alacağız. Kamyonlar tekrar tekrar gelip taşımayı sürdürecek. Merak etmeyin hepinizi alacağız."

Askerler, başlarındaki subayla ileri doğru gittiler. Uzun süre geri dönmemelerinden, bizden sonra da çok kişinin gelmiş olduğunu anladım.

Herkes hazırlanmaya başladı. Ama kimse eşyalarını alıp aşağıya gitmeye kalkmadı. Herkes sırasına razı görünüyor. Yeter ki bizi alsınlar.

***

Kamyonların dolduğunu, hareket ettiğini görebiliyorduk. Kamyonlar yukarı doğru çıkıp sağ döndüler. Nereye götürüyorlar acaba? Nereye olursa olsun.

Bu defa saydım, 25 kamyon vardı. Bir buçuk saatte geri geldiler. Her kamyon 50 kişi alsa, 1250 kişi olur. Bugün bize sıra gelmez. "Neyse sonunda Türkiye'ye gireceğiz ya," diye teselli ettim kendimi.

İkinci parti gitti. 10 kamyon daha geldi. Onlar da aldı bekleyenleri. Biraz sonra 10 kamyon daha geldi. Demek ki hızlanacaktı nakil işi. Herkes oturmuş, gelip giden kamyonları izliyordu film gibi. Oysa bu filmin oyuncuları bizlerdik.

Bizi çağırdıklarında, akşam oluyordu neredeyse. Eşyalarımızı alıp yürümeye başladık. Kısa bir sıra vardı çadırın önünde. Yazıcı masası dışarı çıkartılmış, girenlerin adı, soyadı, geldikleri yer yazılıyordu. Önümüzdeki genç birisini, askerlerin çadıra soktuklarını gördüm. Terörist miydi acaba?

Adlarımızı yazdırdık, bekleme yerine geçtik. Kürt arkadaşlarımız

da çocuklar da yanımızdan ayrılmadılar hiç. Sıra bize geldiğinde, askere arkadaşlarımızla birlikte gitmek istediğimizi söyledim. Başkalarını aldılar bizim yerimize. Bizi boş bir kamyona götürdüler topluca. Artık Türkiye'deydik. Ne mutlu bize!

35 dakika sürdü yolculuğumuz. Akşam olmuştu biz yoldayken. Büyük bir kasabaya götürdüler bizi. Bir stadyuma aldılar sayarak. Top oynanan alana büyük çadırlar kurmuşlar. Üstelik sobalı. Bize boş bir çadır verdiler, gerçi sonra başkaları da geldi yanımıza, hepsi de Kürt. Hem de hiç Türkçe anlamıyorlar. Gelenlerin sayısı içerdeki somyalardan fazla! "Olsun. Çocukları ikişer üçer yatırırız," diyorum. Herkes memnun halinden. Rahat uyuyacağız bu gece.

Kendi evindeymiş gibi rahat herkes. Sanki büyük bir aileyiz. Nuri'ye dışarı çıkıp biraz haber almayı öneriyorum. Kabul ediyor. Çocukları, Miran'a emanet ediyoruz. Çünkü sadece o iyi Türkçe biliyor.

Koca bir şehir kurulmuş stadın içine. Çadırların arasından zor geçiliyor. Ortalıkta pek kimse yok. Demek ki herkes yorgun. Her tarafta ışıklar yanıyor. Geldiğimiz kapıya yöneliyoruz.

Orası da sakin, ama çok asker var. Bir subay var, askerlere bir şeyler söylüyor. Yanına gidiyoruz. Bize bakıyor, ama bir şey söylemiyor. "Biraz konuşabilir miyiz?" diyor Nuri.

"Tabii," diyor gülümseyerek.

"Türksünüz demek!"

"Hayır, Türkmen..." diye atılıyorum. Yine gülüyor. Çay teklif ediyor. Geri çevirir miyiz? Tribünlerin altında bir büroya götürüyor. Daha giderken bir askere üç çay ısmarlıyor. Büro dediği yer bir izbelik. Yer yer badanası dökülmüş.

İçerde bir masa ile sekiz-on sandalye var. Anlıyor orayı beğenmediğimi.

"Çadırları dündenberi alelacele hazırladık. Bu oda boştu. Geçici olarak kullanacağız."

Bu arada çaylar geldi. Bu çay da çok güzeldi. Demek ki Türkiye'de askerlerin çayları güzel oluyor.

Nereden geldiğimizi sordu Üsteğmen. Süleymaniye'den olduğumuzu söyleyince, "Orası Türk şehridir," dedi. Nuri de Kürt göçü aldığını, çok da çocuk yaptıklarını söyleyerek, "Artık Türk-Kürt eşit gibi..." dedi.

"Siz aslında Türksünüz. Bizimle aynı soydansınız. Sınırlar değiştikten sonra, sizi bizden ayırmak için Türkmen demişler size. Bakın aynı lehçeyi konuşuyoruz," dedi. "Bilmiyorum. Bize öyle dedikleri için Türkmen diyoruz kendimize," diye savundu Nuri.

Biz asıl Irak'ta neler olup bittiğini merak ediyorduk. Radyodan, televizyondan öğrendiklerini anlattı bize:

Saddam'ın askerleri her tarafı basmış. Söylentiye göre herkesi öldürüyorlarmış ama gaz atmamışlar.

Annemle babam düşüyor aklıma. Onlar yaşlı. Onlara dokunmazlar diye teselli ediyorum kendimi.

Birer çay daha söylüyor bize. Bulunduğumuz yer Çukurca'ymış. Çok küçük bir ilçeymiş. Hemen Irak sınırında olduğunu söyleyince, korkuyorum yine.

Rütbesi üsteğmenmiş, Giresunluymuş. Karadeniz sahilinde çok güzel bir yermiş. "Buralara benzemez. Gerçekten çok güzel," diyor. Onun da bir çocuğu varmış. Çocuklardan söz edince, Keder'in kızı geliyor aklıma. Onu soruyorum. "Gelin götüreyim hastaneye," diyor. Sevinçten havalara uçuyorum. Adı Coşkun'muş Üsteğmenin. Bizi kapıda bekleyecek. Miran'la Keder'i alıyoruz çadırdan.

Çocukları diğer Kürtlere emanet edeceğiz, ama ağabey-kardeş sarılıp uyumuşlar çoktan. Gerek kalmıyor.

Üsteğmen kapıda bekliyor. Özel otomobiliyle götürüyor bizi hastaneye. Çok yakındaymış. Küçük bir hastane. Kayıtlara baktırıyor bizim için... Kolayca buluyoruz kızı. Uyuyor. Alnını elliyorum, ateşi yok. Kıpırdanıp yeniden uyuyor. Ama ben uyandırıyorum. Sevinçle bakıyor kara gözleri. Tanıyor beni... Eğilip öpüyorum. Sarılıyor boynuma. Annesini, babasını gösteriyorum ona. Sevinçten çıldırıyor, çığlıklar atıyor hâlâ adını bilmediğim küçük kız. Bir süre seviyoruz kızı. Üsteğmenin dışarıda beklediği aklımıza geliyor. Görevli, kızın iyi olduğunu, yarın alabileceğimizi söylüyor. Kızından ayrılırken, Keder'in gözlerinden yaş aktığını görüyorum. Başörtüsünün ucuyla siliyor gözlerini.

Dönüşte Üsteğmen açıklıyor:

"Aslında bulunduğunuz yerden çıkış yasak. İçerde teröristler de olabilir. Bu sağlık sorunu olduğu için çıkarttım. Dışarıdan bir şeye ihtiyacınız olursa beni bulun."

Teşekkür ediyoruz. Keder de kendi Türkçesiyle teşekkür ediyor subaya. Dönüşte, yemek yiyeceğimiz yeri, tuvaletleri, çamaşır yıkayabileceğimiz yerleri gösteriyor Üsteğmen. Aç olduğum aklıma geliyor. Öğlen yemediğimi söylüyorum. "Size istediğimiz zaman yemek yiyebileceğiniz söylenmedi mi?" diye şaşırıyor.

Çok teşekkür ediyoruz kendisine. Ben yemeğimi alıyorum. Peşim sıra Keder ve Nuri. Miran, çadırdaki diğerlerine haber vermeye gidiyor yemek için. Nuri, "Aynı yemek, ama güzel," diyor. Etli kuru fasulye, pilav ve üzüm hoşafı. Evimden ayrıldığımdan beri ilk defa doya doya yiyorum. Çocukların hepsi, aç karnına uyumuş. Beş büyükle Miran geliyor. Çadır yalnız kalmasın diye biz

kalkıyoruz. Keder de bizimle geliyor. Bize iyice alıştı. Ah bir de Türkçesi iyi olsa. Ne kadar çok konuşuruz seninle Keder.

***

İki gün kalabildik Çukurca'da. Oysa çocuklar ne kadar mutluydu. Tribünler oyun bahçesi gibiydi onlar için. Biz de tam alışıyorduk. Yine yolculuk.

Coşkun Üsteğmen, "Gideceğiniz yer çok daha rahat. Burası aceleyle geçici olarak yapılmıştı. Orada daha rahat edersiniz. Unutmayın. Siz Türkmen değil, Türksünüz" diyerek yolcu etti bizi.

Bu defa, otobüslerle götürüyorlardı bizi. Çocuklar yine mutlu. Herhalde, bizim huzursuzluğumuz etkiliyormuş, Irak'ta onları.

Yedi saat kadar sürdü yolculuğumuz. Geçtiğimiz yerlerin Irak'tan pek farkı yoktu. Binalar aynı, insanların giyimleri aynı. Burası nasıl Türkiye'ydi. Ya da bize televizyonda gösterilen Türkiye neredeydi?

Ucu bucağı olmayan bir çadır kente soktular bizi. Bir de öğrendik ki, burası da Irak içindeymiş. Demek Türkiye, içine almak istemiyor bizi.

Yine topluca bir çadır verdiler bize. Diğer Kürtler de bizden ayrılmak istemiyorlar. Ne biz onları tanıyorduk, ne de onlar bizi! Nasıl kaynaşmıştık böyle! İyi Kürtçe bilmediğime üzülüyorum şimdi.

***

Kampın Zaho'da olduğunu öğreniyoruz. Galiba Zaho batı tarafımızdaymış ama biz sadece geniş bir ova ve çimenleri görebiliyoruz. Amerikalılar ve Birleşmiş Milletler kurmuş burayı. Kamp dışına çıkmak yasak. Çıksak ne

yapacaktık ki? Sevmedim ben burayı! İyi ki arkadaşlarımız var yanımızda. Yoksa patlarım burada!

Nuri de konuşmaya başladı yeniden. Türkmenlerle de, Kürtlerle de, benimle de konuşuyor. Merak ediyor evimizi, annemi babamı. Bana anlatıyor öğrendiklerini. Hep söylenti! Kimse gerçekte ne olduğunu bilmiyor!

Miran geliyor bir gün. Benim yanımda Nuri'ye, "İsrail'e gidelim mi? Bin dolar maaş ve ev veriyorlarmış," diye teklifte bulunuyor. Kocam konuşmaya başladığı için bana söz düşmüyor artık. Merakla bekliyorum ne cevap vereceğini?

"Ben, doğup büyüdüğüm yerden başka yerde yaşayamam. Filiz, kaç defa 'Türkiye'ye gidelim' dedi, kabul etmedim. Benim ne işim var İsrail'de?"

Ben de aynı fikirdeyim kocamla. Ne işimiz var İsrail'de?

-86 Bir gün sonra Miran, "Gitmek istesek de bizi almıyorlarmış. Onlar sadece Yahudi Kürtleri topluyormuş. Özellikle de Barzani'nin aşiretinden olanları," dedi.

***

Nisan 1991

Zaho... Mülteci Kampı...

Burada hiçbir yetkili bulamıyoruz. Sabaha kadar açıkta beklediğimiz yerdeki subayları, askerleri, Coşkun Üsteğmeni bile özledik. Burada hiç biri yok. Buraya Birleşmiş Milletler bakıyormuş! Nereden bakıyor acaba? Esir kampında gibiyiz!

Kaç gündür buradayız, tam kestiremiyorum? Altı haftayı geçti herhalde. 'Dün Saddam'dan kaçıyorduk, bugün burayı

beğenmiyoruz' diye kızıyorum kendime! Ama, daha ilk geldiğimde sevmemiştim burayı.

Nuri iyi. Çocuklar da kendi dünyalarını yarattılar yine. Kürtçe bilsem, arkadaşlarımla konuşabilsem, belki bu kadar sıkılmayacağım. Keder konuşmaya hazır, ama bir türlü anlaşamıyoruz ki! Keşke bir meşgale bulabilsem kendime! Hiçbir imkân yok burada..

Kürtler burada da uslu durmuyor. Burada da birbirlerini isyana teşvik ediyorlarmış. Bu çektiklerimiz, o bitmeyen isyanları yüzünden değil mi? Tanrı bunları isyan etsin diye yaratmış sanki! Keder de benim gibi düşünüyor, diğer kadınlar da.

Sonunda, güzel bir haber geliyor! Evimize döneceğiz. Saddam, uçak uçuramayacakmış, gaz atamayacakmış bizim bölgeye. Türk, Amerikan ve İngiliz jetleri koruyacakmış bizi. Ben inanmıyorum ya... Saddam bu, canı ne isterse yapar!

Haber doğruymuş. Koruyacaklar bizi! Evimize döneceğiz. Çok özledim evimi! Sınır bile açılmış! Birleşmiş Milletler götürecekmiş bizi gideceğimiz yere kadar. Türkiye, seni göremeden dönüyoruz. Ama, yine de bizi koruduğun için teşekkürler Türkiye.

***

Eve dönerken, Erbil'de kaldık. Annem ve babam, kaçmamışlar dağlara, "Ölürsek evimizde ölelim," demişler. Saddam'ın askerleri, bakmışlar iki yaşlı, dokunmamışlar onlara. "Çevre evlerde isyancı var mı?" sormuşlar sadece.

Geride kalanlardan Tuzhurmatu'da çok Türk'ün öldürüldüğünü öğreniyoruz. Altınköprü'de ise tam bir katliam yapılmış. Tam 102 Türkmen erkeği, Saddam'ın askerleri tarafından kurşuna dizilmiş.

Ben de bir gün yazmalıyım anılarımı.

***

İstanbul... Harp Akademileri...

Reşat Paşa...

Bu isyanları, ders olarak işlettim akademide. Subaylardan biri, sonuç bölümünde şöyle yazmıştı:

"Iraklı Kürtler, bunu hep yapıyorlar. Son olarak, Amerika ve İran'ın kışkırtmasıyla 1975 yılında ayaklanmışlardı. Çok acılar çektiler. Şimdi de Amerika'ya güvenerek ayaklandılar. Yine ortada kaldılar. Milletler, tarihten ders almak zorundadır. Yabancıların desteğine güvenerek yapılan her hareket, büyük ihtimalle başarısızlıkla sonuçlanır. Sonuç ne olursa olsun, biz millet olarak yine onlara destek olmalıyız. Sınırlarımızın dışında da olsalar, Türkmenler de, Kürtler de bizim akrabalarımızdır."

***

BÖLÜM DÖRT

Mart 1991

Ankara... Genelkurmay Başkanlığı...

Ankara kış uykusundan uyanıyor. Kavaklar yeşermiş, pamukları uçuşuyor.

Serhat'la görüşmeye gidiyorum.

"Ana kapıdan girmek istemiyorum. "Kara Kuvvetleri tarafındaki nizamiyeye talimat verirsen sevinirim," demiştim randevulaşırken. Serhat anlamıştı görünmek istemediğimi!

Aklımdan geçenleri, açıkça anlatacaktım arkadaşıma. Belki, yeterince ayırdında değiller tehlikenin!

***

Nizamiyede saygıyla karşıladılar beni. Aracımı Destek Kıtaları otoparkına bırakıp, Kara Kuvvetleri Komutanlığı binası boyunca yürüdüm. Genelkurmay'ın arka kapısından girdim. Asansörü beklemeden, merdivenlerden ikinci kata çıktım. "Her şey aynı," diye düşündüm geçmiş günleri hatırlayarak. Eski ama dimdik ayakta yine karargâh.

Emir eri kapıda bekliyordu. Önceki gelişimden tanıyordu beni.

İki eski dost, kucaklaştık hasretle.

Serhat'ın işi yoğundu herhalde, hemen sorguya başladı:

"Önemli bir şey olmasa, gelmezdin buralara kadar? Merakta bıraktırdın beni!"

"36.Paralel'in Kuzey'ine Saddam'ın girememesine neden olan Çekiç Güç meselesinde düşündüklerimi anlatmaya geldim. Hani olayları takip etmemi istemiştin ya..."

"O iş bizi de düşündürüyor! Sen ne düşünüyorsun?"

"Türkiye'ye tam bir tuzak! Nasıl kabul ettiniz bunu?"

"Türkiye önerdi deniliyor!"

"Anlamadım! Sizin bilginiz, planınız yok mu yani?"

"Yok! Sonu hesaplanmadan atılmış bir adım!"

"Anlat şunu, nasıl oldu?

"Biliyorsun, bir milyonun üzerinde mülteci sınırlarımıza dayandı. Hiçbir hazırlığımız yok. Hava da soğuk. Elimizde, 20 bin çadır var, ama onları kurmak da zaman ister. Bu arada, dışarıdan baskılar başladı. Aleyhimizde propaganda yapılıyor. Sanki Avrupalıların başına gelse, daha iyisini yapabilecekler. Bir de, Fransa Cumhurbaşkanı'nın karısı var. Dünyayı ayağa kaldırıyor! Çok bağıracağına, gelin birazını da Fransa'ya alın! Yok... Onların amacı, mültecilere yardım değil, Türkiye'yi kötülemek! Hangi ülke, aynı anda 1 milyon mülteciyi kabul eder? Bir de terör derdi varsa? Aslında, biz alırız, çeşitli illere dağıtırız. Hepsine de bakarız. Ama mültecilerin arasına, binlerce de PKK'lı terörist karışmış. Sonra, baş edebilirsen et! 1988'de Enfal olaylarında gelenlerin çoğu terörist çıkmıştı, hatırlarsın... Sonra bizim başımıza bela olmuşlardı! Biz, burada çözüm planları üzerinde çalışıyoruz. Bir de öğrendik ki, Sayın Cumhurbaşkanı, 'Biz bu kadar çok mülteci alamayız... Mültecilerin evlerine dönmesi için tedbir alınsın' diye öneride bulunmuş dünyaya! Amerikalılar da balıklama atladı üzerine. Adamların, arayıp da bulamadıkları fırsat!"

"Karşı çıksaydınız!"

"Görüşlerimizi bildirdik, ama itibar edilmedi. 'Karar verildi artık' denildi."

"Kararı değiştirtmek için direnseydiniz!"

"Bir genelkurmay başkanı gibi biz de mi istifa etseydik? Şimdi ne yapabiliriz, onun üzerinde çalışacağız. Senin görüşlerin de değerli benim için."

"Irak Ordusu'nun giremeyeceği bölgelerin sadece Kürtlerle sınırlı tutulması sakıncalı! Ama Türk şehri Erbil de korunacak bölgeye alınmış. Bu, ileride Erbil'in de tamamen Kürtlerin eline geçmesine neden olabilir. Kerkük ise dışarıda! Kerkük'ü de dahil etseydiniz, o zaman 'Saddam'dan hem Türkleri, hem de Kürtleri koruyoruz' diyebilirdiniz. Bu haliyle, Türkler birbirlerinden koparılıyor, Kürtlere hür bir bölge yaratılıyor. Erbil, Süleymaniye gibi yerlerdeki Türkler, onların insafına terk ediliyor. Ayrıca, 32. paralelin altında da Şiilere bağımsız alan yaratılmış. O haritayı hatırla! Bu kararınızla, Türkiye Irak'ın fiilen üçe bölünmesine destek oluyor. Birkaç yıl sonra, 'Ne yaptık biz?' diye, dizlerimizi dövmeyelim!"

"Ben de aynı görüşteyim."

"Öyleyse, gereğini yapın. Bu kararı kaldırtın!"

"Keşke..."

"Keşke ne demek Serhat? Bu kararla, Türkiye'nin altına dinamit yerleştiriyorsunuz!"

"Alacağımız tedbirler için planlar yapmaya başladık. Orayı sıkı denetim altında tutacağız!"

"İnşallah... Ama bilin ki, bağımsız bir Kürt devletinin temellerine harç koyuyorsunuz. Vebali boynunuzda olacak!"

"Yapma Reşat! Neredeyse, vatan haini yapacaksın bizi! Biz de istemiyoruz, ama ne yapalım? Topluca, bırakıp gidelim mi? Türk Silahlı Kuvvetleri'nde bir yönetim zafiyeti bizim hayrımıza mı olur? Yoksa birileri avuçlarını mı ovuşturur? Bir genelkurmay başkanı, 'Yeterli hazırlık

yapmadan, ordumu Irak'a sokmam' dedi, gitti. O, ülkesini düşünüyor, bir felaket yaşatmamak istiyordu. Ama bu olayda bile ordu, ne kadar darbe aldı. Biz de gidersek, ülkeyi parçalamak isteyenler çok sevinirler herhalde..."

Daha fazla konuşmanın anlamı olmadığını anlamıştım. Kahvemi bile bitirmeden, ayrıldım odadan. Ne kadar dirayetli olduğunu bildiğim, Harbiye'den arkadaşım bile bu kadar aciz duruma düştüyse, Türkiye'yi çok acı günler bekliyor demekti.

***

İstanbul... Caddebostan...

Ankara ziyareti bende derin bir hayal kırıklığı yarattı. Bir buçuk ay sonra Harp Akademileri'nde dönem sona erince, istifa dilekçemi verip köşeme çekildim.

***

Eylül 1991

Ukrayna... Sivastopol...

Benim adım Aydın. Sekiz yaşında beyaz bir balinayım! 'Balina, konuşur mu?' diye şüpheye düştünüz, biliyorum. Ama ben konuşabiliyorum. Daha doğrusu, sizin söylediğiniz her şeyi anlıyorum da, ses tellerim farklı olduğu için, siz benim söylediklerimi anlayamıyorsunuz. Beni anlayabilen tek kişi, Sinop'un Gerze İlçesi'nden İzmirli Mehmet! Babası askerliğini İzmir'de yapmış. Bu lakap, oğluna da miras kalmış. Aslında Mehmet şimdiye kadar İzmir'i görmemiş!

Benim hikâyem, Ukrayna'nın Sivastopol kentinin, Rusya Bilimler Akademisi'ne bağlı, 'Hayvanlar Evolüsyon ve Morfolojisi Enstitüsü'nün araştırma havuzundan başlıyor. Daha öncesini hatırlamıyorum. Beni yavruyken Sibirya ile Alaska arasında Bering Boğazı'nda yakalamışlar. 'Bilimsel araştırma yapacağız!' diye buraya getirmişler. 20 metreye 40 metre ölçülerinde bir havuza kapatmışlar.

Bilimsel araştırma palavra! Sonra beni aynı yerin yakınındaki Kazachi Koyu'ndaki askeri tesise götürdüler. Bana 'çavuş' rütbesi verdiler ve 'Tishka' diye seslenmeye başladılar! Su içindeki patlayıcıları imha etmeyi öğretmeye çalışıyorlar! Ben de inatla öğrenemiyormuşum gibi numara yapıyorum! Amacım, onları bıktırıp serbest bırakmalarını sağlamak. Çünkü denizlerde özgür olmak istiyorum. Bir patlayıcı ile ölmeye hiç niyetim yok!

Ben serbest bırakılmayı beklerken, yanıma 'Laspida Marşa' adında bir kız getirdiler. Neymiş, ikimiz de işe yaramıyormuşuz! Hiç olmazsa, yavru yapaymışız! Kız benden hoşlanmadı, ben de ondan!

Kız da dik başlı, benim gibi. Ruslar, yavru yapmadığımız için bize kızıyorlar. 'Bunları boşuna besliyoruz' diyorlar, ama serbest de bırakmıyorlar. Kız da ben de özgür kalabilmek için can atıyoruz.

Bir gün, kaçma fırsatı ayağımıza geldi. 19 Eylül'dü, sanki gök yarıldı, yere boşaldı... Bizim havuzun üzerinden de sel akmaya başladı. Önce, Laspida Marşa, kaçmayı başardı havuzdan. Onun vücudu benden ince. Ben çabalıyorum, olmuyor! Bana, "Sen de başaracaksın," diye cesaret veriyor. Çok yoruldum, havuzdan çıkıncaya kadar. Ama sonunda başardım. Laspida Marşa ile vedalaştık. O Batıya, ben Güneye yelken aştık, özgürlüğe doğru.

Hava da berbat mı berbat. Dalgalarla boğuşmak, çok yordu beni. Karnım da çok aç. Avlanmayı bilmiyorum ki! Önümden, balık sürüleri geçiyor, ben seyrediyorum. Kendimden geçmişim.

***

Türkiye... Sinop... Gerze...

Gözlerimi açtığımda, yakınımda bir tekne, üç kişi bana bakıyor. Gülümsedim onlara, anlamadılar. Korkuyorlar benden. Beni canavar zannediyorlar. Oysa ben insanları seven, ama açlıktan ölmek üzere olan, zavallı bir balinayım. Seslendim onlara:

"Ne olur, Balık verin bana... Çok açım! Ölmek üzereyim!"

İçlerinden İzmirli Mehmet, anladı ne dediğimi. Teknede ne kadar Tirsi balığı varsa verdiler. Ben aslında, balıkların kuyruk kısmından nefret ederim. Ama verdikleri balıkların tamamını yedim. Pullu balık yiyemem, ama pullu balık bile verseler yiyecektim.

Biraz kendime geldim. Daha sonra Mehmet anlattı bana. Beni ilk Mehmet görmüş. Gerze'nin Yenikent açığında balık avlıyormuş. Beni canavar zannedip kaçmış! Gidip, diğer balıkçılara haber vermiş. Beni buldukları İdemli adlı yere korka korka gelmişler. İyi ki de gelmişler. Yoksa ölürdüm! Yine Mehmet'ten öğrendim; o berbat havada, aç karnına, tam 275 mil yüzmüşüm. Sizin hesabınızla 500 kilometreden fazla. Havuzdan çıkmaya çalışırken, dudağımı bir yere çarpmışım. Çok acıyor. Onu söylüyorum Mehmet'e. Veteriner yokmuş, doktor bulacak bana.

Mehmet'lerin peşine takılıp, Gerze Limanı'na gittim. Başta belediye başkanı Dr. Durmuş, balıkçılar Rıza, Yat Kemal, Yılmaz sevgiyle karşıladılar beni. Mehmet, doktora dudağımı söylemeyi unuttu. Ben de üstünde durmadım. Birkaç günde geçer herhalde.

Bu arada bana "Aydın" adını verdiler. Aslında Aydın, limanda yaşayan ve zekâ engeli olan, şişman birisinin adıymış. Herkes onu çok severmiş. Onun için bu adı veriyorlarmış bana. Ben de şişmanım ya. Tanıştırdılar. Onu da, adını da sevdim.

Beni duyan, limana koşmaya başladı! Rıhtım iki katlı. Üsteki yolun korkulukları var. Altta ise korkuluk yok! Neredeyse suya düşecekler! Her yer, insan doluyor bir anda. Ben hayatımda, bu kadar çok insanı bir arada görmedim! Herkes balık veriyor bana. Fotoğraflarımı da çekmeye başladılar. Rahat çekebilmeleri için, belime kadar suyun dışına çıkıyorum. Ağzımı açıp, verdikleri balıkla resim çektiriyorum. Karnım çok doydu, ama hâlâ balık veriyorlar. Kırmak istemiyorum. Verdikleri balıkları havaya atıp döndürüyorum, sonra yakalıyormuş gibi yapıyor, suya bırakıyorum. Mehmet'e "Vermesinler artık! Patlayacağım!" diyorum. O söylüyor, ama dinleyen kim?

***

Bugün, gazetelerde ilk haberim çıktı. Mehmet, "Gerze'yi de ünlü yaptın. Turist yağacak buraya" diyor. Yardımım olduysa, ne güzel! Televizyoncular da geldi bugün. Kimseyi geri çevirmiyorum. Mehmet ne derse yapıyorum. "Ayağa kalk" diyor, ayaklarım varmış gibi. Ben, kuyruğumun üstünde yükseliyorum. Kuyruğumun üzerinde geri geri gidiyorum. Ters yüzüyorum. Onlar da eğleniyor, ben de.

***

Ekim 1991

Sinop... Gerze...

Türkiye'nin her yerinden insanlar beni görmek için gelmeye devam ediyor. Yanıma gelip, dokunabilmek için tekne turları düzenlemeye başladılar! Kimseyi kırmıyorum. Herkesin bana dokunmasına izin veriyorum.

Bu arada, kötü bir haber daha geldi. Mehmet askere gidecek. Bahriyeli olacakmış. Bahriyeli olunca, büyük ihtimalle deniz kenarında olacak. Ona, yanına gideceğimi söyledim. "Şimdi olmaz. Acemi eğitimi alacağım. Ondan sonra buluşuruz," dedi. Çok üzülüyorum. Ondan başka benim ne dediğimi anlayan yok. Mehmet'i çok özleyeceğim!

***

Hükümet de benimle ilgilenmeye başladı. Üç dalgıç göndermişler. Boyumu ölçtüler. İki buçuk metreymiş. Gövde genişliğim, iki metreymiş. Altta ve üstte 12'şerden 24 dişim varmış. Gelenlerden biri, yüzgeç kollarıma tutunup, sırtıma tırmandı. Onu gezdirmemi istedi. Salladım, attım üzerimden.

Bu arada, İl Tarım Müdürlüğü'nden Vehbi'yi de benimle ilgilenmesi için görevlendirmişler. Her şeyimle ilgileniyor. Mehmet'in hasretini, onunla gidermeye çalışıyorum. Vehbi çok iyi bir insan ama bir de söylediklerimi anlayabilse!

***

Ocak 1992

Hür olmak güzel de, aç kalmak çok kötü! Balıkçıların ağlarına, az balık takılıyormuş. Geçen gün Gerzeli balıkçılar, bana Samsun'dan balık getirmek için aralarında para topladılar. Çok üzüldüm. Onların zaten paraları çok az! Ceplerindeki bütün parayı, benim için harcadılar. Kendi balığımı kendim bulmalıyım artık!

Bazı insanlar, beni kandırıyorlar. Balık verecekler zannediyorum, pis şeyler koyuyorlar ağzıma. Onları suratlarına fırlatmak istiyorum, ama yapmıyorum. Bana şemsiye bile yutturmaya çalışanlar oluyor! Mehmet'i beklemesem çoktan giderdim artık buradan!

***

Gerze dışına da çıkmaya başladım. Ölmemek için, hırsızlığa da alıştım! Balıkçıların ağlarına takılan balıkları çalıyorum. Gerze'nin çok batısında, bilmediğim bir yerde, balık çalarken yakalandım. Balıkçı, kürekle başıma vurup yaraladı, ama canım acımıyor. Yaram geçer. Bir daha bu taraflara gelmeyeceğim!

Bir gün, balık bulurum diye Sinop'a kadar gitmişim. Sinop'ta beni coşkuyla karşıladılar. Bol balık da verdiler. Sahil Güvenlik teknesindekiler de beni sevdi. Keyfim yerine geldi. Gerze'ye gece dönecektim.

Başkan Dr. Durmuş, tekneyle belediye görevlileri Ali ve Sadettin'i, beni almaları için Sinop'a göndermiş. Ali seslenince, yanlarına gittim. Onlara, gece Gerze'ye döneceğimi söylüyorum ama anlamıyorlar. O sırada, sahil güvenlikçiler geldi. Sadettin bana "Saklan!" dedi. Ben de teknenin altına gizlendim. Sahil güvenlikçiler, onları sorguya çekti. Beni çalacaklarını sanmışlar. Onları kovdular! Onlar, Gerze'ye doğru giderlerken, Sinop Limanı'nda

...sevindirdim. Ali ve Sadettin'le Gerze'ye döndüm.

Herkes beni sahiplenmeye çalışıyor! Ben, hür ve Mehmet'le beraber olmak istiyorum! Mehmet'i çok özledim. Niçin gelmiyor? Beni unuttu mu acaba?

***

İstanbul...

Reşat Paşa...

10 Ocak akşamı... Diyarbakır Havaalanı... Saat 19.00... Bir Amerika helikopteri, Irak'ın Kuzey'ine geçeceğini bildirerek, kuleden kalkış izni istiyor. Anlaşmaya göre, helikopterde bir Türk subayının da bulunması gerekiyor.

Helikopterin Irak'ın Kuzeyi'ne geçmesi için sadece bir koridor var. Midyat'tan itibaren İdil-Cizre-Silopi hattından İpek Yolu'nu izleyecek, Habur'dan Irak'ın Kuzeyi'ne geçecek. Bunun iki de referans noktası var. Cizre üzerinde Dicle Nehri'ni, Habur'da da Hezil Çayı'nı görecek. Yani, aletleri bozuk olsa dahi, yanılması mümkün değil!

Cudi Dağı'nın kuzeye bakan yamacında, bir PKK kampının olduğunu Türk Silahlı Kuvvetleri belirlemiş. Dağın çevresinde tedbir almış. Askerler, gecenin karanlığında helikopter sesi duyuyorlar. Türk komutan uyanıyor. Bizim helikopterimiz olsa, haberi olacak. Aydınlatma fişeği attırıyor. O da ne! Bir Amerikan helikopteri! Helikopter, yakalanınca PKK'lılara malzemeyi atamıyor. Geri dönüp, kaçmak istiyor! Komutan telsizle üstlerine bildiriyor. Türk birlikleri alarma geçiriliyor. Helikopter malzemeyi Diyarbakır'a götürse, yakalanacak! PKK'lılara atacağı gıda ve ilaçları, Hisar ve Görümlü köyleri arasına boşaltıyor. Türk askeri de beklemede. Malzemeler, askerler tarafından toplanıyor.

Helikopter Diyarbakır'a dönüyor. Çevresini, Türk askeri çeviriyor. Helikopter, Türk subay da almadan uçmuş! Sözde, rotayı şaşırıp yanlış yöne gitmişler!

Hiç havacılıktan anlamayanlar bile yutmaz bu numarayı! Irak güneyde, sizin kuzeyde işiniz ne?

Yakalanıyorlar da ne oluyor? Hiç... Çekiç Güç'e devam... Askerlerimizin çabası boşuna!

***

Türk subayları, Çekiç Güç maskesi altında yapılan ihlalleri sürekli üstlerine iletiyorlar. Onlar da hükümete aktarıyor. Ama ihlaller sürüp gidiyor. Altı ay için kurulan tuzak, her altı ayda bir uzatılarak 12 yıl sürdürülüyor! Bu süre içinde de Amerika, Irak'ın Kuzeyi'nde geleceğe yönelik her hazırlığını yapma fırsatı buluyor!

Çekiç Güç'te görev alan Amerikalılar o kadar rahatlar ki, Türkiye'den yaptıkları yazışmalarda bile, 'Irak Kürdistanı' ve 'Türkiye Kürdistanı' tabirlerini kullanıyorlar!

Erken uyarı Awacs uçakları, kurallara aykırı olarak Türk radarlarıyla bağlantısını keserek, Irak içlerinde gizli uçuşlar yapıyor!

Türk Genelkurmayı'ndan izin almadan, yurt dışından getirdikleri sivil ve askeri konuklarına İncirlik Üssü'nü gezdiriyorlar, Irak üzerinde uçuruyorlar!

Uçak ve helikopterlere, anlaşmalara aykırı mühimmat yüklüyorlar!

Çekiç Güç'ün, resmi adıyla Askeri Koordinasyon Komitesi'nin Başkanı Amerikalı albayların tutumları da Türkiye ile dalga geçer havada. Albay Naab, Wilson ve Young, Birleşmiş Milletler'in 688 sayılı insani yardım kararının çok dışında faaliyetlerde bulunuyorlar!

Albay Naab, Irak'ta yaptığı çeşitli görüşmelerde, gözlemci

Türk subayın yanında bulunmasını istemiyor! Bazı Kürt liderlerle, tek başına gizli görüşmeler yapıyor! Daha sonra görevi devralan Albay Wilson da yanında Türk subay istemiyor! Yanında götürdüğü Amerika Dışişleri Bakanlığı'ndan sivil görevliler olduğu halde, Kürt ileri gelenleri ile yapacağı görüşmeye Türk temsilciyi almamak için direniyor. Ancak, Türk subay ısrarla beraberinde giderek, gizli görüşmelerini engelliyor!

Bu arada, Kürt aşiret liderleri, Saddam'la barışmak, onunla otonomi görüşmesi yapmak istiyorlar. Amerikalılar, Çekiç Güç maskesi altında, çeşitli entrikalar çevirerek, Saddam'la görüşmelerini engelliyorlar.

1 Ağustos 1992'de, Albay Wilson, Diyanah'ta sözde Kürt Bakanlar Kurulu ile geniş kapsamlı bir görüşme yapıyor ve bunu rapor halinde Amerikan makamlarına gönderiyor. O toplantıda Hüseyin Sincari, federasyon olarak Türkiye Cumhuriyeti ile birleşmek istediklerini söylüyor. Albay, kasıtlı olarak bunu raporuna yazmıyor!

Albay Wilson, Türk yetkililerin, Kürtlerle doğrudan görüşmesini de engellemeye çalışıyor!

Kürtlerin, kendi radyo ve televizyon yayınlarını yapabilmeleri için, malzeme ve teçhizat veriyor.

Türk makamlarının bilgisi dışında, helikopterle Kürt tarafına çok güçlü bir telsiz taşınıyor!

Albay Naab ve Wilson, Kürtlerin güvenlik sistemi ve düzenli ordu kurmaları için büyük çaba sarf ediyor!

Albay Young, kurulan ordunun eğitimi için her türlü yardımı yapıyor!

KDP karargâhının telefonlar dinleniyor. Ama Amerikalılar, KDP Karargâhı'ndan yapılan Türkiye ile ilgili konuşmaların çözümlerini bize vermemek için direniyorlar!

Bu bilgileri topladıkça, sıkıntım daha da artıyor. Bunlar sadece benim ulaşabildiklerim. Acaba, benim öğrenemediğim daha neler çeviriyorlar? Ben yetkili olsam, bu Çekiç Güç'ü, bir gün dahi burada tutmam! Amaçları açık, ama bizimkiler neden ses çıkartmıyor? Hadi, bir hükümet, bunlara göz yumuyor diyelim! Hükümetler değişiyor, Çekiç Güç'ü kimse gönderemiyor! Herkes biliyor, oysa Çekiç Güç'ün Türkiye'nin altını oyduğunu!

***

Şubat 1992

Ankara... Genelkurmay Başkanlığı...

Gelen raporlar, dönemin Genelkurmay Başkanı'nın da canını sıkıyor. Orgeneral'in önüne bir rapor daha geliyor:

"Amerikan helikopterleri, program dışı gece uçuşları yaparak PKK'lılara malzeme taşımayı sürdürüyor!"

Genelkurmay Başkanı'nın artık sabrı taşmış! Hiç tereddüt etmeden şu emri veriyor:

"PKK'ya malzeme taşıyan Amerikan helikopterlerini vurun!"

Genelkurmay Başkanı bu emri, Türk askerine veriyor! Ama nasıl oluyorsa, Amerikalıların da haberi oluyor ve helikopterlerinin gece uçuşları bıçak gibi kesiliyor!

***

Irak'ın Kuzeyi... Süleymaniye...

Türkiye'yi yönetenler tam bir uykuda! Irak'la sınırımız, yolgeçen hanı gibi!

Saddam Hüseyin, Çekiç Güç baskısı üzerine, askerlerini Süleymaniye, Erbil ve Dohuk'tan çekiyor. Irak askerlerinin gitmesi, Kürt aşiret liderlerini iyice rahatlatıyor. Bölgeyi

bir anda mühendis, tüccar, tarım uzmanı görünümlü CIA ve MOSSAD ajanları dolduruyor. Hepsi de mükemmel denebilecek derecede Kürtçe biliyor. Kürtler kendi aralarında bile dil farklılığından anlaşamazlarken, ajanlar Kurmanço, Sorani, Kirmanşahi, Leki, Gorani ve Zazaca konuşabiliyorlar. Hangi aşiretin Müslüman, Musevi, Hıristiyan, Kaldani, Yezidi olduğunu hatta mezheplerini de çok iyi biliyorlar. Yani, her aşiretin farklı ajanları var!

Aşiret reislerinden Talabani'nin Süleymaniye'deki bürosunun bulunduğu yol, KYB'nin peşmergeleri tarafından tutulmuş. Bir siyah jipe yol veriliyor. Jipten, ellerinde siyah çantalar bulunan üç kişi iniyor. Biri, Amerikalı Albay! Onu tanıyorlar.

Aşiret reisi, onları kapıda karşılıyor. Bu doğasında var. Herkese güler yüz gösterir, nazik davranır. Kim ne derse "he" der! Ama beynindeki tilkilerin kuyruklarını birbirine değdirmemeyi de çok iyi becerir! Hukuk eğitimini birincilikle tamamlaması bile, ne kadar zeki olduğunun kanıtı değil mi?

Gelenlerin, CIA ajanları olduğunu biliyor. Nereden oldukları, onun için çok önemli değil! Üç çantadan, en azından birinin yeşil dolarlarla dolu olduğundan emin.

Geniş gövdesini dar koltuğa sığdırmaya çalışırken, İngilizce olarak "Ne alırsınız?" diye soruyor. Hemen konuya girmek istiyor. Gelenler ne istiyorlar acaba?

"Orta kahve lütfen..." dedi, ajanlardan biri Soranice. Hem de temiz bir lehçeyle. Şaşırdı aşiret reisi. "Bunlar rakip Kürtlerden olmasın?.." diye şüpheye düştü.

"Kiminle görüştüğümü bilmek isterim," dedi yine İngilizce olarak yumuşak bir sesle.

Yine Kürtçe yanıt aldı, içlerinde en yaşlı olanından:

"Size bildirmediler mi? Ben John, arkadaşım da Brown. İkimiz de Birleşik Devletler Hükümeti görevlisiyiz!"

Hâlâ tereddüt etmekteydi Talabani. Puro kutusunu uzattı. Almadılar. Kendisi bir tane yaktı.

"Buyurun görüşelim!" dedi, tereddütlü bir sesle.

"Hükümetimiz, sizin ve sayın Barzani'nin liderliğinde, Kürtlerin birlikte hareket etmesini arzulamaktadır!"

"Ben de birlik içinde davranmamızın, Kürt halkının lehine olacağına inanmaktayım. Biz buna hazırız. Ancak, Sayın Barzani tek başına lider olmak arzusundadır."

"Siz, onu ikna etmeyi bize bırakınız. Kendilerini ikna edeceğimizden emin olabilirsiniz."

"Ben hazırım. Ancak kendileriyle sizin güvencenizde protokol yapmadan, harekete geçemem. Geçmişte yaşadığımız acı tecrübeler, bizi bu yola sevk etmektedir."

"Ona da söz veririz. Sizden istediğimiz, birlikte hareket ederek, yerel bir parlamento oluşturmanızdır!"

"Bunun için, maddi gücümüz bulunmamaktadır. Bağdat'taki merkezi yönetim, ambargoyu bahane göstererek, üç aydır Kürt memurların maaşlarını dahi ödememektedir. Takdir edersiniz ki yeni bir parlamento oluşturmak, onu sürdürebilmek, güçlü bir maddi destek gerektirir!"

"İşin maddi yönünü düşünmeyiniz! Hükümetlerimiz, ortaklaşa hazırlayacağınız programı tamamen destekleyecektir."

"Bizim, Amerika'nın desteği konusunda çekincelerimiz bulunmaktadır. 1975 yılında ve geçen yılın bahar aylarında bizi kaderimizle baş başa bıraktınız. Sonuçları, Kürt halkı için çok ağır olmuştur!"

"1975 yılını bilmiyorum! Ama son olay, bir yanlış anlamadan kaynaklanmıştır. Sayın başkanımızın televizyon konuşmasını yanlış yorumlamışsınız. Ancak şimdi, sizi her

yönden destekleyeceğimizi bildirebilirim. Ortak parlamento çalışmalarına başlayabilmeniz için, size şimdilik bir miktar para bırakacağız. Aynı tutar, diğer lidere de takdim edilecektir. Desteğimiz sonuna kadar sürecektir. Emin olabilirsiniz!"

"Yerel parlamento için hazırım. Sayın Barzani ile görüşmenizin sonucunu bekliyorum."

Aşiret lideri, konuklarını kapıya kadar geçirdi yine aynı nezaketle. İlk işi, hemen odasına dönüp bırakılan çantayı kontrol etmek oldu! İçi 100'lük dolar desteleriyle doluydu. Sevinçle avuçlarını ovuşturdu.

***

Sinop... Gerze...

Beyaz Balina Aydın...

Yanımda konuşulanlardan öğreniyorum... Gerze Belediyesi, benim adıma park yaptırmış. Parkı denizden görebiliyorum. Bir de mermerden heykelimi koymuşlar. Ama ben açım! Hâlâ, hırsızlıkla yaşamaya çalışıyorum.

Bir de Ukrayna, dava açmış beni geri almak için. Benimle aynı havuza kapattıkları sevgilim çok üzgünmüş! Beni bekliyormuş! Ben sıcakta, burada yaşayamazmışım! Yalan söylüyorlar. Sevgilim denen kız, benimle birlikte kaçtı. Yoksa onu yakaladılar mı acaba?

Ben soğuk suları sevmiyorum ki! Mahkeme bana sorsa, Ukrayna'ya geri dönmeyeceğimi söylerim. Ben Mehmet'in yanında olmak istiyorum.

***

Mart 1992

Sinop... Gerze...

Ukrayna, beni geri almak için ısrar ediyormuş. İngiltere Prensi Charles, Ankara Büyükelçisi'ne talimat vermiş İngiltere'ye götürülmemi sağlamak için. Ben İngiltere'ye gitmek istiyor muyum? Hayır. Bana, kimse bir şey sormuyor!

Paul Mc Cartney, Ukrayna'da hapsedilmemi önlemek için Gerze'ye gelip konser verecekmiş.

Mehmet'i istiyorum ben. Gölcük denen bir yerdeymiş. Yerini tarif etseler, gider bulurum! Ama kimse anlatmıyor. Artık burada durmayacağım. Gölcük denen yeri arayacağım!

***

Kocaeli... Gölcük...

Gerzeli Mehmet, acemi birliğine İskenderun'a gitmişti. Diğer askerler, onu birbirlerine "Aydın'ın memleketlisi" olarak tanıtıyorlardı. Tüm Türkiye'de de Gerze'nin adı unutulmuş, 'Aydın'ın memleketi' olmuştu!

Mehmet, acemi eğitiminden sonra Gölcük'e gönderildi. Gazetelerde, Aydın'ın Ukrayna'ya iade edileceği yazılıyordu. Aydın, orada hapis hayatı yaşadığını anlatmıştı ona. Tekrar oraya dönerse, öleceğini biliyordu. Bölük komutanı bile onu Aydın'ın hemşerisi olarak biliyordu. Yazıcıya bölük komutanıyla konuşmak istediğini söyledi. Komutan odasına çağırdı:

"Komutanım bir şey söylemek istiyorum!"

"Buyur evladım..."

"Bu Beyaz Balina Aydın var ya; Ruslar, ona gemileri ve askeri limanları koruma görevi öğretmiş!"

Komutan şaşırdı; "Sen nereden biliyorsun?" Mehmet onunla konuştuğunu, nasıl anlatabilirdi? Anlatsa da kim inanırdı!

"Komutanım, o benim arkadaşım. Onu ilk ben buldum. Hareketlerine dikkat ettim. Benim tekneme kimseyi yanaştırmıyor. İsterseniz, alır onu buraya getiririm. Kendi gözlerinizle görürsünüz!"

Komutan düşündü... Pek akla yatkın değildi ama gazetelerde de Sivastopol'da askeri eğitim aldığı yazılmıştı.

"Ben Donanma Komutanı'mıza arz edeyim. Sana haber veririm!" diye gönderdi Mehmet'i. Komutan, gerçekten de konuyu amirlerine götürdü. Komutanlardan, inanan da vardı, inanmayan da... Denemekle ne kaybedilirdi?

***

Sinop... Gerze...

Mehmet...

Bir denizci subayla birlikte beni Gerze'ye gönderdiler. Ama Aydın kayıptı! Mustafa Üsteğmen, benim yalan söylediğimden şüphelenmiş! Herekese sormuş benim Aydın'la olan ilişkimi. Herkes de olduğu gibi anlatmış.

Şimdi o, Aydın'ı bulmak için benden de hevesli! Bulacağımızdan da emin.

***

Tüm Gerze'deki tekneler, denize açıldı. Her yöne "Aydın" diye sesleniyoruz. Ama yok ortalarda!

29 Mart'ta Yakakent'te görüldüğü haberi geldi. Oraya koştuk... Gitmiş...

30 Mart'ta Samsun'daydı Aydın. Biz gidinceye kadar yok oldu! Doğuya gidiyordu sürekli.

Çarşamba'ya geçtik hemen. Bekledik ama oraya gelmedi Aydın. Belki, geldi de biz fark edemedik. Bütün askeri birlikler de Aydın'ı gözetliyor denizde!

***

Nisan 1992

Karadeniz...

Balina Aydın...

Size çok kötü bir haberim var! Mehmet'i aramayı sürdürüyordum. Gölcük denen yeri bulamamıştım daha. 6 Nisan'da, insanlar Türkiye'de bayramın ikinci günü kutlarken, yakalandım. Giresun'un Espiye ilçesi önünde, yanıma bordasında CYC-1031 yazan İrbis adlı bir gemi yanaştı. Çok açtım! Bana balık verirler diye başımı uzattım. Boynuma bir kement geçirip, sıktılar!

Greenpeace üyeleri, bu gemiyi takip ediyorlarmış. Yardımıma koştular. Onlar da kurtaramadılar. Bir buçuk saat direndim Ukraynalılara. Çok çabaladım ama kendimi kurtaramadım!

Beni bağlayıp, gemiye çekmek istediler. Bu sırada kuyruğumdan yaralandım. Gemide havuz da varmış. Yaramı tedavi etmeye çalışıyorlar, ama benim gönlüm yaralı! Tutsağım artık...

Elveda Türkiye... Elveda konuksever Türk insanları... Elveda Mehmet... Sana çok kırgınım! Beni tek başıma bıraktın!

***

Sinop... Gerze...

14 Nisan...

Merhaba Türkiye!

Geliyorum... Yine ellerinden kaçtım!

Akşam üzeri, ulaştım Gerze'ye. Beni görünce, sevincinden ağlayanlar oldu! Yine bol bol balık verdiler bana. Bu, onlara veda ziyaretim! Bu geceyi, limanın altındaki eski yerimde geçireceğim. Sabah ayrılacağım buradan. Mutlaka Gölcük'ü, Mehmet'i bulacağım. Ona anlatacağım yaşadıklarımı. Ondan ayrılmak istemiyorum. Kuyruğumdaki yarayı merak etmeyin! İyileşiyor.

***

Kocaeli... Gölcük...

Mehmet...

Bayramda, Aydın'ın yakalanıp Ukrayna'ya götürüldüğünü öğrendim gazetelerden. Kahroldum. Yanında olsam, gizlerdim onu kimsenin bulamayacağı yere. Artık yaşayamaz Aydın! Ben de yaşayabilir miyim bilmiyorum? Keşke, Ukraynalılardan önce bulabilseydim onu. Çok özlemiştim. Artık hiç göremeyeceğim.

***

Komutanım acele çağırtmış beni. Karşısına dikilip selam duruyorum. "Mehmet, Aydın dönmüş!" diye müjdeyi veriyor. "Gerze'ye dönmüş! Koş bul onu! Biz de Karadeniz Ereğli'den havuzlu bir tekne yola çıkartacağız," diyor.

Gerze'de indiğimde, daha hava aydınlanmadı. Limana koşuyorum hemen. Biliyorum nerede bulacağımı. Su, buz gibi ama umurumda değil! Ayakkabılarımı bile çıkartmadan yürüyorum denize. Yüzüyorum limanın betonunun

altına. Sırt üstü yatmış uyuyor Aydın. Daha ben yaklaşmadan, uyanıyor. "Aydın!" dememle, üzerime fırlaması bir oluyor. Yıkıyor beni suya. Nefesim kesiliyor. Sevincinden boğacak beni! "Boğuluyorum!" diye bağırıyorum son bir gayretle. Burnuyla kaldırıyor beni havaya. Uzun süre nefesim düzelmiyor.

***

Sinop... Gerze...

Balina ağlar mı? Ağlıyor Aydın! Sitem ediyor bana. Beni bulabilmek için dolaşıyormuş Karadeniz'i boydan boya. Ben de onu aradığımı söylüyorum. İnanmıyor. Aylarca beklemiş, beni bulmak için yollara düşmüş! Yakalanınca, sürekli başını havuza vurmuş.

"Nasıl kaçtın ellerinden?" diyorum. Tekneden indirirlerken, halat kopmuş. Şansa kurtulmuş ellerinden. Artık hiç ayrılmayacağımızı söylüyorum. Yine inanmıyor! Hiç güveni kalmamış bana! Söz veriyorum ona, 'hayat boyu beraberiz!' diye. Zamanla inanır doğru söylediğime! Havuzlu gemi ile bizi alacaklarını söylüyorum. "Tutsak olmayacağım değil mi?" diye güvensizliğini yineliyor. Seni tutsak ettirir miyim ben?

***

Kocaeli... Gölcük...

Gölcük'te sevinçle karşıladılar bizi. Yol boyunca, yanından ayrılmadım hiç. Komutana anlattıklarımı söyledim ona. "Merak etme, sen ne söylersen yaparım!" dedi.

Deneme yapmak istediler komutanın önünde. Donanma Komutanı, yatla açılacaktı. Ona, başka tekne yaklaştırmaması gerekiyordu. Söyledim ona, uyguladı. Gelen küçük tekneyi neredeyse batırıyordu!

Tersaneyi korumasını istediler. Anlattım, uyguladı. Körfeze

gemiler açıldı. Onlara denizaltı yaklaştığında, çıkıp haber verdi.

Sonunda orduya kabul ettiler Aydın'ı. Ben de askerliğim bitince, teskeremi bırakacağım. Ömür boyu Aydın'la beraber olacağım.

***

BÖLÜM BEŞ 113—

Mayıs 1992

Irak'ın Kuzeyi...

Amerikalıların gözetiminde yapılan seçimle, Kürtler arasında "Kutsal İttifak" sağlandı. Oluşturulan parlamentoda Barzani ve Talabani, 50'şer milletvekiliyle yer aldı.

***

Haziran 1992

Ankara... Çankaya Köşkü...

Talabani, yıllar sonra milyon dolarlara boğacağı, 'her dönemin adamı' bazı gazeteciler aracılığıyla Çankaya Köşkü'ne girmeyi başarıyor. Ona bu kapıyı açan, biri cumhurbaşkanının, diğeri başbakanın danışmanı, iki gazeteci! Buz dağının görünen yüzü, PKK sorunun çözümüne yardımcı olmak! Buz dağının altında ise Türkiye'nin Irak'ın Kuzeyi'nde Kürt Meclisi kurulmasına rıza göstermesini sağlamak! Ve sonunda, Talabani, Cumhurbaşkanımızdan istediğini kopartıyor.

***

Aşiret reislerinin sık sık Amerika'yla temasta olmaları gerekiyor. Ama Irak'ın Kuzeyi'nden çıkamıyorlar. Türkiye'nin onlara kırmızı pasaport vermesi, bu sorunlarını çözüveriyor!

***

İstanbul... Caddebostan...

İstanbul'da, kasvetli bir hava... Kurşuni bulutlar, iyice alçalmış... Yağmur boşaldı, boşalacak...

Dünkü güneşli havaya bakarak, Seval'i alıp sahilde dolaşmayı planlamıştım bugün. Çaresiz evde oturacağım. Dergiler ve gazeteler birikmiş. Gazete ve dergileri bir sehpanın üzerinde, koltuğun yanına bıraktım. Bir fincan da kahve hazırlarsam, keyfim tamam olacak. İnşallah, okuyacağım iyi haberler vardır.

Daha ilk gazetede, ilgi alanımdan bir haber:

"Barzani ve Talabani'ye kırmızı pasaport!"

"Olamaz!" diye düşündüm. Ama gerçek! Üstelik dış dünyaya açılabilmeleri için, Ankara'da da büro açmalarına izin verilmiş!

Gazeteyi sinirle yere attığımı hatırlıyorum. Sanki suçlu gazeteymiş gibi!

Paltomu giyip, kasketimi taktım. Zor attım kendimi dışarı. Isla-
nıyordum ama yüreğimdeki ateş sönmüyor! Nereye
116 gittiğimi düşünmeden yürüdüm, yürüdüm.

Kendimce, sorumluyu bulmuştum:

"Bir millet, oynanan oyunları göremezse, yanlış adamları seçerse, sonuç bu olur!"

***

Temmuz 1992

Beyaz Balina Aydın...

Artık, Türk Silahlı Kuvvetleri'nin bir mensubuyum. Ordu, pek ortalarda olmamı istemiyor, ama bana bir jest yaptılar. Mehmet'le Türkiye'nin en büyük deniz üssü Aksaz'a gitmeden önce, bizi Gerze'ye getirdiler. 18 Temmuz'da

Gerze'de festival var. Festivalde, Gerzelilere sürpriz yapacağız!

Tören, limanda saat 17.00'de başlayacak. İstiklal Marşı bitiyor. Mehmet "Hadi oğlum çık ortaya," diyerek beni gönderiyor.

Limanın ortasına geliyorum. Neredeyse kuyruğuma kadar sudan çıkıyorum. İnanamıyorlar Gerzeliler gördüklerine! Turlar atıyorum çeşitli şekillerde suda... Mutluyum onlarla olmaktan, onları festivalde eğlendirmekten. Ne isterlerse yapıyorum.

Veda vakti geldiğinde, iskeleye gidiyorum. Herkesle, son kez vedalaşmak istiyorum. "Hakkınızı helal edin!" diyorum. Ama sadece Mehmet anlayabiliyor söylediğimi. Hepsi sırayla, başıma dokunuyor. Belki, bir daha geri dönemem. Vatan görevine gidiyorum.

***

Amerika... Virginia...

Barzani ile Talabani'nin bulunduğu uçak, Almanya'nın Frankfurt kentine indiğinde, CIA'e ait bir uçak pistte bekliyor... Aşiret reisleri ve ikişer adamı terminale bile çıkmadan, bekleyen uçağa alınıyor. Amerika'ya gitmek üzere havalanıyorlar.

CIA'in tahsis ettiği limuzinlerle Virginia'ya götürülen altı kişi, Milli Güvenlik Konseyi'nin üyesi olan General Wayne A. Downing ile buluşuyor.

Orada yapılan görüşmeler, Irak'ta yaşanacakların belirlenmesiydi. Aşiretçiler, oraya Türkiye Cumhuriyeti pasaportlarıyla gittiler ama Türkiye, bu buluşmada neler konuşulduğunu asla öğrenemedi! Ancak, yaşayarak öğrenecekti!

Öğrenilebilenler, aşiret reislerinin, istihbarat örgütlerini

geliştirmek için CIA'den 30'ar milyon dolar aldıkları ve Amerikalıların, Barzani ve Talabani'ye birer zırhlı araç verdikleri oldu.

***

Gazete küpürlerini toplamaya devam ediyorum.

Ekim 1992

Amerika'nın vaat ettiği silahlar da Irak'ın Kuzeyine gelmeye başlamış. İstihbarat birimlerinden Kürtlerin düzenli ordu kurma çalışmalarının başladığı bilgisi geliyor. Bu arada, Barzani ile Talabani, Erbil'de Kürt Federe Devleti kurduklarını açıklıyorlar.

Türkiye, bu kararın bölgedeki barış ve istikrarın aleyhine olduğunu ve bunu tanımadığını açıklıyor. Ardından, PKK'nın barındığı bölgeye yönelik büyük bir operasyon başlatılıyor. Bu operasyona, Türkiye'nin tepkisini yatıştırmak isteyen Barzani grubu da katılıyor.

***

Ağustos 1993

Amerika, sürekli olarak Türkiye'nin toprak bütünlüğünden söz ediyor ve terör örgütüne karşı olduğunu söyleyip duruyor.

Bir gazeteden kesip sakladığım 26 Ağustos 1993 tarihli küpürlerden birine daha göz atalım:

"Amerika, 22 Nisan 1992'den bu yana, yani 16 aydır, Güneydoğu'ya beş ayrı frekanstan her gün bir saat Kürtçe yayın yapıyor. 16 ay önce 15 dakika olarak yayına başlayan

Amerika'nın Sesi Kürtçe Servisi, son birkaç aydır bir saate çıkarmış durumda. Yayında iki önemli değişiklik var. Birincisi, artık yayın Güneydoğu Anadolu'da konuşulan Kurmançi lehçesiyle yapılıyor ve yayın saatleri de akşam üzerine alınmış durumda. Böylece, yaygın dinleme imkânı yaratılıyor. Yayında önce PKK eylemleri ve çatışmalarla ilgili haberler veriliyor. Kullanılan deyimler de son derece ilginç ve önemli. Güneydoğu Anadolu'dan 'Türkiye Kürdistanı' diye söz ediliyor. PKK tanımlanırken de 'Türk Peşmergeleri', soreşker 'yiğit savaşçı' deniyor. Ama daha da ilginci, serhilde sözcüğü. Kürtçe'de 'başkaldıran' anlamına geliyor ve PKK kendi eylemlerini tanımlarken 'serhildan ayaklanma' tabirini kullanıyor. Haberler verilirken de hem Anadolu Ajansı, hem de PKK'nın yayın organı olan Kürt Haber Ajansı ile Özgür Gündem gazetesine dayanıyor Amerika'nın Sesi."

***

Ermenistan...

Bu radyonun ne kadar etkili olduğunun kanıtlarından biri. 32. Gün programı ekibi, Ermenistan'da bir Kürt köyünü ziyaret ediyor. Muhabir mikrofonu bir köylüye uzatıyor:

"Türk Devleti, Kürtlere karşı katliam uygulamaktadır! Ancak buna karşın, Kürt ayaklanması boyun eğmemektedir!"

Muhabir soruyor:

"Siz bunu nereden biliyorsunuz?"

"Her akşam, Amerika'nın Sesi Radyosu'nun Kürtçe yayınlarını dinliyoruz..."

***

Mayıs 1994

KKTC... Magosa...

Anne M adlı bir gemi, Litvanya'nın Klaipeda Limanı'ndan PKK'ya götürmek üzere kalaşnikoflar yüklüyor. İhbar üzerine gemi yakalanıyor. Silahlar, Amerika Savunma Bakanlığı'nın ruhsatıyla alınmış!

***

Irak'ın Kuzeyi...

Bağdat'ın etkinliğinin sona ermesi ve ambargo nedeniyle petrol kaçakçılığının başlaması, aşiret liderlerini zengin ediyor. Türkiye'ye mazot taşıyan kamyonlardan "vergi" adı altında haraç alınıyor. Türkiye'yi yönetenler de bölge halkının ekmek parası kazanması için "sınır ticareti" diyerek, buna göz yumuyorlar. Tabii, bu işten büyük paralar kazanan Türkler de var! Irak'ın Kuzeyi'ndeki yasadışı bu gelir, o derece artmış ki, aşiret liderleri arasında paylaşım kavgası başlamış!

***

Temmuz 1994

Irak'ın Kuzeyi...

21 Temmuz'da, iki Kürt aşireti, para paylaşımı yüzünden yine bozuşmuş!

Bu, sakın Türkiye'yi uyutmak için bir senaryo olmasın?

***

Ankara...

Amerika, Türkiye Dışişleri Bakanlığı'na "Irak'taki 6 bin 700 elemanımızı Türkiye üzerinden çıkartmak istiyoruz," diyor. Buna izin verildiğinde görülüyor ki, bunlar Amerikalı değil! Tamamı Kürt! Sözde, Guam Adası'na götürüleceklermiş! İsrail'de eğitilip, daha sonra Kürtlerin ilk düzenli birliği olarak Irak'a dönüyorlar!

***

Ağustos 1994

Amerika... Pentagon...

Bütün dünya, Barzani ile Talabani'nin para paylaşımı yüzünden aralarının açık olduğunu zannediyor!

Türkiye'nin en çok satan gazetesinin Washington muhabiri, girme izni aldığı Pentagon'da... Görev alanı içinde, Türkiye de bulunan istihbarat görevlisinin odasına giriyor.

Aaaa!.. O da ne? Barzani ile Talabani, orada yan yana değiller mi? Yanlarında, kendi adamları ve bazı PKK'lılar da var. Masaya harita serilmiş, Amerikalılar ve Kürtler toplanmış, adeta coğrafya dersi yapıyorlar!

Acar muhabir haritayı kaldırmalarına fırsat vermeden, yanlarına gidiyor. Irak'ın Kuzeyi'nde Kürt devletinin hayali sınırları çizilmiş. Türkiye'nin Doğu ve Güneydoğu'sunda da bazı işaretler var. "Ne bu işaretler?" diye soruyor. Hiç biri yanıtlamıyor.

O odada bulunan Amerikalılardan biri, daha sonra Türkiye'ye başbakan beğenen Norman Pherl'ün en yakın adamı. Bir diğeri ise, Irak'ın işgalini planlayan

Neocon'ların çok önemli bir üyesi. Kürtlerden biri de daha sonra Irak'ta Başbakan Yardımcısı olan Behram Salih.

Niçin şaşırmıyorum bu habere? Çünkü aşiretçilerin ruhunu biliyorum artık!

***

Eylül 1994

İstanbul... Caddebostan...

Orgeneral Serhat, 1. Ordu Komutanı olarak İstanbul'a atandı. Ne ziyaretine gittim, ne de iki satır yazıp kutladım. Kırıldım bir kere! Memlekete sahip çıksınlar! O da beni aramıyor hiç!

Daha önce emrimde çalışan, Irak'a harekât düzenleyen bir general, İstanbul'a geldiğinde, beni evimde ziyaret etti. Irak'tan yeni dönmüş. "Barzani bize çok teşekkür ediyor. Karargâhının girişinde, babasının büyük yağlıboya bir resmi var. Onu göstererek, 'Babam bana hep şunu tembihlerdi; 'Sakın Türkiye'yi karşına alma! Ben Türkiye'nin her zaman iyiliğini gördüm! derdi' diyor. Bize teşekkür edip duruyor..." dedi.

Tarihe meraklı olduğum için, Barzanilerin geçmişini iyi bilirim.

"Doğru, babası bizden her zaman yardım gördü. Bir isyandan sonra, 'Asılırsam, Türkiye'de asılayım' diyerek bize sığınmış. Biz kendisini koruyup, besledik. Sonra gitti, aleyhimizde her türlü faaliyette bulundu. Aynı anda hem KGB, hem SAVAK, hem CIA, hem de MOSSAD ajanlığı yapardı. Oğlu ne olacak ki? Bugün böyle konuşur, yarın başka türlü! Sakın güvenmeyin!"

Bu Barzaniler, çok ilginç insanlar! İnsanları da, koca devletleri de kandırmayı çok iyi beceriyorlar. Genç general, benim sözlerimi şüpheyle karşıladı. Bana pek inanmadı. Zamanla o da öğrenir, Barzanilerin sözüne ne kadar güvenileceğini!

***

Mart 1997

Irak'ın Kuzeyi... Süleymaniye...

Iraklı öğretmenler Nuri ile Miran'ın, Saddam'dan Türkiye'ye kaçarken pekişen dostlukları, Süleymaniye'de de sürüyor. İki aile, sık sık bir araya geliyor, Filiz, Keder'den Kürtçe, Keder de ondan Türkçe öğreniyor. Böylece iki kadın, kimsenin yardımı olmadan, sohbet eder hale geliyor. Bu arada, Keder'in iki oğlu daha olmuş.

Miran'ın evinde buluştukları bir gün, "Nuri! hatırlıyor musun? Kaldığımız mülteci kampında, İsrail'e gidecek adam arıyorlardı?" diye sordu.

Hatırlamıştı Nuri. Genç, bekâr ve Yahudi Kürtler götürülmüştü. "Evet," dedi.

"Onlar döndü."

"Niçin beğenmemişler mi İsrail'i?"

"İsrail onları, orada tutmak için götürmemiş. Orada askeri eğitim vermişler, sonra Irak'a geri getirmişler. Burada, şimdi kırmızı bereli askerler ortaya çıktı ya, işte onlar, bizim oradan gidenlermiş."

"Yapma ya! Desene, İsrail içimize ajanlar soktu!"

***

Eylül 1998

Amerika...

Amerikalılar, İsrailli ve İngiliz ajanların da katkılarıyla, Kürt aşiret liderlerini Washington'da bir araya getirmeyi başarıyorlar sonunda. Üstelik bu defa, Türkiye'yi de devre dışı bırakıyorlar!

Amerika Dışişleri Bakanı'nın da imzasını taşıyan bir bildiri yayınlanıyor! Bildiride, Irak'ın toprak bütünlüğünden, Kürtlerin federe yapısından söz ediliyor. Ama aynı bölgede yaşayan Türkmenlerin adı bile geçmiyor.

***

Mayıs 1999

Amerika... Washington...

Amerika, Irak için ezberlediği rolünü, başarıyla sahnelemeye başlıyor!

Kürt liderler, yeniden Washington'a davet ediliyor. "Size tarihi fırsat sunuyoruz!" deniliyor. Vergi adı altında topladıkları milyonlarca dolar için "Bizim sayemizde kazanıyorsunuz," denilerek üstü kapalı para musluğunun kapatılacağı tehdidi yapılıyor!

Artık tercih yapmaları gerekiyor! Ya Amerika'nın isteklerini yerine getirecekler, her türlü desteğe sahip olacaklar ya da kendi kaderlerine terk edilecekler!

Aslında, aşiret liderleri de can atıyor bağımsız devlet için.

Türkiye, İran ve Suriye, korkusu olmasa! Amerika, her türlü güvenceyi veriyor onlara!

Bu toplantıda rahatlıyor Amerika! Tek isteği var liderlerden; ağızlarını sıkı tutmaları! Artık Kürtleri kullanarak, istediğini yapabilecek Ortadoğu'da!

***

Ağustos 1999

Irak'ın Kuzeyi... Süleymaniye...

Nuri ile Miran, mırralarını yudumlarken, bir taraftan da dertleşiyorlar.

Bağdat, aylardır maaşlarını göndermiyor. Türkmenler, Süleymaniye'deki 23 Türkmen İlkokulu'na sahip çıkmış. Öğretmenlere, yaşamlarını sürdürecek kadar yardım yapıyorlar.

Miran, "Ben ne yapacağım bilmiyorum? Her yer dolar kaynıyor, ama bize para veren yok!" diye dert yandı.

Nuri şakayla karışık, "Merak etme, açlıktan ölmezsin!" dedi. Sonra ekledi:

"Bana ne verirlerse, bölüşürüz. Hep böyle gitmez ya! Bir çaresini bulacaklar. Saddam, 'Ambargo kalkınca, ödeyeceğim' diyormuş. Sahi, Saddam'da para yok, burada çok! Nereden geliyor bu paralar?"

"Türkiye'ye kaçak mazot gönderilip, bundan pay alınıyormuş. Ama paralar, belli yerlerde toplanıyor. Sadece, kendi adamlarına para dağıtıyorlar! Biz çocuklarını eğitiyoruz, ama bize bir şey vermiyorlar!"

Sohbet ederken, yarım kulakla dinledikleri El-Irakiye Televizyonu'nda Saddam konuşmaya başladı. Nuri hemen kanalı değiştirdi. Miran, "Bırak bakalım ne diyor?" diye itiraz etti. Saddam yine Amerika'ya kafa tutuyordu, "Bütün kötülüklerin anası, Amerika ile İsrail'dir!" diyordu.

Nuri, "Hâlâ akıllanmadı. Yine olan bize olacak!" dedi. Miran, "Belki de haklı!" diye Saddam'ı destekledi. Nuri şaşırdı! Arkadaşı da kendisi gibi, Saddam'ı günahı kadar sevmezdi! Şaşkınlıkla yüzüne baktı. Miran, parasızlıktan aklını paraya takmıştı. Anlatmaya başladı:

"Buralarda, garip şeyler olmaya başladı! Çok fakir bir öğrencim vardı! Birden, varlıklı hale geldi!"

"Nasıl yani?"

"Dün ekmeğe muhtaç çocuğun cebinde, bugün 200 dolar var! Oğlana sordum, cebindeki paranın kaynağını; güya babası, gurbete gidip kazanmış!"

"Nereye gitmiş?"

"Anlatacağım, çocuk 10 yaşında... Hırsızlığa falan başlamasın diye şüphelendim. Annesini çağırdım, gelmedi."

"Niye gelmiyor?"

"Kadın başına okula gidemezmiş! Belki de çocuk söylememiştir diye, oğlanla evlerine gittim. Çocuk doğru söylüyormuş."

"Sonra..."

"Ev bir komik! Duvarlar, üflesen yıkılacak! İçindeki eşyalar yeni! Kadına, beyinin nerede olduğunu sordum. Gurbetteymiş! Gurbetin neresi olduğunu sordum. "Z" bölgesiymiş!"

"Neredeymiş bu "Z" Bölgesi?"

"Adamı Amerikalılar almış, Türkiye üzerinden İsrail'e götürmüş. Adam iki yıl ortada yok! Evine yardım edebildiklerince, akrabaları bakmış! İki yıl sonra çıkıp geliyor! 'Ben subay oldum!' diyor. Cebinde tomarla para! Şimdi Irak'taymış, ama evine haftada bir geliyormuş. "Z" bölgesinde çalışıyormuş! Asker yetiştiriyormuş!"

"Allah, Allah..."

"Yani bize maaşlar ödenmezken, başkaları tomarla dolar kazanıyor! Adama bu parayı boşuna vermezler!"

"Askerleri, Saddam'a karşı mı hazırlıyorlar acaba? İşin içinde İsrail varsa, Amerika da vardır!"

"Belki, Saddam'a suikast yapacaklar!"

***

Birkaç gün sonra öğrenmişti Miran, "Z" Bölgesi'nin ne olduğunu?

"İsrailliler, bir üs kurmuşlar! Oranın adıymış "Z" bölgesi!"

"Neredeymiş?"

"Tam bilmiyorum. Irak içindeymiş. Buraya iki saat uzaklıktaymış. Kerkük'e 30 kilometre diyorlar. Başında İsrailliler varmış. Çok sayıda komando yetiştiriyorlarmış. Hepsi de iki aşiretin adamlarıymış. Başka aşiretlerden adam almıyorlarmış."

"Birininki olsa, diyeceğim, diğerine karşı. İkisinin adamları bir arada? İlginç! Daha önce İsrail'de yetiştirdikleri hangi taraftandı?"

"Barzani'den! Şimdi, iki taraf arasında, ittifak kurulmuş görünüyor. Bakalım altından ne çıkacak?"

Nuri ile Miran, Amerika'nın planlarını bilmedikleri için şaşırmakta haklıydılar.

***

Ocak 2000

Irak'ın Kuzeyi... Süleymaniye...

Nuri'ye 200 bin dinar göndermişti Kerküklüler. Kalktılar, Miran'lara gittiler çoluk çocuk. Keder, bir çocuk daha doğurmuştu bu arada. Bu da erkekti. Dört erkek, üç kız oldu şimdi.

Nuri, 100 bin dinarı Miran'a verdi. Almak istemedi. Her defasında itiraz ediyordu.

"Al kardeşim, senin paran gelince ödersin!"

Zorla aldı parayı. Utancından cebine koyamadı, çay içtikleri masanın kenarına bıraktı. Sıkkın görünüyordu. Nuri, para vermesine yorumladı.

"Üzülme! Geçer bugünler! Sende olunca, ben alırım. Kardeş gibiyiz artık biz!"

"Sıkıntım paradan değil!"

"Ne oldu yine?"

"Buralarda tehlikeli şeyler olmaya başladı!"

"Ne gibi?"

"Türkmen düşmanlığı yaratılmaya çalışılıyor!"

"Olmaz öyle şey!"

"Sen, öyle zannet! 'Kürt milliyetçisi' olduklarını söyleyenler, türedi. Halka, 'Buralar, bizim atalarımızın toprakları. Gelip, Türkmenler işgal etti!' diyorlar. Bilmeyenler de inanıyor."

"İnanmazlar. Sen bile sonradan gelmedin mi buraya?"

"Ben biliyorum da, yeni yetmeler, cahil köylüler inanıyor!"

"Kim organize ediyor acaba bu işleri?"

"Bilmiyorum, ama amaç Kürtlerle Türkmenleri birbirlerine düşman etmek!"

"Saddam'ın adamları olmasın!"

"Sanmam. Saddam buradan gideli kaç yıl oldu? Bunda başka bir iş var!"

"Bence Saddam yapıyordur. Biz hep birlikte olduk. Bölmeye çalışıyordur bizi."

"Bence Saddam değil! İsrailliler mi acaba?"

***

Nisan 2000

Yapılan propagandalarla gerçekten, Kürtler arasında Türkmen düşmanlığı yayılıyor. Bazı Kürtler, "Türkmenleri buradan kovalım!" demeye başlamış!

***

Kürt aşiret liderlerini avucunun içine alan Sam Amca, Türkiye'ye dirsek göstermeye başlıyor.

Washington'da, "Kürtlerin Kimlik Arayışı" adlı bir konferans düzenleniyor. Konferansa PKK'ya yakın isimleri de davet ediliyor. Türkiye tepki gösterince, "Resmi bir yönü yok" deniliyor! Öyleyse, Amerika'nın Dışişleri Bakanlığı elemanlarının konferansta işi ne?

***

Mayıs 2000

Süleymaniye'de, bilinmeyen kişiler tarafından, Türkmenlerin evleri, işyerleri ateşe veriliyor, bombalanıyor.

Nuri, bunları yapanların, kesinlikle Süleymaniyeli olmadıklarından emin. Süleymaniyeliler, Kürt olsun, Türk olsun kardeşti. Birbirlerine kötülük yapmazdı!

Her yer peşmerge kaynıyordu, ama nedense suçlular, hiçbir zaman bulunamıyordu.

"Ne olmuştu Süleymaniye'ye?"

Bir cuma günü, akşam evinin sokağında, yolu kesildi Nuri'nin. Tanımadığı, Soranice konuşan Kürtler, beş kişiydiler. Kimliğini sordular, "Öğretmenim," dedi rahatça. Çünkü Süleymaniye'de öğretmen olmak, ayrıcalıktı! Herkes sever, sayar öğretmenleri.

"Türkmen misin?"

"Evet."

"Bizimle geleceksin!"

"Nereye?"

"Merkeze!"

"Polis misiniz?"

 "Öyle bir şey!"

"El-Muhaberat?"

"Fazla konuşma!" dedi işlerinden en kısa boylu olanı. Karanlık tiplerdi. Ortalıkta da hiç kimseler yoktu! Komşuları görse, yardım ederlerdi! Nuri direnmek istedi.

"Uslu uslu gel! Canını yakmayalım!" diyerek tokat attı biri. Olacak şey değildi. Bunlar Süleymaniyeli olamazdı!

Vura vura bindirdiler bir otomobile! İkisi kaldı orada. İki yanında oturanlar, vuruyorlardı yüzüne! Kapandı dizlerine, yüzünü korumak için! Bir taraftan da düşünüyordu, "Nereye götürüyorlar beni?" diye.

***

Merkez dedikleri, cezaevi gibi bir yer! "Şansım varmış!" dedi. Başıma mermi sıkıp, atabilirlerdi bir yere! Son günlerde, cesetler bulunmaya başlamıştı sağda solda.

Ne adını sordular, ne soyadını. Biri tuttu gömleğinin yakasından, götürdü kafes gibi bir yere! Demir kapıyı açıp, "Gir!" dedi. Gireceğim de nasıl? Tavuk kümesi gibi. Tahtalarla yanlamasına ortadan bölünmüş, altlı üstlü iki kat haline getirilmiş, 10 metrekarelik bir oda! İçerdekiler "Bir zavallı daha geldi" diye mahzun bakıyorlar! İtekleniyorum! Karar veriyorum, üste tırmanıyorum. Alt taraf, daha kalabalık geldi gözüme.

Girdiğim yerde, dik duracak yükseklik yok. İçerisi pis kokuyor! Sıcak ve rutubetli! Işık, sadece girdiğim demir kapıdan geliyor. "Hoş geldin," diyen de yok. Saçı sakalına karışmış, altı kişi var üst tarafta.

Oturuyorum. Kuru tahta! Bir kilim bile yok! Birkaç gazete kağıdı, o kadar.

"Nereye attılar beni? Suçum ne?"

"Selamünaleyküm," diyorum. Nasıl olsa hepsi anlar. Hep beraber "Aleykümselam," diyorlar. Türkçe soruyorum:

"Neresi burası?"

"Biz de bilmiyoruz!"

"Hepiniz Türkmen misiniz?"

"Evet," diyor birisi. Anlaşıldı... Burası Türkmenleri topladıkları yer! Kaç gündür dedikodusu dolaşıyordu ortalıkta, demek ki doğruymuş!

Bilgi almaya çalışıyorum, diğer komşularımdan. İçlerinde 10 gündür orada olan da var, Kerkük'ten getirilen de! Hepsini de Kürtler toplayıp sorgusuz sualsiz atmışlar içeri! Adlarını bile kaydetmemişler benim gibi.

"Kaç kişi var acaba burada?" diyorum.

"Bilmiyoruz! Ama sesini yükseltme, kızarlar!" diye, yanıtlıyor biri.

Günde üç defa tuvalete götürüyorlarmış! Üç defa da birer parça kuru ekmek!

***

Herkes, kolunu dirseğine dayayarak uzanıyor tahtada. Gözler, yeni getirilen var mı diye demir parmaklıkta! Koridordaki cılız ampulden başka ışık da yok.

Konuşmak yasakmış! Dayaktan korkuyor herkes! Başka bölümde kalan genç biri, yüksek sesle konuştu diye dayak yemiş birkaç saat önce!

Çeşitli senaryolar kuruyorum geleceğimle ilgili! Kafa yoruyorum Süleymaniye'nin, Irak'ın geleceği için! "Karanlık!" diye karar veriyorum. Kürtler bunu niçin yaptı, bulamıyorum? Oysa biz onları hep koruduk! Dağlardan geldiklerinde, şehirde yaşamayı öğrettik. Her şeyimize ortak ettik! Kim sokuyor aramıza bu düşmanlığı?

***

Bir tahtayla demir parmaklıklı kapıya vuruluyor! Hepimiz uyumuşuz, kuru tahtanın üzerinde. Bize konuşmak yasak ama bağırıyor Kürtçe sopalı adam:

"Burada öğretmen Nuri var mı?"

Uyku sersemiyim, ama anlıyorum beni sorduklarını. Korkarak "Benim," diyorum! Ne yapacaklar acaba?

Açıp kapıyı, "Gel," diyor. Sesi yumuşak. Hayra alamet! Ayakkabılarımı alıp, atlıyorum aşağıya. Terlemişim, üşüyorum koridora çıkınca. Yürüyorum peşi sıra. Kapıya gidiyoruz doğruca. "Hadi git," diyor. Sokak karanlık! Vuracaklar mı, acaba beni?

Bir araba farı yanıyor! Arabadan biri iniyor! Miran bu!

"Gel, hemen gidelim!" diyor. Arka kapıyı açıyor. Eşim Filiz de orada. Ağlamak geliyor içimden!

Miran'ın yanında biri oturuyor! Miran, onu gösteriyor. "Bu arkadaşın sayesinde bulduk seni. O çıkarttı oradan!" diyor. Omzuna dokunup, Kürtçe teşekkür ediyorum.

Evde anlatıyorlar bana olup biteni. Veli ile Ali de dinliyorlar. Artık delikanlılar!

Beni o adamlar götürürken, görenler olmuş komşulardan. Korkularından ses çıkartamamışlar! Sonra gelip, Filiz'e anlatmışlar. O da Miran'ı bulmuş. Filiz onlarda beklerken, o dışarı gitmiş. Çalmadık kapı bırakmamış beni bulmak için! Arabadaki adam, biliyormuş Türkmen hapishanesinin yerini. Girmiş, konuşmuş. "Uzak durun... Buradaysa, göndeririz!" demişler.

"Kim o arkadaş?" diyorum. "Boş ver! İşimize yaradı ya, seni kurtardı ya!" diyor Miran.

Belli ki, bir şeyler biliyor, söylemek istemiyor! Zorlamak istemiyorum Nasıl olsa ileride öğrenirim. Karım, çay demlemiş. Miran uykusuz, ama çaya 'hayır' demiyor. Filiz, "Bir türlü Türk askerlerinki gibi olmuyor bizim çay," diyerek, Türkiye sınırında içtiğimiz çayları hatırlatıyor!

Miran'ın dudaklarından aniden, "Gidin buradan! Ben de gideceğim!" sözleri dökülüyor.

Şaşırıyorum. "Niçin gidelim? Burası, benim doğup büyüdüğüm yer! Nereye gideceğim?" diye isyan ediyorum.

Miran düşünüyor bir süre. Neyi, ne kadar söyleyeceğini tartıyor herhalde:

"Buralar karışacak!" diyor sadece.

"Bildiğin neyse, anlat bana! Biz kardeş sayılırız!" diyorum.

"Kürt liderler, Erbil'le Süleymaniye'den bütün Türkmenleri kovma kararı almış. Barındırmayacaklar burada sizi!"

***

"Okula da gitme," diyor karım! Okulların bitmesine daha bir hafta var.

"Bu kadar korkmayın! Korktukça, üstümüze gelirler!" diye karşı çıkıyorum.

"Gidelim! Türkiye'ye gidelim!" diyor karım.

Saddam'dan kaçtı herkes! Ne oldu? Yerlerine Kürtler geldi. Şimdi biz de gidersek, bu ata topraklarına kim sahip çıkacak? "Olmaz! Burası bizim memleketimiz," diyorum.

Karım ağlamaya başlıyor! "Beni, kendini düşünmüyorsan, evlatlarını düşün biraz," diyor ağlayarak.

Veli ile Ali tepkisiz dinliyorlar bizi. Karar veremiyorum! Hepsi uykusuz.

"Hadi uyuyun şimdi... Sonra salim kafayla düşünürüz bunları," diye bitiriyorum konuşmayı.

Filiz, ilk defa uzak yatıyor benden! Yatağın sallanmasından, arada sessizce hıçkırdığını hissediyorum.

***

Çocuklarım söz konusu olunca, akan sular duruyor! Kerkük'e taşınacağız. Dedemden kalan Sarıkehya Mahallesi'ndeki eski eve.

"Nasıl geçineceğiz?" diye tasalanıyorum. Karım, her soruya yanıt hazırlamış kafasında.

"Burada da doğru dürüst maaş alamıyordun! Belki, Kerkük'te de öğretmenlik yaparsın. Bu evi de satarız!"

Eşim ve çocuklar, bir olup beni ikna ediyorlar.

Kararlaştırıyoruz, hep beraber Kerkük'e gidip, el birliğiyle evi elden geçireceğiz...

Filiz'in anne-babasını da yanımıza alacağız, eğer gelirlerse. Erbil de tehlikeli artık Türkmenler için!

Miran'lar, seviniyor kararımıza! "Yemin olsun... Ben de

kaçacağım ilk fırsatta!" diyor Miran. Haklı! Nasıl geçinecekler maaşsız burada, hem de dokuz nüfusla? Hem, o da onaylamıyor olanları! Hissediyor ortalığın karışacağını!

"Biz bir yerleşelim. Belki siz de gelirsiniz Kerkük'e..."

"Ben Türkiye'ye gideceğim" diyor, oysa tek bir akrabası bile yok orada.

***

Irak... Kerkük...

Yıllardır gitmedik Kerkük'e... Altınköprü'yü geçip, giriyoruz şehre. Kürtlerin yaşadığı Rahimava Mahallesi'nin dışına yeni evler eklenmiş biz görmeyeli.

Kuruyan Hasne Irmağı'nı geçip, merakla gidiyoruz Sarıkehya'daki dede yadigârı iki katlı eve...

O da ne? Evde oturanlar var! Biz kimseye kiraya vermedik ki!

Saddam'ın "Türkmenler mallarını, sadece Araplara satabilir" diye yasası var! O yüzden, kimseye satamadık ki!

Kapıyı çalıyoruz... Kapının yanındaki pencereden bir kadın bakıyor! Bekliyoruz, açsın diye! Açmıyor... Tekrar çalıyoruz... Kapı, adeta duvar.

Aklımıza bir şey gelmiyor, kalıyoruz ortada...

"Sabiha Ablalara soralım!" diyor Filiz. Doğru ya... Üç ev ilerdeler. Onlar bilirler ne olduğunu.

Sevinçle karşılıyor bizi... İçeri buyur ediyor.

Anlatıyoruz Süleymaniye'de olanları... "Buralarda olay yok Allaha şükür. Gelin buraya," diyor. Evi soruyoruz. "Tapunuz var. Kolay boşalttırırsınız!" diyor. Başka yerlerden gelen Kürtler, boş buldukları her yere yerleşiyorlarmış. Kiralama gibi huyları yokmuş! Sonra ev yaparlar, kendi yerlerine geçerlermiş! Türkmen Cephesi'ne gidin! Size yol gösterirler!" diyor.

Çayımızı içtikten sonra, Türkmen Cephesi'ni buluyoruz. Tapumuza bakıyorlar. Valiyi arıyorlar. Bize bir isim verip, onu bulmamızı söylüyorlar.

Buluyoruz o şahsı. Tapudan, fotokopi alıyor. Bir de dilekçe imzalatıyor. "Ben şimdi polis göndereceğim. Yarın boşaltırlar evi. Siz bugün gitmeyin oraya. Yarın öğlenden sonra gelin. Polis teslim etsin evinizi," diyor.

"Ne kadar kolay oldu!" diyor Filiz. Ben de şaşırdım aslında.

Kale'de oturan doktor kuzenim Kâzım'da kalmayı düşünüyoruz bu gece. Tırmanıyoruz kaleye. Surlardan giriyoruz. Güzelim tarihi mahalle, yerle bir edilmiş! Sanki atom bombası düşmüş! Birkaç tarihi medresenin, Danyal ve Üzeyir peygamberlerin türbelerinin dışında pek bir şey kalmamış. Tarihi okullar bile yıkılmış.

Doktor Kâzım'ın, nereye taşındığını soruyoruz. Kayseri Pazarı'nın arkasındaki Musalla Mahallesi'ne göç etmişler. Sora sora buluyoruz.

Onlar da seviniyorlar bizi gördüklerine. Kâzım Ağabey bayağı yaşlanmış, Müzeyyen Hanım, daha genç görünüyor. Kale Mahallesi'ne ne olduğunu soruyoruz. Saddam, Türkmenleri kaçırmak için yıkmış. 13 bin Türkmen ile 3 bin Kürt başka yerlere sürülmüş ... "Türkmenlerin çoğu, Türkiye'ye göç etti. Yerlerine, ne kadar bozuk Arap varsa, gönderdi buraya! Kürtler, belli etmeden döndüler geri," diye anlatıyor Kâzım Ağabey üzüntüyle.

Biz de anlatıyoruz yaşadıklarımızı... Daha da üzülüyor. Evi boşaltabileceğimizden pek emin değil! Çok oluyormuş böyle şeyler. "Boş buldukları yeri, sahipleniyor Kürtler!" diyor. Belli, onda da Kürt alerjisi başlamış. "Biliyorsun bizim burada, herkes birbirine selam verirdi. Yeni gelen Kürtlere selam verseniz, ters bakıyorlar insana! Sanki, düşman görüyorlar bizi!" diye sitem ediyor.

"Sen, selamdan bahsediyorsun. Süleymaniye'de evlerimizi bombalıyorlar, öldürüp boş araziye atıyorlar, sorgusuz sualsiz içeri kapatıyorlar!" diyorum ben de.

Aklıma, Türkmen hapishanesinde gördüğüm Kerküklüler geliyor. Anlatıyorum.

"Demek doğru! Bazı arkadaşlar, 'Türkmenler tutuklanıp götürülüyor' diyorlardı, inanmıyordum. Saddam'ın askerleri çekildiğinden beri çok rahattık. Yine huzurumuz kaçacak demek ki!"

Miran'dan öğrendiğim, İsrail'de ve "Z" Bölgesi denen yerde yetiştirilen Kürt peşmergeleri anlatıyorum. İyice şaşırıyor!

"Burada bir sürü radyo, dergi, gazete var, ama hiç biri bunları vermiyor. Sen içimi kararttın!" diyor.

Akşam yemeğinden sonra, sohbetimiz sürüyor. Filiz, onlara Saddam'dan kaçarken yaşadıklarımızı anlatıyor. Onlar da kendi kaçışlarını. Aynı zamanda Zaho'daki kamptaymışız da, birimizden haberimiz yok! Ama onlar bizim gibi eziyet çekmemişler. Duğrudan, Musul üzerinden Habur'a gitmişler.

Yataklarımıza giderken, saat gece yarısına yaklaşmıştı.

***

Evi, sorunsuz teslim alıyoruz. Pencereler, dolaplar kullanılacak gibi değil! Tuvalet ve mutfak pislik içinde, fayansları kararmış! Demek ki, burada bizden habersiz, çok kalan olmuş!

Karım, "Merak etme! Çocuklar da yardım eder, hallederiz. Bak, taş ev sağlam. Bir boya, bir de temizlik, pırıl pırıl olur," diyor.

Üç gündür, evi oturulacak hale getirmek için uğraşıyoruz. Komşular, sürekli çay-kahve, yemek, taşıdılar bize.

***

Irak'ın Kuzeyi... Süleymaniye...

Süleymaniye'deki komşularımızla vedalaşmamız hüzünlüydü. Bazılarıyla doğduğumuzdan bu yana beraberdim.

Eşyaları yüklediğimiz kamyonun peşi sıra, gidecektik Kerkük'e. Kamyon şoförüne, "Sen git. Biz yetişiriz sana!" diyerek yolcu ettim önceden. Sarılmalar, ağlamalar, hoyratlar...

"Bir an önce bitsin, bu işkence!" diye dua ediyorum. Doğup büyüdüğüm bu evden kopmak, en çok bana dokunuyor. Ama başkaları ağlıyor, benim yerime! "Beni zor atardınız buradan, çocuklarım olmasa!" diye yenilgimi maskelemeye çalışıyorum!

Hareket ettiğimizde, arkamızdan su döktüler. Sanki geri dönebilecekmişiz gibi! "Belki döneriz" diye ümit besliyordu Filiz!

Önde ben, arkada Miran'ın aracı, birlikte gittik Süleymaniye çıkışına kadar. Burada başka bir tören... Keder'in kara gözlü çocukları da ağlıyor, anneleri gibi, niçin ağladıklarını bilmeden! Gülmek geliyor içimden, ağlanacak halimize!

"Miran, müşteri bulursan, satalım evi!" diye yineliyorum. "Merak etme, eve de sahip çıkarım," diyor arkadaşım. Dakikalarca sarılıp kalıyoruz birbirimize, gözyaşları arasında. Filiz de, Keder de aynı vaziyette.

El sallıyorlar bize. Çaresiz kopuyoruz evimizden, yurdumuzdan, komşularımızdan, kardeşlerimizden.

***

Haziran 2001

Miran, tek başına geliyor Kerkük'e. Amacı, beni son defa görmekmiş! Nasıl seviniyoruz Filiz'le! Sanki onlardan asırlarca ayrı kalmışız gibi!

Miran, "Veda etmeye geldim! Gidiyoruz!" diyor.

"Nereye?"

"Türkiye'ye! Olmazsa Avrupa'ya!"

"Miran, sen bilmezsin Türkiye'yi! Yakının da yok orada! Yedi çocukla kalırsın ortada! Avrupa desen, hiç bilmediğin yer! Kalk buraya gel! Buralar, Süleymaniye gibi değil, huzur var..."

"Buralar da karışacak!" diyor Miran! Söyleyeyim mi diye tereddüt ediyor. Sonra devam ediyor:

"Sadece Barzani ile Talabani'ninkiler değil, bütün aşiretler silahlanıyor! Otomatik silahlar geliyor bir yerden! Çocukların bile eline silah veriliyor! 'Saddam'dan ayrı devlet kuracağız' diyorlar! 'Musul'un Kerkük'ün petrolünü alacağız!' diyorlar! İsrailliler, durmadan komando yetiştiriyorlar! Artık Türkmenlere de dost gözüyle bakmıyorlar! Buraları da alacaklar sizden!"

Zor konuşuyor Miran, belli bu düşünceleri onaylamıyor. Zor da olsa, anlatıyor gitme nedenini:

"Buraya taşınsak da huzur bulamayacağız! Onlarla olsam, size silah kaldıramam! Sizinle olsam, bana düşman olurlar! En iyisi, gideceğim buralardan!"

"Paran da yok! Nasıl gideceksin? Nasıl barınacaksın gurbet ellerde?"

"Evi sattım. Gel beni dinle, sen de gel benimle! Çoluk, çocuğunu düşün!"

"Ben gelemem Miran! Buralar, benim memleketim! Ben, Türkiye'de bile yaşayamam! Bu toprakları özlerim!"

"Dinle beni gel! Geç olmadan gidelim!"

Karım, hiç konuşmadan bakıyor yüzüme. 'Hadi, be Nuri! Dinle Miran'ı! Gidelim buradan!' dediğinden eminim.

Düşünüyorum, ama karar veremiyorum. Atalarımın toprağını terk edemem!

"Ben gelemem Miran! Hiç bilmiyorum oraları. Sen, hele bir git gör. Belki, sonra gideriz yanına. Nereye gideceksiniz, karar verdin mi?"

"Direk Diyarbakır'a otobüs var. Onunla gideceğiz. "

"Ne zaman yolculuk?"

"Üç gün sonra..."

***

40 Filiz ve çocuklarla Süleymaniye'ye gittik, Miran'ları yolcu etmeye. İki kadın, saatlerce gözyaşı döktü ayrılmadan önce...

Filiz, tek tek sevdi Keder'in kara gözlü çocuklarını, adlarını hâlâ aklında tutamasa da. Bir tek sınırda hastalanan Ketan'ın adını unutmuyordu. Serpilmiş, büyümüş, güzel bir Kürt kızı olmuştu Ketan. hâlâ yüzünden gülücükler eksik olmuyordu genç kızın, yaşadıkları hayatın zorluklarına rağmen.

Uzun uzun el salladık arkalarından. Ama su dökmedik! Artık geri dönmeyeceklerinden emindik.

***

BÖLÜM ALTI 141-

Ekim 2001

Ankara...

Terörle Mücadele Kurulu üyelerine, geniş bir Irak'ın Kuzeyi Raporu sunuluyor. Raporun sonuç bölümünde şöyle deniliyor:

"Irak Ordusu, Irak'ın Kuzeyi'den çekilmekte. Bıraktığı silahlar, terör örgütünün eline geçmektedir. Irak'ın Kuzeyi'nde, 36. Paralel'in Kuzey'inde kalan güvenli bölgede bulunan Kürt oluşumu, bir takım istenmeyen davranış ve söylemlere başlamıştır. Buna, yaşanacak bir savaşın varsayılan sonuçları da eklendiğinde, ülkemiz için ciddi tehdit unsurlarının ortaya çıkacağı düşünülmektedir. Amerika'nın Irak'a müdahalesi, Irak'ın Kuzey'inde daha başka belirsizliklere de neden olabilir. Bu belirsizlikleri kontrol altında tutabilmemiz için Türk Silahlı Kuvvetleri'nin bir kolordusunun Irak'ın Kuzeyi'nde konuşlandırılmasında ülke menfaatleri açısından büyük yarar bulunmaktadır."

Konu Milli Güvenlik Kurulu'nda da tartışılıyor ve Irak'ın Kuzeyi'ne bir kolordu yerleştirilmesinin hükümete tavsiye edilmesi kararlaştırılıyor. Hükümet de bu öneriyi uygun bularak, Genelkurmay Başkanlığı'na gerekli hazırlıkların yapılması talimatını veriyor.

***

Amerika...

11 Eylül saldırılarından sonra Amerika Başkanı, "Bütün dünyada, terörizme savaş açtıklarını" söylüyor! Ardından da, Irak'a "özgürlük ve demokrasi" getirmekten!..

***

Ağustos 2002

Irak'ın Kuzeyi...

Hükümet, yıkılmadan önce, Irak'ın Kuzeyi'ne bir kolordu yerleştirilmesi kararını almış. Askerler, tüm hazırlıklarını yapmış...

Türkiye-Irak sınırı... Sabah 04.00... Şafak sökmesine bir saat var...

Telsizden, Tuğgeneral Demir'in "Şafak!" diyen parolası duyuldu. Binbaşı Yavuz, pilotun omzuna dokundu. Sadece beş helikopterden dinlenen özel frekanstan, "Başlıyoruz!" komutu geldi. Pervaneler dönmeye başladı.

Uludere'den, birbiri ardına beş Apache helikopter havalandı. Karanlıkta tek sıra halinde askeri disiplinle ilerlemeye başladılar. Hiç birinde en küçük bir ışık yok!. Tek ışık en fazla 50 metreden görülebilen kuyruklarındaki küçük kırmızı lambalardı. Her bir helikopterin arasında sadece 20 metre kadar bir mesafe var! Zifiri karanlıkta bunu başarabilecek çok az pilot bulunurdu. Onların en başarılıları da, Türk Silahlı Kuvvetleri'nin işte bu beş pilotuydu! Aylar süren çalışmalar sonunda seçilen beş pilot! Amaçları, Saddam'ın radarında, sadece tek bir helikopter görünmesini sağlamaktı.

Aynı düzende, 15 dakika kadar güneye uçtular. Dohuk'u geçince, sola doksan derecelik dönüş yaptılar. Artık, beş helikopter olarak görünseler de, Iraklıların yapacağı bir şey kalmamıştı.

Irak'ın Kuzeyi'nde, Bağdat Karayolu'nun güvenliğini sağlamak için yol boyunca nöbet tutan 10 Türk tankı da helikopterlerin hareketinden bir saat önce, yerlerinden

ayrılmıştı. Gözlerini tanklardan ayırmayan peşmergeler, uykudaydı. Tanklar, kendilerine bildirilen iki güzergâhtan, doğuya yöneldiklerinde, kimsenin haberi olmadı. Olsa da ne fark ederdi ki; plan başarıyla uygulanırken, şaşkınlıkla izlemekten başka ne yapabilirlerdi ki?

***

Helikopterler, Bamerni Havaalanı çevresine geldiğinde, Iraklı askerlere alarm verilmişti. Nöbetçiler de, yeni uyananlar da başlarını havaya kaldırmış, seslerini duydukları helikopterleri görmeye çalışıyordu. Sesler geliyordu, ama onlar hiçbir şey göremediler!

Kısa süre sonra, helikopter sesleri kesildi. Türk Özel Kuvvetleri'nin 30 seçme elemanı, havaalanı çevresine inmişti çoktan. Planlandığı gibi, 12 dış nöbet kulübesindeki nöbetçiler, tek el ateş edilmeden etkisiz hale getirildi. Üstelik, hiç biri de öldürülmemişti! Enterne edilerek silahları alınmış, ağızları bantlanmış, elleri ve ayakları bağlanmıştı.

Telsizden, "Paletliler geldi!" anonsunu duydu Binbaşı Yavuz. Önce, doğu yönünde ufka, sonra saatine baktı. Daha zaman vardı. Kısık sesle, "Dört dakika," dedi.

Iraklı askerlerin aklına, mevzilenmek gelmişti sonunda! Belki de tankların sesini duymuşlardı. Komutanları, üçerbeşer kişilik grupları çeşitli noktalara gönderiyordu. Ama akıllarına nöbetçi kulübeleri gelmiyordu! Tamamı Türklerin eline geçmiş, Iraklı askerler açık hedef haline gelmişti!

Şafak söküyordu... Iraklıların ilk fark ettikleri, kendi karargâhlarının arkasındaki yamaçta, namlusunu kendilerine yöneltilmiş tank oldu. Silahlarına sarılıp ateş etmeye başladılar!

Binbaşı Yavuz, "Anons" dedi. Havaalanının Güneyi'nden

yükselen Arapça gür ses, "Iraklı askerler, tamamen sarıldınız! Sizi öldürmek istemiyoruz! Teslim olursanız, sağ olarak evinize dönmenize izin vereceğiz!" diyordu.

Iraklıların teslim olmaya niyeti yoktu. Ellerindeki makineli tüfeklerle, tanka ateş etmeye devam ettiler. Ama tank onlara ateş etmedi! 15-20 tanesi de, sesin geldiği güney yönüne gönderildi. Binbaşıya yakın uçaksavarın üzerine iki asker çıkıyordu!

Yavuz Binbaşı, "uçaksavar!" dedi. İkisi de vuruldu. İki kişi diğer uçaksavara koştu. Silaha ulaşmalarına kadar sabırla bekledi Binbaşı. Yine "Uçaksavar'" dedi, bu iki kişi de vuruldu. "Roketatar!" dedi. Omzunda roketatar olan üç kişi vuruldu. "Anons!" dedi. Aynı gür ses, bu defa Batı'dan teslim olmalarını istedi! Anons bittiği sırada, dört F-16, kuzey ufkundan dağların üstünden havaalanına pike yaptı. Ateş etmeden geçip gittiler.

Tank, uçak ve bilinmeyen yerlerden ateş! Iraklılardaki şaşkınlık, paniğe dönüştü! Kapalı alanlara kaçıştılar!

"Kuzey anonsu!" dedi Binbaşı Yavuz. Bu defa, Iraklı askerlerin karargâhının dibinden teslim olmaları çağrısı yapıldı.

Ortaya çıkan yok! Uçaklar, Batı yönünden geldiler, yine ateş açmadan adeta binaları yalayarak geçtiler.

Gözler tetikte, 10 dakika kadar beklemekle geçti. Ortalıkta çıt yok! Uçaklar, güneyden geldiler. Yine ateş etmediler. Amaç, havaalanını hasar vermeden ele geçirmek...

İki asker, er gazinosu gibi bir yerden çıktılalar. Ellerinde silah, yakıt tanklarının arkasına koştular. "Yakıt tanklarına dikkat!" dedi Binbaşı. Yanıt geldi: "Kontrolümüzde." İki asker, görünmeden çevreyi kontrol etmeye çalışıyordu. Birbirlerine, üç Türk tankını gösterdiler. Uçaklar, bu defa doğudan geldiler. Gözcüler, yakıt tanklarının

yanından kaçtılar. Bu iki askerin, açık alandan arkadaşlarının yanına koşmasına izin verildi. Türk tanklarını arkadaşlarına anlatmaları isteniyordu.

"Batı anons!" dedi Binbaşı. Yine Arapça, anons yapıldı. Beş asker, bir binadan çıkıp, mevzilendi. Hedefleri güney yamaçtaki bir nöbetçi kulübesiydi. Ateş açmalarına izin verilmeden, beşi de vuruldu.

Binbaşı Yavuz, emin olmak için sordu, "Şafak-7! Sana ateş edildi mi?"

"Hayır komutanım!"

Beklemek, sıkıntı vermeye başlamıştı! Operasyon başlayalı bir saati geçmişti. Kapana sıkışan Iraklıların tek umudu, Saddam'ın yardım göndermesiydi! En büyük beklentileri de, Mig-25 uçaklarının gelmesi!

Saddam'ın komutanlarının buna cesareti yoktu! Radarlardan takip ediyorlardı! Görünürde, sadece dört uçak vardı Bamerni'nin üzerinde. Aslında, pek çok Türk uçağı, uçuyordu Irak'ın Kuzey sınırında. Geçmişten tecrübeleri vardı! İki Türk uçağını çevirmek istemişlerdi bir gece! Onlarca Türk uçağı, doldurmuştu Irak semalarını bir anda! Bamerni'yi gözden çıkartmaktan başka çareleri yoktu!

***

Sabırla bekliyordu Türk askerleri... Iraklılarda, ümitsizlik başlamıştı! Çaresizlik, en kötü durumdu bir asker için... Çılgınlaştılar birden! Ümitsizliğin verdiği cesaretle! Dışarı çıkan, kulelere ateş etmeye çalışıyor, anında vuruluyordu! Dokuz asker vuruldu böyle. Oysa hava aydınlandıktan sonra, Türk askerleri terk etmişti kuleleri. Oralarda, sadece bağlı Iraklı askerler vardı. Kendi arkadaşlarını öldürecekti vurulanlar.

Hava iyice ısınmıştı! Sıcak bunaltacaktı daha da bekleseler!

Operasyonu sonlandırma zamanı gelmişti! "Kuzeyden son anons!" dedi Binbaşı Yavuz. Arapça yükseldi ses:

"Bu size son şanstır! 10 dakika içinde teslim olmazsanız, öldürüleceksiniz! Silahlarınızı bırakıp, kulenin önündeki alanda toplanın!"

Uçaklar, yine kulakları sağır eden gürültüyle, binaların hemen üstünden geçtiler. Binbaşı Yavuz, "Hadi gelin artık! Hiç birinizi öldürtmek istemiyorum!" diye yalvarıyordu içinden...

Duası kabul oluyordu! Üç hangarın yan yana bulunduğu yerden, beyaz bez sallayan üç asker çıktı ortaya. Korkak adımlarla yürüyorlardı, kuleye doğru. Korkuyla bakıyorlardı çevreye, ama kimseyi göremiyorlardı.

Arapça anons tekrarlandı, üç asker kulenin önüne geldiklerinde. İki asker de bir binadan çıkıp, katıldı üç kişiye. Yatakhaneye benzer bir yerden, topluca çıktı 20-25 kişi. Önde beyaz bayrak, düzenli yürüyerek geldiler toplanma alanına.

Saatine bakıyordu Binbaşı Yavuz. Sadece bir dakika kalmıştı verdiği sürenin dolmasına! "Son anons!" dedi yine. Arapça gür ses, tekrarladı anonsu yeniden, 'son bir dakika' diyerek. Uçaklar bir kez daha uçtular alçaktan.

Iraklı askerler, gruplar halinde toplanmaya başladılar alanda her yönden gelerek. Operasyon tamamlanıyordu başarıyla, hem de çok kan dökülmeden!

"Şafak-10, sayabildin mi?"

"Eksik var!"

"Kaç kişi?"

"15 kişi kadar..."

"Anons gelmeyenler!"

Arapça anons başladı:

"Alana çıkmayan 15 kişi olduğunu biliyoruz! Siz de teslim olunuz! Türk askerleri olarak, size bir şey yapmayacağımıza, evlerinize göndereceğimize söz veriyoruz!"

Sekiz kişi daha çıktı ortaya.

"Anons komutan!" dedi Binbaşı.

Arapça anons yapıldı:

"Subaylar, ön tarafa çıksın!"

Yedi kişi öne çıktı, istemeye istemeye...

"Şafak-2 konuş!"

Yüzbaşı Selim toplanan Iraklıların sırtlarının dönük olduğu kulenin arkasından çıktı. Silahı sırtında, emin adımlarla yürüdü. Arkalarından gelen Türk yüzbaşıya yol açtı Iraklılar. Aynı anda, tanklar çitleri yıkıp giriyorlardı hava alanının içine.

Yüzbaşı Selim, "Selamünaleyküm," diye selam verdi askerlere.

"Aleykümselam!"

Komutanlara dönüp, Arapça olarak sordu: "Hanginiz en yüksek rütbeli?"

"Benim," dedi 45 yaşlarında biri.

"Ben, Türk Silahlı Kuvvetleri'nden Yüzbaşı Selim. Havaalanını sizden teslim almaya geldim. Eksik yedi kişi nerede?"

"Ben Irak Ordusu'ndan Albay Emir! Havaalanını size teslim etmeye yetkim yok! Personelimiz bu kadardır!"

"Yedi eksik var!"

"Hayır, hepsi burada! En son ben geldim!"

Yüşbaşı, nöbetçi kulübelerindeki bağlı 12 askeri unutmuştu.

Hatırlayınca, rahatladı. Demek ki, havaalanında kendilerine bildirilenden, beş daha fazla asker varmış!

Iraklı askerlere döndü: "Oturabilirsiniz!"

Sonra diğer komutanlara da saygılı bir şekilde "Siz de oturabilirsiniz" dedi. Askerler otururken, komutanlar ayakta kalmayı tercih etti. Albaya, "Komutanımızın yanına gelmenizi rica ediyorum," dedi yine nazikçe. Albay, isteksizce peşi sıra yürüdü yüzbaşının. Türk jetleri, bir daha geçiyordu havaalanı üzerinden. Yüzbaşı, sağ kolunu kaldırdı onlara başparmağı havada! "Operasyon tamam!" işaretiydi bu!

Yüzbaşı, karşı taraftaki ağaçların arasına yürüdü. İki özel komando ile kendilerini bekleyen Binbaşı'nın önünde hazır ola durup, selam verdi:

"Albay Emir, havaalanını teslim etmeye yetkili olmadığını söylüyor komutanım!" dedi.

-150

Binbaşı, kısa bir süre durdu, sonra şöyle dedi:

"Yüzbaşım! Albaya söyleyiniz! Askerlik kurallarına göre, ya hava alanını bize teslim etmeleri, ya da bizimle savaşmaları gerekiyor! Onlar, teslim olmayı seçtiler. Kendilerini esir almak istemiyoruz! Evlerine dönmelerine izin vereceğimize söz verdik! Esir olmak istemiyorlarsa, bir anlaşma yapmak zorundalar! Aksi halde sözümüzü tutamayız!"

Albay, anlamıştı Binbaşının söylediklerini.

"Hava alanını size teslim edersem, beni kurşuna dizerler! Şimdi öldürmeniz gerekecek beni!"

"Sayın Albay, biz sizi öldürmeye gelmedik. Öldürmek isteseydik, ilk anda öldürürdük. Askerleriniz ortalıkta dolaşırken, gözetleme kuleleri bizim elimize geçmişti! Ölmemeniz için, sabırla bekledik! Size, iki kamyon tahsis edeceğiz. İsterseniz evinize dönersiniz, isterseniz diğer birliklerinize katılırsınız!"

Albay, "Teslim edemem!" demesinin bir şeyi değiştiremeyeceğini anlamıştı. "Binbaşı gelin! Kahve içelim. Size hava alanını teslim edeyim!" dedi.

Binbaşı, omzundaki mikrofondan "Toplan!" dedi. Havaalanının çevresindeki Türk Özel Kuvvetleri'nin mor bereliler, Iraklı askerlerin beklediği yerde toplandı.

Albay, "Bamerni Havaalanı'nı Türk Silahlı Kuvvetleri'ne teslim ediyorum. 8 Ağustos 2002" yazan kağıdı imzalarken, "Ölüm fermanımı imzalıyorum!" dedi.

Binbaşının onu teselli edecek sözü yoktu! Askerlik böyleydi, hep kazanmak zorundasınız! Albay kaybetmişti!

Türk usulü kahvelerini içerlerken, Albay sordu:

"Kaç kişiyle çevirdiniz bizi?"

Binbaşı "30" deyince, Albay inanamadı! "10 tane de tank vardı. Onları da caydırıcı olmaları için getirdik!" diye ekledi Binbaşı.

"30 kişiyle her yönden ateş etmeyi nasıl başardınız? Bizi bir tugayın sardığını zannettik!"

"O da bizim sırrımız!"

***

"Albayım, isterseniz topluca yemeğinizi yedikten sonra, isterseniz şimdi yola çıkabilirsiniz."

"Hemen çıkalım!"

Iraklı askerler, 21 şehit arkadaşlarını havaalanının hemen dışında toprağa verdiler. Cenaze namazına, Türk tanklarındaki askerler de katıldı. Garip bir operasyon olmuştu! Ne kazananlar çok sevinçli, ne kaybedenler çok üzgün! İki kamyona bindirilen Iraklı askerler, havaalanından ayrılırken Türk askerlerine el sallıyordu.

***

Ankara...

Türk Silahlı Kuvvetleri'nin Irak'ın Kuzeyi'ni kontrol altında tutmak için bir kolorduyu buraya yerleştirme operasyonunun ilk adımı, bu havaalanını ele geçirmekti.

Bamerni Havaalanı, Irak topraklarında sınırdan 40 kilometre içerideydi, ama birkaç saatlik çok başarılı bir operasyonla ele geçirildi. Dohuk-İmadiye bölgesindeki bu havaalanı küçüktü, ama stratejik açıdan çok önemliydi! Musul'a da sadece 90 kilometre uzaklıktaydı.

Türkiye, bu başarısını gizli tutmak istiyordu! Ancak, aşiret lideri Talabani, Türklerin Bamerni Havaalanı'nı ele geçirdiğini tüm dünyaya açıkladı! Amacı, Türk Silahlı Kuvvetleri'nin planını bozmaktı!

Talabani, bunu başaramazdı ama hükümetin istifası, operasyonun tamamlanmasını engelledi. Sadece Batuba, Begova, Dilmentepe ve Kanimasi bölgelerine 5 bine yakın asker yerleştirilebildi. Oysa Türk Genelkurmay'ı, aylar süren bir çalışmayla hazırladığı Irak'ın Kuzeyi planıyla, bölgeyi tamamen kontrol altına almayı hedeflemişti!

***

Irak'ın Kuzey'i...

Haberleri tarih sırasına göre gözden geçiriyorum. Vardığım sonuç şu:

Amerika, Irak'ta hedefine ulaşmak üzere! "Irak Muhalefeti" adı altında, artık Amerika'da açık açık toplantılar düzenleniyor. Kürt aşiret reislerine yol haritası dikte ettiriliyor! Son toplantı, Irak'ın Kuzeyi'nde yapılıyor ve Sam Amca, Talabani ile Barzani'yi Federatif Irak Cumhuriyeti Anayasası üzerinde anlaştırıyor.

***

BÖLÜM YEDİ

Ankara...

Reşat Paşa...

Serhat Paşa, Kara Kuvvetleri Komutanlığı'na terfi etti.

Yine kutlamadım onu. Bir süre sonra, Dalyan'a çiçek gönderdi bana. Üzerine de "Reşat, seni çok özledim!" yazmış. Ben de özledim, ama cevap vermeyeceğim! Çünkü yaptıkları hiçbir şeyi onaylamıyorum! Göz göre göre, Irak'ın Kuzeyi'nde Kürtlerin devlet kurma hazırlıklarına tepkisiz kaldılar! Oysa ben haritayı onlara teslim ederken, çok güvenmiştim tedbir alırlar diye.

***

Muğla... Dalyan...

Serhat Paşa'yı evimin kapısında, karşımda görünce şok oldum! Koskoca kuvvet komutanı, eşini almış, kapıma dayanmış! Yanında ne emir subayı, ne de korumalar var! Elvan Hanım'a ayıp olmasa, almayacağım içeri! Soğuk davranacağım ona.

"Memleket karmakarışık. Senin ne işin var burada?" diye sitem ettim.

"Benim de dinlenmeye ihtiyacım yok mu?" diye savundu kendisini...

***

Sohbet, çaylar, derken, buzlar eridi aramızda. Hani, ben ona soğuk davranacak, yüz vermeyecektim! Seviyorum onu, daha Harp Okulu'ndan beri.

"Seninle konuşmak istediğim çok şey var," dedi.

"Benim de!.."

***

Dalyan'a hazırlıksız gelmişti Serhat.

Sadece güneş gözlüğü ile gömleği vardı. Şort, sandalet, şapka verdim ona. Aynaya bakınca, güldü haline Serhat. "Sende de ne boy varmış!" dedi. Şort uzun gelmişti ona.

"Kimse görmez, merak etme!"

"Bir de tanırlarsa, tam rezil olduk demektir."

"Korkma, kimse tanımaz! Balığa gideceğiz!"

Aracımı, bir ağacın altına bırakıp, Sağlık Ocağı'nın karşısındaki sazlıklardan, benim altı buçuk metrelik piyade tekneye atladık.

"Teknem dediğin, bu mu?"

"Beğenemedin mi?"

"Ben de doğru dürüst bir şey sanıyordum!" diye dalgayı sürdürdü.

"Eh, öyleyse gelme!"

"Beğenmedim ama geleyim hadi..."

Eskiden olduğu gibi, şakalaşabiliyorduk yine! Yiyeceklerimizi, rakıyı buzdolabına yerleştirirken, Serhat Paşa, tam karşıdaki kaya mezarlarını sordu:

"Kimlerden kalmış bunlar?"

"Kaunoslulardan."

"Güzel eserler bırakmışlar!"

"Bakalım, siz ne bırakacaksınız geriye?"

"Başlama yine bizi eleştirmeye, sen de bizden değil miydin?

"Ama, basiretsiz değildim!"

"Devir değişti artık! Bak Avrupa Birliği'nin adamları ne diyorlar; 'Türkiye'de ordu, hâlâ çok etkin. Etkinliği azaltılmalı!' diyorlar."

"Derler tabii! Ordu olmasa, Türkiye'yi daha rahat oynatacaklar!"

"İşte mesele bu! Bu şartlarda, ülkene hizmet edebilmek!"

"Yine de basiretsiz olmanız gerekmiyor!"

Cevap vermedi Serhat. Aramızdaki bu tartışma, saatlerce sürerdi! Tekne, burnunu Köyceğiz Gölü'ne çevirince, Serhat sordu:

"Deniz tarafına gitmiyor muyuz?"

Şaşırdım! "Sen buraya geldin mi daha önce?" diye sordum.

"Geldim tabii!"

"Benim niçin haberim yok?"

"Geldim ama helikopterle yukarıdan gezdim! Hayran kalmıştım. Kısmet bugüneymiş."

Göle çıktığımızda, teknenin dümenini bağladım. Gidip, iki kadeh rakı doldurdum. Birini arkadaşıma verdim. "Bu saatte mi başlıyorsun rakıya?" dedi.

"Başka türlü çekilmezsin!"

"Kırılırım ama..."

"Serhat, bana numara yapma! Senin bir derdin olmasa, kalkıp gelmezsin buralara!"

"İnan seni özledim! Biraz da sohbet edelim dedim!"

Tekneyi demirledim, Gedova yakınlarında. Buzluktan yemleri çıkartıp, paraketeyi hazırlamaya başladım. Serhat, ilgiyle izliyordu beni.

"Nedir o taktıkların?"

"Burada subye diyorlar. Mürekkep balığı aslında. Balıkları, parçalara ayırıp iğnelere takıyorum."

"Ne yiyeceğiz akşama?"

"Ne çıkarsa! Çıkacağını sanmıyorum ya aslında. Hiçbir balığın mevsimi değil, şu an. Rahat konuşuruz diye geldim buraya!"

"İyi düşünmüşsün. Ne düşünüyorum biliyor musun? Seni emekli ettiklerinde çok üzülmüştüm. Buraya bak! İnsana huzur veriyor. Şu dağların, sudaki yansımasına bak. Muhteşem bir tablo gibi. Resmi toplantılardan, üniformadan, şehir hayatından sıkıldım artık. Tam 48 yıl olmuş askeri okula gireli! Acaba ben, senin yaşadığın bu hayatı görebilecek miyim? Keşke beni de emekli etseler-di kadrosuzluktan!"

Bu şekilde konuşmasından, arkadaşımın çok sıkıntıda olduğunu anladım.

***

Tekneyle, 50 metre kadar yavaş gidip, paraketeleri suya bıraktım. Sonra da motoru hızlandırıp bir süre gittikten sonra yeniden demirledim.

"Anlat bakalım nedir durumun?" dedim.

"Berbat!"

"Senin adına olayları takip etmemi istemiştin. Olanaklarım ölçüsünde izlemeye çalıştım. Ben baştan beri rahatsızım. Siz şimdi mi fark ediyorsunuz?"

"Ben de baştan beri farkındayım. Ama sık sık değişen koalisyon hükümetleri ile bir şey yapamadık!"

"Şimdi de hükümet yok! Amerikalılar da sıkıştırıyorlar değil mi?" diye soruyorum.

"Evet!"

Ben, bildiklerimi sıralıyorum:

"11 Eylül'den hemen sonra Amerika, Irak'ı işaret etti. Amerika, Irak'ı vurmaya karar vermişti. Kasım 2001'de Savunma Bakanı Rumy geldi. Irak'ı vurmak için destek istiyordu. Ama en önemli ayak olan Genelkurmay Başkanı'yla görüşemedi. Çünkü başkan, Rusya'daydı. Orada, Rusya Genelkurmay Başkanı'yla ortak deklarasyon

yayınlanarak, "Irak'ın toprak bütünlüğünün desteklendiği" açıklandı. Başbakan da aynı görüşte olduğunu açıkladı. Ekonomik kriz vardı. 'Türkiye'yi kurtaracak adam' gönderildi. Bir süre sonra, bu adam, 'Irak konusunda, müttefikimiz Amerika ile birlikte hareket etmeliyiz!' demeye başladı. Taraftar bulamayınca da, 'Başbakan çok hasta! Bu piyasaları olumsuz etkiliyor!' iddiasıyla ortaya çıktı ve aniden hükümet yıkıldı..."

"Doğru takip etmişsin. Bilmediğin bir şey var. Hükümet istifa etmeden önce, 'Tedbir almak için' Irak'ın Kuzeyi'ne bir kolordumuzu yerleştirmek niyetindeydi. Biliyorsun, 1926 yılı anlaşmasına göre, güvenliğimiz söz konusu olduğunda, biz 75 kilometre içeri girebiliriz. Biz hazırlıklarımızı tamamladığımız sırada, hükümet gitti!"

"Siz de oturup, bu senaryoyu izlediniz!"

"Sen olsan, ne yapardın?"

"Olacakları önceden görür, hükümeti yıkacak tezgâhı bozmanın çarelerini arardım!"

Biraz düşündü Serhat, "Bu iş düşündüğün kadar kolay değil. Biz, siyasetten uzak durmaya çalışıyoruz" diye yılgınlığını belirtti.

Bir süre konuşmadık. İkimiz de derin düşüncelere dalmıştık.

"Şimdi ne istiyorlar?" diye sordum.

"Irak'ı işgal için destek."

"Peki, bize ne teklif ediyorlar?"

"Limanlarımızı ve bazı havaalanlarımızı kullanmak! Sınırdan askerlerini geçirmek!"

"Ne karşılığında? Gazetelerde rakamlar uçuşuyor... 50-60 milyar dolarlar gibi!"

"Yok, yok öyle bir şey! Biz, mülteci akınını önlemek için,

sınırlarımızın diğer tarafında önlem alacağız! Ama Irak'ın Kuzeyi'ni işgal etmememiz şartı var! Harekâta da katılmayacağız! 8,5 milyar dolar öneriyorlar. O da kredi gibi bir şey. Anlayacağın, bizdeki ekonomik krizden yararlanmak istiyorlar."

"Ne düşünüyorsunuz?"

"Türk halkının çoğunluğu, Amerika'nın Ortadoğu üzerindeki nihai planlarını bilmediği halde, bizim Irak'a girmemize karşı. Bazı malum çevreler, 'ne olursa olsun Amerika'nın yanında yer alalım ki, sonra masada söz sahibi olabilelim!' diyorlar."

"Bunları, gazetelerden takip ediyorum. Sen ne diyorsun?"

"Karar veremiyorum! Beni en çok şüpheye düşüren, Trabzon ve Samsun limanlarını istemeleri! Düşünüyorum, Irak'la bağlantısı ne? Bir sonuca varamıyorum!"

"Benim sana verdiğim haritaya bakarsan, anlarsın!"

"Ben haritayı, o zaman ilgili yerlere vermiştim. Bizimkiler, planlar geliştirdiler, ama siyasi karar mekanizmaları iyi çalışmıyor. Onlar bir politika üretemedi daha! Durmadan hükümetler değişiyor, koalisyonlar dağılıyor. Herkes oy derdinde!" diye kendini savunuyor Reşat.

"Yani, yazık oldu o değerli bilgiye! Bile bile gittiniz, İsrail'le askeri anlaşmalar yaptınız! Irak'ın Kuzeyi'nde aşiretleri besleyip güçlendirdiniz!"

"Ben o dönemde İstanbul'daydım."

"Fark etmez! Koyardın haritayı önlerine, böyle böyle diye anlatırdın! Kim engel olabilirdi sana?"

"Bu konuları, siyasilere anlatmak çok zor! Tek kaygıları oy!"

"Tek görevleri, ülkelerini savunmak olanları da görüyoruz! Şimdi ne yapılması gerekli, onu düşünüyorsun değil mi?" diye ona sitemde bulunuyorum.

"Evet, kafamız karmakarışık! Ortada hükümet de olmayınca, işler Arap saçına döndü!"

"Size ne yapacağınızı söyleyemem, ama neler olacağını tahmin etmeye çalışabilirim! Amerika, kesin olarak Irak'ı vuracak ve işgal edecek. Sonra, üçe bölmenin yollarını arayacak! Bunun için de Irak'ın tüm kurumlarını yıkması gerekli! Orduyu, polisi, mahkemeleri, tüm devlet kurumlarını kaldırmaları gerekli! Etnik ve mezhepsel ayrılıkları kullanıp, herkesi birbirine düşürecekler! Şiileri, Sünnileri, Arapları, Kürtleri, Türkmenleri kavga ettirecekler. Asimetrik savaş taktiği uygulayacaklar yani. Bu arada, Irak petrollerini Amerika şirketlerine verecekler. Türkmenleri, İran'ı ve PKK'yı kullanarak, bizi savaşın içine çekmek isteyecekler. Şii, Sünni ve Kürt devleti kurduracaklar. Bu aşamada, bizi savaşa çekemeseler bile, önce İran veya Suriye'ye saldıracaklar. Sonra, sıra bize gelecek. Adım adım haritayı uygulamaya sokacaklar."

"Bizi nasıl savaşa çekeceğini düşünüyorsun?"

"Diyelim ki, onlarla birlikte hareket ettik, askerimizi Irak'ın 10-20 kilometre içine soktuk. Kürtler, Amerikalılarla birlikte, fiilen savaşa katıldı! Musul'a, Kerkük'e saldırdılar! Türkmenleri katlediyorlar! Sen durabilecek misin?"

"Duramayız herhalde!"

"Amerika'nın ekmeğine yağ sürmüş oluruz!"

"Nasıl yani? Oradaki Türkmenleri korumayacak mıyız?"

Rakımdan bir yudum aldım. Serhat'ın bardağı, olduğu gibi duruyordu. "Sen de iç, rahatlarsın. Söylediklerimi başka türlü anlayamazsın," dedim. İsteksizce, kadehini kaldırdı.

"Anlatacaklarım, tahminden başka bir şey değil. Çünkü, senin bildiklerini ben bilmiyorum! Onun için sadece sohbet gibi kabul et," dedikten sonra sürdürdüm:

"Bu işte, Amerika'nın Türkiye'ye ihtiyacı yok! Amerika'nın silahlı kuvvetleri, benim elimde olsa Türkiye'siz en az 30 plan hazırlarım ve Irak'ta istediğimi elde ederim. Bizi kasıtlı olarak işin içine çekmek istiyorlar! Bizi bir şekilde, şimdi veya daha sonra mutlaka bu işe bulaştıracaklar. Çünkü... Bizimle savaşmadan, hayali haritalarında gösterdikleri yerleri Kürtlere veremezler! Zaaflarımızdan yararlanıp, bizi çatışmaya çekecekler! Onlarla birlikte olsak da, olmasak da. Artık onların gözünde parçalanması gereken bir ülkeyiz! Bunu nasıl yaparlar? Iraktaki Kürtleri, azgınlaştırarak... Kürtlere, Türkmenleri öldürterek... PKK'yı Irak'ın Kuzeyi'nde güçlendirip, bizi oraya girmeye zorlayarak... İçerdeki işbirlikçilerini kullanıp, halkı galeyana getirip, iç çatışma çıkartarak... Provokasyon yapıp, İran'la bizi çarpıştırarak... Belki başka yollar da bulurlar. Mesela, bizi vurup, iftira atarlar. Vietnam'ı hatırla. Oraya 'Gemimizi vurdular' diye girmişlerdi. Sonradan, öyle bir şey olmadığı ortaya çıkmıştı."

Bardağımdan bir yudum daha aldım, "başka ne yapabilirler?" diye düşünmeye başladım. Serhat Paşa da düşünüyordu.

"Sen ne dersin? Irak'a girerken, Amerika ile birlikte mi olalım, yoksa kenara mı çekilelim?"

Bir süre düşündükten sonra yanıtladım:

"İkisi de aynı sonuca çıkacak! Onlarla birlikte hareket edersek, hem İslam ülkelerinin çoğunluğunun bize karşı var olan kırgınlıklarını arttıracağız, hem de Trabzon ve Samsun limanlarını elimizle teslim edeceğiz. Geçenlerde, Irak Türkmen Partisi Genel Başkan Yardımcısı Kasım Ömer geldi ziyaretime. Onun Amerika'nın tüm Ortadoğu için hazırladığı haritadan haberi yok! Buna rağmen,

'Sakın, Türkiye tezkereyi kabul etmesin! On binlerce askerle, Güneydoğu'yu işgal edecekler. Belki de önceden hazırladıkları grupları harekete geçirip, isyanlar çıkartacaklar! Türkiye'nin başını derde sokacaklar!" dedi. 'Kasım, niye böyle düşünüyorsun? Amerika bizim dostumuz!' dediğimde, 'Siz öyle zannedin! İlerde görürsünüz! Onların hedefinde üç ülke var: Türkiye, İran ve Irak! Bu gibi planlarda, diğerlerini sindirmek için önce büyük güç vurulur! O da Türkiye! Oyuna gelirseniz, Mersin zeminli bir Kürt devleti kurmaya çalışacaklar!' diye yanıtladı. Anlayacağın, Türkiye dışında yaşayanlar bile bazı şeylerin farkında."

Bir süre soluklanıp, devam ettim:

"Onlarla birlikte olmazsak, önce ekonomik olarak bizi boğmaya çalışırlar. Bunu önlemek için hemen, nereden olursa olsun, döviz rezervlerimizi artırmalıyız. Askeri olarak, Türkmenler konusunda, PKK konusunda, tedbirlerimizi alıp sakin sakin beklemeliyiz. Kürt vatandaşlarımızın kışkırtılmasına karşı uyanık olmalıyız. İran'la veya Suriye'yle ilişkilerimizi bozmalarını engelleyici, tedbirler almalıyız. Türkiye'yi rencide edici beyanlarda ve davranışlarda bulunacaklardır. Milletçe, sakin kalabilmeliyiz. Tahriklere kapılıp, yanlış bir hareket yapmamızı bekleyecekler gibi geliyor bana."

"Bu durumda, onlarla birlikte Irak'a girmeyi mi tercih etmeliyiz?"

"Bence, milli menfaatlerimiz açısından ikisi de aynı ağırlıkta. Olumsuz düşünelim. Tut ki, birlikte hareket ettik! Trabzon'a, Samsun'a yerleştiler. Sonra nasıl çıkartacaksın onları? Üzerlerine asker gönderip, zorla mı atacaksın? Al işte, onlar için bir fırsat... Çekiç Güç'ü hatırla... Altı ay için kurulmamış mıydı? 12 yıl sürdü! Amerika ve

İsrail, orada hazırlıklarını tamamladılar. İhtiyaçları bitti, kaldırdılar! Biz de kendi topraklarımızdan, bize karşı bir devlet kurulmasını izledik! Senin daha iyi bilmen gerekir."

Bu kez uzun süren bir sessizlik yine... Serhat'tan bir soru daha geldi:

"Diyelim ki, Irak'ın Kuzeyi'nde bir Kürt devleti kuruldu! Bize zararları ne olur?"

"Normal şartlarda ve Saddam'a karşı Kürtler, kendileri kursalar, hiçbir zararı olmaz! Üstelik yararı da olur! Saddam'dan uzaklaşmış oluruz! Devlet kurma isteği, Kürtlerin de hakkı. Becerebilirlerse... Ama bu kurulan, Kürtlerin değil, Amerikalıların, İsraillilerin devleti olacak! Bir sürü sakıncası var bu devletin! Hangi birini sayayım ki sana... Öncelikle, orada bir Kürt Devleti'nin yaşayabilmesi için, Musul-Kerkük petrollerini ele geçirmesi gerekir! Aksi halde, o devlet uzun ömürlü olamaz. Bunun anlamı, oradaki Türkleri ya katledecekler, ya da zorla göç ettirecekler! Üstelik nihai hedef, Irak'ın Kuzeyi'nde küçük bir devlet değil ki... Orada şimdilik bu devletin temelleri atıldı, sonra Irak parçalanarak kuruluşu tamamlanacak, petrolle güçlendirilecek. En sonunda bir şekilde Türkiye'den kopartılacak bir parça, bu devlete eklenecek! Amerikalılar, haritalarında Karadeniz'e çıkış göstermişler! Bunu başaramazlarsa, İskenderun Körfezi'ne yönelecekler. Yıllardır, PKK'lılar Amanos Dağları'na niçin gönderiliyor? Oralarda Kürt mü var? Bunu önlemek için, çok derinlemesine planlar hazırlanmalıydı."

Durup, bir yudum daha rakı aldıktan sonra devam ettim:

"Ben Irak'taki aşiretlerin, PKK ile iç içe olduğuna eminim! Başka türlü orada barınamazlar! Geliri artan Kürtler, PKK'yı daha da güçlendirip bizde ayrılıkçı ayaklanmayı

güçlendirmek isteyeceklerdir. Burada eylem yap, oraya kaç! Para da bol, malzeme de! Nasıl başa çıkarsın? Üstelik orada, Amerika'nın himayesinde bir Kürt Devleti olacak! Vur vurabilirsen! Kenarda, Türkiye'ye saldırmak için bahane arayan bir Amerika! Kürtler olmasa bile, Amerika, PKK'yı yıllardır kullanıyor bize karşı! Güney Afrika'dan, İtalya'dan PKK'ya silah gelecek, CIA'nın haberi olmayacak. Bu mümkün mü?"

"Bu beladan, en az hasarla çıkmanın bir yolu yok mu?"

Bu sözler, Serhat'ın ağzından bir üzüntü ifadesi olarak dökülmüştü.

"Her sorunun çaresi vardır. Sen çok bunalmışsın! Önce biraz dinlen. Bir çok genç kurmayınız var. Hepsi de canavar gibi çocuklar. Sorunu anlatıp, proje üretmelerini isteyin. Ben olsam, Amerika'yı şoke eder, bölgeden kaçırtırdım!"

Serhat, "Nasıl kaçırtırsın?" diye sormadı. Belki de düşüncelere daldığı için, benim son cümleme dikkat etmemişti.

***

Paraketeyi topladım, tahmin ettiğim gibi fazla balık yoktu. Birkaç küçük çupra ile dişli balık dedikleri, tatlı su çuprası takılmıştı oltalara.

Dönüşte, Dalyan çarşısından dört iri çupra aldım. Kendi tuttuklarımı da aynı poşete koydurdum. "Biz tuttuk!" diye verdim Seval'e ama kandıramadım!

***

Dört eski dost, fıkralar, hatıralar eşliğinde yemeğimizi yedik. Hanımların yanında, sorunlardan hiç söz etmedik.

Eşi, "Buraya kadar gelmişken, Bodrum'daki kampa da uğrayalım mı?" diye sordu.

"Olur," dedi Serhat. Arkadaşım adına sevindim. Hiç olmazsa birkaç gün dinlenebilecekti.

Ekim 2002

Irak'ın Kuzey'i... Erbil...

CIA ve Mossad ajanları, iki Kürt aşiret reisinin çevresinden ayrılmıyorlar. Hazır, Türkiye'de hükümet gitmiş, siyasiler seçim derdindeyken, Irak'ın Kuzeyi'ndeki operasyonu tamamlamak istiyorlar!

Talabani ve Barzani, yine birbirlerine uzak duruyor görünüyorlar. Amerika, bir defa daha iki aşiret reisini Dokan'da buluşturuyor. "Bakın, Türk Silahlı Kuvvetleri'nin Irak'ın Kuzeyi'nde yerleşmesini engelledik! Elinizi çabuk tutun!" diye üstü kapalı tehdit ediyorlar. İki reise, bu defa da aralarındaki ilişkileri "normalleştirme" anlaşması imzalatıyorlar. "Hadi, şimdi Kürt Meclisi'ni toplayın!" talimatını veriyorlar.

4 Ekim'de Erbil'de olağanüstü tedbirler alınıyor. Hatta Amerika helikopterleri, şehrin üzerinde uçuyor. Saddam'ın saldırısına karşı, sözde Kürt Meclisi'ni koruyorlar! Kürt Meclisi'nin önüne "Federal Irak Anayasası" konuyor. Amerika, çok ince bir taktik uyguluyor. Görünüşe göre, yaptığı Saddam'a karşı... Başkent Bağdat, Devlet Başkanı Saddam! Yeni Irak Anayasası'nın görüşüldüğü yer, Erbil'de sözde Kürt Meclisi.

Barzani ve Talabani, birlikte kentte güç gösterisi yaptırılarak meclise getiriliyor. 105 sandalyeli bu mecliste, Süryani'lere de beş sandalye veriliyor. Tarihi bir Türkmen kenti olan Erbil'deki mecliste, Türkmenlerin adı bile yok! Önce, Amerika Dışişleri Bakanı'nın kutlama mesajı okunuyor. Fransa Cumhurbaşkanı'nın eşi, kürsüye gelip konuşma yapıyor. Meclis, Amerika'nın hazırladığı Federal Irak Anayasası'nı oyluyor ve Saddam'dan ayrıldığını ilan ediyor.

Anayasanın 62 ve 64. maddelerinde, açıkça Sevr'e atıfta bulunuluyor. Bunun anlamı, bizim Doğu ve Güneydoğu Anadolu bölgelerimizin de kendilerine ait olduğunu iddia ediyorlar. Yani, Türkiye, Irak, İran ve Suriye'deki Kürtler, bir araya getirilecek ve büyük ulus devlet kurulacak!

Zaten konferansa katılıp, Türkiye Cumhuriyeti'nin kuruluş belgesi Lozan Anlaşması'nı imzalamayan tek ülke, Amerika değil miydi? Sevr fikrini, 1918'de ilk ortaya atan, Amerika Başkanı Wilson değil miydi? 84 yıl sonra da olsa gerçekleştirenler yine Amerikalılar olacaklar! Türkiye, izin verirse!

Türkiye Cumhuriyeti Başbakanı Ecevit, Kürt Parlamentosu'nun devlet parlamentosu gibi tanıtılmamasını umduğunu belirtiyor ve "Ölçü kaçırılacak olursa, Türkiye gerekli tedbirleri alacaktır," diyor. Ama yapabileceği pek bir şey yok! Hükümet düşürüldüğü için, elinde pek yetki kalmamış!

Amerika'nın Ankara Büyükelçiliği, "Türkiye sert tepki gösteriyor" diye Washington'u uyarıyor. Washington rahat! Çok uğraşmışlar, Irak'ın Kuzeyi'ni istedikleri noktaya getirmişler! Türkiye açısından endişeleri yok! Tepki gösteren başbakanın işini çoktan bitirmişler!

Başbakan halka böyle diyor, ama Amerika U2 casus uçaklarının Türkiye hava sahasından Irak'a girmesine de izin veriyor. Bu arada, bir grup CIA elamanı ve Amerika özel timleri de Irak'a geçiyor.

BÖLÜM SEKİZ 169—

Aralık 2002

İstanbul...

Yılmaz-Yusuf kardeşler, İstanbul'da yaşıyorlar. Çocukluklarından bu yana, elektroniğe çok meraklılar. Yılmaz, Boğaziçi Üniversitesi Elektrik-Elektronik Mühendisliği mezunu. Kardeşi Yusuf da aynı fakültede öğrenci.

Gazeteler, televizyonlar, sürekli Amerika'nın Irak'a saldıracağından, savaşta Tomahawk Cruise adlı akıllı füzelerin kullanılacağından söz ediyor. Füzeler, iki kardeşin ilgisini çekiyor. İki kardeş, 'Biz bu akıllı füzeleri çözebilir miyiz?' diye düşünüyorlar. Önemli olan, kaynak kodlarına girebilmek... Sonrası kolay.

İnternetten arıyorlar. En küçük bilgi yok. Alemdağ Füze Üssü'nden, füzeci subaylarla arkadaş oluyorlar. Sistem hakkında, biraz bilgi ediniyorlar. Denizaltı veya gemilerden atılan bu akıllı füzenin veri tabanına, bulacağı hedefin görüntüsü yükleniyor. Radara yakalanmamak için alçaktan uçuyor. Termal gözü ile verilen koordinattaki alanı tarıyor. Beynindeki resme uyan yeri bulduğunda, gidip imha ediyor. Subaylar, "İsterseniz, turbo jet motorunu anlatırız, ama elektronik bölümünü sınırlı sayıda Amerikalıdan başkası bilemez!" diyorlar.

"Çözeriz biz, akıllı füzenin aklını!" diyor iki kardeş. Günlerce uğraştıktan sonra bir yönteme karar veriyorlar. Füze alçaktan uçtuğu için, yerden frekansla kafasını karıştıracaklar ve o arada, başka hedef resmi yüklemeye çalışacaklar!

Onlar kararlarını veriyorlar, ama füzeyi nereden bulacaklar?

***

İstanbul...

Türkiye, "Irak'a Komşu Ülkeler Platformu" adı altında bir toplantı düzenliyor. Toplantıya, İran, Suriye, Ürdün, Suudi Arabistan ve Mısır katılıyor. Amaç, savaşı önleyebilmek... Amerika, Türkiye'ye ateş püskürüyor. Niçin İran ve Suriye ile aynı masaya oturmuşuz? Onlar, teröre destek veriyormuş!

***

İstanbul...

Bütün yazılanları, çizilenleri didik didik ediyorum. Onurumuz ayaklar altında. Türk halkı, büyük çoğunlukla meşru görmediği, Amerika'nın Irak'a saldırmasına karşı.

Hükümet, sürdürüyor görüşmeleri. Ekonomisinin uğrayacağı zararları, masaya koyuyor. "Bir koyup üç alınacak!" denilen Kuveyt olayında Türkiye'nin uğradığı zarar, 100 milyar dolar olmuş! O zamanki zararının bir bölümü bile karşılanmamış! Yeni uğranılanacak zararlardan söz edince, Başkan Push, "Türkler at pazarlığı yapıyor!" diyor.

Amerika medyasını salıyor Türkiye'nin üzerine. İçeride de satılık kalemler devrede. Dansöz olarak çiziliyor Türkiye, para yapıştıran el de Sam Amca! Olmuyor, fahişe ilan ediyorlar Türkiye'yi! Türk askerleri de para ile satın alınmış lejyonerler!

Siyasi belgede, sorunlar var. Kürtlere silah verilmesi, Musul-Kerkük'ün durumu, Türk Silahlı Kuvvetleri'nin Irak'ın Kuzeyi'nde konuşlanma konumu, hep sorun... Ama bunlardan hiç söz etmiyor Amerika yönetimi! Amaç, Türkiye'yi tahrik ederek, hem olayın içine çekmek, hem de Amerika kamuoyunda "satın alınan müttefik!" konumuna sokarak yarın parçalamaya zemin hazırlamak!

Barzani de aldığı güvencelerin rahatlığıyla tahrik ediyor Türkiye'yi:

"Türkiye ile Saddam arasında fark yok! Türk askeri gelirse, karşı koyarız!"

Türkiye öfkeli, ama umurunda değil Amerika yönetiminin! Ortadoğu'yu kana bulamak fikri gözlerini köreltmiş!

***

Şubat 2003

İstanbul...

Artık iyice eminim... Amerika Türkiye'yi parçalamakta kesin kararlı!

Amerika bastırıyor Türkiye'ye. Israrla, Türkiye üzerinden de girmek istiyorlar Irak'a. Bir taşla, iki kuş vuracaklar! Hem Irak'ı iki taraftan ezecekler, hem de sonraki aşamada parçalayacakları Türkiye'yi, şimdiden işin içine sokmuş olacaklar!

Amerika'nın, Türkiye'deki askeri üs ve tesisler ile limanlarda gerekli yenileme, geliştirme, inşaat, tevsii ve altyapı çalışmaları yapmak üzere teknik personelini Türkiye'de bulundurmasına, bir tezkereyle izin veriliyor. Acaba, parti başkanının Amerika gezisinde mi kararlaştırıldı bu?

Amerika, bu teskerenin kabulünden sonra, başta İskenderun Limanı olmak üzere çeşitli liman ve havaalanlarında çalışmalara başlıyor. Güneydoğu bölgesinde, fabrika ve depolar kiralanıyor. İskenderun Limanı'na malzeme boşaltmaya başlandığında, sorunlar çıkıyor ortaya. Teskereye göre, savaş malzemesi getirilmemesi gerekiyor, ama araçların bazıları, savaşta kullanılacak türden.

Diğer bir sorun da Amerika askerlerinin davranışları. Amerikalılar, Türk askerine sanki sömürgelerinin askeriymiş gibi küçümseyen davranışlar içinde!

***

İskenderun...

İskenderun Limanı'na bir Amerika gemisi yanaşıyor. İçinden 50 deniz piyadesi fırlıyor. Sanki işgal ediyorlar limanı. Silahlarıyla çeşitli noktalarda mevzileniyorlar.

Limanın güvenliğinden sorumlu Binbaşı Tolga, "Rambo film mi çekiyorlar acaba?" diyor.

Bakıyor, çevrede kamera yok.

"Hayrola! Limanı işgale mi gelmiş bunlar?"

Gidip Amerikalılara, "Komutanınız kim?" diyor.

Birini gösteriyorlar, yanına gidiyor. "Buranın komutası bende! Güvenliği sağlamak da benim görevim. Askerlerini topla!" diyor.

Amerikalı bağırmaya başlıyor. Binbaşı bakıyor konuşarak anlaşamayacaklar, askerlerine emir veriyor:

"Siz toplayın bunları!"

Türk askerleri, deniz piyadelerini sarıyor. Tek tek silahlarını alıyor. Yüzükoyun yere yatırıyor. Amerikalı, "Üstlerimi arayacağım," diyor. Binbaşı Tolga, aramasına izin veriyor.

Binbaşı aldığı emirden emin. Amerikalılar, silahsız olarak sadece malzeme indirecekler. Limanın tüm güvenliğinden kendisi sorumlu.

Amerikalılar, yerde bir saate yakın yatıyor. Binbaşı Tolga'yı komutanı arıyor ve "İç güvenliği onlara bırak. Sen, limanın dış güvenliğini sağla" diyor.

"Ama komutanım, daha önceki emriniz."

"Ankara'dan öyle emir aldım!"

Bir gün sonra da Binbaşı Tolga'ya başka yerde görev veriliyor.

Bunlar 50 Coni ile yaşananlar. Bir de Amerikan birlikleri gelse, kim bilir neler olacaktı?

***

Irak'ın Kuzeyi...

Şubat ayının başları...

İncirlik'te on dört CIA ajanı ile dört MİT ajanı buluşuyor.

Amerika, CIA ajanlarının Irak'ın Kuzeyi'nde istihbarat çalışması yapabilmesi için Türkiye'ye başvurmuş! Türkiye de "Olur, ama bizden de gözlemci bulunsun!" diyor. Amerika, kabul ediyor. Türkiye'nin amacı, kimlerle, ne konuştuklarını öğrenmek.

Erbil'de kendilerini Roj adlı bir Kürt karşılıyor. Kürt asıllı ama mükemmel İngilizce ve Arapça konuşuyor. Amerikalılar da Arapça biliyorlar. Türkler ise, Kürtçe biliyor ama Arapça anlamıyorlar.

Amerikalılar, çok rahat davranıyorlar. Her gittikleri yere Türkleri de çağırıyorlar. Kürtlerle onların yanında görüşüyorlar. Türkler'in güvenini kazanmak için mümkün olduğu kadar görüşmelerde İngilizceyi kullanıyorlar! Türk ajanlar, sıkılıyorlar bu ziyaretlerden! Çünkü bütün ziyaretler, eski dostların havadan sudan sohbetleri gibi!

Kaldıkları yerde de bol içki ve ilginç filmler var. Amerikalılar ortadan kaybolurken, bizimkiler içkilerini yudumlayıp film izliyorlar.

***

Amerikalılar, Türkiye'den Irak'ın Kuzeyi'ne gizli personel geçirmek için bir başka başvuru daha yapıyorlar ve amaçlarını şöyle açıklıyorlar:

"Irak'ın Kuzeyi'ne indirme yapacak 101. Hava İndirme Tugayı'nın güvenliğini sağlamak. Yerden ateş açılacak yerleri belirlemek ve imha etmek..."

Türkiye de karşı öneride bulunuyor:

"Biz de sizinle birlikte eleman gönderelim. Yerdeki unsurlar temizlenirken, PKK'nın hava unsurlarına zarar verebilecek birimlerini de birlikte temizleyelim."

Amerika, "Olur," diyor.

Gece yarısına doğru İncirlik'e bir Amerika uçağı iniyor. Uçaktan Irak'ın Kuzeyi'nde kullanılan yerel kıyafetlerle 74 kişi iniyor. Ellerinde valiz gibi, siyah çantalar. Kendilerini alanda beklemekte olan 16 kişiyle buluşuyorlar. Amerika'dan gelenler Kürt isimleri kullanıyorlar ama hepsi Amerikalı! Bunlarla buluşanlar da Türkçe kod adlarını! Amerikalılar, CIA ajanlarından ve Amerika Ordusu'nun en iyi eğitilmiş Delta Force birliğinin elemanlarından oluşuyor. Türkler ise Bordo Bereliler'den... Amerikalılar kendilerine "Irak'ın Kuzey'i İrtibat Unsurları" adını vermişler.

Önceden hazırlanan siyah jiplerle, 13 Şubat'ta Irak'ın Kuzeyi'ne geçiliyor. Kendilerini Kürtler karşılıyor. Karşılayanlar arasında Falah Aljaburry adlı bir Arap da var! Karşılayan Kürtlerin, imha edilecek hedefleri bulmalarına yardımcı olacakları söyleniyor. Arabın görevini ise açıklamıyorlar! Burada, 16'şar kişilik beş gruba ayrılıyorlar. Birkaç gün sonra Türk Özel Harekât elemanları, bazı şeyleri fark ediyor. Amerikalıların, söylemedikleri amaçları da var: Savaş öncesi, peşmergeleri organize etmek! Saddam'ın komutanlarını para ve vaadlerle kandırmak, birliklerin dağılmasını ve firarları teşvik etmek, ikna olmayan komutanlara suikast düzenlemek!

Delta Force elemanları, Irak Ordusu'nun tehdit unsurlarını

imha için her türlü operasyonda Türk Özel Kuvvetleri'nden yararlanıyorlar! Ama nedense, PKK'ya karşı yapılması gereken operasyonları hep erteliyorlar!

Amerikalıların Türkiye'ye vaatlerine karşılık, Barzani ve Talabani'nin peşmergeleri, PKK operasyonlarına yardımı bırakınız, engellemeler yapıyorlar!

Amerikalılarla Türkler arasında, karşılıklı silah çekmeye dayanan tartışmalar yaşanıyor. Amerikalılar faaliyetlerini sürdürürken, Türkler eli kolu bağlı kalıyor! Türkiye, büyük oyuna getirilmiş olduğunu anlıyor, ama yapacak bir şey yok!

Falah Aljaburry, Irak'ın işgalinden sonra, savaş öncesi Iraklı komutanlarla Amerikalıların görüşmelerini, kendisinin organize ettiğini açıklıyor. Aljaburry, savaştan sonra ödül bekleyen Irak'ta kalan komutanların, Amerikalılar tarafından ya öldürüldüğünü ya da hapse atıldığını söylüyor!

Amerika bu... Seninle işi varsa iyisin! Bitti mi, süpürür deliğe!

***

Mart 2003

Türkiye...

Halkın kafası karışık. Büyük çoğunluk tezkereye "hayır" diyor. Diğer tarafta, "Amerika'yla Irak'a girelim" diyenler.

Ordunun üst kademesi de hangi tarafı destekleyeceğinde kararsız! İki ucu pis değnek! Bu şartlarda oylama yapılıyor. Muhalefetin tamamı "hayır" diyor. İktidar da fire veriyor.

Sonuç: 264 evet, 250 hayır, 19 çekimser. Tezkere geçmiyor!

Savunma Bakan Yardımcısı Pinti Kurt, ilk tepkiyi veriyor. Gazetecilere, "Bundan sonra Türkiye, Washington'da muhatap bulamaz!" diyor.

***

Amerika... Washington...

Kendisini "Kürtlerin Amerikalı Laawrence'ı" olarak tanıtan, Amerika hükümet görevlisi Galbi, Amerika'nın kızma nedenini, kitabında çok açık ortaya koyuyor:

"Savaş planına, sabit fikirli şekilde sahip çıkan Pentagon'daki yeni muhafazakârlar, iki müttefikleri -Türkler ve Kürtler- arasında çıkacak bir savaşa gönüllülerdi. Neyse ki, Türk Parlamentosu dört oy farkla Amerika askerlerinin ülkelerinden geçmesine izin vermedi."

Bunu, Amerika'nın büyükelçiliğini yapmış Kürt hayranı birinin açıklaması, çok ilginç geldi bana! Tam bir itiraf gibi!

***

Amerika... Pentagon...

Amerikalılar, tezkere geçmedi diye, her fırsatta Türkiye için söylemediklerini bırakmıyorlar. Ama 10 Mart günü birden Savunma Bakan Yardımcısı Pinti Kurt, yumuşak bir sesle arıyor:

"Merhaba dostlar! Hiç olmazsa, hava sahanızı kullanalım!"

Hoppala, atıp tutuyorlar, sonra da rica... Irak'a saldıracakları gün, tezkereyle izin veriliyor. Savaş boyunca uçaklarına, füzelerine, Türk hava sahası açılıyor.

***

Adana... İncirlik...

Daha önce MİT ajanlarını filmlerle ve içkiyle ketenpereye

getiren CIA ajanları, kaybolmalarından 40 gün sonra ortaya çıkıyorlar. MİT ajanları, beklemekten sıkılmış halde!

"Hadi dönüyoruz!" diyor CIA'ciler. MİT mensupları hazır zaten! Kendilerini bekleyen, toplam sekiz otobüsü görüyorlar. Yedisi dolu.

"Bunlar kim?" diye soruyor Türkler.

"Bizim daha önce buraya gelen arkadaşlarımız! Hep beraber, geri döneceğiz!" Yola çıkıyorlar. Türkler, "Helal olsun! Amerika'nın ne kadar çok ajanı varmış!" diyorlar birbirlerine. İncirlik'te bir C-5, bir de C-17 uçağı pistte beklemede. Otobüstekiler inmeye başlıyor. Kadınlı, erkekli, çocuklu 300'den fazla kişi! Türk ajanlar oyuna getirildiklerini anlıyorlar!

Uçaklara binenler, Saddam Hüseyin'in çok güvendiği Cumhuriyet Muhafızları'nın komutanları ile Muhaberat örgütünün yöneticileri. Amerikalılar, birlikleriyle savaşa katılmamalı karşılığında hepsine para, Amerika'da rahat yaşam, kimlik değiştirme ve koruma güvencesi vermiş! Uçaklar, San Diago'ya gitmek üzere havadayken, Irak'a harekât başlıyor. Ardından Amerika Ordusu, hiç ciddi bir direnişle karşılaşmadan Irak'ı işgal ediyor.

İşgal ordusunun komutanı, Bağdat'a kendileriyle birlikte gelen 'iliştirilmiş' Amerikalı gazetecilerin karşısına geçiyor ve şunları söylüyor:

"Amerika'da bile, Florida'dan San Francisco'ya bu kadar rahat gidemezdik!"

Ama Saddam'ın komutanlarını satın aldıklarını, o nedenle birliklerin kendilerine direnmediğini, karşılarında bir Irak silahlı kuvveti olsa, harekâtın dördüncü günü yakalandıkları kum fırtınası sırasında yok edileceklerini söylemiyor!

***

Şanlıurfa... Viranşehir...

Yılmaz ve Yusuf kardeşler, takmışlar kafayı! Mutlaka çözecekler akıllı füzelerin sırrını.

Türkiye, son anda Amerika'ya hava koridoru açmış! Demek ki, Akdeniz'den füze atılacaksa, Türkiye üzerinden geçecek! Alemdağ'daki subay arkadaşlarını buluyorlar. Onlar, "Düz alan olduğu için füzeler, mutlaka Şanlıurfa tarafından geçer!" diyorlar.

Babalarının otomobilini alıp, Şanlıurfa'nın yolunu tutuyorlar. Bir de araç televizyonu almışlar. Gözleri, kulakları televizyonda yol boyunca. 'Irak ne zaman bombalanmaya başlanacak' diye.

Birecik'te, tam köprüden geçerlerken, sol taraflarından Amerika uçaklarının geçtiğini görüyorlar. O yöne gidiyorlar.
—180 Özveren Köyü'nün tam üzerinden geçiyor uçaklar. Köylülere soruyorlar, köylüler Arap kökenli ama anlaşıyorlar yine de. Uçaklar, sürekli üzerlerinden, bazen de biraz daha kuzeyden geçiyorlarmış. Yılmaz "O zaman, daha kuzeye gidelim," diyor. Kardeşi, frekans aletini, kendisi de fotoğraf makinasını alıyor.

Bir yamaca oturuyorlar. İki saat kadar bekliyorlar. Uçak da yok, füzeler de. Füzeler geçiyorsa bile, onlar göremiyorlar.

Yılmaz, "Keşke akustik sensörümüz olsaydı! Füzenin geldiğini fark ederdik!" diye yakınıyor. O sırada, hafif bir ses duyuyorlar. Gözleriyle gökyüzünü tarıyorlar. Yılmaz, "Bas!" diyor ve büyük bir gürültü duyuluyor. Ama patlama yok. Güneylerinde bir yerden geliyor ses. Kalkıp dikkatle bakıyorlar. Aşağıdaki buğday tarlasına bir şey saplanmış. Saatlerine bakıyorlar: 17.30

Otomobillerine koşuyorlar olay yerine gitmek için. Köylüler de koşarak gidiyorlar. Bu bir füze! Küçük bir füze, ama dört metre çapında bir oyuk açmış. Yılmaz ve Yusuf, füzeyle poz veriyorlar. Araçlarına binip, Urfa'ya yöneliyorlar.

İki kardeş, emin değiller bunun akıllı füze olduğundan! Onlar, o kadar büyük tahribatı yapabilmesi için, füzenin daha büyük olması gerektiğini düşünüyorlar! Üstelik kendilerinin düşürdüklerinden de emin değiller! Belki de füze kendiliğinden düştü.

***

Emin olmak için başka bir füze daha düşürmeliler! Akşam olmadan Şanlıurfa'ya ulaşıyorlar. Yol üzerindeki Çağdaş Kebap'a giriyorlar. Çok acıkmışlar. Yılmaz Adana, Yusuf patlıcanlı kebap yiyor.

Kebapçıda, uçakların Viranşehir yakınından da geçtiğini öğreniyorlar. Aynı yoldan devam ediyorlar. Yarım saat sonra Viranşehir'deler. Uçakların geçtiği yere en yakın köy hangisi? Ayaklı Köyü... Yiyecek stoğu yapıp, köyün yolunu tutuyorlar. Bu arada hava kararıyor. Füze gelse, nasıl görecekler? Yusuf, "Gündüz de görememiştik. Gece sesini daha iyi duyarız!" diyor.

Uçaklar, gece-gündüz demeden uçuyorlar. Nihayet, uçakların uzun süredir geçmediğini fark ediyorlar. Kulakları havada, çıt çıkarmadan dinliyorlar. Vınlama gibi bir ses duyuyorlar. Frekans karıştırıcıyı çalıştırıyorlar. Bir şey olmuyor. Ses uzaklaşıp gidiyor. Göremiyorlar bile ne olduğunu. Ama çok hızlı gitmiyor füze.

"Aletimiz, işe yaramadı!" diye düşünüyorlar. Gece yarısına doğru, bir vınlama daha duyuyorlar. Yusuf, "Tekrar, tekrar bas..." diyor. Yılmaz, aletin anteni havada, bilgisayarda oyun oynar gibi, sürekli basıp çekiyor parmağını düğmeden ve bir gürültü... Yine patlama yok...

Arabaya binip gidiyorlar sesin geldiği yöne... Aracı her yöne hareket ettirerek far ışığında arıyorlar düşen cismi. Yola yakın bir yerde buluyorlar. Tarlaya ok gibi saplanmış ama patlamamış bu da! Bunun çukuru daha küçük. Fazla büyük değil bu da. Gündüz düşenin aynı! Yılmaz, "Yerden çıkartıp, arabaya koyalım," diyor. Yusuf korkuyor: "Uzak duralım. Ya patlarsa!"

Bunun, aradıkları akıllı füze olduğundan emin değiller hâlâ! Akıllarına resim çekmek geliyor. Başlıyorlar her yönden çekmeye. Birbirlerini de çekiyorlar.

Uzaktan bir far yaklaşıyor onlara doğru. "Kaçalım!" diyor Yılmaz. Araca binip gidiyorlar. Ama gittikleri yol çıkmaz! Mecburen geri dönüyorlar. Gelenler jandarmaymış. Bazı köylüler de gelmiş olay yerine. Jandarmalar, köylüleri yaklaştırmıyorlar füzeye. Bir köylünün, "Uçaktan bomba düştü!" dediğini duyuyorlar. Ama düşme sırasında, ondan bir saat öncesine kadar da hiç uçak geçmemişti oradan! Viranşehir'e dönüp, aracı bir benzinciye çekerek uyuyorlar.

***

Yılmaz, bu defa da füze düşürüp, İstanbul'a götürmeyi koyuyor kafasına! Kardeşi "Ağabey, bunlar en azından iki buçuk metre! Otomobile sığmaz!" diyor, ama dinletemiyor. "Olmazsa, kamyonet kiralarız," diyor ağabeyi. Dikkati çekmemek için her gün bir-iki kilometre farkla, başka bir noktada beklemeye başlıyorlar. Hep, birbirine yakın yerler. Beş gün boyunca, başka bir füze avlayamıyorlar. Oysa televizyon, canlı yayında Bağdat'ın bombalandığını gösteriyor. Nereden gidiyor bu füzeler?

Yılmaz, "Bugün son. Düşüremezsek, yarın gidiyoruz!" diyor. Gece yarısına kadar bekleyen Yılmaz, "Ben uyuyayım. Yarın arabayı kullanacağım!" diyerek uyuyor. Yusuf,

elinde alet, gözü-kulağı Batı yönünde, ümitle bekliyor. Saat 03.00 sıralarında, vınlama sesini duyduğunda, düğmeye arka arkaya basıyor. Çok büyük bir patlama ile Yılmaz da uykudan fırlıyor! 300 metre kadar uzaklıkta füzenin alev topunu görüyorlar.

"Gidelim buradan," diyor Yılmaz.

***

Ertesi gün televizyon, yakınına füze düşen Dağyanı Köyü'nü gösteriyor. Füze patladıktan sonra, metal kısımları dört parçaya ayrılmış. Amerikalılar, parçaları almaya gelmiş. Köylüler, onlara yumurta ve taş atıyorlar!

Amerikalılar, Türkiye üzerinden füze göndermeyi durdurduklarını açıklıyorlar! Yılmaz, "Bir füze ele geçiremedik!" diye üzgün. Yusuf da füzelerinin olmasını, onu kurcalayarak bütün sırlarını çözmeyi çok istiyor, ama olmamış. İki kardeş, çaresiz İstanbul'a dönüyorlar.

***

İstanbul...

Yusuf, "Ağabey koş. Bizim köylüleri gösteriyorlar!" diye Yılmaz'a sesleniyor. Amerikalılar, kendilerine yumurta ve taş atan 13 köylüyü mahkemeye vermiş!

İki kardeş, köylülere üzülüyor ama yapabilecekleri bir şey yok!

Ellerindeki resimlerle, Alemdağ'daki subay arkadaşlarına gidiyorlar. "Bakın! Tomahawk'ları biz düşürdük!" diyorlar. Üç füzenin Şanlıurfa'ya düştüğünü subaylar da biliyor. Bu işi iki çılgın kardeşin yaptığına inanmak zordu! Fotoğraflarda görülenler, televizyonların gösterdikleriyle aynı yerler. Yılmaz'la Yusuf'un da füzelerle birlikte fotoğrafları var. Subaylardan biri, "Bu resimleri bize verin. Adresinizi de bırakın. Belki, devlet, sizinle görüşmek

ister! Bunları Genelkurmay'a gönderelim" diyor. İki kardeş önce korkup, sonra razı oluyorlar adreslerini de vermeye.

***

BÖLÜM DOKUZ 185

Nisan 2003

Kerkük...

İşgalin üzerinden haftalar geçmiş ama tüm Irak halkı hâlâ şaşkın! Ordu, Cumhuriyet Muhafızları nerede? Halk, komutanların Amerika tarafından satın aldığını bilmiyor! Saddam'a karşı olanlar sevinç gösterileri yapıyorlar! Baas taraftarları suskun! Sam Amca, kolayca başardığı için mutlu! Hiçbir yerde direniş yok!

Amerikalıların, en has adamları ise Kürtler. "Başlayın," diye talimat geliyor Sam Amca'dan!

9 Nisan sabahı... Güneşli güzel bir güne uyanıyor Türkmen kenti Kerkük...

Sabah erkenden, Conilerle Kürtlerin istilası başlıyor Kerkük'te!

Kamyonetlere yükledikleri ağır makineli silahlarla dalıyorlar peşmergeler Kerkük'e. Aynen Amerika filmlerindeki haydutların kasaba basmaları gibi. Filmlerde atlar kullanılıyordu, Kerkük'te kamyonetler.

İlk tahrip edilen yerler, Kerkük'ün tapu ve nüfus müdürlükleri! Kerkük'ün yeni komutanı Albay W.C. Meyvil emrediyor:

"Gelsin, Kerkük'ün yöneticileri!"

Gidiyorlar çaresiz.

"Bundan sonra, Kürt müttefiklerimiz yönetecek burayı! Kent Konseyi'ni dağıttım!"

Sıkıysa 'olmaz' de! Saddam bile duramamış bunların karşısında!

Kent Konseyi'ne 24 Kürt atıyor. Bazı Kürtler, "Ben de konseye

girmek isterim!" diyor. "Altı kontenjan da benden," diyor Meyvıl. Konseyin üye sayısı 30 oluyor.

"Var mı itiraz eden?"

Ses yok...

***

Sokaklar, zafer naraları atan silahlı peşmergelerle doluyor! Halkı sindirmek için, silah sesleri durmak bilmiyor! "Biraz daha gözdağı vermek lazım bunlara!" diyorlar. Irak Türkmen Cephesi'ni basarak beş kişiyi öldürüyorlar.

Her dönem barışı seçmiş Türkmenler, şaşkınlık içinde izliyorlar olanları:

"Bunlar, bizim kardeş bildiğimiz Kürtler mi?"

***

Tapu ve nüfus kayıtlarının yakılmasındaki amacı kavrıyor Ankara. Bunu Kürtler, 1991'de olduğu gibi kendi kafalarından yaptı zannediyor.

Türk Dışişleri Bakanı, Amerikalı meslektaşını arıyor:

"Kerkük'te çok kötü şeyler oluyor Sayın Bakan!"

"Neler oluyor?" diye sormadan yanıtlıyor Amerikalı Bakan:

"Merak etmeyin! Peşmergeler yarın Kerkük'ten ayrılacak!"

Daha fazla peşmerge gönderiliyor Kerkük'e ertesi gün! Türkmenleri ve Arapları daha da sindirsinler diye! Bir taraftan da silah araması bahanesiyle, sadece Türkmen ve Sünni Arapların evleri basılıyor!

***

Albay W.C. Meyvıl, kükrüyor yine.

"Burada bir de İl Meclisi varmış! İl Meclisi kaç kişi?"

Cevap veriyor yardımcısı:

"144 kişi!"

"Kürtler bizim müttefikimiz. Hepsini Kürtlere verin!"

"Sadece, 117 kişilik liste var elimizde. Başka başvuran olmadı!"

"O zaman hepsini yaz meclise. Gerisini sonra düşünürüz!"

***

"Araplarla Kürtler kavga ediyor" diye telsizden anons geçiyor.

Albay Meyvıl, emir veriyor:

"Arapları püskürtün, Kürtlere dokunmayın!"

"Araplar direniyor!"

"Bir yere toplayın, helikopter gelince çekilin!"

Helikopter geliyor, ateş açıyor! 11 Arap ölüyor!

***

Türkiye...

Kerkük'e Amerika destekli Kürt saldırısı, Türkiye'de halk arasında infiale neden oluyor. Türk halkını acele yatıştırmak gerek!

Amerika'nın Ankara Büyükelçisi, bir televizyon kanalına çıkıyor. Bütün Türk milletinin gözünün içine baka baka, şu yalanı söylüyor:

"PKK/KADEK, bir terör örgütüdür. Hiçbir şekilde Irak'ta barınak sağlamalarına, Türkiye'ye karşı faaliyette bulunmalarına izin vermeyeceğiz. Ve onları ortadan kaldıracağız. Bu konuda Türkiye ile birlikte çalışmak istiyoruz."

***

Kerkük... 22 Nisan akşamı...

Kerkük'te bir yol kontrolü... Minibüste altı sivil var. Amerikan askerleri, arama yapıyor. Minibüste, iddiaya göre kalaşnikoflar, M-4'ler, el bombaları ile gece görüş dürbünleri ve çelik yelekler bulunuyor.

Araçtakiler, kimliklerini gösteriyor ve "Biz, Kerkük Havaalanı'ndaki Türk Özel Kuvvetler Karargâhı'nın subaylarıyız. Silahlar da bize ait," diyorlar.

Askerler, Komutan Albay Meyvıl'ı arıyorlar. Meyvıl Türkleri çok sever ya! Emir veriyor:

"Tutuklayın!"

Türk subay ve astsubaylar tutuklanıyor!

Ertesi gün, verdiği karardan korkuyor Albay. Irak'ın Kuzeyi'nden sorumlu komutan Tümgeneral Odierno'yu arıyor. Olayı, Amerika'nın 'Kürtlerle Kutsal İttifakı' açısından değerlendiriyorlar. Emir veriyorlar yeniden:

"Sınır dışı edin!"

Türk subay ve astsubaylar, Habur Sınır Kapısı'na götürülüyor, Türk makamlarına teslim ediliyor. Türkiye, tutuklanmalarına tepki gösterince, "Onları iki gün misafir ettik," diyorlar.

Ertesi gün de Amerikan gazetelerine demeç veriyorlar:

"Türk askerlerini, Türkmenlere silah ve para dağıtırken yakaladık!"

***

Türkiye merak ediyor, kimdir bu Türk düşmanı Albay?

Daha önce, İncirlik'te görev yapmış ve disiplinsiz davranışları nedeniyle buradan alınması istenmiş!

***

Bir süre sonra, bilgi geliyor Türkiye'ye.

Albay, sık sık PKK/KADEK'lilerle görüşüyor!

Dışişleri Bakanlığı Müsteşarı, belge ve bilgileri Amerikalılara veriyor. Gelen yanıt, "Teröristlerin silah bırakmaları için çaba harcıyormuş!" oluyor.

***

Mayıs 2003

Kerkük...

Nuri, Kerkük'e yerleştikten sonra öğretmenliğe başlamıştı yeniden. Erbil'deki yaşlı kayınpederi ile kayınvalidesi, Kerkük'e gelmeyi kabul etmemişlerdi. "Ölürsek, burada ölelim," demişlerdi. Nuri, Süleymaniye'deki evini ucuza da olsa satmış, parasını çocuklarının eğitimi için bir kenara koymuştu. Maaşıyla geçinmeye çalışıyorlardı. Kerkük Lisesi'ni bitiren Veli, Türkiye'ye gitmişti tıp eğitimi için. Ali de bu yıl liseyi bitirecek.

Nuri, yaşamını mutlu bir şekilde sürdürürken patlak verdi Irak'ın işgali.

"Keşke Türkiye de girseydi Amerikalılarla birlikte! Güvende olurduk!" diye düşünüyordu.

***

Kerkük'te ev ev arama yapılıyor. Türkmenlerin ve Arapların tabancaları bile toplanıyor! Kürtler ise en modern Amerika silahlarıyla donatılmış durumda! Türkmenler ve Araplar itiraz ediyor...

Irak'ın Kuzeyi'ndeki Amerikalıların komutanı Tümgeneral Odierno, gerekçeyi açıklıyor:

"Kürt milisler, Saddam Hüseyin'i deviren koalisyon güçlerinin bir parçasıdır!"

Türkiye, Kerkük'te yaşananlara tepki gösteriyor. Barzani, yanıt veriyor:

"Kerkük, Kürt kentidir. Bizim Kudüs'ümüzdür. Türkiye iç işlerimize karışmasın!"

***

Ankara... Kara Kuvvetleri Komutanlığı...

Reşat Paşa...

Her zamanki gibi uzun uzun sarıldık birbirimize...

"Bana anlatacağın önemli şeyler var galiba?"

"Berbat ki, berbat... Amerika, tamamen Türkiye'nin çıkarlarının tersine hareket ediyor! Birleşmiş Milletler kaynaklarına göre, Saddam döneminde Kerkük'ten göçe zorlanan Türkmen, Kürt, Arap ve Süryani'lerin toplam sayısı 11 bin 800 civarında. Bunlar şimdiden onbinlerce Kürdü yığdılar Kerkük'e. Kerkük'ün stadyumunu, Kuzeyi'ndeki Rahimova, İskan ve Şorca bölgelerini istila etmişler! Düne kadar bize bağlılık yemini eden aşiret reisleri, şimdi kafa tutuyorlar!"

"Yapma ya?"

"Onlar, buna kendiliklerinden cesaret edemez! Kerkük'le zorluyorlar bizi! Tahrik etmeye çalışıyorlar!"

"Aman yanlış bir adım atmayın! Amerikalıların istedikleri de bu!"

"Geçenlerde, bizim çocukları tutukladılar. Sonra da 'misafir ettik" dediler. Alay ediyorlar resmen! Bir albayın buna cesaret edebileceğini sanmıyorum! Pentagon'dan yönlendiriyorlar herhalde!"

"Daha çok tahrik edecekler! Bizimle çatışmaya girmek istiyorlar! Oradaki çocukları sıkı tembihlemek lazım, yanlış bir şey yapmasınlar!"

"Gerekli talimatı verdik, ama nereye kadar? Birinin canına tak eder, dokunur tetiğe diye çok korkuyorum!"

"Disiplinlidir, yapmaz bizimkiler! Hele Özel Kuvvetçiler, daha dikkatlidir. Olmaz bir şey! Ne çare düşünüyorsunuz, sonuç olarak? Amerikalıları oyuna getirmek gibi bir planınız var mı?"

"Hayır! Tamamen savunmadayız şu an!"

"Ne kadar kenara çekilirsek çekilelim, üzerimize gelirler! Bir çare bulmalısınız! Savunmada kalmak, onların emellerini kabul ettiğimiz anlamına gelir!"

"Sence, nedir çare?"

"Sana Dalyan'da söyledim ama anlamadın galiba! Amerikalıları şok ederek, kaçırmalı Irak'tan!"

"Nasıl yani?"

"Öyle bir plan yapmalı ki; Yankiler, kaçmaktan başka çare bulamasınlar!"

"Sabotaj, direnişe destek gibi mi?"

"Hayır! Öyle bir şey yaparsak sevinirler! Ellerine saldırmak için koz vermeden şok etmeli!"

"Senin aklında bir şey var galiba?"

"Yok! Ama düşünürsek buluruz bir yol."

"Yüzlerce kişi düşünüyor! Ne planlar yapıldı, ama karşımızdaki çok güçlü! Topyekûn savaş planları bile yapıldı. İlk anda başaramazsak, şoku atlattıklarında, çok zarar verirler Türkiye'ye! Kara savaşına dönünce, biz hallederiz onları, ama kıymeti yok! Yıkılan, zarara uğrayan biz oluruz sonuçta! Bizim de gidip Amerika'yı yerle bir edecek halimiz yok ya!"

"Niye olmasın? Onlar, uçak gemilerini, akıllı füzelerini alıp geliyor ve senin ülkeni vuruyor! Sen de bir paket alır gider, vurursun onları orada!"

"Ciddi söylemiyorsun değil mi?"

"Ona mecbur kalırsak niye yapmayalım?"

"Onun adı, terör olur!"

Serhat Paşa, sıkıntıdan arka arkaya sigara yakıyor. Hiç farkında değil.

"Amerika yapınca terör olmuyor da, başkası yapınca mı terör oluyor? Vatanını ne şartlar altında olursa olsun, savunmak kutsaldır. Ama bunları geçelim... Biz akıllı yöntemler buluruz!"

"Valla benim beynim durdu! Yüzlerce öneri geliyor. Doğru bir başlangıç noktası bulsak, devamını getiririz. Ama o doğru başlangıcı bulamadık henüz..."

"Serhat, kahveleri söyle de doğru noktayı bulmaya çalışalım."

Komutan, diafondan bir orta, bir de sade kahve ısmarladı. Bu arada, bir tükenmez kalemi parmaklarının arasında döndürüyor. Belli ki, beyni sürekli meşgul! Acıyorum haline. İyi ki emekli etmişler beni! Dayanılacak gibi değil bu stres.

Kahveler geliyor. Sigara içmediğimi bildiği halde, bana da uzatıyor! Demek ki, aklı başka yerde! Pakete bakıyorum, içtiği bir Türk sigarası. Almıyorum sigarayı. Kendisi bir tane yakıyor. Derin bir nefes çekip üflüyor.

"Serhat sen çok yorgunsun! Gel seninle bir günlüğüne bir yerlere gidelim. Biraz hava almış olursun!"

"Mümkün değil! Diken üstündeyim!"

"Uzağa değil! Gölbaşı'na, Bayrak Garnizonu'na kadar çıkalım!"

Düşünüp "Olur!" diyor.

"Senden bir ricam var! Harekât Merkezi'ne söyle, Amerika'nın bizi nasıl vurabileceğine ilişkin basit bir rapor hazırlasınlar!"

"Tamam! Ne zaman gidelim?"

"Yarın uygun mu?"

"Sen, yalnız mı geldin?"

"Evet..."

"Bizde kal bu gece!"

"Olur, ama iş konuşmak yok!"

"Tamam."

***

Ankara... Çankaya...

Akşam, Çankaya Köşkü'nün bahçesindeki Serhat Paşa'nın lojmanına elimde bir demet beyaz gülle gidiyorum. Elvan Hanım'ın en sevdiği çiçek, beyaz gül. Kapıda karşılıyorlar beni.

Yemek bölümü iki basamak alçaltılmış, çok geniş bir salon. Sofra hazır gibi. "Sen balığa doymuşsundur ama ben yine de balık hazırladım size," diyor Elvan Hanım. "Balığa doyulur mu? Günde üç öğün balık koysanız önüme, hayır demem!" diyerek memnuniyetimi belirtiyorum.

Mantarlı ve kaşarlı kiremitte alabalık nefis olmuş. Elvan Hanım hâlâ tedirgin, "Sizin bize ikram ettiğiniz ızgara çupranın yerini tutmaz ama," diyor. "merak etmeyin, bunun lezzeti de bir başka! Seval'e söyleyeyim, o da yapsın arada bir," diyerek rahatlatmaya çalışıyorum Elvan Hanım'ı. Gerçekten de çok güzel olmuş balık.

İki arkadaş, Türkiye'nin mutlu geleceğine kadeh kaldırıyoruz. Her zamanki gibi tercihimiz rakı. Evin Hanımı da bir kadeh beyaz şarapla eşlik ediyor bize.

Masadan kalkmak istiyorum. Amacım, televizyonun başına götürmek Serhat'ı! Tavla teklif edince, "hayır" demiyorum. Tek şartım, televizyon karşısında oynamak! Kabul ediyor Serhat. Televizyonu açıp, kuruyoruz tavla sehpasını.

"Sende National Geographic kanalı var mı Serhat?"

"Var tabii!" diyerek eşine sesleniyor:

"Hanım, National Geographic kanalı, hangi kanala yakındı?"

"Sonlarda olması lazım! Tam yerini bilmiyorum."

Serhat, başlıyor tek tek kanalları sondan başa doğru aramaya. Kısa sürede buluyor. Taşımacılıkla ilgili bir program var. Benim beklediğim bölüm, başlamamış henüz! Saatime bakıyorum, daha 20 dakika kadar var.

"İstersen sesini kısabilirsin. Bana sadece görüntü lazım!"

"Ne o! Televizyon olmadan tavla oynayamıyor musun?"

"Öyle..."

Bu arada, Elvan Hanım, bir subayın büyük bir zarf getirdiğini söylüyor. Serhat anlıyor, benim istediğim plan hazırlanmış. Zarfı getirip, açmak için arkasını çeviriyor. "Bu gece bakmayalım. Yarın bakarız," diyorum. Serhat, bu gece iş konuşmak istemediğimi hatırlıyor.

Başlıyoruz tavlaya, şansım yerinde! Kazanıyorum ilk oyunu. Arada bir gözüm televizyonda! İkinci oyunda, Serhat Paşa'yı mars ediyorum. Hakkımla kazanacağım oyunu, ama Serhat'ın yenilince ne diyeceğini biliyorum:

"Misafire saygıdan, ev sahibi yenilir! Bu eski bir Türk geleneğidir. Gel, şimdi ciddi ciddi oynayalım!"

Son oyunu da mars yapıyorum. Ve aynen tahmin ettiğim gibi Serhat, kasten yenildiğini söylüyor!

"İki mars, bir tersten sonra yeni oyun olmaz!" diyorum ama arkadaşımı kıramıyorum. Tam ikinci oyuna başlayacağız, televizyon'da da beklediğim program!..

Tavla sehpasını bir kenara bırakıyorum ve "Şimdi bu programı izleyelim, sonra devam ederiz," diyorum. Koltuklarımızı televizyona çevirip, sesini açıyoruz.

Irak'ın işgalinde Amerika'nın başarısını anlatıyor program!

Serhat Paşa, "Şimdi Amerika propagandası yapacaklar," diyor. Ben ısrar ediyorum:

"Olsun! Sen, dikkatle izle!"

Aslında, ben defalarca izledim! Arkadaşıma göstermek istiyorum bunu!

Programda, "Muharebe Alanı Merkezi Yönetim Sistemi" diye tercüme edilecek bir sistem anlatılıyor. Anlatan, uydulardan, Awacslardan gelen bilgilerin, bir merkezde toplanıp değerlendirildiğini söylüyor. Ekrana bir görüntü geliyor. Bir bayan görevli, bir bilgisayar ekranının karşısında. Bilgisayarın faresiyle önce bir noktayı tıklıyor. Sonra, bir başka noktayı tıklıyor. Anlatan, ilk tıklanan yerde füze olduğunu, akıllı füzenin gidip ikinci tıklanan yerdeki hedefi imha edeceğini söylüyor. Bir süre sonra ekrana, hedefin imha görüntüsü geliyor! Anlatan, bu merkezlerden birinin Amerika'da olduğunu belirttikten sonra, şöyle diyor:

"Irak'a özgürlük operasyonunda Muhabere Alanı Merkezi Yönetim Sistemi, komşu bir ülkedeki Amerika üssünden yönetiliyor. Savaş devam ettiği için bu ülkenin adını veremiyoruz!"

Program sürüyor ama ben göstermek istediğimi gösterdim! "Ne kolay hallediyorlar işlerini değil mi? Biz olsak, ya uçakları göndermemiz veya özel birlik indirmemiz gerekir. Ama adamlar, oturdukları yerden hallediyorlar işini!" diyorum.

"Şimdi anladım, beni Bayrak Garnizonu'na götürmek istemenin nedenini! Hani, iş konuşmayacaktık bu gece?"

"İş konuşmadık, sadece televizyon izledik! Kafana takma bunu yarın sabaha kadar."

Oyunumuza devam ediyoruz. Yine ben kazandım. Serhat, bir oyun daha istiyor, ama kabul etmiyorum:

"Yenilen pehlivan, güreşe doymaz! Erken yatalım bu akşam! Rahat uyu bu gece! Çünkü iyi haberler vereceğim sana! Sabah erken kalkalım! Sivil giyin! Benim arabamla gideceğiz!"

"Tamam."

İyi haber alacağına göre, rahat uyuyacaktır bu gece.

***

Sabah saat 07.00 gibi çıkıyoruz evden. Kahvaltı bile yapmıyoruz!

Atakule'den Oran Kavşağı'na çıkıyorum, Konya Yolu'na sapıyorum. Bir süre sonra, Haymana Yolu'na giriyorum hiç yolu sormadan! 12 kilometre sonra Gökçehöyük Köyü tabelasına sapıyorum. "Yanlış gidiyorsun! Nizamiye ileride," diyor Serhat Paşa. Ben ciddileşiyorum:

"İşime karışma! Orayı da biliyorum! Türk bayrağının yanında asılı, Amerika bayrağını da biliyorum! Sana göstermek istediğim başka bir şey!"

Cevap vermiyor Serhat.

Köyün içinden geçiyoruz, açık bir alana çıkıyoruz. Yüzlerce ve belki de binlerce, çanak ve anten! Biraz daha ilerliyoruz. Askeri tesisin tel örgülerinin hemen dışındaki köy yolunda, sabah koşusu yapan çok sayıda Amerikalı var. Boyunlarında kimlik kartları sallanarak koşuyorlar. Aracı, bir boşluğa park ediyorum. Tüm koşanlar önümüzden geçiyorlar.

"Yak bir sigara Serhat! Rahatla biraz!"

"Kahvaltıdan önce sigara içmem! Üstelik adamlar spor yapıyor, ben karşılarında sigara içmeye utanırım!"

"Sen bilirsin!"

Sessiz kalıyoruz bir süre. Önümüzden geçenleri, dikkatle izliyorum. Dinleme üssünü hiç bu açıdan görmemiş Serhat. O antenlere bakıyor.

Beklediğim an geldi! Serhat'ın kolunu dürtüyorum!

"Şu mavi tişörtlü adamla koşan, beyaz şortlu ve tişörtlü kadına dikkatli bak!"

Serhat, gözlerine inanamıyor! Akşam televizyonda gördüğü, hedefi vuran kadın!

"Gidelim mi artık?"

Başını öne sallıyor. Hareket ediyoruz.

***

Aracı, Gölbaşı'na doğru sürüyorum. Amacım, arkadaşıma kahvaltı ısmarlamak.

Serhat, "Beykoz Restoran'da beni tanırlar. Rahat ederiz orada" diye, öneride bulunuyor. Kabul ediyorum. Serhat yolu tarif ediyor.

Sabahın köründe Serhat Paşa'yı gören personel, çok şaşırdı ama sevindiler de! Koşup hepsi Paşa'ya "Hoş geldiniz" demek için sıraya girdi. "Ne kadar da bir birimize benziyoruz," diye düşünmekten kendimi alamadım.

Serhat, "Bize, elinizde ne varsa, güzel bir kahvaltı hazırlayın. Sakin bir masa olsun. Mümkünse gözlerden uzak..." dedi. Tüm personel, kim olduğumu bilmeden benim de elimi sıktı.

Kahvaltı masası hazırlanırken, iki arkadaş göl kenarına indik. Sabah güneşi kemiklerimizi ısıtıyordu.

"Sağ ol Reşat! Senden korkulur! Nasıl anladın, Irak'taki İşgal'in Ankara'dan yönetildiğini?"

"Sen bana, 'izle' dememiş miydin? Ben de izledim. Biraz dikkat, olayı çözdü!"

"Açacak mısın Amerikalıların bize saldırı planını? Arabadan alalım mı?"

"Ben, onu senin için hazırlattım. Amerikalıların neler yapabileceğini tahmin ediyorum. Sen çok yorgun olduğun, değişik sorunlarla uğraştığın için çok basit şeyleri bile göremiyordun. Ben sana yol gösterdim. Gerisi senin!"

"Sağ ol Reşat! Ülkemiz için çok büyük hizmet yaptın. Daha önceki haritayı, Türkiye pek değerlendiremedi! Bu işi bizzat ben takip edeceğim!"

Göl kenarında masa hazırlanmıştı bize. Sessiz sakin bir köşede, ağaçların arasında. Sahanda yumurta da geldi biz masaya yerleşirken. Çeşit çeşit köy peynirleri... Reçeller, zeytinler... Tereyağı bile yedik o sabah, kolestrolden korkmadan!

200

"Bir millet ümidini yitirmemeli! En tehlikeli olan budur bizim için," dedim.

"Hadi oradan! O benim sözümdür. Benden öğrendiğini, bana satma!" diye şakadan çıkıştı Serhat.

Neşe içinde kahvaltımızı yaptık ve Ankara'ya döndük. "Ben yola çıkıyorum bugün," dedim. İki arkadaş, her zaman olduğu gibi sevgiyle sarıldık birbirimize. "Sağ ol Reşat! Ara verme fazla. Yine gel. Beni yalnız bırakma buralarda!" dedi Serhat ben direksiyona geçerken.

***

BÖLÜM ON 201–

Irak... Bağdat...

Irak'a oluk gibi dolar akıyor. Saddam'ın Kuveyt'i işgalinden sonra yurtdışındaki dondurulan hesaplarındaki paralar ile bloke edilen petrol paraları, balyalarla getiriliyor! İlk seferde, 360 ton ağırlığında, 12 milyar dolar geliyor Bağdat'a.

Amerika'nın Irak Temsilcisi Bremermer paraları istediğine dağıtıyor. En büyük pay da müttefikleri Kürtlere! Petrol kaçakçılığından milyonlarca dolar istifleyen aşiret reisleri, şimdi de tonlarca dolar alıyor Amerika'dan!

***

Irak... Kerkük...

İyice artıyor Kürt baskısı Kerkük'te. Stadı, çevresini ve boş arazileri dolduruyorlar dağlardan getirilen Kürtler. Tek kelime dahi Türkçe bilmiyorlar! Kerkük'ün mahallelerini sorsan, bir tanesinin adını dahi söyleyemiyorlar! Ama Amerikalılara göre, onlar Saddam'ın Kerkük'ten kovduğu Kürtler! Saddam döneminde Kerkük'ten gönderilen Kürtlerin sayısı 5 bini bulmaz, oysa üç ayda gelenler sayısı 150 bini aşmış durumda.

Bir gün, Nuri'nin kapısına silahlı Kürtler dayandı!

"Buyurun."

"Boşaltın burayı!"

"Niçin?"

"Burası bizimdi. Saddam'ın polisi çıkarttı bizi buradan!"

Anlamıştı Nuri, buraya daha önce yerleşenler olduğunu

"Burası sizin değildi! Siz, bizden izin almadan yerleşmi

Bizim buraya ihtiyacımız vardı! Onun için boşalttı polis! Burası bizim tapulu malımız!"

Nuri'nin mükemmele yakın Kurmançe Kürtçesi, şaşırtmıştı gelenleri. Yine de tehditlerini sürdürdüler:

"Yarına kadar boşaltın burayı! Biz yerleşeceğiz!"

Nuri, diklenerek "Boşaltmam!" dedi.

"Biz boşalttırmayı biliriz!" dediler giderken.

Oturdu, bir hoyrat söylemeye başladı Nuri:

"Yurdum yabancı almış... Ayaklar baş olmuş... Sanki sahipsiz kalmış... Böyle miydi Kerkük'üm?"

***

Türkmen Cephesi'ne koştu Nuri.

Bombalandığı için başka yere taşınmış Cephe! Gelen giden çok! Demek ki herkes dertli! Önüne betondan duvar yapmışlar. Kapıya da silahlı iki Türkmen koymuşlar. Sanki Amerikalıların, Kürtlerin ağır silahlarından koruyabileceklermiş gibi!

Başkan, Sanan Ahmet Ağa yine. Erbil'deki evi bombalanmış, Kerkük'te şimdi. Her zamanki gibi güler yüzlü ve babacan.

"Buyur Nuri," diye davet ediyor yıkık dökük odasına.

Anlatıyor Nuri başına geleni. "Tapun vardı değil mi?" diye soruyor.

"Var."

"Aman iyi saklayın tapularınızı. Kürtler ev ev dolaşıyorlar, tehditlerde bulunuyorlar. Sadece sana değil yaptıkları. Zenginlerden de haraç almaya başladılar. Öldürürüz, bombalarız diyerek!"

"Ne yapacağız bunlara karşı?"

"Amerika, Meyvıl Albay salıyor bunları üzerimize. Daha

geçen hafta, Afgan kökenli Amerika elçisi Zatımuhtarem'e anlattım Ankara'da. İlgilenmedi bile! Direneceğiz, malımıza sahip çıkacağız. Süleymaniye'deki Türk Özel Kuvvetler Karargâhı'ndaki subaylar, bizim tapularımızı kayda geçiriyor. Oraya götüreceğiz tapuları. Kürtler 'yaktık' diye seviniyorlar tapu dairesini ama biz yine ortaya çıkartacağız kayıtları. Osmanlı nüfus kâğıtlarınızı da iyi saklayın. Kim Kerküklü, kim değil çıkar ortaya! Aman, herkese tembih edin tapuları ve nüfus kâğıtlarını!"

Nuri, Cephe binasından mutlu ayrıldı. "Demek Türkiye bize sahip çıkıyor," diye düşünerek.

***

Temmuz 2003

Irak... Kerkük...

Bugün, Süleymaniye'ye gidip, tapu kaydımı yaptıracağım Türk subaylara. Filiz, "Aman işini tamamla, sokağa çıkma yasağı başlamadan evde ol! Merakta koyma beni!" diye tembihliyor.

Yola çıkmadan, Türkmen Cephesi'ne uğruyorum "Ben Süleymaniye'yi bilirim. Başka gidecek varsa benimle gelsin," diyorum. "Rahmi gidecekti," diyerek telefona sarılıyorlar. Bir çay içinceye kadar geliyor Rahmi.

Yola çıkıyoruz... Dertlerimiz hep aynı... "Tapulu evimden çıkartmak istiyorlar beni."

"Bana henüz gelmediler, ama her an bekliyorum! El-Vasıf'ta tarlama, çadır kurmuşlar! Kürt yönetimi briket, çimento, 1000 dolar da para veriyormuş ev yapsınlar diye..."

"Biliyorum. Ne yapacağız bunlarla?"

"Amerikalılar salıyor üstümüze. Yoksa yapmazlardı Kürtler böyle! Aptal bunlar! Ona buna uşaklık yapıyorlar," diyor Rahmi.

"Alıp veremedikleri, biz değiliz aslında! Onlar petrolün peşinde! Devlet olmaya kalksalar, açlıktan ölürler! Herkesi kırdılar, artık kim ekmek verir onlara? İran'la kavgalı, Türkiye'yle kavgalı! Suriye zaten, hiçbir zaman sevmedi onları! Bizi kaçırtıp, 'Kerkük bizim' demek istiyorlar. Petrolün üstüne oturmak için! Ben Süleymaniye'den kaçtım. Erbil, Süleymaniye onlara kaldı. Aynı şeyi burada da yapmak istiyorlar."

"Direneceğiz sonuna kadar! Türkiye de bizi öldürmelerine izin vermez!"

"Eskiden Saddam'ın zulmü bıktırmıştı bizi. Şimdi onu arar olduk! Bu Kürtler nasıl bu hale geldi, inanamıyorum!"

"Amerika gidince, nasıl yüzümüze bakacaklar bakalım?"

***

Irak... Süleymaniye...

Öğle saatlerinde Süleymaniye'ye ulaştık. "Öğle tatili oldu. Tanıdıklarıma uğrayıp vakit geçirelim," önerisinde bulunuyorum. Süleymaniye ile ilgili bilgi almak da istiyorum aslında.

Eski arkadaşım Kırtasiyeci Ahmet'e uğradık. Çok sevindi beni görünce. Sitem etti:

"Bizi buralarda yalnız bıraktın! Nasılsınız oralarda?"

Yine öğretmenlik yaptığımı, işgale kadar çok iyi olduğumuzu, şimdi Kerkük'ün çok kötü duruma düştüğünü anlattım.

"Süleymaniye de aynı vaziyette. Kaçan kaçana! Türkmen

kalmıyor Süleymaniye'de! Kürtlerle birlik olmazsan, barındırmıyorlar burada! Hiç suçu olmayan binden fazla Türkmeni attılar hapse! Ne sorgu var, ne mahkeme! Gidecek yerim olsa, bir gün kalmam burada! Bu yaştan sonra nereye gideyim? Her gün ölüm korkusu!"

"Süleymaniyeliler bizden de dertliymiş," dedim içimden. Eski arkadaşlarımı sordum. Çoğu göç etmişti, ama bazıları Süleymaniye'deydi hâlâ. Vaktim yoktu ziyaret etmeye onları. Akşama evde olmalıydım. Selam bıraktım dostlarıma.

***

Süleymaniye'deki Türk Özel Kuvvetler Karargâhı, üç küçük binadan oluşuyor. Kapıya yakın olan tek katlı, tek odalı yerde beş adam var. Hiç de Türk'e benzer halleri yok! Üçü koltukta oturmuş, Kürt kanalı izliyor.

Kürtçe, "Türkler nerede?" diye sordum. Masanın başındaki iki kişiden biri eliyle, diğer binalardan daha büyük olanını gösterdi. O binaya yöneldik. İçeride, sivil kıyafetli yedi genç.

"Merhaba! Siz Türk subayı mısınız?

"Evet," yanıtını duyunca rahatladım.

"Tapularımızı kayıt ettirmeye geldik."

"Buyurun," dediler birer işlemeli ahşap sandalye uzatarak. Sandalyelerimizi bir kenara çekerek oturduk.

Kendi aralarında bir konu konuşuyorlar, alçak sesle. Bu fırsattan yararlanarak, ben de bulunduğumuz salonu inceliyorum. Buraya da yansımış Irak'ın fakirliği.

Klimaları bile yok bu sıcakta, tavanda eski bir vantilatör var. Duvar kâğıtları kenarlarından kalkmış eskilikten! Vantilatörün üstündeki avize bozulmuş ki, duvarlara florasan lambalar koymuşlar. Masanın eskiliğini gizlemek için

beyaz muşambayla kaplamışlar. Kaymasın diye de raptiyelerle tutturmuşlar! Masanın üzerinde limonata ve su şişesi var. Duvarda iki resim yan yana. Biri Mustafa Kemal Atatürk. Diğeri, buraya hiç yakışmıyor! Adamları, beni evimden eden Talabani! Bu pis herifin resmini niye asmışlar ki?

Daha inceleyeceğim ama bir Türkmen kadın, çay getiriyor bize. Biz çay içerken görüşmeleri bitiyor subayların.

"Ben Binbaşı Hakan, hoş geldiniz."

"Bu kadar genç binbaşı olunuyor mu?" diyorum.

Gülüyor... Nereden olduğumuzu soruyor. Kısaca anlatıyorum, Süleymaniye'den zorla gidişimi. Yüzü kararıyor. "Kerkük'te de durum hiç iyi değil," diyor.

"Öyle," diyorum.

Tapularımızı istiyor. Ben bir, Rahmi dört tapu senedi uzatı-
208 yor. Tapuları, kendisinden daha yaşlı birine veriyor.

"Sizi buraya kadar yorduk, kusura bakmayın," diye özür diliyor.

"Siz yeter ki bize sahip çıkın! Basra'ya bile gideriz!" diyor Rahmi.

Binbaşı, üzgün bir sesle, Süleymaniye'ye gelmemizin nedenini anlatıyor:

"Kerkük'te bir albay var, tamamen Kürtleri destekliyor. Kürtleri doldurup, çoğunluğu ele geçirmeye çalışıyorlar. Bunun için Kerkük'e girdikleri ilk gün, tapu ve nüfus kayıtlarını yaktılar! Nüfus, nasıl olsa sayılarak çıkar ortaya. Ama yerlerinize sahip çıkmaya çalışacaklar! Tapulu boş alanlarınıza evler yapıp, 'Biz Kerküklüyüz! Bu da evimiz!' diyecekler. Bunu önlemek için yakılan kayıtların yerine, belgeleri topluyoruz. Ama o albay, Kerkük'te çalışmamıza izin vermiyor. Bu nedenle, buraya gelmek

zorunda kaldınız. Arkadaşlarınıza söyleyin; herkesin tek tek gelmesine gerek yok. Topluca da getirebilirler buraya. Biz CD'ye kaydediyoruz. Bir kopyasını da Ankara'ya gönderiyoruz."

"Tek ümidimiz Türkiye!" diyor Rahmi.

"Korkmayın! Birlik olursanız, bir şey yapamazlar size. Türkiye de sizi yalnız bırakmaz! Gelişmeleri her gün bildiriyoruz komutanlarımıza. Biraz sıkıntı çekeceksiniz, ama sıkıntının sonu selamet!"

Hoş bir şarkı gibi okşuyor yüreğimizi Binbaşı'nın sözleri. Nereli olduğunu soruyorum.

Gülerek, "Adanalıyık," diyor. Oysa, konuşması İstanbullu gibi gelmişti bize.

"İsterseniz, Karadenizli gibi de konuşurum. Görevle gittiğim her yerin şivesini kapıyorum."

"Benim oğlum da Adana'da okuyor," diyorum.

"Öyleyse hemşeri sayılırız. Hangi okulda?"

"Tıp fakültesinde."

"Hayırlı olsun. Zordur ama sonu iyi. Kutsal iş. Okulları da çok güzel yerdedir. Seyhan Barajı'nın yanında, Balcalı'da. Gittin mi hiç yanına?"

"Gidemedim! Bir defa Türkiye'ye gidelim dedik. Sınırdan çevirdiler bizi!"

"Hayır ola!"

Saddam'dan kaçışımızı, sınır maceramızı anlatırken, tapular geliyor. Ben anlatmaya devam ediyorum. Binbaşı dinliyor. Diğerleri bizimle ilgilenmiyor. Girip, çıkıyorlar salona. Anlatmam bitince Binbaşı, "Allah kahretsin terörü! Teröristler yüzünden yüzbinlerce insan perişan oldu o zaman!" diyor.

"İnşallah bundan sonra o günler yaşanmaz bir daha," diyor Rahmi.

"Git oğlunu gör. Bak ne kadar güzel yerde yaşıyor. Ne zaman başladı okula?"

"Bu yıl, ikinci yılı."

"Daha çok var bitirmesine. Bitirmeden gider görürsün!"

"Kısmetse..."

Sürekli bir helikopter sesi geliyor. Binbaşıdan daha genç biri giriyor salona.

"Komutanım, üzerimizde bir helikopter dolaşıyor sürekli. Ben silahımı su deposunun altına gizleyip baktım. Bizim binaya bakıyorlar gibi geldi bana!"

"Sen nöbetinin başına git. Silahını gizlediğin iyi olmuş. Ben geliyorum şimdi."

210 Daha sözü bitmemişti ki, saçları kırlaşmaya yüz tutmuş biri, telaşla girdi içeri. Kan ter içindeydi.

"Komutanım, Amerikalılar ve peşmergeler, bizim sokağa girdi!"

"Çay içmeye geliyorlardır."

"Komutanım, bunlar Kerkük'teki albayın hava indirmelerinden! Talabani'nin sarayından buraya doğru geldiler! 150 kadar asker, 200-300 kadar peşmerge. Hepsinde otomatik tüfekler, bazılarının sırtlarında roket atarlar, jiplerde de MK-19 ve AT-4'ler var!"

"Allah Allah! Savaşa mı gidiyor bunlar?"

Binbaşı biraz düşündü ve seslendi:

"Bozkurt'a söyleyin, bize geliyorlarsa sakın ateş etmesin! Telsizle de komutana haber verin!"

Sonra bize döndü ve "Garip bir durum! Sizi tehlikeye atmayalım! Yandaki binaya göndereyim," dedi.

İki isim seslendi. Heyecandan anlayamadık. Gelen iki kişiye, "Misafirlerimizle yandaki binaya geçin," dedi.

Binadan çıkarken, 50 metre kadar ileriden askerlerin geldiğini gördük. Bizi, aceleyle diğer binaya soktular. Ne olacağını, pencereden merakla izliyorduk. Önce, iki Amerikan askeri geldi. Kürtlerin olduğu odaya girdi.

Girenlerden biri, kapıdan el salladı. Ana binaya sis bombası gibi bir şey atıldı. 10 kadar asker, hızla büyük binaya girdi. Yanımızdakiler, diğer balkonda bulunan Türk subayla işaretleştiler. İşaretle "Ateş edelim mi?" diye sordular. Balkondaki, "hayır" işareti yaptı. Bozkurt dedikleri o olsa gerek!

Karşı binaya, 10 kadar asker daha girdi. Hiç ses seda yok! 10 kişi de bizim bulunduğumuz yere... Bizi görünce, bir zenci; "Silahlarınızı bırakın ve yere yatın!" diye bağırdı.

Subaylar tabancalarını masanın üzerine bıraktı. Bizde zaten silah yok ki! Yattık yere! Subaylar yatmıyor, "Biz Türkiye Cumhuriyeti'nin askerleriyiz. Amerika'nın müttefikiyiz," diyerek karşı geliyorlar. Amerikalılar küfür ediyorlar. Biz korkuyoruz! Yatıramadılar subayları yere, ama ellerini zorla arkadan bağladılar!

Bizi de plastik bir şeyle kelepçeledikten sonra, iterek bahçeye çıkarttılar. Askerler, duvar dibine mevzilenmiş. Beşaltı jip sıralanmış, eller tetikte! Birisi karşıdan bizi filme alıyor! Filme alanı tanıyorum. Talabani'nin oğlu Kafel! İsraillilerin yetiştirdiği Kobra Gücü'nün komutanı olduğunu duymuştum. Demek ki, buradakiler onun peşmergeleri.

Bizi kapı önünde bekletiyorlar. Hâlâ diğer binadan çıkan yok! Kafel Talabani, çekime devam ediyor. Birden nefret kaplıyor içimi! Nefretim, korkuyu bastırıyor! Kamera tam bana dönükken, "Allah belanı versin! Amerika

uşağı!" diye bağırıyorum. Kameranın yönünü değiştiriyor. Kolumu tutan asker, "Çeneni kapa!" diye beni sarsıyor. Kafel, yerini değiştiriyor ve benim göremeyeceğim bir yere geçiyor.

Bekliyoruz... Hâlâ diğer binadan çıkan yok! Neler oluyor acaba? Silah sesi gelmemesi iyiye işaret.

Bu sırada Amerikalılar, bir yabancı getiriyor yanımıza. Adam, "Ben İngilizim! Döner yiyordum. Ben bir şey yapmadım," diyor. Getiren asker, "Bu da onlardan!" diye ısrar ediyor. Onlardan dediği bizsek, getirdiği adamın bize benzer bir yanı yok! Adama kim baksa, ilk bakışta Türk olmadığını anlar!

Sinirden titriyorum. Kolumu tutan hissediyor titrediğimi ve "Altına kaçırma," diye alay ediyor! Cevap veremiyorum. İçimizi öyle bir Amerika korkusu sarmış ki, ne yapsalar sineye çekiyoruz! Belki bütün dünya bizimle aynı durumda! Allah belasını versin bu korku imparatorluğunun!

Ben düşüncelere dalmışken, diğer binanın kapısından önce Binbaşı Hakan'ı çıkartıyorlar. Yürüyecek hali yok! İki kolundan sürükleyerek, gölgeliğe götürüp, bıraktılar yüzükoyun! "Eyvah, hepsini dövmüşler!" diye üzülüyorum. Diğerleri, asık suratla ama yürüyerek çıkıyorlar dışarı!

Binadaki silahları, bilgisayarları, telsizi, dosyaları taşıyıp yüklüyorlar jiplere. Peşmergeler de yardım ediyor onlara! Sanki yangından mal kaçırır gibi, acele ediyorlar!

Askerler, biri bize çay getiren iki kadınla, dokuz-on yaşlarında bir erkek çocuk getiriyorlar. Onları da kelepçelemişler.

Birileri, beyaz çuvallar getirip başımıza geçiriyor! Dünyamız kararıyor! Tanrım, son ver artık bu zulme! Cezalandır bu zalimleri! Tanrıya sığınmaktan başka çaremiz kalmadı!

***

Bir kamyona bindiriyorlar bizi. Oturacak yer arıyoruz ayaklarımızla. İçerde başkaları da var. Sadece biz olsak, hesaplıyorum, 15-20 kişiyiz en fazla. Ama kamyonda çok daha fazlası var. Zor oturuyoruz yere. Birisi konuşmaya kalksa, kaba bir ses yükseliyor:

"Çenenizi kapatın! Gebertmeyeyim sizi!"

Nereden geçtiğimizi tahmin etmeye çalışıyorum. Evet Kerkük yoluna girdik. Zaten askerler, Kerkük'ten gelmemiş miydi? "Arabam Süleymaniye'de kalacak!" diye üzülüyorum. Kerkük'te serbest bırakılacağımı düşünüyorum. Ben bir şey yapmadım ki! Serbest bırakırlar beni. Peki, Türk subaylar ne yaptı? Onlar da adam öldürmedi herhalde! Beynimde şimşek çakıyor.

Kürtler, tapu kayıtlarımızı yaktı! Albay, Kürtleri koruyor! Türk subaylar, yeniden tapu kayıtlarını topluyor! Bu, Kürtlerin de, albayın da işine gelmiyor! Onun için bunu yaptılar! O zaman bizi salmazlar!

Binbaşıyı fena dövmüşler! Elleri kırılsın! Nasıl da iyi bir insan! Gözleri dönmüş bunların.

Yolun sarsıntısından, bir yerleşim yerine girdiğimizi anlıyorum. Şamşamal'e gelmiş olmalıyız.

"Mal canın yongası" derler. Bu durumda bile evim geliyor aklıma! Subaylardaki kayıtları aldılar. Cebimdeki tapuyu da alırlarsa, evim gider elden! Nereye sokarız başımızı? Öldürseler de kurtulsam! Karım, çocuklarım geliyor aklıma. Bensiz ne yapar onlar? Dayan Nuri dayan!"

***

Irak... Kerkük...

Kerkük'e geldik herhalde. Bizi hangar gibi bir yere sokuyorlar. Uğultudan, bana öyle geliyor. Zorla bir şey

giydirmeye çalışıyorlar bacaklarıma, görmüyorum ki sokayım ayağımı! Küfür ediyor hiç yoktan yere! Ne biçim millet bu Amerikalılar! Durmadan küfür ediyorlar! Terbiyesizler!

Ellerimi çözüp kollarımı sokuyorlar aynı giyeceğe. Bir tulum bu! Niye tuluma sokuyorlar ki bizi, hava zaten çok sıcak! Ellerimi yine kelepçeliyorlar arkadan!

"Gel," diyor biri, kolumdan tutarak götürüyor. Bir oda olmalı burası. "Otur," diyor yumuşak bir sesle. Bu diğerleri gibi değil! Yardım ediyor oturmam için, çömelirken ellerimle yokluyorum oturacağım yeri.

Kapının kapandığını duyuyorum. Odada benden başkası yok galiba! "Merhaba," diyorum İngilizce. Yanıt yok. Yalnızım burada.

***

214 Rahmi geliyor aklıma. O da buradadır herhalde! Ben sebep oldum bunun başına gelmesine. Ama nereden bileyim Amerikalıların orayı basacağını?

Niçin kimse gelmiyor? Bu da bir çeşit işkence mi acaba? Başta çuval, üstte tulum, sıcakta bunaltmak! Olabilir! Bu da Amerikalıların işkence yöntemidir!

Akşam olmamıştır daha. Filiz merak etmez beni. Hava kararmadan evde olmak istiyorum.

Niçin gelen yok? Ne kadar tutacaklar böyle? Sıcaktan bunalıyorum, bayılacağım neredeyse! Bari, bir bardak su verseler. İçim yanıyor, dayanamıyorum artık.

***

"Arkadaş uyan," diyen bir erkek dürtüyor beni. Rüya görüyorum galiba! Rüyamda da olsa su istiyorum. İngilizce, "Su istiyor," diyor. Demek ki rüya değil. Sonunda geldiler.

Kapı, açılıp kapanıyor. Biri çıktı dışarı. Biri burada olmalı. Kapı yine açılıp kapandı. "İnşallah su verirler!" diyorum. Bir el, çuvalı alttan aralıyor, başımdan tutuyor, bardak dudağıma değiyor. "İç," diyor Türkçe. Üzerime dökülerek içiyorum.

"Sağ ol. Su gibi aziz ol."

"Sor bakalım nereliymiş?" diyor İngilizce. Tercümana gerek yok ki, ben İngilizce biliyorum. Sonra "odada bir Türkün olması daha iyi" diye düşünüyorum.

Soruyor bana...

"Kerküklüyüm"

Amerikalıya tercüme etmiyor nasılsa anlamıştır diye.

"Sor bakalım, niçin gitmiş Süleymaniye'ye?

Türkçe olarak soruyor. Ne cevap vereceğim. Tapudan bahsetsem, tapum gidecek elden!

"Arkadaşlarımı görmeye. Ben aslında Süleymaniyeliyim. Üç yıldır Kerkük'te oturuyorum."

Tercüme ediyor.

"Arkadaşlarının adı neymiş, ne iş yaparlarmış?"

"Başlıyorum saymaya; Ahmet kırtasiyeci, Selahattin öğretmen, Kubilay öğretmen..."

"Dur, yavaş!" diyor. Anlıyorum, not alıyorlar. Daha yavaş saymaya başlıyorum.

"Kemal öğretmen, Ali terzi, Mevlüt bakkal, Ahmet tuhafiyeci, Zeynel sarraf, Mehmet aktar... Yeter mi?"

Aynen tercüme ediyor. Bu tercüman, Iraklı değil. Bizim Türkçemizi kullanmıyor.

Amerikalı soruyor: "Bu adamların soyadları ne?"

Hepsinin soyadlarını başlıyorum saymaya Kan ter içinde kalmışım, bitsin bu işkence!

"Sor bakalım, valiye nerede suikast yapacaklarmış?"

Hoppala, ne valisi, ne suikasti?..

"Benim suikastten haberim yok!"

Tercüme ediyor.

"Sor bakalım, hangi gün yapacaklarmış?"

Tercüme ediyor.

"Suikasti mi soruyor," diyorum. "Evet," diyor.

"Ben suikast bilmiyorum! Benim ilgim yok!"

Tercüme ediyor. Keşke tapu için gittiğimi söyleseydim. Nasıl çıkacağım işin içinden? Suikastçı diye, içeri atacaklar beni! Kim bilir kaç sene?

"Sor bakalım, başka arkadaşı da var mıymış?

Eyvah, arkadaşlarım da yanacak benim yüzümden!

Tercüme ediyor.

"Ben doğma büyüme Süleymaniyeliyim. Eskiden beri Süleymaniye'de oturanların hepsi arkadaşımdır. Yeni gelenleri tanımam!"

Tercüme ediyor. yine soruyor:

"Ben suikaste katılacak arkadaşlarını soruyorum!"

Tercüme ediyor.

"Kardeşim, benim suikastle ilgim yok!"

Tercüme ediyor.

"Sence doğru mu söylüyor?" diye tercümana soruyor.

Ses çıkartmıyor. Artık dayanamayacağım! Ne biçim Türk bu tercüman?

"Kaç kişi yapacaktınız?"

Tercüme etmeye devam ediyor.

Cevap vermiyorum.

"Konuşmazsan hırpalarlar," diyor tercüman.

"Binbaşı gibi mi?"

"Hangi binbaşı?"

"Süleymaniye'deki binbaşı!"

Araya giriyor Amerikalı. Türk tercüman, yalan söylüyor bu defa.

"Konuşmazsa çok fena olacağını, işkence göreceğini söyleyerek gözünü korkutuyorum. Birazdan, doğru söyleyip söylemediğini anlarım."

Amerikalı "İyi," diyor.

"Binbaşıyı anlat," diyor. Anlatıyorum:

"Biz, Türkiye İrtibat Bürosu'nda otururken, Amerikalı askerlerle, peşmergeler bastı. Biz başka binadaydık, ama binbaşıyı sürüyerek çıkarttılar dışarı. 10-11 subay vardı. Bizimle birlikte onları da buraya getirdiler. Aman Türklere haber ver!"

"Tamam," diyor, "ben şimdi, ne tercüme edeceğim?" diye şaşırıp kalıyor.

"Bana bir şeyler sor!"

"Soracak bir şey bulamıyorum..."

"Soruyormuş gibi yap!"

"Aklıma bir şey gelmiyor!.."

"O zaman, bu adam doğru söylüyor! Bir şeyden haberi yok, de."

"Doğru söylüyorsun değil mi? Sonra yakarlar beni..."

"Vallahi, billahi doğru söylüyorum."

"Tamam."

Amerikalıya dönüyor ve şöyle diyor:

"Gözünü iyice korkuttum. Kendisi imammış. Burada imamlar, hiçbir kötülüğe karışmaz. Bence doğru söylüyor."

Bir süre Amerikalıdan ses çıkmıyor. Sonra "Gidelim," diyor.

"Bir bardak daha su verir misiniz?"

Tercüme ediyor.

"Ver ama bardağı yanında bırakma!"

Suyu içmeden, "Aman Türk makamlara haberi ulaştır. Beni kurtardığın için de sağ ol," diyorum.

Suyu içtikten sonra, "Bize ne olacak?" diye soruyorum.

"Bilmiyorum," diyor ve gidiyor.

Sonradan öğreniyorum ki, bizimle birlikte getirilenler arasında gerçek bir imam da varmış. Herkesin tanıdığı, Irak'ın Kuzeyi'ndeki dini liderlerden Molla Ali Bakır! Herhalde, onun için tercümanın aklına benim için 'imam' demek gelmiş!

***

Ben, Yüzbaşı Alp...Kerkük'teki Türk Özel Kuvvetler Karargâhı'ndanım.

Düzenlediğim barbekü partisinde neşe sürüyor. Amerikalılar bayramlarını, bizimkiler de tatil gününü kutluyor. Herkes, eğlencenin doruğunda! Ben, yine ızgaranın başında, köfte çevirmekle meşgulüm. İçki bardağım da ızgaranın yanında.

Tercüman Çetin, yanıma yaklaşıyor.

"Çetin gel köfte al," diyorum.

Eğilip kulağıma, "Yüzbaşım, acele gizli görüşmemiz gerek!" diyor.

Önemli bir şey var demek ki... "Hangarın arkasın geç," diyorum.

Çetin gidiyor, peşinden bir dakika sonra da ben. İki hangar arasında buluşuyoruz.

"Ne oldu?"

"Kerkük'ten 33 tutuklu getirdiler. 10-11'i Türk subayıymış!"

"Yapma yaaa! Neymiş suçları?"

"Kerkük'e yeni atanan Kürt valiye suikast!"

"Ölmüş mü vali?"

"Suikast yapılmamış! Yapılacakmış!"

"Saçma! Bizimkilerin suikastle işi olmaz. Yalandır bu!"

"Bilmiyorum Yüzbaşım! Haberiniz olsun dedim!"

"Sağ ol Çetin! Neredeler şimdi?"

"Sorgu binasında!"

"Sen ızgaranın başına git. Benim yokluğumu fark etmesinler!"

***

"Bir tezgâh var yine! Amerikan-Kürt tezgâhı! Ne yapmalıyım?" diye düşünüyorum bir an.

"Önce Ankara'ya haber vermeliyim!"

Koşar adım gidiyorum Türk Özel Kuvvetler Karargâhı'na. Beş dakikadan fazla sürüyor ulaşmam. Gölgelerden gidiyorum, ama yine de çok sıcak! Kan ter içinde giriyorum içeri, kapıdaki nöbetçiye selam bile vermeden! Oysa... Şakalaşmadan girmez, çıkmazdım o kapıdan! Telsizin başında Haluk Başçavuş var. "Hemen Musul'u ara!" diyorum.

"Atmaca-1... Atmaca-1..." diye anons ediyor.

Hemen yanıt geliyor: "Atmaca-1 dinlemede!"

Mikrofonu alıyorum mandala basıp, "Atmaca-2 konuşuyor! Özel kanala geçin!" diyorum.

Yanıtı beklemeden kriptolu kanala çeviriyorum kanal düğmesini. Anons ediyorum yeniden, karşı taraf hazır.

"Süleymaniye'den 10-11 subayımızın tutuklanıp, Kerkük'e getirildiği söyleniyor! Kerkük valisine suikast hazırlığıyla suçlanıyorlar! Merkeze iletiniz!"

"Atmaca-2... Daha ayrıntılı bilgi veriniz!"

"Öğrenebildiğimiz bu kadar! Ayrıntıları öğrenince ileteceğiz!"

"Tamam!"

Başçavuş Haluk da şokta!

"Haluk bütün arkadaşları topla, çözelim şu işi!"

Ama nasıl? Amerikalıların bayramı, çalışmıyorlar bugün.

***

Beni görünce çok sevindi Haluk.

220 "Musul durmadan arayıp bilgi istiyor. Ankara da sıkıştırıp duruyormuş. Arkadaşlar, kiminle konuşsa, 'Bilmiyorum' diyormuş. Aynı üs içindeyiz, bilgi alamıyoruz! Herkes çok kötü durumda," diye bir solukta anlattı Haluk.

Telsizin başına geçtim. Baktım düğme kriptolu kanalda. Demek ki bütün konuşmalar gizli yapılmış. Amerikalılar belki gizli kanalı da dinleyebiliyorlar ama olsun. Anlatacaktım bütün öğrendiklerimi... Anlattım da. Çok tereddüt ettim, 'Bu söyleyeceklerimle binbaşıyı ele verir miyim?' diye, ama sonunda söyledi:

"Ellerinde şimdilik hiçbir delil yok. 33 kişinin tamamı da suikastten bilgileri olmadığını söylemiş. Bilgisayar ve evraklardan da bir şey çıkacağını sanmıyorum. Bence bu, buradaki Türklerin tapularını kayda almamızı önlemek için Kürtlerle-Amerikalıların komplosu. Gelişmeler oldukça, bilgi aktaracağız. Arz ederim."

"Teşekkür ederiz Yüzbaşım!"

Karşıdakinin kim olduğunu bilmiyordum, ama onlar demek ki sesimden tanımıştı.

Bitkin bir şekilde kalktım telsizin başından.

***

Kerkük...

Nuri...

Karanlık bir dünyanın girdabında gidip geliyorum. Kâh evimde, kâh Süleymaniye'de Türk Özel Kuvvetler binasında, kâh geçmişte yaşadıklarımda, kâh gelecekle ilgili hayallerimde! Geçmişim kötü olaylarla dolu! Mutlu olduğumuz günler çok az! Bazılarını hatırlayabiliyorum! Kötü olaylar o kadar çoktu ki! Ben hatırlamak istemedikçe, yenileri gelip beynimi işgal ediyor! Evime dönüyorum yine.

Kaç saat geçti acaba? Gece olmuştur artık! Hava da biraz olsun serinledi zaten. Filiz telaş içindedir şimdi! Ali'yle beni arıyordur her yerde! Nerelere sorabilir? Polise gidemez! Tamamen Kürtlerin eline geçti polis. Hem de Kerküklü Kürtler değil. Dışarıdan getirilen Kürtlerin. Gitse de yardım etmezler, alay ederler onunla. Kâzım Ağabeyimden yardım isterler. Onun çevresi geniştir. Doktor olduğu için herkes sever onu. Bulursa, o bulabilir beni. Bir de Türkmen Cephesi'ne gitsinler. Onların da haberi olsun kaybolduğumuzdan.

Sorgudan sonra kimse gelmedi. İnandılar herhalde, doğru söylediğime. Kimse de aramadı üstümü. Tapum hâlâ cebimde! Salsınlar da evime gideyim. Karım ve çocuğum üzülüyorlardır. Ben bir suç işlemedim. Salın artık beni!

Binbaşı nasıl acaba? Binadan çıkarttıklarında kötüydü! Bir şey olmasın ona! O, iyi bir insan! Tanrım iyileri koru! Kötülerden kurtar bizi! Saddam'dan kurtulduk diye sevinemedik! Bunlar, Saddam'dan da kötü!

Çok susadım! Bir bardak su bile vermiyorlar bunlar! Ben dindar biri değilim. Ama belki de Tanrı, şimdi sınıyor beni! Bir şey yapmadığım halde, başıma bu geldi. Belki susuz bırakarak, Hazreti Hüseyin'in ve arkadaşlarının Kerbela'da neler çektiğini göstermek istiyor bana! Dayanmalıyım! Tanrım, susuzluğumu unuttur bana!

***

"Su içecek misin?" diye dürtüyorlar beni. "Evet," diyorum. Bu da erkek, ama ses farklı! Beni sorgulayana tercümanlık yapan değil. Uyurken yan yatmışım. Demek ki oturduğum sandalye değil, bir bankmış.

Doğrulmama yardım ediyor. Ellerim zonkluyor, kelepçe çok sıkıyor! Çuvalı alttan kaldırıp, başımı ensemden tutuyor ve su içiriyor. Yine yarısı üzerime akıyor.

"Sen Türk müsün?" diyorum.

"Evet."

"Türkiye'den mi?

"Evet."

"Binbaşı iyi mi?"

"Evet. Ben sonra yine su getiririm," diyor. Kapının kapandığını duyuyorum.

Sevindim, Binbaşı iyiymiş.

Hani, Amerikalılar ile Türkler dosttu! İnsan dostuna bunu yapar mı? Biz de burada aynı hatayı yapmadık mı? Kürtleri kardeş bilip, bağrımıza basmadık mı? Hangi Kürt, bugüne kadar bir Türkmen'den kötülük gördüğünü söyleyebilir! Söylerse, yalan söyler. Onlar dağlarda, biz şehirlerde, dostça yaşadık hep. Saddam saldırdığında, bize de, onlara da saldırırdı. Biz onlara sığındığımızda, ekmeklerini paylaşırlardı. Onların ihtiyacı olduğunda, biz verirdik.

Kim getirdi bunları bu hale? Kim canavarlaştırdı? Amerika mı? Cahillikleri mi?

Durup dururken isyan çıkarttılar defalarca! "Yapmayın, etmeyin..." dedik, dinlemediler! Gücümüz yetse, birlikte isyan edelim! Sırtını dayarsın İran'a. İşi bitince, yalnız bırakır seni. Amerika'ya güvenirler, ortada kalırlar. Rusya kışkırtır, hepten ortada kalırlar! Az mı çektik, sizin yüzünüzden biz? Sizin üstünüze geldiler, bizi de ezdiler! Şimdi, bir de siz bizi ezmeye çalışıyorsunuz! Hâlâ akıllanmadınız. Bırakır gider Amerika da! Ama bir daha bulamazsınız bizi yanınızda! Size biri mi vuruyor, bir de ben vururum bundan sonra! Her gecenin bir sabahı vardır.

Pişman oluyorum suyu içtiğime. Keşke içmeseydim, oruç tutsaydım bu haksızlığa karşı!

Filiz, Ali neredeler acaba? Öğrenebildiler mi Kerkük'te olduğumu? Acaba, boşuna Süleymaniye'ye mi gittiler?

***

Irak... Kerkük...

"Kalk," diyor bir başka erkek! Doğrulmaya çalışıyorum. Yardım etmiyorlar. Zor doğruluyorum. Her yerim ağrıyor.

"Su mu getirdin? İçmeyeceğim."

"Hayır, sorgulanacaksın," diyor, dik bir ses.

"Olur."

Sorgucu, "Sor bakalım, daha önce ifadesini Gülay mı almış?" diyor.

Sorgucu değişmiş. Tercümanlarda veya sorguculardа, bir de Türk kadın var demek!

"Kadın mıydı seninle konuşan?"

"Hayır, erkekti..." diyorum. Tercüme ediyor.

Bir süre sessizlik oluyor. Belki önceki ifademe bakıyor. Tapuyu söylesem mi acaba? Sonra bulup kızmasınlar bana!

"Saat kaç?" diyorum, yanıt yok.

Biraz sonra sorgucu, "Ne dedi?" diye soruyor. O da saati sorduğumu söylüyor.

Bekliyoruz yine... Adımı soruyor, söylüyorum.

"Ne iş yaptığını söylememiş," diyor sorgucu.

Eyvah! Ne diyeyim? Önceki tercüman, imam demişti benim için. Ben iki duadan başkasını bilmem ki!

Soruyor tercüman, doğruyu söylüyorum.

"Öğretmenim."

"Nerede?"

"İlkokulda."

"Hayır, okul nerede?"

"Kerkük'te... Hayyilaskeri'de."

"Süleymaniye'ye niçin gitmiş?"

"Daha önce söyledim..."

"Sen yine söyle..."

"Arkadaşların kimler?"

Önceden söylediklerimi hatırlamaya çalışıyorum. Yavaş yavaş sıralıyorum.

"Bunlarla mı yapacaktın suikasti?"

Hoppala, yine suikast!

"Ben suikasti bilmiyorum! Bu arkadaşlarım da Süleymaniye'nin tanınmış insanları, yaşlı başlı adamlar. Bunlar, hayatında eline silah almamıştır."

Tercüme ediyor. Sorgucu kızıyor.

"Sadece sorulana cevap versin!"

İçimden "Allah belanızı versin!" demek geliyor.

"Bombayla mı yapacaktınız suikasti?"

"Hangi bombayla?"

Tercüme edilince, sorgucu kızıyor:

"Söyle ona doğru dürüst cevap versin. Ayaklarından astırırım tavana!"

"Ben doğru söylüyorum," diyorum kısık sesle.

Sorgucu, soruyu tekrarlattırıyor.

"Bomba konusunda bilgim yok."

"İntihar eylemi mi yapacaklarmış?"

"Bilmiyorum."

"Nasıl öldüreceklermiş valiyi?

"Bilmiyorum."

Şiddetli bir yumruk iniyor yüzümün sol tarafına! Şimşekler çakıyor beynimde! Dayanılmaz bir acı hissediyorum yüzümde! Ağzımdan veya dudağımdan ılık bir kan akıyor! Belki burnum kanıyor!

"Sor," diyor sorgucu.

"Hangisini?"

"Bombayı sor!"

Soruyor...

Ben askerde sadece el bombası gördüm. Diğerlerini bilmem. El bombası mı desem acaba? Dudaklarımdan "Bilmiyorum," sözleri dökülüyor yine istem dışı olarak.

Yumruğu bekliyorum ama vurmuyorlar... Hâlâ kan akıyor yüzümden! Yüzümün gerildiğini hissediyorum.

"Nasıl yapacaklarmış suikasti? Sor!" diyor, yine sorgucu.

Hatayla, tercüme edilmeden yanıtlıyorum:

"Bilmiyorum..."

"Bu İngilizce biliyor mu yoksa?" diyor sorgucu! Daha tercüme edilmeden dudaklarımdan aynı kelime dökülüyor:

"Bilmiyorum..."

"Hayır, sayıklıyor..." diyor.

"Bilmiyorum..."

"Bilmiyorum..."

***

Neredeyim ben? Yine karanlık. Ellerimin sızısını hissediyorum, başım ağrıyor. Başımda yine çuval, sorgu odasındayım galiba... İçim kavruluyor, dudaklarım kabuk gibi... Doğrulmak istiyorum, doğrulamıyorum.

Öylece yatıyorum orada. Düşünme yetimi bile kaybetmişim. Ne kadar yattığımı bilmiyorum. Herhalde, yavaş yavaş yok oluyorum karanlıklar içinde!

***

Yüzbaşı Alp...

Çetin, Türk Karargâhı'na, işe yaramanın heyecanı içinde geldi. Amerikalı binbaşıyla konuşmalarını anlattı bana.

Aslan Astsubayı çağırıp, bilginin telsizle geçilmesin söyledim. Kahvelerimizi yudumlarken, Çetin'e "Vaziyetleri nasıl?" diye sordum.

"Subay ve astsubayların durumu iyi! Sigaraları bitenlere, sigara bile aldım. Çuvalı kaldırıp, sigara içmelerine izin verdiler. Ama sivillerden bazılarının durumu kötü! Su dışında bir şey vermediler. Bazılarını da konuşturmak için dövdüler!"

"Sorgu sonucu ne oldu?"

"Ne olacak Yüzbaşım? Suikast palavra! Dokuz yaşında bir

çocuk getirmişler. Onu bile sorguya aldılar! Yok öyle bir şey! En gırgırı da, bir İngiliz'i dönerciden alıp getirmişler. Adam, İnsan Hakları Mahkemesi'ne gideceğini söylüyor. Onlar da 'İstediğin yere git!' diyorlardı. O İngiliz, Amerikalıların başına dert olacak ilerde."

"Hakan Binbaşı'yı tedavi ettirdiler mi?"

"Bir doktora gösterdiler. Kırık yokmuş. Belki çatlak varmış. Bir şeyler sürüp göğsünü bandajlamışlar."

"Nasıl olmuş o olay?"

"Binbaşı çok sinirli! Kimse sorgusunu yapamamış. Amerikalılar soru soruyor, o da onları fırçalıyormuş."

"Mesela?"

"Mesela, 'Biz müttefik ordunun subaylarıyız. Bunun hesabını veremezsiniz!' diyormuş... 'Siz kalleş adamlarsınız' diyormuş... Bir defa ben de girdim sorguya. Aslında tercümana gerek yok. Binbaşı çok güzel konuşuyor. Kural öyleymiş diye, bizi de alıyorlar odaya. Soruyu ben tercüme etmeden, Binbaşı başlıyor İngilizce konuşmaya! Amerikalı bana 'Adını sor' dedi. Hakan Binbaşı, 'Siz dua edin ben vardım orada! Yoksa sizden en az 60-70 kişi ölürdü!' dedi. Amerikalı, 'Görevini sor' dedi. Yine ben sormadan Binbaşı, 'Biz sizi dost bildik, kaç defa misafir ettik. Çay ikram ettik. Bundan sonra zehir içireceğim size!' dedi. Çok uğraştılar, ama adını bile söyletemediler."

"Kaburgalarının çatlaması nasıl olmuş?"

"Tam bilmiyorum ama, bana şöyle anlattı tercüman arkadaşlar: Amerikalılar, büroya girmiş. Herhalde tanıyorlarmış Binbaşıyı, beynine otomatik tüfek dayamış bir zenci. Bunun üzerine astsubaylardan biri de silahını zenciye doğrultmuş. Binbaşı 'ateş etme' diyerek, astsubayın elinden tabancayı alıp yere koymuş. Amerikalılardan bi-

ri, silah çeken astsubaya vurmuş. Binbaşı da vuranın yüzüne tükürmüş. O sırada, beş-altı Amerikalı, Binbaşıyı yere yıkıp tekmelemişler."

nerikalılardan böyle bir şey beklemezdim. Bizim de tedbirli olmamız gerekli! Belki bize de bir plan kuruyorlardır! Çetin, sen de artık pek buraya gelme! Bakarsın, sana da bir kötülük yaparlar! Görüşmek istersen, dışarıda buluşalım. Ben her akşam en az bir defa PX'deki bara uğruyorum."

Olur Yüzbaşım. Ama inan, Amerikalılardan korkmuyorum."

Teşekkür ederek uğurladım Çetin'i. Önce öğrendiklerimi rapor edecek, sonra nakil helikopterinin yerini öğrenmeye çalışacaktım.

***

Nuri...

Karanlıklar içindeyim. "Kalk lan!" diye silkeliyor sesini tanımadığım yeni biri. Kalkabilsem...

"Kalksana lan! Geberdin mi?"

"Sen Türk müsün?" diye soruyorum, avazım çıktığı kadar. Ama sesim fısıltı gibi!

"Ne var beğenemedin mi?" diyor. Konuşamıyorum. Konuşabilsem, "Sen Türk olamazsın bu vahşetle! Sen Amerikalı olmuşsun onlarla yaşaya yaşaya!" diyeceğim.

Çekmeye devam ediyor kolumdan. Yere düşüyorum. Yaralı yanağım, yere vuruyor. Yine büyük bir acı hissediyorum.

"Bayan Helinka, biri bana yardıma gelsin," dediğini duyuyorum. İki kişi kollarımdan tutup kaldırıyor. Ayakta [illegible] Kısa adımlarla yürütüyorlar. Kaç

***

Alp Yüzbaşı...

Barış Üsteğmen'le birlikte hüzünle izledik Süleymaniye'den getirilenlerin helikoptere bindirilmelerini! Bir taraftan sayarken, diğer taraftan dikkatle inceliyorduk getirilenleri. Belki, arkadaşlarımızı ayırt edebiliriz diye. Ama tanıyamadık hangilerinin subay ve astsubay arkadaşlarımız olduğunu. Çünkü hepsi, birbirine benziyordu! Turuncu mahkûm elbisesi ve başlarında beyaz çuval!

***

Irak... Bağdat...

Nuri...

30-40 dakika uçmuştuk helikopterle. "Ya Bağdat, ya da Musul," diye düşündüm. Süleymaniye veya Erbil olamazdı, tırmandığımızı hissetmemiştim. Aynı hizada uçmuştu helikopter.

230

Başımın ağrısından helikopter gürültüsü bile rahatsız etmemişti beni. Dar odadan kurtulduğum için mutluydum. Ölecektim orada neredeyse... Bakalım daha neler göreceğiz burada.

Helikopterden yürüterek götürdüler bir binaya. Gece mi, gündüz mü belli değil! Ama gündüz olsa, beyaz çuvaldan az da olsa ışık geçerdi. Zifir gibi bir karanlık her yer. Gece olmalı.

Yine bir odaya kapatıyorlar beni, hayvan gibi! Ellerim, bileklerimden koptu kopacak! Başım çok ağrıyor. Söylesem de bakmazlar ki! Hem kime söyleyeceğim ki?

Lanet olsun Amerika sana! Filmlerinde medeni gösteriyorsun kendini! Medeni milletler yapar mı bunu?

Şu düştüğüm duruma bak! Ne yaptım ben sana, bunu reva görüyorsun bana! Dünyanın nefreti üzerine olsun Amerika!

***

"Kalkın," diyor farklı bir ses, "kahvaltı vereceğiz!"

Rüya olmalı... Bunlar kahvaltı mı verir insana? Kaç gün geçti acaba bir şey yemeyeli? Başım çok ağrıyor. Uyanığım herhalde. Evet uyanmışım. Ellerimi hissetmiyorum ama bileklerim yanıyor!

"Hadi kalkın!"

Rüya değil... Demek başkaları da var. Doğrulamıyorum yattığım yerden. Bütün gücüm terk etmiş bedenimi! Oysa, kendimi güçlü kuvvetli sanırdım!

Bir el, kolumdan tutup doğrulmama yardım ediyor. Başımdaki çuvalı çıkartmak istiyor. Canım yanıyor. Yüzümdeki kana yapışmış çuval! Yavaş yavaş çıkartmaya çalışıyor, olmuyor.

"Sıhhiyeci getireceğim," diyor acıyan bir sesle. Belli, bu iyi bir insan! İyiler de olmasa, çekilmez bu dünya! Belki, Amerikalıların arasında da iyiler vardır! Ama ben görmedim daha!

İngilizce konuşuyor sıhhiyeciyle. "Ben denedim olmadı... Canı acıyor! Yumuşatıp çıkartmak lazım!" diyor. Çuvalın altından kaldırıp bakıyorlar. "Gliserinle yumuşatalım," diyor Amerikalı sıhhiyeci. İkisi de iyi bunların! Canımı yakmayacaklar!

Bir tıkırtı oluyor odada. "Teşekkür ederim!" diyor birisi Türkçe olarak.

"Bir şey değil. Kahvaltınızı getireceğim biraz sonra."

"Merhaba," diyorum.

"Ağabey! Ne yaptılar sana?"

Cevap veremiyorum. Demek, soru soranın çuvalını çıkartmışlar! Beni görebiliyor.

"Arkadaşı kaldırıp oturtalım," diyor.

İki tarafımdan iki kişi, kaldırıyor. Tercüman olan, "Dur! Önce kelepçeyi çıkartalım," diyor. Kollarım rahatlıyor, ama ellerim yok! Oturtuyorlar banka.

Bir başka ses "Sağol," diyor. Demek kalabalığız burada.

Sıhhiyeci geliyor, "Söyle! Kıpırdamasın. Canını yakmayacağım!" Türkçe konuşan, tercüme ediyor.

Yüzüme akıtılan sıvı çok soğuk geliyor. Ama canım hiç yanmıyor. "Başım çok ağrıyor," diye fısıldıyorum. Anlamıyorlar. "Şimdi söyle," diyor yakınımdaki bir ses. Tekrarlıyorum. İngilizceye çeviriyor söylediğimi. Ben niye İngilizce söylemiyorum? Hatırladım, sorguda bir Türk bulunsun diye!

"Bunlar, sizin kahvaltılarınız..."

Türkçe konuşan bana kulağımın yakınından,"Size sonra getireceğim," diyor. Canım kahvaltı istemiyor ki, getirmese de olur.

"Kahveyle birlikte iki dilim ekmek arasında peynir verdiler," diyor bana daha önce "Ağabey" diye seslenen. Sevineceğimi düşünüyor herhalde ama sevinemiyorum!

***

Gliserin işe yarıyor. Canım acımadan çıkartılıyor çuval. Gözlerim aydınlığa alışamıyor ilk anda. Gözlerimi kapatıyorum, sol gözüm kapanmıyor!

Gözlerim alışınca çevremi inceliyorum. Küçük, penceresiz bir oda! Üç tane sedir gibi ranza. Üzerlerinde ince sünger. Üç kişiyiz odada. "Ağabey" diyeni tanıyorum hemen. Süleymaniye'deki subaylardan. Diğeri, benim yaşlarımda bir Türkmen! Teninden, saçının renginden anlıyorum.

Subay, kahvaltısını yapmış... Diğer adam dokunmamış! Kâğıt bardaktaki kahve de dolu.

Sıhhiyeci geliyor. İriyarı, simsiyah bir zenci! Subaya, "Ona söyle, bu tabletler baş ağrısı için. Kahvaltısını getirdiklerinde, su istesin!" diyor. Anlıyorum, ama yine tercüme edilmesini bekliyorum. Şimdi de, İngilizce bildiğim halde, bilmiyormuş gibi numara yaptığım için dayak yemeyeyim!

Subay ona, "Yüzü berbat. Çok şişmiş, kırık olabilir! Burada doktor var mı?" diye soruyor. Zenci "Tamam," diyor. Ne demekse tamam? Doktor var mı, yok mu belli değil!

Türk, geliyor. Elinde kâğıda sarılmış peynir-ekmek ve kahve. Yüzüme bakıyor acıyla! "İstemiyorum," diyorum. "Haklısın," diyor 'istesen de yiyemezsin' der gibi. Yüzüm berbat herhalde. Eli kırılsın vuranın!

Subay, iki tableti gösteriyor. "Bir bardak su verirseniz, bunları içireceğim ona. Baş ağrısı içinmiş," diyor.

"Hemen," diyor ve koşarak gidiyor Türk.

Ne de olsa Türk! Arada kanı bozuk çıksa da! Nereden öğrendim ben bu çirkin sıfatı? Önceden bilmezdim hiç!

Zor yutuyorum tabletleri. Zaten ağzım da zor açılıyor!

***

Kahvaltıdan artanları, boş bardakları alıyorlar. Ama ellerimizi bağlamayı, başımıza çuval geçirmeyi unuttular!

Ellerim kopmamış, hissediyorum yavaş yavaş! Bileklerimde hâlâ, ince plastik kelepçenin izleri! Ellerim şiş ve kırmızı.

Subay yanıma gelip oturuyor. Şefkatle ve üzüntüyle inceliyor yüzümü!

"Ağabey, sordum ama cevap vermedin. Ne yaptılar sana?"

"Sorguda vurdular!"

"Niye?"

"Bilmiyorum, dedim diye!"

"Suikasti mi?"

"Evet... Yok değil mi öyle bir şey!"

"Yok Ağabey, uyduruyorlar! Amaçları, sizin tapu kayıtlarını toplamamızı engellemek!"

"Amerikalılara ne bizim tapumuzdan?"

Bilinçsizce çıkıyor ağzımdan bu cümle. Binbaşı söylemişti ya!

"Petrol için... Adamlar okyanus ötelerinden, Amerikalardan petrol için geldiler buraya!"

"Biliyorum, öylesine sordum işte!"

Kısa bir suskunluk oluyor. Sonra soruyorum:

"Rütben ne senin?"

"Üstçavuş. Daha beş yıllık astsubayım ben."

"Burada astsubay yok. Biz subay deriz size."

"Biliyorum..."

Kahvaltısını yapmayan adam, hiç konuşmuyor! Casus olarak sokmasınlar aramıza!

"O niçin konuşmuyor hiç?"

"Bilmiyorum! Soralım!"

"Merhaba," diyor Astsubay, adama. Benim yaşlarımda olmalı, belki birkaç yaş büyük. "Merhaba," diye yanıt veriyor isteksizce.

"Niçin konuşmuyorsun bizimle?"

"Ne konuşayım ki! Derdime yanıyorum burada!"

"Hepimiz aynı derdi çekiyoruz! Acısını çıkartırız sonra!"

"Allah ıslah etsin bunları! Bizden bulmasınlar da, kimden bulurlarsa bulsunlar!"

"Niçin, biz yanlarına mı bırakalım?"

"Allah cezalandırır onları!"

Sadece dinliyorum. Sesim çıkmıyor, dudağımı oynatırken canım acıyor!

"Bizim de cezalandırmamız lazım ama!"

"Nasıl yapacaksın be kardeşim? Görmüyor musun olanları? Silah desen onlarda, asker desen onlarda, Kürtler de şimdi onlarla! Nasıl baş ederiz biz? Ben, hakkımı Allah'a havale ediyorum. Ona sığınıyorum. 'O günleri göster bana' diye, dua ediyorum!"

"Ağabey, sen çok kinlenmişsin bunlara! Beddua iyi bir şey değildir! Döner, edene gelir! Merak etme gücümüz yeter onlara! Yedi düvel gelmiş de baş edememiş bu milletle! Sen canını sıkma! Atlatırız bu günleri!"

"Güzel diyorsun da kardeşim, nasıl olacak o? 10 aydır oğlumu bulamıyorum! Sorgusuz, sualsiz götürdüler! Nerede olduğunu bulamıyorum. Süleymaniye'de, küçücük cezaevine 2 bin 500 kişi tıkmışlar. 'Bakın burada mı?' diyorum. 'Biz nasıl bulalım senin oğlunu?' diyorlar. Oğlum sağ mı, ölü mü bilmiyorum! Ben beddua etmeyeyim de, kim etsin?"

Konuşmuyor dediğim adam, derdinden konuşmuyormuş. Astsubay soruyor:

"Seni niye getirdiler buraya?"

"Sizin olayı gördük diye, herhalde!"

"Anlamadım!"

"Sizin karşı köşede lokantada yemek yiyordum. Sizin orayı basınca, ne oluyor diye lokantanın dışına çıktık. Kürtler,

adım gidebildim bilemiyorum. "Burada dur," diyor sonradan gelen. Güçlükle durabiliyorum ayakta. Artık dayanamayacağım, düşeceğim. Sendeliyorum. Tutuyorlar beni. Demek ki yanımdalar. "Ayakta duramıyorum!" diyorum. Beni tutanın, sonradan gelen tercüman olduğunu hissediyorum. Güvenle yaslanıyorum ona.

Birilerini daha getiriyorlar yanımıza. Seslerden anlıyorum. Aniden Binbaşı Hakan'ın gür sesini duyuyorum:

"Bunun hesabını vereceksiniz!"

Alay ediyor, karşısındaki:

"Gücünüz yeterse!"

"Kimle konuşuyor Binbaşı?" diye soruyorum yanımdakine. Kulağıma eğilip, fısıltıyla yanıtlıyor:

"Albay Meyvıl."

"Hadi yürüyoruz," diyor. 10-15 adım kadar gidiyoruz. Dört güçlü kol kaldırıyor beni. Diğer güçlü dört kol, çekiyor yukarı. O kadar halsizim ki! Sürükleyerek götürüyorlar, bir yere yanlamasına bırakıyorlar.

Hareket edince, bir kamyonda olduğumuzu anlıyorum. Bacaklarımı oynatıyorum. Sol bacağım birisine değiyor. Başkaları da var kamyonda. Birkaç dakika sonra, duruyor kamyon. Kamyondan indiriyorlar bu defa, aynı güçlü kollar! "Beni tutun... Duramıyorum," diyorum Türkçe. Anlamıyorlar galiba, bırakıyorlar tek başıma. Bunlar Amerikalı olmalı. Dayanıyorum inatla düşmemek için! Başım çok ağrıyor! İki kişi koluma girip yürütüyor. Rampa çıkıyoruz yine. Fazla yürümüyoruz. "Otur," diyor İngilizce. Yan oturabiliyorum, kolumu dayıyorum madeni bir şeye. Başkalarını da oturtuyorlar. İyi, yalnız değilim. Pervane uğultusundan anlayabiliyorum helikopterde olduğumuzu. Biraz sonra havalanıyoruz.

'Girin içeri!' dediler. Orada birkaç Türkmen vardı. Biri Kürtlere, "Ayıp size be! Amerikalıların peşine takılıp gelmişsiniz' dedi. Aramızda ağız dalaşı çıktı. Amerikalılara 'Bunlar da onlardan' dediler. Bizi topladılar, kamyona yüklediler sizinle birlikte."

Astsubayı dürtüyorum. "Sor bakalım, İngiliz o lokantada mıymış?" diye.

Soruyor... Biraz önce ağlamaklı olan adam, gülümsüyor.

"Hadi biz Türkmeniz! O adamın hiçbir şeyden haberi yok! 'Ne oluyor diye' çevresindekilere sorarken, onu da yakaladılar. Adam, yemeğe yeni oturmuştu. Dönerini yiyemeden götürdüler. O da burada mı acaba?"

Gülüyoruz ağlanacak halimize! Astsubaya bu defa, "Sor bakalım Kafel'i görmüş mü?" diyorum. "Kafel kim?" diyor. "Talabani'nin oğlu!"

Soruyor:

"Lüks ve beyaz jiple, konvoyun arkasından geldi. Bizim bulunduğumuz lokantanın önüne bıraktı aracını. Olayı baştan sona filme aldı."

"Allah Allah!" diyor astsubay. Devam ediyor:

"Biz 'peşmergeler, herhalde Amerikalıların peşine tesadüfen takılıp geldi' diye düşünüyorduk. Eğer, Talabani'nin oğlu filme aldıysa, kesin onların da parmağı var bu işte!"

Astsubay, başını sallayarak düşünüyor bir süre. Sonra bana dönüyor:

"Sağol. Sayende doyurucu bilgi sahibi olduk."

***

Biz sohbet ederken, Türk rehber açıyor kapıyı:

"İçinizden biri gelsin!"

Astsubay soruyor:

"Niçin?"

"Sorgulanacaksınız!"

"Biz Kerkük'te sorgulandık."

"Burada da sorgulanacaksınız," diyor genç rehber.

Bize kıyamıyor Astsubay, "Ben geleyim," diyor.

Kelepçelemeden, başına çuval geçirmeden götürüyorlar.

O giderken, iki orta yaşlı adam, "yandık" dercesine birbirimize acı acı bakıyoruz.

Konuşmadan, Astsubayın gelmesini bekliyoruz.

***

Astsubay, 15 dakika kadar sonra gülerek geliyor.

Türk genç, "Hanginiz gelecek?" diye soruyor.

Diğer adam kalkıyor. Kurbanlık koyun gibi isteksizce yürüyor. Astsubay'ın gülerek gelmesi rahatlatmıştır onu da.

"Ne oldu?" diyorum.

"Adamları deli ediyoruz!"

"Nasıl?"

"Sordukları hiçbir soruya cevap vermiyoruz. Yok, Türkmenlerin ne işi varmış büroda. Yok, suikast mı hazırlıyormuşuz! Saçma sapan sorular. Dalga geçiyoruz onlarla! Bizim yerimize onlar sinir oluyor!"

"Dövmüyorlar mı sizi?"

"O biraz sıkar!"

"Binbaşıyı dövdüler ama?.."

"O karambolde oldu. Şimdi bir şey yapamazlar?"

"Bak benim halime!"

Cevap veremiyor. Verecek cevabı yok tabii... Dayağın canlı örneği karşısında!

"Nasıl oldu Binbaşının dövülmesi?"

"Biz anladık gelenlerin niyetinin kötü olduğunu. Üsteğmenlerden biri, 'Tarayalım bunları. Biz de ölürüz, ama bunların yarısını da götürürüz öbür tarafa' dedi. Binbaşı buna karşı çıktı, 'İlk ateş eden biz olursak, suçlu duruma düşeriz. Biz öldüğümüzle kalırız. Bütün Türkiye'yi suçlarlar. Durun, anlayalım, dertleri neymiş. Kimse ateş etmeyecek' dedi. Sonra, hep beraber üst kata çıktık. Üst kata geldiler. Binbaşı 'Hoş geldiniz' diyerek kapıyı açtı. Bir zenci, Binbaşının başına silahı dayadı. Ben de tabancamı çektim. Vuracağım zenciyi, ama diğer arkadaşların elinde silah yok. Hepimizi öldürecekler. Binbaşı 'Sakın ateş etme' dedi. Zaten etmekten vazgeçmiştim. Binbaşı tabancayı alıp masaya koyarken, sarışın gözlüklü biri bana yumruk attı. Binbaşı da ona tükürdü. Bir anda binbaşıya çullandılar. Biz Binbaşıyı kurtarıncaya kadar tekmelediler! Bunlar asker falan değil, hepsi vahşi batının kovboyları gibi. Bize tutuklusunuz diyorlar. Biz de 'Biz

Türk Ordusu'nun askerleriyiz. Bizi tutuklayamazsınız, ancak esir alırsınız' diyoruz. Sonunda esir almaya razı oldular, ama sözlerinde durmadılar. Esir alınan askere, sadece adını ve birliğini sorabilirler. Onun için de sordukları hiçbir şeye yanıt vermedik."

"Dövemezler mi sizi?"

"Cesaret ister! Sorgu sırasında deneme yaptılar. Fiili hareket-te bulununca, birine bastım tekmeyi! Türk askerini dövmek biraz zor iş! Sonucunu bilirler!"

"Ne yapabilirsiniz ki bunlara?" demek istiyorum, ama gururunu kırmak istemiyorum. Cesareti de hoşuma gidiyor! Sanki beynimi okuyor?

"Bak Ağabey, niye dövemezler bizi? Silahları bizden iyi olabilir. Bizde olmayan silahlar da onlarda olabilir! Onlarla ortak tatbikat yaptığımızda, Türk askerinin ne olduğunu görüyorlar! Biz, aklımızla onları yeniyoruz! Askerlik,

bize atalarımızdan miras! Bugün beni dövebilir. Ellerindeyim. Ama... Bir gün çıkarım ve intikamımı çok kötü alırım! Bunu da onlar çok iyi bilir! Onun için dövemez! Onlar beni kelepçeledi, başımıza çuval geçirdi! İlk anda bu bize çok koydu. Arkadaşlardan biri, 'Ne üzülüyorsunuz! Çıkalım, çuvalın beş beterini biz onlara geçirelim. Sakın moralinizi bozmayın. Türkleri korkuttuk' dedirtmeyin dedi. Haklıydı, kendimizi ezdirtmedik! Onlar da bir şey yapamadı! Bundan sonra, 'Biz ne yaptık?' diye onlar düşünsün! Ne çuvallar geçiririz başlarına! Biz geçirmesek bile, Türk milleti geçirir onların kafasına!"

O konuştukça, bana da cesaret geliyor. Tüylerim diken diken oluyor. Keşke ben de Türk askerleri gibi davransaydım. Dövselerdi, ama sorgulatmasaydım kendimi haksız yere.

***

Sorgudaki diğer arkadaş da geliyor. 'Ne soruyorlar?' diyorum. "Kerkük'tekilerin aynısını," diyor. İnşallah yine dayak yemem!

Türk tercüman, yardım için koluma girmek istiyor. "Kendim yürüyebilirim," diyorum. Astsubayın konuşmaları bana da cesaret verdi. Onlar gibi, ben de dimdik olmalıyım. Atalarıma yakışır davranmalıyım. Uzun bir koridorda yürüyoruz. Sağlı sollu demir kapılar. Kapısından, koridora ışık vuran odaya giriyoruz.

Beni görünce sorgucunun yüzü asılıyor.

"Ne olmuş?" diye soruyor tercümana.

"Bilmiyorum..." diyor. Bilmeden, benim dayak yememe neden olan kelimeyi kullanıyor. Beni kahverengi masanın tek sandalye olan tarafına oturtuyorlar. Onlar da karşıma. Sorgucu, sol tarafımda. Yanağıma bakıp, gözünü kaçırıyor! Önünde mavi, kalın ve plastikle kaplanmış bir dosya.

Dosya'da tek tek kâğıtlar... "Adını sor," diyor. Tercüme edilince söylüyorum. Bir listeden adımı buluyor. Benimle ilgili kâğıdı çıkartıyor. Köşesinde, iri kırmızı rakamlarla 22 yazıyor.

"Ne iş yapıyor?"

Tercüme ediyor. Al başına belayı. Birincisi benim için imam demişti. İkincisi öğretmen yazmıştı.

Sorgucu, "Konuşamıyor galiba. Doktor gördü mü?" diyor.

"Bilmiyorum..."

O kelimeyi kullanma kardeşim, yumruğu yersin benim gibi. "Sorgudan sonra doktora gösterin," diyor sorgucu. Hayret, Amerikalılarda da iyi insan varmış! Hem de sorgucu!

"Bu konuşamayacak galiba! Sorgulamayalım!" diyor.

Kâğıdın her hanesine, tamam anlamında "V" şeklinde işaretler yapıyor. Teşekkür etmek istiyorum ama konuşmamam daha iyi. Yürekten teşekkürümü hissetmiştir o!

Geri giderken, genç Türk soruyor:

"Niçin yaptılar bunu sana?"

"Sen biraz önce, sana ne sorsa 'Bilmiyorum' diyordun. Ben de sorguda 'Bilmiyorum' dediğim için bu hale geldim. Kullanma o kelimeyi!"

Türk tercüman, İngilizce bildiğimi anlamıştı, ama ses çıkartmadı. Aslında konuşmak isterdim onunla, ama doğru dürüst konuşamıyordum ki. Eziyet olurdu sohbet, ona da, bana da!

Beni odaya bırakırken, "Bugün Pazar. Doktoru nereden bulacağım. bilmiyorum," dedi. Kardeşim kullanma o kelimeyi. Tehlikeli 'bilmiyorum' demek. Amerikalılarla çalışıyorsun. Çok kızıyorlar, o kelimeye! İnsana, çok kötü vuruyorlar! Hayvancasına!

Bugün pazarsa, üçüncü gündür ellerindeyiz. Bakalım daha ne kadar sürecek! Hiç olmazsa, burada daha iyi davranıyorlar.

***

"Çabuk geldin," diyor Astsubay yanıma ilişirken.

"Senin gibi yaptım. Sorduklarına cevap vermedim sorgucunun," diyorum.

"Helal olsun be Ağabey! Boyun mu eğeceğiz onlara? Zaten neyi sorguluyorlar ki? Kalkıp Süleymaniye'den Kerkük'e gidip, Amerika'nın atadığı valilerini öldürecekmişiz! İnsan yalan söyler ama inandırıcı olur. Bunlarınkine kargalar bile güler! Sanki Kerkük'te Türk askeri yok. Üstelik öldürsem ne geçecek elime? Getirip başka bir Kürdü koyacaksın vali diye..."

"Türkiye'ye gitsem barınabilir miyim kardeşim? Bir hanımım, bir de 17 yaşında oğlum var. Hanım, hep Türkiye'ye gitmek istiyor. Büyük oğlum da orada okuyor. Ben yabancı ellere gitmekten korkuyorum!"

"Bak Ağabey, 'Türkiye nasıl?' diyorsan, söyleyeyim; cennet, cennet... Ne ararsan var. Buralar çöl onun yanında. Ancak yine de gitme derim! Sen gidersen, o giderse, kim sahip çıkacak ecdat topraklarına? Bütün zengin aileler göçmüş zaten son 80 yıldır! Siz de giderseniz, yazık olur buralara! Kitaplarda okuyorum... Erbil, Süleymaniye kültür şehirleriymiş eskiden. Neden? Çünkü Türkler yaşarmış. Şimdi gece sokağa çıkamıyorsun orada, eşkıya yatağı olmuş. Neden? Türkler terk edince, azınlığa düşmüşler oralarda. Şimdi Amerika'nın da, Kürtlerin de istediği sizi Kerkük'ten kaçırtmak! Siz de giderseniz, Türk varlığı kalmaz bu topraklarda! Şehitlerimizin kanları boşa gitmiş olur. Onun için gitmeyin bir yere! Sahip çıkın yurdunuza! Türkiye de sizi çaresiz koymaz buralarda!

Gün doğmadan neler doğar! Dayanın, geçer bu sıkıntılar!"

"Onlar bu defa iyi hazırlık yapıyorlar. İsrailliler, askerlik öğretti onlara. Bir sürü askerleri var. Ellerindeki silahlara bak. Belki sizde yok! 10 yıldır hazırlanıyorlar. Şimdi de su gibi para akıyor. Arkalarındaki güç Amerika. Başımız iyice belada! Mantar gibi de ürüyorlar! Bizde bir, bilemedin iki çocuk. Onlarda 10-15 tane. Nasıl baş edeceğiz gelecekte onlarla?"

"Ağabey senin gözün yılmış. Böyle yaparsanız, onlar istediğini elde eder! Şimdi şöyle düşün; Kerkük, kaç yıldır Türklerin? Diyelim bin yıldır. Bu kadar zaman içinde bu binalar, araziler hep sizin değil miydi? Sizin... Tapu kayıtlarını yaktılar. Sizde olanları da ele geçirip yok etseler ne olacak? Hiç... Çünkü Osmanlı kayıtları duruyor hâlâ! Sonra, herkes hâlâ dedelerine Osmanlı'nın verdiği nüfus kâğıtlarının fotokopisini taşıyor ceplerinde. Orada da yazılı kimin nereli olduğu! Konur bunlar ortaya, sahip çıksınlar o zaman Kerkük'e! Sonra, Amerika kalabilecek mi bakalım Irak'ta? Amerika gider, Kürtler de geri döner dağlara. Şimdi yapılacak, sabırla o günleri beklemek..."

"Öyle diyorsun da kardeşim, o güne kadar biz nasıl dayanacağız? Her gün tehditler, bombalamalar, cinayetler, haraç toplamalar... Ben suç mu işledim, buradayım. Sen suç mu işledin, buradasın. Bu arkadaş, suç mu işledi de burada? Bir gün, iki gün değil ki... Bak bu arkadaşın oğlu 10 aydır kayıpmış. Benim oğlumun başına gelse çıldırırım!"

"Sen moralini bozma; haklı olmak, güçlü olmak demektir. Türkiye sizin hakkınızı kimseye yedirmez."

"İnşallah!" demekten başka cevap bulamıyorum. Oğlu kaçırılan arkadaş da başını eğmiş düşünüyor. Onun yaşadıklarını yaşamak istemem.

İlaç iyi geldi galiba. O kadar çok konuştum, yine de başım ağrımadı hiç.

***

Ankara... Genelkurmay Başkanlığı...

Aradan üç gün geçmiş, subay ve astsubaylar hâlâ serbest bırakılmamış. Bütün üst rütbeli subaylar çok öfkeli. "Amerika ne cesaretle bu kadar ileri gidebildi?" diye düşünüyorlar. Bu sorunun yanıtını arıyorlar ama bulamıyorlar...

"Sakin olun! Amerika bizi tahrik etmek istiyor! Yanlış yapmamızı bekliyor! Akıllı davranıp, zamanı gelince, yanıtını ağır vereceğiz onlara. Bundan sonra, başka tahrikler de yapacaklar bize! Dikkatli olacağız. Biz yanıt verdiğimizde, onlar şok olacaklar!" diye sakinleştirmeye çalışıyor general ve amiral arkadaşlarını Serhat Paşa.

"Serhat Paşa, sözünün eridir. Mutlaka, düşündüğü bir şey vardır" diye bir süre sakinleşiyor diğer general ve amiraller.

***

"Bugün Reşat'a ihtiyacım var! Hepimiz çok sinirliyiz! Keşke burada olsaydı. O çok sakindir..." diye, düşündü Serhat Paşa.

Emir subayını çağırdı yanına. "Şeref, Reşat Paşa Dalyan'dadır bu mevsim. Ona ulaşıver, ihtiyacım olduğunu söyle. Ama telefonla arama, jandarma kanalını kullan. Kalksın, gelsin buraya!" dedi.

Irak... Kerkük...

Nuri'nin eşi Filiz, oğlu Ali ve kuzeni Kâzım, artık ümitlerini kestiler Nuri'yi bulmaktan. Çalmadık kapı bırakmamışlardı onu bulmak için.

Otomobili bulmuşlardı Süleymaniye'de, Türk Kuvvetleri Karargâhı'nın yakınında. Çevredekiler, Amerikalıların toplayıp götürdüğünü söylüyorlardı Türk subayları. Sivilleri

de götürmüşlerdi onlarla birlikte! Nuri de onlarla gitmiş olmalıydı!

Süleymaniye'dekiler, Kerkük'e götürüldüklerini tahmin ediyorlardı. Çünkü, askerler Kerkük'ten gelmiş! O, Türk düşmanı albayla, tümgeneralin askerleriymiş. Ama izlerini bulamadılar Kerkük'te. Yer yarılmış, içine girmişlerdi.

İlk gün, çok gözyaşı döktü Filiz! Ali de Kâzım Ağabey de, "Merak etme bulacağız onu," diye teselli etmişlerdi Filiz'i. Göz pınarları mı kurudu ne, artık ağlamıyor Filiz. Kocasının geri döneceğini hissediyor. Belki de telepatiyle. Öldürülüp yol kenarına atılacağına hiç ihtimal vermiyor.

Akrabalar, komşular yalnız bırakmıyorlar onu. Derin bir sessizlikle, herkes ümitle bekliyor evde. Zorla çorba içiriyorlar Filiz'le oğluna ayakta kalabilsinler diye.

***

Irak... Bağdat...

Nuri...

Başım ağrıyor yine. Hâlâ güçlükle konuşabiliyorum. Genç astsubaya, "Başım çatlayacak gibi!" diyorum. Anlıyor ilaç istediğimi. Kapıya vuruyor, açsınlar diye. Cevap veren yok!

Bizi buraya bırakıp gittiler mi yoksa? Ölüme mi terk ettiler! Oysa sabah iyi davranmışlardı. Belki de son kahvaltıydı dağıttıkları.

***

Astsubay, "Bizi daha tutacaklar mı?" diye soruyor.

Türk tercüman, "Galiba, Ebu Garib Cezaevi'ne gönderecekler!" diyor.

"Burası neresi?" diye soruyor Astsubay.

"Bağdat Havaalanı, Amerika Karargâhı."

Kapıyı kapatıp gidiyor. Astsubay öfkeli. "Namussuzlar! Bize eziyeti sürdürecekler. Bugün üçüncü gün. Ankara'nın haberi yok herhalde! Yoksa bizi tutamazlardı. Biz, bunun acısını çıkartırız. Her geçen gün, kinim artıyor bunlara. Çıkayım, ilk kıstırdığım Amerikalı subayı öldüreceğim!" diyor.

Biz bir şey diyemiyoruz. Ne diyelim ki? Elimizden ne gelir ki? Kaderimize razı, bekleyeceğiz serbest bırakmalarını.

***

Karım ve oğlum nasıl acaba? Nerede olduğumu öğrenebildiler mi?

Çok üzülmüştür Filiz! Ağlamıştır da. Biliyorum, dayanamaz, bana da, çocuklarımıza da bir şey olduğunda.

Amerikalılar, çok vahşi bir millet! Kürtler de onlardan vahşiymiş! Çocukluğumdan beri birlikteyim onlarla. Hiç anlamamışım böyle olduklarını. Yakıyorlar, yıkıyorlar, tehdit ediyorlar, haraç topluyorlar, bombalıyorlar, öldürüyorlar bizi. Bunlar böyle değildi. Amerika mı yaptı, İsrailli subaylar mı bu hale getirdi bunları?

Yazık, huzur bırakmadılar bu topraklarda! Saddam gitti, binlerce, milyonlarca Saddam dikildi başımıza! Gitmeli buralardan. Nereye olursa olsun. Ben de katil olacağım burada kalırsam!

***

Arka arkaya kapılar açıldı. "Herkes dışarı!" diyen İngilizce emir, Türkçe tekrarlandı. Astsubay, doğrulmama ve dışarı çıkmama yardım etti.

Çıktığımız yer bir hol. Tanıdığım subay ve astsubayları ayırt edebiliyorum. Binbaşı dimdik duruyor. Suratı asık. Benim gibi yaralı birkaç kişi daha var.

"Gelin benimle." diyor asker üniformalı iki zenciden biri. Türkçe söylüyor, bize yiyecek dağıtan Türk tercüman. Genç astsubay, yine benim yanımda. Sahip çıkıyor bana. Koluma giriyor. Ağır adımlarla yürüyoruz 100 metrelik dar koridordan. Sonra sola dönüyoruz. 40-50 metrelik bir koridor daha. Sağ tarafımız bir kapı. Önünde Amerikalı nöbetçiler.

Günlerdir, güneş ışığı görmüyorum! Yine karanlık! Gecenin karanlığında, projektörler bile rahatsız ediyor beni. "Siz buradan," diyorlar. Gözlerimi açamıyorum. Astsubayın eli yaralı tarafımdaki pazumda. Hareket etmiyoruz. Demek ki çağırdıkları biz değiliz. Gözlerimi aralıyorum yavaş yavaş... Karşımızdaki binanın gölgesi uzun.

"Siz buradan," diyorlar. Yürüyoruz diğer kamyona. Askeri kamyonun merdiveni var. Kenarlarında da oturacak yerler. Oturuyoruz. Astsubay sol yanımda yine. İki asker de biniyor kamyona. Önceden tecrübeliyiz. Hiç konuşmuyoruz. Konuşacak hal de yok hiç birimizde.

Gittiğimiz yöne bakıyorum. Kamyon, Ebu Garib Cezaevi'ne gitmiyor. Astsubay'a dönüp "Ebu Garib'e gitmiyoruz," diyorum. Merakla bakıyor yola. Ya Kerkük'e, Ya da Süleymaniye yönüne gideceğiz. Süleymaniye'ye dönüyoruz. "Süleymaniye'ye gidiyoruz," diyorum sol yanıma.

***

Irak'ın Kuzey'i... Süleymaniye...

Bir saat sonra Süleymaniye'deyiz. Türk Karargâhı'nın önünde duruyor kamyonlar.

"Hadi inin," diyorlar. Şaşırıyoruz. Serbest bırakıyorlar bizi

galiba. İniyoruz tek tek. Üstelik bizimle gelen biri beyaz, diğeri zenci iki asker de yardım ediyor inmemize.

Kamyonlar, hemen hareket ediyor. Biz şaşkınız. Binadan elleri silahlı iki kişi koşuyor. Subaylara, astsubaylara sarılıyorlar. Onlar bitince, bize de sarılıyorlar. Baskından sonra binayı korusunlar diye Kerkük'ten gönderilen iki astsubaymış meğer.

"Çay demleyelim," diyerek bizi binaya davet ediyorlar. Astsubay yine kolumda. Giriyoruz, daha önce oturduğumuz salona. Kırılmış dökülmüş her şey. Duvarlar, mermilerle delik deşik edilmiş. Biz buradayken, hiç silah sesi duymamıştık. Demek ki, biz gittikten sonra yapmışlar.

Kerkük'ten binayı korumak için gelen astsubaylar, geldiklerinde Mustafa Kemal Atatürk'ün fotoğrafını yerde bulduklarını anlatıyorlar. Onlar da, duvardaki Talabani'nin resmini çıkartıp, yerine Atatürk'ün fotoğrafını asmışlar.

Diğer odalardan getirdikleri sandalye ve koltuklarla bize oturacak yer hazırladılar. Kendimi iyi hissediyorum artık. Ama Astsubay'ın eli hâlâ kolumda. Adını bilmediğimi hatırlıyorum astsubayın ve soruyorum:

"Kahraman."

"Ben de Nuri."

Benim çay içecek halim yok ama oturuyorum. Süleymaniyeliler, "Sonra yine geliriz," diye izin istiyorlar. Herkes, bir an önce evine gitmek istiyor. Rahmi yanıma geliyor:

"Ne yaptılar sana Nuri Bey?" diyor. Dudaklarım açılmıyor ki anlatayım. Astsubay Kahraman, "Sorguda vurmuşlar," diyor benim yerime. Rahmi, "Biz de yola çıkalım. Geç oldu," diyor. O saatten sonra Kerkük'e nasıl gideriz? Sokağa çıkma yasağı var!

Astsubaylardan birisi, "Kerkük, Musul ve Erbil'den arkadaşlar, buraya geliyor. Türkiye'den de sivil-asker bir ekip var. Onlar geldikten sonra biz, Kerkük'e döneceğiz. Sizi evlerinize bırakırız," diyor. Seviniyoruz.

Aklıma telefon etmek geliyor. Bakıyorlar, telefonlar çalışıyor. Önce, benim evi arıyorlar. Müjdeyi veriyorlar. Bu gece evde olacağımı söylüyorlar. Sonra da Rahmi'in evine haber veriyorlar.

Çaylar geldi. Ben yine içemiyorum.

Herkes birbirine bir şeyler anlatıyor. Tek konuşamayan benim. Büyük bir öfke var. Bazıları, "Keşke öldürseydik namussuzları," diyor ama Binbaşı bu fikre karşı çıkıyor:

"Ne bileyim itlerin böyle yapacağını? Her zamanki gibi ziyaretimize geldiklerini sandım. Ateş etseydik, ölmeden en az 60-70'ini öldürürdük, ama biz suçlu olurduk. Cezasını da bütün Türkiye çekerdi. Merak etmeyin arkadaşlar,
-248 yaptıkları yanlarına kalmaz. Biz acısını çıkartırız."

Önce, Kerkük'teki ekip geldi. Birbirlerine sarılıp öpüştüler. Bize de "geçmiş olsun" dediler.

Kahraman'a "Söylesen de biz gitsek. Evden çok merak ediyorlardır," diyorum. "Binbaşım, arkadaşlar yola çıksa artık. Evlerinden merak ederler," diyor.

Hepsi birlikte yolcu ediyorlar bizi. Astsubaylar önde, biz arkada. Jipin benden taraftaki camını açıyorum. Püfür püfür esiyor. Serbest kalmak güzel! Şarkı söylemek istiyorum Kerkük'e inerken.

Önce beni bırakacaklar eve. Otomobilim evin önünde. Demek Süleymaniye'ye gitmiş bizimkiler.

***

Kerkük...

"Elleri kırılsın bunu yapanın," diyor Filiz beni ilk gördüğünde ve hıçkıra hıçkıra ağlıyor...

Ben de aynı bedduada bulunmuş muydum? Sanki yıllar geçti birkaç gündür yaşadıklarımın üzerinden. Eskiden Filiz yazmaya meraklıydı. Şimdi ben yazacağım yaşadıklarımı. Bütün dünya öğrensin Amerika'nın, Amerikalıların ne olduğunu?

***

Ankara... Kara Kuvvetleri Komutanlığı...

Reşat Paşa...

Süleymaniye'de subay ve astsubaylarımızın başına çuval geçirme olayı çok dokunmuştu Serhat Paşa'ya. Ama sakin ve akıllı olmaları gerekiyor. Davetini alınca, hemen koştum arkadaşımın yanına.

Normalde, bir diplomattan farkı yoktur arkadaşımın. Ağzından söylenmemesi gereken tek bir kelime duyamaz hiç kimse. Ama bana rahatça döküyor içini. Ağzından, "Keşke bizimkiler ölseydi, son nefeslerine kadar direnselerdi. O namussuzları da temizleselerdi, başımıza bu olay gelmeseydi!" sözleri kaçınca, hemen konuşmasını kesiyorum:

"Yanlış düşünüyorsun Serhat! Eğer öyle olsaydı, şimdi Türkiye kan gölüne dönerdi. Sen de biliyorsun amaçlarını. İyi ki, soğukkanlı davranmışlar. Bu iş bitince, madalya verin o çocuklara. Onlar, bizim başımıza çuval geçirdiler! Sen onların başına öyle bir çorap öreceksin ki, yüzyıllar boyu unutamayacaklar! Çocukları aldınız mı oradan?"

"Evet, hemen geri çektik. Çekmesek, delilik yapacaklar, önlerine çıkacak ilk Amerikalıyı temizleyecekler! Şimdi, GATA'da moral tedavisindeler. Kendileriyle görüştüm. Bana şehit olmadıkları için utandıklarını söylediler. Ben de onlara, senin söylediklerinin benzerlerini söyledim.

Bakma sana böyle konuştuğuma! Hatırladıkça, sinirimden yerimde duramıyorum. En önemlisi de bütün telsiz şifrelerimizi ele geçirdiler!"

Susuyor Serhat Paşa. Söylediği, çok önemli! Şu an Amerikalılar, Türk Ordusu'nun bütün gizli konuşmalarını takip edebilir!

"Cihazları hemen geri alsaydınız!"

"İstedik ama oyalıyorlar. Aldıkları belgeleri, bir çuvala doldurmuşlar, binamıza getirip bırakmışlar. Ama RT 670 elektronik haberleşme cihazlarımızı geri getirmediler. Şimdi oturmuşlar, bütün kodlarımızı çözüyorlardır. İşleri bitince verirler. Bunların huyu böyledir. Bir Rus pilot, bir Mig-25 ile Trabzon'a kaçmıştı. Pilot iltica istiyor. Uluslararası anlaşmalara göre, pilotu alabilirsin ama uçağı Rusya'ya geri vermemiz lazım. Bunların uzmanları doluştu uçağa! Her tarafını söküp inceliyorlar! Rusya bastırıyor, 'verin uçağımızı' diye. Bunlar, üç gün oyaladılar bizi. Sonunda dayadık silahı, 'Yeter artık. Bizi birbirimize düşüreceksiniz Rusya'yla' diyerek zor aldık ellerinden uçağı! Şimdi de, bizim cihazların üzerine leş kargaları gibi üşüşmüşlerdir!"

"Bu cihazları, biz mi yapıyorduk?"

"Evet... Belçika'dan da biraz destek aldık, ama kod yazılımı tamamen bizim. Aselsan, çok mükemmel işler çıkartıyor artık. Bildiğimiz kadarıyla, Amerikalılar bile çözememişti bunun kodlarını. Şimdi kolayca çözecekler! Bizim, yeni cihazlar geliştirmemiz, hem dünyanın masrafı, hem de bütün birlikleri bunlarla donatmamız uzun zaman alacak. Konuşmalarımız dinlenmesin diye, telsizle görüşemez hale geldik. Şimdi KKBS dediğimiz, formatlanmış mesajlarla haberleşiyoruz. Bunlar nasıl dost, anlamak mümkün değil!"

"Üzülmeyi bırak, olmuş bir kere! Sakin sakin hallet işini. Sen işini bitirince, Süleymaniye'deki gençleri alırsın yanına. Birlikte gülersiniz Amerika'nın haline. Hazırlıklar ne durumda?"

"En iyi beş kurmay'ı görevlendirdik. Genelkurmay'ın bodrumunda çalışıyorlar. Hâlâ bilgileri toplayıp değerlendiriyorlar. Amerika'nın, nerede, ne kadar gücü var? Bize saldıracak olsa, nereden, nasıl saldırır? Tüm olasılıkları hesaplıyorlar. Sonra, şok planını hazırlamaya başlayacaklar."

"Sen daha iyi bilirsin, ama bence şok planını ayrı bir birimde hazırlayın. Hatta mümkünse, Ankara dışında. Ankara ajan kaynıyor!"

"Örneğin nerede?"

"İstanbul, İzmir, Antalya... Ne bileyim ben. İstediğin bir yer, ama Ankara olmasın!"

Bir süre düşündü Serhat Paşa...

"Haklısın ama Ankara'da her kurum elimizin altında. Neye ihtiyacımız olursa, hemen temin ediliyor!"

"Sen yine de beni dinle. Ankara'da bir yerden sızma olur. Amerika, her kurumun içinde! Küçük bir şüphe bile planını aksatır. Siz, Genelkurmay ve Kuvvet Komutanlıkları olarak, normal görevlerinizi sürdürüyor görünün. Diğer ekip, gözlerden uzak planı hazırlasın ve uygulasın. Sizi izleyenler, her şeyin normal gittiğini sansın. Ayrıca, diğer ekibin Ankara dışında olması, rahat çalışmalarını da sağlar. Burada olsalar, örneğin MİT'in elemanları, diğer kurumların sivil uzmanları, kendi kurum amirlerinin baskısını üzerlerinde hissedecek. Ama merkezden ayrı bir yerde olsalar, daha rahat çalışırlar. Senin en çok ihtiyacın olan şey de hiyerarşi değil, zeki ve becerikli

kadroların, inanılması güç bir planı uygulaması. Bunu devletin hantal yapısı içinde zor başarırsın."

Yine düşündü ve karşı fikrini söyledi Serhat Paşa:

"Ama bu plan sivillere emanet edilemez ki?"

"Yanılıyorsun Serhat! İşin başında yine askerler olsun. Ama sivillerden de çok yardım alman lazım. Üstelik o sivilleri asker disiplini içine sokmak istersen, yine başaramazsın! Onları bağımsız bırakacaksın. Sen ne isteğini söyleyeceksin, ihtiyaçlarını karşılayacaksın, hedefe ulaşmada onları serbest bırakacaksın. Bence en süratli başarı böyle sağlanır."

Bir süre daldı Serhat Paşa... Belli ki, kafasında yeni bir organizasyon şeması yapıyordu tasarladığından farklı olarak.

"Tamam," dedi. "Bunu bir düşünelim. Ankara dışında 'Batı Çalışma Grubu', 'Kıbrıs Çalışma Grubu' gibi bir grup, oluşturacağım. Bu grupta bir lider olacak. O sadece, çalışmaların nasıl yürüdüğünü gözlemleyecek. Hedeften sapma olursa, yönlendirme yapacak. Onun altında, çeşitli konuları paylaşan alt liderler. Her lider, kendi ihtiyacı olacak ekipleri, kendisi oluşturacak. Bu ekipler birbirinden bağımsız çalışabilecek. Zaten bu ekipler, birbirinden farklı yerlerde çalışma yapacakları için, diğerlerinin de ne yaptığını bilmeyecek. Böyle mi?"

"Evet benim düşündüğüm de böyle."

"Peki, bu grubu nerede oluşturacağız? Askeri bir birlikte olmaz?"

"Olmaz! Mesela bir orduevinde! Orduevine sivil kıyafetle de girilebilir."

"Orduevleri çok göz önünde değil mi?"

"Mesela Kalender Orduevi! Gözlerden uzak!"

"Haklısın..."

Yine düşünmeye daldı Serhat Paşa. Gülümsemesinden iyi bir şey düşündüğü belli oluyor.

"Reşat, lider sen olmalısın!"

"Hoppala, ben emekliyim..."

"Sen bırak şimdi emekliliği. Memleketin sana ihtiyacı var! Balığını sonra da tutabilirsin. Önce şu işi halledelim..."

"Ben yapamam Serhat! Bu işler, son teknolojileri takip eden gençlerin işi. Ben yeni silahları bile bilmiyorum. Sen, genç kurmaylardan kur ekibini."

"Ben kuracağıma, sen kur! Nasıl olsa İstanbul'dasın kışları. Bir-iki yazını da feda ediver ülken için. Bu grup için, başka neler istersin?"

"Yasal dayanak," dedim ve sözlerimi şöyle sürdürdüm:

"Senin projende görev alacakların çoğu, devlet kurumlarının personeli olacak. Ama bulamadığın elemanları, emeklilerden veya sivillerden temin edeceksin. Bunları hangi sıfatla çalıştıracaksın? Yasal zemin hazırlamak lazım!"

"Askeri personel yaparız!"

"Bir aksilik oldu, iş üzerinde yakalandılar. Ayıkla pirincin taşını. Bunların resmi unvanları olmalı, ama kesinlikle asker görünmemeli!"

"Yani bir kamu kurumu, ama askeriye ile ilişkisiz."

"Evet... Mesela 'Teknoloji Araştırma Kurumu' gibi bir isimle Kanun Hükmünde Kararname ile kurulabilir."

"Cin gibisin be Reşat! Anlıyorum ne demek istediğini."

"Bu kurum Başbakanlığa bağlı olsun. 'Her kurumdan yardım alır' gibi bir madde olsun kararnamede. Merkezini de

İstanbul'da, gözlerden uzak bir sivil kurumun bünyesinde ayarlayın. Resmi Gazete'de mükerrer sayı basılır, dikkat çekmeden bir kenarında kararname yayınlanır."

Serhat Paşa, söylediklerimden notlar alıyordu.

"Peki, Kalender Orduevi'nde ne hazırlık istersin!"

"Ben bir şey istemiyorum. Ben yapamam bu işi!"

"Su koyverme! Senden iyi yapabilecek adamı nereden bulacağız? Biliyorsun, benim işim başımdan aşkın. Bunalıyorum çok kere. Bu yükü al omuzlarımdan! Hem sen, sadece bu işe odaklanırsın. Daha çabuk sonuç alırız."

"Düşünmem lazım."

"Düşünecek bir şey yok. Orduevinde nasıl bir çalışma ortamı hazırlayalım?"

"Orduevi'ni tadilat var diye kapatın. Doğrudan sana ulaşan bir telefon hattı döşeyin. Dinlenmeye karşı, elektronik kalkanla koruyun. Güvenilir elemanlardan 10-15 hizmet personeli yerleştirin."

Serhat Paşa yine not alıyordu. "Bunları komutana anlatacağım. Kararname için onun devreye girmesi lazım," dedi.

"Duygu sömürüsü yaparak omzuma taşıyamayacağım yük yüklüyorsun Serhat."

"Arkadaş zor günler için lazımdır. Bugün de benim zor günüm. Üstelik bu bir vatan borcu..."

Vatan için olunca, akan sular duruyor.

***

Ağustos 2003

Ankara... Genelkurmay Başkanlığı...

Genelkurmay Başkanı, Kara Kuvvetleri Komutanı ve ben karşılıklı oturuyoruz. Sivil olmanın rahatlığıyla bacaklarımı uzatmışım. Onlar ise resmi üniformanın ağırlığını her an hissediyorlar üzerlerinde.

Serhat Paşa, yine sigarasını tellendiriyor. Genelkurmay Başkanı "Bırak şu mereti artık Serhat..." diyor samimiyetle.

"İki şeyden vazgeçemem... Biri takımım! Diğeri sigaram!"

"Elvan Hanım'a söylerim."

"Senin söylemene gerek yok. Ben onun yanında da söylüyorum bunu."

"Vay kazak erkek!" diyorum, gülüyoruz hep birlikte.

Genelkurmay Başkanı ile hiç birlikte çalışmadım. Adını biliyorum sadece. Bir de Serhat Paşa'nın sevdiği biri olduğunu. İlk kez böyle karşılıklı oturuyoruz.

"Serhat, bana şartlarınızı anlattı Reşat Paşa. Bence uygun. Ama Milli Güvenlik Kurulu'na sokmalı bu işi. Böylece, her kurumdan yardım alırsınız kolayca. Hem de olay resmi zemine oturur, sorun çıkmaz ilerde. Hazırlıklara başladık biz. Bence, siz de hemen başlayın çalışmaya."

"Olmaz!" diyorum, "Biz canımızı koyarız vatanımız için ortaya. Sonra kendini bilmez biri çıkar ortaya, 'Derin Devlet' diye suçlamaya kalkar bizi. Her şeyi, yasalara uygun yapalım."

"Operasyonda bir aksilik olmaz değil mi?"

"Olursa, 'Bizim bilgimiz dışında' dersiniz. Biz de 'Kendi kafamızdan yaptık' deriz. Zarar vermeyiz devletin kurumlarına."

"Sağol Reşat Paşa. Sizler gibi vatanseverler oldukça, bu milletin bileğini kimse bükemez!"

"Siz sağ olun Sayın Başkanım. Bu milletin içinde ne Reşat'lar var, ama uygun yerde, uygun zamanda bir araya gelemiyorlar."

"Haklısınız..."

Genelkurmay Başkanı çok rahatlamıştı artık. O hiçbir şeye karışmayacak, Serhat Paşa ile ben uygulayacaktık planı. O sadece, renk vermeden normal davranacaktı dış dünyaya karşı.

***

BÖLÜM ONBİR 257—

Eylül 2003

İstanbul...

Boğaz kenarındaki Kalender Orduevi'nin kapısına, "Tadilat nedeniyle kapalı" levhası konmuş. Kapıdaki askere, adımı söylüyorum, otomatik kapı açılıyor.

Binanın girişinde, bir sürpriz bekliyor beni. Kurmay Yarbay İsmail! Harp Akademileri'nden öğrencim! Çakı gibi selama duruyor karşımda. "Gel, girelim içeriye de öpeyim yanaklarından," diyorum. Sarılıyorum, öpüyorum üniformasına aldırmadan.

Serhat Paşa'nın sesi geliyor salondan:

"Gel başkan, buradayız!"

Birlikte yürüyoruz eskiden restoran olan salona. Salonun ortasında Genelkurmay'daki Avrupa, Afrika'nın kuzeyi ve Asya'nın batısını gösteren maket haritanın aynısı kurulmuş. Serhat Paşa'nın yanında biri havacı, diğeri denizci, iki subay var.

Serhat Paşa sivil giyinmiş bugün. İki arkadaş doya doya sarılıyoruz birbirimize. "Yine sigara kokuyorsun. Bırak şu mereti," diyorum. "Sigara değil, tütün kolonyası o," diye gülüyor Serhat Paşa. Neşesi yerinde. Hemen başlıyor gelişmeleri anlatmaya:

"Kararname yayınlandı. Küçük bir değişiklik yaptım. Adı 'Teknoloji Araştırma Enstitüsü' oldu. İstanbul Üniversitesi'nin bilmem hangi kampusünde. Senin üçlü kararnamen de imzalandı. Resmen başkansın artık. Binada, istediğin her şey hazır! En değerli üç kurmayım da burada. Eğer istemezsen, alır götürürüm Ankara'ya!"

O anlatırken, "Aldım başıma belayı" diye düşünüyorum.

"İsmail Yarbay'ımı tanıyormuşsun zaten. Hava Binbaşı Kemal ve Deniz Yüzbaşı Deniz! "

Takdim edildikçe, hazırola geçip selam verdi subaylar.

***

Birlikte yemek yedik. Gelişmeleri anlattı Serhat Paşa. Amerika yine asker istiyordu Türkiye'den. Kendileri bulaşmak istemiyordu ama Amerika fazla sıkıştırınca, hükümet 'evet' demek zorunda kalmış.

Amerika'nın ne yapmak istediğini anlamakta zorluk çektiğini söylüyor Serhat Paşa. "Irak'ı işgal eder etmez, Irak'ın Kuzeyi'ndeki dinci teröristler Ensar El İslam'ın barındığı her yeri bombaladılar. 'PKK'yı da bombalayın' dedik. Yapacaklarmış gibi görünüyorlar, ama yapmıyorlar. Galiba ilerde, PKK kozunu da bize karşı kullanacaklar," diyor.

260 Irak'ın Kuzeyi'ndeki aşiret reislerinin de iyice kontrolden çıktıklarını söylüyor Serhat Paşa:

"İnşallah, bize hata yaptıracak noktaya varmazlar. Ne anlaşma yaptılar Amerika'yla, henüz öğrenemedik ama her isteklerini kabul ettiriyorlar. PKK da palazlanmaya başladı yeniden. Saddam'dan kalan silahların çoğu terör örgütünün eline geçti. Hükümete, 'PKK'ya karşı ekonomik, sosyal, kültürel, politik stratejileri belirleyin' diyoruz. Bunlar belirlensin ki, askeri planlarla sonuca varılabilsin. Her şeyi bizden bekliyorlar. Dış güçler de, Barzani de, Talabani de yardım ediyor onlara. İçerde de eylemlerin artmasını bekliyoruz."

Hükümetin Irak'ın Kuzeyi'ndeki politikasının ne olduğunu sorunca, Serhat Paşa üzülerek ve içtenlikle şöyle diyor:

"Hiçbir politika yok hâlâ! Yıllar boşa geçti politikasızlıktan! Bir ara kolordu yerleştirme sırasında, bir politika

belirlenir gibi oldu. O hükümet de gidince, ortada bir politika kalmadı. Günlük politikalarla idare ediliyor. Adamlar, yıllar önceden yapmışlar planlarını, biz günlük tepki veriyoruz. Hem de bazen, iki ay önce söylediğimizin bugün tam tersini söyleyerek. Karşı taraf farkında bir politikamız olmadığının. Politikan olmayınca da bizim elimiz kolumuz bağlanıyor. Askeri tedbirleri bile alamıyoruz doğru dürüst. Yığ askeri sınıra, boşu boşuna beklet. Ne kırmızı çizgimiz, ne de prestijimiz kalıyor ülke olarak!"

Serhat Paşa, çok konuşuyor bugün. Aslında başkalarının fikirlerini dinlemeyi sever o. Bana anlatıyor bütün düşündüklerini.

"Amerika çok zorlanacak Irak'ta. Yanlış yaptılar. Biz de uyardık, Araplar da uyardı, dinlemediler. Irak'ta Türkmenlerin dışındakiler hâlâ Ortaçağ düzeninde yaşıyorlar. Hepsi aşiretine bağlı, devlete değil. Irak'ı bir bütün olarak tutmaları gerektiğini, bir süreliğine de olsa Saddam'ın ordusunu, polisini çalıştırmalarını defalarca ilettik. Onlar hâlâ hayali haritaların peşindeler. Kürtlerin eline verdiler silahları, düzeni onlar sağlayacakmış. 'Şiileri aşağıda güçlendirirseniz, İran'ın etkisi artar' dedik, dinletemedik. Yarın silahlarını da bırakıp gidecekler. Bu silahlarla, aşiretler birbirini katledecekler. Yine iş komşu ülkelere düşecek, bizim de başımız ağrıyacak!"

Hak veriyordum arkadaşıma. Amerika nereden çekilirse, silahlarını orada bırakıyordu. En iyisi de Serhat, Amerika'nın kaçıp gideceğine inanıyordu.

Tabii biz başarabilirsek! Yoksa... Sam Amca, Ortadoğu'ya çöreklenmeyi planlamıştı.

Serhat Paşa huzur içinde ayrıldı orduevinden. Omuzlarındaki büyük bir yükü bana devretmişti.

***

Biri emekli dört subay, büyük maket haritanın başına geçtik.

"İsmail neler hazırladınız bakalım?"

"Sadece biz hazırlamadık! En az, 20 arkadaşımız yardım etti bize. Emrederseniz, onlar da can atıyorlar bu operasyonda yer almaya!"

"Önce, neye ihtiyacımız olacak, onu görelim. Neler var elimizde?"

"Amerikalıların yerinde olsak, nasıl vururuz Türkiye'yi? Hareket noktamız bu oldu. Amerika'nın bizi vuracağı güçlerin envanterini çıkarttık. Bu noktaların, harekât kabiliyetini biliyoruz artık. Arkadaşlar, en akla yatkın beş senaryo ürettiler. Bu beş senaryoda vazgeçilemez ortak unsurları analiz ettik. Ve Amerika'yı nasıl yeneceğimizi belirledik. Hareket noktamız, Sayın Kara Kuvvetleri Komutanımızın bize gösterdiği nokta oldu. Tasarı planlarımız hazır. Ancak, çok sayıda uzman elemana ihtiyacımız olacak ve operasyonun başarıyla tamamlanması uzun zaman alacak!"

"Zaman önemli değil... Sabırlı davranırız. Ama unuttuğunuz bir şey var. Siz olayı, sadece askeri açıdan alıyorsunuz. Olayın bir de psikolojik savaş bölümüne de hazırlanın. Örneğin, yerli işbirlikçilerinin yapacakları provokatif hareketler, iç karışıklıklar, medya yoluyla Türkiye'nin uğrayacağı saldırıları, kamuoyunun galeyana gelmesini, şoven milliyetçiliğin tımanışını önleyici tedbirler gibi..." dedim.

"Komutanım, bunları devletin sivil kurumlarının hazırlaması gerekmez mi? Yetki çatışmasına girmeyelim!"

"Ben size operatif olalım demiyorun. Siz nelere karşı, hangi

tedbirleri alacağımızı planlayın. Biz bunu Serhat Paşa'ya verelim. O da, gerekli yerlere iletip, hazırlık yapılmasını, tedbir alınmasını sağlasın. Bizim operasyonumuz, belki yıllar sonra sonuç verecek. Bu arada Türkiye, çeşitli iç-dış tehditlerle karşı karşıya kalacak. Bir yol kazası olursa, bizim operasyon da boşa gider. O güne kadar Türkiye dimdik ayakta kalmalı."

"Komutanım! Bu saydıklarınız bizim bilgi alanımızın dışında!"

"Öyleyse, bilenlerden bir grup oluşturun. Hangi kurumdan isterseniz alın. İsterseniz, dışarıda da çok iyi, ileri görüşlü stratejistler var. Onlardan yararlanın. Unutmayın, bizim tek ölçümüz var. Bize katılacak olanların ortak paydası, vatanını seven, onun iyiliğini isteyen insanlar olmalı. Aman, aramıza bozuk yumurta karışmamasına dikkat edin!"

Subaylar, hazırladıkları planları tek tek anlattılar. Çok zekice tasarlanmıştı pek çok şey. Bazı noktalara itiraz ettim. Ağabey-kardeş gibi tartıştık genç subaylarla. Güzel bir ortam yaratmışlardı ilk günden. Ertesi gün buluşmak üzere dağılırlarken, gece olmuştu çoktan. Vaktin nasıl geçtiğini hiç birimiz fark etmemiştik. "Yarından itibaren sivil kıyafetlerle gelebilirsiniz," dedim. Bunun bir emir olduğunu anlamışlardı kurmay subaylar.

***

Irak... Kerkük...

Nuri...

Çok düşündüm ne yapacağımı. Yüzümdeki yaralar, şişlik geçmişti, ama yüreğim kanıyor hâlâ! Uğradığım haksızlığın çaresizliği, benliğimi kemiriyordu. İntihar eylemcisi olmayı bile planladım bir ara. En çok istediğim de Çuvalcı albayı yok etmek!

Karanlık düşüncelerdeyken, aklıma hep eşim, çocuklarım geliyordu. Onları düşününce, dönüyordum gerçek dünyaya. Kürt peşmergeler, kapımıza dayanırsa ne yapacaktım? Kendime güvenim de kalmamıştı yaşadıklarımdan sonra. Nasıl koruyacaktım ailemi?

Karanlık düşünceler içinde bocalarken, Miran'ın mektubu aydınlattı dünyamı. Diyarbakır'dan, Antalya'ya geçmişti Miran'lar. Şöyle diyordu mektubunun bir bölümünde:

"Beni dinlemedin arkadaşım. Keşke buraya gelseydin. Her gün televizyonda gördüğüm Irak görüntüleri ağlatıyor beni. Uyardım seni, ama dinlemedin. İnşallah iyisinizdir. Ben Antalya Hali'nde bir kabzımalın yanında çalışıyorum. Çocuklarımı aç bırakmıyorum. En önemlisi, güvendeler. Buralar çok güzel. Kalkıp gelin siz de biran evvel..."

"Kalkıp gidelim biz de..." dedim mektubu okuyunca. Üstelik Kürtler, 19 bin dolar para ve başka bir yerden arazi veriyordu Kerkük'ten gidenlere. Öyle ilan etmişlerdi. Bu parayı alıp gitmeye razı olmayanların sonu meçhul! "Bu parayı sermaye yaparım. Belki bir iş kurarım Türkiye'de" diye planlar bile yapmaya başladım. Filiz, hararetle destekliyordu bu fikrimi.

Ne var ki, sonunda kararımı değiştirdim. Gönlüm el vermedi Irak'ı terk etmeye. Buralar bizimdi, bizim kalmalıydı. Ben de almalıydım yaşadıklarımın intikamını! Sahip çıkmalıydık buralara, bütün Türkmenler el birliğiyle. Yedirmemeliydik bu toprakları Kürtlere, Amerikalılara, İngilizlere, İsraillilere... Biz, başkaları, pes eder kaçarsa, nasıl korurlardı burada kalanlar haklarını? Varlıklı Kerkük'lüler kaçtığı için düşmedik mi bu hallere? Kerkük'ün meydanın etrafındaki bütün binalar, buranın en zenginleri petrolcü Neftçi Ailesi'nin değil miydi? Şimdi var mı

bir tane Neftçi burada? Diğer zenginler de sadece kendilerini düşündüler. Bizi kaderimizle baş başa bırakıp kaçtılar! Benim maddi gücüm yok, ama manevi gücümü katacağım diğer Türkmenlerin gücüne. Korkmuyorum onların silahlarından, vahşetlerinden! Terk etmeyeceğim vatanımı ölünceye kadar!

Tehlikeli buluyordu bu fikri Filiz! "Bir Saddam gitti, bin Saddam geldi... Hangisiyle baş edebilirsiniz?" diyordu beni caydırmak için

***

Filiz...

Kocam evde yokken, geldi yine Kürtler. Nuri'yi sordular. Bir erkek gibi dikildim karşılarına. Keder'den öğrendiğim Kürtçeyle, söyledim söyleyeceklerimi Kurmançolara:

"İçinizde Türkçe bilen var mı?"

"Yok," dedi Kürtler.

"O zaman defolun gidin buradan. Kerküklü olan her Kürt, benden daha güzel Türkçe konuşur. Siz buralı değilsiniz. Bir daha kapıma dayanırsanız, bütün Kerkük'ü ayaklandırırım size karşı!"

Şaşırdı Kürtler. Bir kadın karşı geliyordu onlara. Kürt olsam, basarlardı dayağı, "Sen erkeklere karşı nasıl konuşuyorsun?" diye. Anlayamadıkları bir baskı oluşturmuştu, konuşmam üzerlerinde. Hiçbir şey söylemeden gittiler. Tehdit bile edemediler beni.

***

Filiz...

Kürtlerin yine kapımıza dayandığını söylememeliyim kocama. Onu üzmek istemiyorum. Zaten, davranışları dengeli değil! Kendisini bir gün kahraman görüyor, ertesi gün aciz bir korkak! Bu işi kendim çözmeliyim. Ali'yi de

uzak tutmalıyım bu işten! Bir tabanca bulmalıyım! Bir daha gelirlerse, basmalıyım tetiğe, "Alın size ev!" diye sermeliyim leşlerini! Kerkük'te bütün Türkmen ve Araplardan silahları topladılar. Silah sadece Kürtlerde var. Nereden tabanca bulabilirim? Kerkük'te tanıdığım hiç Kürt yok ki!

Bana sadece Kâzım Ağabeyim bulabilir silahı. O, Kürtleri de tanıyordur!

Kâzım Ağabey de yardım etmiyor, "Sen 'evimi savunacağım' diye öldürteceksin kendini. Bırakın evinizi onlara. Lanet olsun. Gelirsiniz bizim yanımıza!" diyor. Nuri bırakır mı evi Kürtlere? Dinlemez ki beni de, Kâzım Ağabeyi de. Kimse anlamıyor beni! Ne yapacağım ben? Kocam bir çılgınlık yapacak, ailem dağılacak!

***

Ekim 2003

Kerkük...

Filiz...

Kocamın ruh sağlığı iyice bozuldu... Bazı günler, zor zapt edilir hale geliyor! Bazen de günlerce içine kapanıp ağlıyor! Bomba ve silah seslerini duyduğunda, sokağa fırlamak istiyor.

Kâzım Ağabey, neredeyse her gün kontrole geliyor. Çeşitli antidepresan ilaçlar veriyor. "Bunun uzun süreli tedaviye ihtiyacı var. Ama burada olmaz. Türkiye'ye bir akıl ve ruh sağlığı hastanesine götürün," diyor. Ben, Türkiye'ye gitmeye can atıyorum yıllardan beri. Ama Nuri kabul etmiyor.

Ayaklarına kapanıp yalvarıyorum kocamın. "Gel, canımızı kurtaralım," diyorum. Nuri, "Ölmeden gitmem, Irak'tan ayrılmam... İntikamımı alacağım!" diye diretiyor. Nasıl alacak intikamını? Kendisini yönetecek hali bile yok!

Günler boyu ağlıyoruz. O da, ben de.

Kasım 2003

Irak... Kerkük...

Kocam iyice ağırlaştığı artık! Türkmen Cephesi'ne de gidemiyor. Herkes merak etmiş, niçin gitmiyor diye. Birkaç kişi, Sarıkehya'daki evimize geldi. Nuri'yi görünce, çok üzüldüler. Bazıları gözyaşlarına boğuldu. Yerinde duramayan kanlı canlı Nuri öğretmen gitmiş, yerine erimiş, garip davranışlar yapan bir zavallı gelmişti.

"Kızım al kocanı, oğlunu götür buradan. Bu adam ölür burada..." dedi yaşlı biri.

"Gitmiyor! Ayaklarına kaç kere kapandım. 'Ata toprağını bırakmam' diye gitmiyor. Bir de siz ikna etmeye çalışın," diye yalvardım hıçkırıklar arasında.

Nuri, "Gitmem, intikam alacağım!" diyor, başka bir şey demiyor.

Ziyaretçileri, "Etme Nuri! Git iyileş, dön... İntikamını birlikte alırız," diyor ama dinletemiyor.

"Gitmem, intikam alacağım!"

O sırada bir patlama oluyor. Nuri sesin geldiği yere gitmek istiyor. Zor zapt ediyorlar o çelimsiz Nuri'yi!

Doktor Kâzım Ağabeyim geliyor o sırada. İnsanlar çaresiz. Ben çaresizim.

Biri öneride bulunuyor:

"Doktor! Bir iğne yap ona, uyut. Uyurken, atalım Türkiye'ye!"

"Yararı olmaz. Kendi rızası olamadan götürülürse, hiçbir yararı olmaz. Kandırıldığı için bize de güveni kalmaz. En iyisi bunu, buralarda olay olmayan, Amerikalıların bulunmadığı sakin bir yere götürmek. İstediğinde, getirilip evi gösterilir. İlaçlarını da düzenli kullanırsa, belki iyileşebilir!"

En rahat yerler Kürt köyleri, ama oralarda da Amerikalılar cirit atıyor. Birinin aklına Telafer geliyor. Orada yaşayanların tamamı Türk. Çiftçilikle uğraşıyorlar. Hiçbir olay da olmuyor. Kerkük'e de iki saat uzaklıkta. Fikir, kabul görüyor. Ben her şeye razıyım! Yeter ki kocam iyileşsin!

Ben Ali'yi unutmuşum. O ne olacak? Onu düşünmeden plan yapıyorum. Sadece Nuri'nin derdine düşmüşüm. Kâzım Ağabey, "Ali istiyorsa, biz göndeririz onu Türkiye'ye okumaya," diyor. O zaman hatırlıyorum oğlumun geleceğini de düşünmem gerektiğini!

Bütün mesele, Nuri'yi ikna etmek! Kâzım Ağabey, "Nuri, senin intikamını almak için ben bir plan yapıyorum. Ancak, ben planı yaparken, senin burada olmaman lazım! Bir yerde saklayacağız seni. Her şey hazır olunca, getireceğiz buraya. İntikamını alacağız." diyor Nuri'ye. Nuri "intikam" kelimesini duyunca heyecanlanıyor:

"Ne yapacağız?" diye soruyor.

"Amerikalıları öldüreceğiz."

"Kaç tane?"

"Sen kaç tane istersen!"

"Bir tane."

"Tamam."

"Beni döven sorgucuyu öldüreceğiz!"

"Tamam!"

***

İstanbul... Kalender Orduevi...

Reşat Paşa...

Kadromuz her geçen gün genişliyor. 15 gün içinde 16 kişi olduk. En zeki, en becerikli uzmanlar bir araya geliyor. Aralarında kendimi 'geri kalmış' hissediyorum. Çok kere anlattıklarını anlayamıyorum. Tekrar tekrar anlattırıyorum.

Hele ekipte dört elektronikçi var ki, onlar konuştuğu zaman, hiç bir şey anlamıyorum. Bir de Fransa'da biri varmış. Adam geçmişte, Aselsan'a yazılımcı olmak istemiş. Türk Silahlı Kuvvetleri de onu subay yapmış. Adamı Aselsan'a vereceklerine, Kara Harp Okulu'na İngilizce öğretmeni olarak atamışlar. Üsteğmenliğe kadar beklemiş. Sonra, "Ben orduya öğretmen olmak için gelmedim. Ya Aselsan'a gider yazılımcılığımı sürdürürüm, ya da istifa ederim," demiş. Komutanı da "Sen orduya emir veremezsin! Nerede görev verilirse, orada çalışırsın!" diye çıkışmış. O da istifa edip, yurt dışına gitmiş. Enteresan bir adam! Dışarıda harikalar yaratıyormuş. Bakalım gelmeye ikna edebilecekler mi? Tanıyanlar, "Vatanı için her şeyi yapar," diyorlar. Diğerleri onu dört gözle bekliyor. O da gelirse, hiç anlamam bunların dillerinden artık!

Bu arada, Serhat Paşa bir müjde verdi. Bizim işle ilgisi yok ama... Irak'ın Kürt bölgesinden geçmeyen, Nusaybin'in beş kilometre doğusundan Suriye'ye girip doğrudan Türklerin bölgesine gidecek yol için proje hazırlamışlar. Demek ki, Genelkurmay da ciddi hazırlıklar içinde! Bakalım hükümet, Suriye'yi ikna edebilecek mi bu yol için? Gerçi, Öcalan krizinden sonra Adana Protokolü ile bize yakınlaştılar. Gücümüzü de gördükten sonra bize

daha çok bağlanıyorlar. Keşke, bütün çevremiz dost olsa da bu sıkıntıları yaşamasak.

***

Aralık 2003

İstanbul... Kalender Orduevi...

Bizim çocuklar ilk brifinglerini verdi. Gözlerim yaşardı. Hepsi canavar gibi bunların. Böyle gençlerimiz var, değerlendiremiyoruz! Yazık oluyor bu ülkeye! İyi bir planlama ile 10-15 yılda Türkiye, zirveye oynar ama biz hâlâ küçük işlerle uğraşıyoruz!

Gençlerin anlattıklarına göre, Amerika'nın çekeceği var bizden! Hak ettiklerini bulacaklar!

***

Fransa'dan beklediğimiz elektronik mühendisi de geldi. Daha önce de düşündüğüm gibi enteresan biri 40 yaşlarında. Adı Zeki. Diğer elektronikçiler ona çok saygılı! "Operasyonun en zor bölümünü o halledecek" diyorlar. Onu, liderleri olarak görmek istiyorlarmış. Ben karışmıyorum, onların işlerine. Kimi isterlerse lider seçerler. Ne yapacaklarını kavrayamıyorum, ama Amerika'yı pes ettirsinler de, nasıl yaparlarsa yapsınlar. Anlamadığım pek çok şeyi, boşuna öğretmeye çalışıyorlar bana! Benim bu yaştan sonra bilgin olmaya niyetim yok!

Zeki, işini, gücünü, ailesini Fransa'da bırakıp gelmiş. "Vatanım için canım feda," diyor. Hiçbir maddi beklentisi de yok. Kalkıp alnından öptüm. Diğerleri gibi çok hareketli değil, ağır bir yapısı var. Bana da "Komutanım" diye hitap etmiyor.

***

Serhat Paşa ziyaretimize geldi, "Ne yapıyorsunuz?" diyor. Ben de kendimi tarif ediyorum:

"Bacaklarımı uzattım kitap, gazete, dergi okuyorum!" diyorum. "Seni sormuyorum, diğer işler ne durumda?" diyor. "İyi..." diyorum. Merak ediyor, neler yaptığımızı ama bildiklerimin hepsini söylemeyeceğim. Sadece, "Merak etme her şey yolunda. Bana ön brifing verdiler. Duyduklarım, gözlerimi yaşarttı. Bu gençlerde çok iş var..." diyorum. Daha da meraklanıyor.

Başlıyorum isteklerimizi sıralamaya:

"Bize, en az bir tane Awacs lazım. Ne zaman gelir?"

"Yılan hikâyesine döndü o iş! Biliyorsun biz daha 2000 yılında almak istedik. O zaman dördü 1 milyar 100 milyon dolardı. İstersek iki tane daha opsiyonumuz var. İçerde 'Bu çok para' diyenler, dışarıda bizi engellemek isteyenler. Uzadı gitti. Amerika Kongresi'nin Rum asıllı üyesi Paul Sarbanes'i zor ikna ettik. Geçen ağustosta nihayet Amerika Kongresi'nden karar çıktı. Uçağı yapacak Boeing hazır, radarlarını takacak Northrop Grumman firması da hazır. Ama bir türlü 'Başlayın' emri verilmiyor. Yani ilk Awacs'ı ne zaman alacağımızı biz de bilmiyoruz."

"Aman, gözünü seveyim. Hızlandır şu işi. Olmazsa ödünç al."

"Ne yapacaksınız siz bununla?"

"Tam bilmiyorum ama bizim gençlerin incelemesi lazım galiba? Çağıralım birini de anlatsın!"

Haber gönderiyoruz... Havacı Binbaşı Kemal geliyor odaya. Sivil olmasına rağmen, topuk selamı veriyor. Doğrudan Serhat Paşa soruyor:

"Awacs'la ne yapacaksınız?"

"Elektronik sistemini inceleyeceğiz komutanım!"

Bana dönüyor.

"Ödünç alırsak olmaz. Adamlar Çekiç Güç'le gelip, 12 yıl kaldılar Konya'da. Değil inceletmek, uçağın içine bile zor aldılar bizim subayları. Üstelik her bölümüne de sokmuyorlardı. Uçak mutlaka bizim olmalı ki, inceleyebilelim."

Ben de giriyorum araya:

"O zaman en azından bir tanesini acele yaptır."

Düşünüyor Serhat Paşa. "Sadece radar sistemini getirsek olur mu?"

"Olur komutanım," diyor Kemal Binbaşı.

"Bir bahane uydurup, getirtmeye çalışacağım," diye söz veriyor Serhat Paşa.

Binbaşı Kemal, selam verip ayrılıyor odadan. Serhat Paşa, memnun.

"Hızlı başlamışsınız işe."

"Senin acelen yok mu?"

"Ne kadar çabuk hazır olursak, o kadar iyi."

"O zaman, bir de büyük paraya ihtiyacımız olacak."

"Ne kadar?"

"15-20 milyon dolar kadar?"

"Ne yapacaksınız bu parayı?"

"Merak etme sokağa atmayacağız. Hem bizim işimize yarayacak, hem de Türkiye yıllarca kullanacak!"

"Ne için?"

"Para işlerine ben bakmıyorum, dedim görüştüklerimize!

TUSAŞ ile TÜBİTAK'tan birlikte bir heyet, seni ziyaret edip anlatacaklar!"

"Meraklandırıyorsun beni. Uzay sanayi ve TÜBİTAK!"

"Brifing için ben de günlerce bekledim. Sonuç, beklemeye değiyor!"

"Başka bir şey var mı?"

"Var, ama o biraz zor! Sana şimdilik söylemek istemiyordum. Ama, bazı şeylerden haberinin olması daha iyi. Bizim ne yaptığımızı bilirsen, sen de orada planlarını uyumlu hazırlarsın. Mecburen Çin Halk Cumhuriyeti ile işbirliği yapacağız! Çünkü onlardan başka yardım alabileceğimiz yer yok. Rusya var, ama hemen Amerika'ya haber verirler. Kısa süre içinde Çin'le temasa geçiyoruz. Ama devlet olarak değil. Türkiye Cumhuriyeti'nin olayla hiç ilgisi olmayacak!"

"İyice meraklandırdın beni. Aman ülkenin başını derde sokmayalım!"

"Merak etme! Hepsini yazdım," diyerek cebimden çıkarttığım zarfı uzatıyorum.

Hemen zarfı açıyor; tam 30 sayfalık bir rapor!

"Sonra, sakin kafayla oku ve imha et. Orada sana bazı sorular yönelttim. Acelesi yok ama onların cevabını bekleyeceğim senden."

Serhat Paşa, gitmeden önce bizim ekiple yemek yedi. Ekibin tamamı sivil kıyafetli ama hiç yadırgamıyor. Fark ediyor hepsinin kısa sürede aile gibi olduğunu. Vatan sevgisi, en büyük birleştirici.

Ekip dağılıyor... Ben Serhat'a soruyorum:

"Suriye'den geçecek yol işi ne oldu?"

"Dışişleri Suriye ile temasta. Hâlâ bize bir yanıt gelmedi."

"Kürtleri devre dışı bırakacak bir yol iyi fikir..."

Serhat sigarasını yakıyor, keyifle tellendiriyor. "Bu gençlerin en az yarısı asker, değil mi?" diyor.

"Nereden anladın?"

"Sivil de giyindirsen, yürüyüşlerinden belli oluyor!"

Hiç fırsatı kaçırmıyorum. "O zaman sen de bu kadar sıkma! Sivil gibi de yürümeye alışsınlar!" diyorum.

"Ben mi sıkıyorum?" diyor, hayret etmiş gibi.

"Sen veya başkası... Görevde asker disiplini, lojmanda asker disiplini, askeri gazinoda asker disiplini, yazın kampa giderler, asker disiplini!.. Bırakın biraz halkın arasına karışsınlar! Bırakın artık, 1980 zihniyetini!"

"Yine başladın askeri tesisleri eleştirmeye! Tamam, sen sevmiyorsun ama... Biz kimseyi bağlamıyoruz ki! Verdiğimiz para, demek ki sadece oralara yetiyor."

Gülmeye başlıyorum, şaka yaptığımı anlıyor. Ciddileşmişken, ciddi konulara giriyor yeniden. En büyük sıkıntısı, hâlâ milli politikalarımızın olmaması.

"Herkes, Amerika ile ilişkilerimizin eskisi gibi olmadığının farkında. Çok kişi de nihai hedefin bizi bölmek olduğunu biliyor. Buna rağmen her adım atılırken, 'Aman Amerika'yı küstürmeyelim' denilerek, atılıyor. Milli politikalarını belirle, yürü kendi hedeflerine! Yok Amerika ne dermiş, yok AB ne dermiş! Bana ne onların dediklerinden! Ben millet olarak kendi menfaatime bakarım. Kendi politikamız olmadığı için de, bir gün öyle deniyor, bir başka gün böyle! Tutarlı olamadığımız için de saygın olamıyoruz!

Al işte PKK olayı... Irak'ın Kuzeyi'nde, Aşiretler, PKK'ya tam destek veriyorlar. A-4'leri, C-4'leri, mayınları kimlerden aldıklarını biliyoruz. Teröristler, eskiden yaya gezerdi,

şimdi hududun diğer tarafında, arabalarla geziyorlar. Peşmerge, Saddam'dan boşalan yeri doldursun, sınırın diğer tarafında otorite olsun diye, yaptırdığımız karakollar, PKK'nın barınma alanları olmuş. Irak hududu, PKK'ya teslim edilmiş. Yarın bunları, karşımıza legal siyasiler olarak çıkartırlarsa, şaşırma. Satılık kalemlere bak, şimdiden insanları alıştırmaya başladılar bile. Oynanan oyun şudur; bu konuyu insan hakları ve azınlıklara indirelim, çok uluslu hale getirip, siyasi platforma taşıyalım! Türk milleti uyanık olmalı. Dağdan indirme planıymış, sosyal yaşama kazandırma projesiymiş... Barışçıl çözümmüş... Tamam, olayın, askeri tedbirlerle çözülemeyeceğini biz de söylüyoruz. Başka tedbirler de almak gerek. Gelinen noktaya bak; 30-35 bin vatandaşını katletmiş adamları, legalleştirmemiz dayatılmaya çalışılıyor. Bence bunlar, bir planın safhaları... Karnımızın yumuşak noktalarını kaşımaya başladılar. İçerden karıştırmak için planın bir ayağı bu. Sonrası da gelecek.

Üstelik her yönden geliyorlar. Bir yazar çıkıyor, 'Türkler bilmem ne kadar Ermeniyi, yok şu kadar Kürdü öldürdü' diyor. Diyorlar ki, 'Bu onun kendi fikridir, söyler! Sen de çıkar karşı fikrini söylersin'. Olay öyle değil! Türk basınına bakıyorum. Hâlâ, tuzağın farkında değiller. Nedir tuzak? İlk kez, Ermeni ve Kürt, yanyana getiriliyor. Niçin? Talimat öyle geldi de ondan! Onu söyleyenin fikri değil bu! Çünkü bir kişi çıkıp, 'Aydınım" deme hakkını kendisinde görebiliyorsa, tarihi gerçekleri de öğrenmek zorunda. Ya bunu söyleyen aydın değil, ya da birileri tarafından kullanılıyor! Kürt ile Ermeni birarada kullanılarak ne yapılmak isteniyor? Yarın Kürdü ayaklandıracaklar. Güvenlik kuvvetleri, üzerlerine gidecek. O zaman bu ayaklanmayı hazırlayanlar, ortaya çıkıp, "Bu Türkler, zaten soykırımcı! Ermenileri öldürmüşlerdi, şimdi de

Kürtlere soykırım uyguluyorlar' diyecekler. İşte oyun bu! Ama millet olarak göremiyoruz."

Sessizce dinliyorum. Serhat'ın bunları başkasına anlatamayacağını biliyorum. Onun da içini boşaltması lazım!

"Ülke, hiçbir zaman aynı anda bu kadar tehdit, tehlike altında olmamıştı. Son 20 yıldır üst üste hatalar yapıyoruz. İnsan hata yapabilir. Ama hatanı anlarsın, telafi etmeye çalışırsın. Bizde hata üzerine hata inşa ediliyor. Kerkük'te demografik yapı tümüyle değiştirildi. Aynen, Bağdat'ta olduğu gibi bir etnik ve mezhepsel çatışmanın ortaya çıkması kesin. Paramparça olmuş Irak, başımıza bela olacak! Nazik dille her platformda uyarıyoruz, ama anlayan yok. Varsa yoksa oy kavgası, koltuk kavgası..."

Sinirlendi yine, bir sigara daha yakıyor...

"Bir kahve daha ısmarlasana Reşat," diyor ve "ya, kusura bakma senin de kafanı şişiriyorum," diye ekliyor. Bilmiyor ki, ben de aynı duyguları taşıyorum. Okuduklarım, isyan ettirecek noktaya getiriyor beni.

"Bizimkilere, gelecekte neler olabileceği, ne gibi tedbirler alınabileceği konusunda da proje hazırlattırıyorum. Bir rapor halinde veririm sana. Belki onlara karşı tedbirli olur devlet," diyorum. Seviniyor bu çalışmamıza.

***

Binbaşı Kemal, inanılmaz bir şeyden söz etti bugün.

Amerika, Irak'ı bombalarken, iki Türk kardeş, üç tane Tomahawk füzelerini düşürmüş! İstanbul'un her tarafında bu iki genci arıyorlar şimdi. Daha önce oturdukları adres değişmiş. Bulacaklar mutlaka.

Bizim projede çok işimize yarayacaklar. Tecrübelerinden yararlanıp, zaman kazanacakmışız.

***

BÖLÜM ONİKİ 277—

Irak... Telafer...

Filiz...

Irak Türkmen Cephesi, bizi Telafer'de, Saray Mahallesi'ne yerleştirdi. İki katlı küçük ve bakımsız taş bir ev! Olsun. Huzuru bulalım. Kocam iyileşsin. Başka bir şey istemiyorum ben.

Ali, bu karışıklıkta, bu yıl Türkiye'ye okula gönderilemedi. Türkmen Cephesi, ihtiyaçlarımızda ve ilaçlarda yardımcı olacak. Cephenin Telafer başkanı Taha Bey de iyi bir insan. "Merak etmeyin, burada hepiniz iyi olacaksınız" diyor. Başka aileler de göç etmişler Kerkük'ten.

Ali de hemen arkadaşlar edindi. Cephenin gençlik örgütünde sevgiyle karşılamışlar onu. Bir de Dayanışma ve Kalkınma Derneği'ne üye olmuş. Yoksullara yardım işinde çalışıyor.

Geleli 15 gün oldu, ama Nuri'de bir değişiklik yok. En fazla, kapının önünde bir sandalyeye oturup, gelip geçenlere bakıyor.

***

Ocak 2004

İstanbul... Kalender Orduevi...

Füze avcısı kardeşlerden Yusuf, sonunda bulunmuş. Hem de bilinen adresinin iki sokak ilerisinde. Levent'te oturdukları sitenin hemen yanındaki bir başka siteye taşınmışlar, ama kimse bilmiyor! Toplumda komşuluk bağları da koptu mu ne? Eskiden başka kente taşınan komşuların bile nerede oturdukları bilinirdi.

Karşıma çelimsiz, eli ayağı kıpır kıpır, saçlarını jöle ile dikleştirmiş, paçalarından ipler sarkan, ayakkabısı boyasız bir zamane delikanlısını getirdiler. Alçak sesle konuşuyor, ama kibar. Yüzü ve konuşma şekli, çok sevimli. Kanım kaynıyor kerataya.

Binbaşı Kemal, hazırolda. Yanındakinin eli dursa, ayağı oynuyor. Tam bir tezat. Binbaşıya gidebileceğini söylüyorum. Onunla sonra değerlendiririz konuyu.

Oturtuyorum delikanlıyı karşıma. İçecek bir şey istemiyor.

Yusuf ne için getirdiğimizi bilmiyor. Sadece, 'bir iş var' demişler. Ağabeyi Amerika'ya gitmiş çalışmaya. Silikon Vadisi'nde bir Türk şirketinin araştırma-geliştirmesinde çalışıyormuş. Yusuf da gidecekmiş Amerika'ya. Bu yıl okulu bitecekmiş.

"Askerliğini yapmadan mı gideceksin?"

280 "Askerde ne yapacağım ki, yat-kalk! Kaçabildiğim kadar kaçacağım."

Eyvah, bundan bize hayır yok galiba!

"Vatan görevi ama! Herkes askerliğini yapmalı!"

"Efendim... Ben öyle düşünmüyorum. Bazıları, 'Yurt dışında çalışıyorum' diyorlar, para verip kaçıyorlar. Sonra, siz hiç Güneydoğu'da şehit olmuş, general çocuğu, bakan çocuğu, milletvekili çocuğu duydunuz mu?"

"Niçin öyle diyorsun evladım. Benim oğlum da Güneydoğu'da yaptı askerliğini. Operasyonlara da katıldı."

Ne yapıyorum ben?.. Bu delikanlı, benim kim olduğumu bilmiyor ki? Ama orduevine geldiğine göre, bazı şeyleri anlamış olmalı.

"Sizin oğlunuz yapar, başkalarının çocukları yapar, ama onların çocukları yapmaz!"

Kesin inanıyor buna. Demek, toplumda böyle bir kanaat var! Bu çok tehlikeli! Mutlaka düzeltilmesi gerekli. Bu böyle sürerse, vatandaşın peygamber ocağına inancı kalmaz. Acaba, orduyu yıpratmak isteyenler mi yayıyor bu söylentiyi?

"Evladım, ben de eskiden subaydım. Hiç de senin zannettiğin gibi değil. Kurada neresi çıkarsa, oraya gidersin!"

"Efendim, biliyorum ne torpiller döndüğünü. Evinin yanında bile askerlik yapanlar oluyor. Başbakan hanımın oğlunu gazeteler yazmadı mı?"

"Evladım, herkes senin gibi düşünürse, bu vatanı kim koruyacak?"

"Haklısınız, ama eşitlik olmalı!"

Konuyu değiştirmekten başka çare yok.

"Sen ne iş yapıyorsun?" diye soruyorum anlamsız şekilde. Ufak tefek delikanlı kafamı bulandırdı galiba.

"Elektroniğin her şeyini yaparım. Siz ne yapmamı istiyorsunuz? Bana işin ne olduğunu söylemediler."

"Ben, sizin geçen yıl Amerikalıların füzelerini düşürdüğünüzü duydum."

Suratı kararıyor birden, korkuyor galiba.

"Biz mi düşürdük, kendileri mi düştüler bilmiyoruz!"

"Evladım çekinmene gerek yok. Rahatla. Seni suçlamıyorum. Sadece işin doğru olup olmadığını sordum. Sana bir zarar vermeye de niyetimiz yok. Önce sana şunu sorayım; vatanını, yani Türkiye'yi seviyor musun?"

"Kim vatanını sevmez? Ağabeyim de vatanını seviyordu. Babam, Amerika'ya gidiyor diye çok kızdı. Ama ağabeyim çaresizlikten gitti. Ben de çaresizlikten gideceğim..."

"Nedir çaresizliğiniz? İş mi bulamıyorsunuz burada?"

"İmkânlar yok Türkiye'de!"

"Ne gibi imkânlar?"

"Efendim, siz şimdi bana 'yap şunu' diye iş vereceksiniz... Ben sizin istediğinizin daha iyisini yapmak istiyorum. Labaratuar istiyorum yok. Malzeme istiyorum, 'yok' diyorsunuz. Ben de yaptığım işten mutlu olmuyorum. Sonra, boğaz tokluğuna çalıştırmak istiyorlar insanı. Ağabeyim, bir telefon şirketine girdi. Parası yetmiyordu, babamdan borç alıyordu."

Ne cevap verebilirim ki... Bilmediğim konular...

"Evladım, diyelim ki ben sana ne istersen veriyorum. Yap şunu desem, yapabilir misin?"

"Yapılabilecek bir şeyse yaparım."

"Örneğin, Amerika füzelerini düşürebilir misin?"

Duraklıyor. Yine kararıyor yüzü.

"Efendim, siz CIA'den misiniz?"

"Hayır evladım. Ben Türk Silahlı Kuvvetleri'nden emekli bir generalim. Şimdi bu soruyu Türk milleti adına soruyorum."

Delikanlı kısa bir süre duruyor. Sonra, Şanlıurfa'daki maceralarını anlatıyor. "O zaman, pek çok Iraklının canını kurtardığımıza çok sevinmiştik," diyor.

Bu delikanlıdan eminim artık. Iraklıların canının kurtulmasına sevinen, kendi milleti için her şeyi yapar. Yine de soruyorum:

"Çalışmaya gideceğine göre Amerika'yı çok mu seviyorsun?"

Birden o kibar konuşma şeklini bırakıyor.

"Ben Amerika'ya gıcığım!"

"Niçin?"

"Dünyanın her yerini ele geçirmek istiyor. Petrol için insanları öldürüyorlar. Başka milletlerin hakkını elinden alıp, kendi ülkelerinde rahat yaşıyorlar!"

"Yani, onların füzelerini bozacaksın!"

"Çok zor ama programını yazabilirim. Keşke o zaman bir füzelerini kaçırabilseydik, kaynak kodlarını şimdiye kadar çözmüş olurduk."

Böyle zeki gençlerimiz var ve biz bunları, hep Amerikaya, Avrupa'ya kaptırıyoruz.

"Yalnız, her şey gizli olacak. Kimsenin haberi olmayacak. Biz sana ne istediğimizi anlatacağız. Sen de uygulayacaksın. Önüne her türlü imkân açılacak. Ne kadar maaş istersin?"

Yine kibarlaşıyor delikanlı.

"Efendim, benden tam olarak ne istediğinizi bilmiyorum ama vatan için diyorsunuz. Hiç para istemem!"

"Evladım, bu iş uzun sürecek. Sen bir rakam söyle. Zaten seni Teknolojik Araştırmalar Enstitüsü kadrosuna alacağız. Bir maaş vermemiz gerekli."

"Efendim siz ne uygun görürseniz."

***

Yusuf çıkınca, Serhat Paşa'yı arıyorum.

"Hani, sana Fransa'dan getirdiğimiz eski bir subaydan söz etmiştim ya. Onu, bir de yanında bir delikanlıyı sana göndermek istiyorum. Mikes'le de konuş. Yerlerini ayarlasınlar. Ne zaman göndereyim?"

"İki gün sonra buradayım."

"Tamam. Delikanlıya bir yıl önce ağabeyiyle ne yaptıklarını sor. İnanamayacaksın!"

"Anlat! Meraklandırma!"

"Telefonda anlatılacak gibi değil. Çok uzun..."

"İnsanı merakta bırakmaya bayılıyorsun."

"Sabret, iki gün sonra kendisinden öğrenirsin. Ama çocuğun gözünü korkutma. Rahat anlatsın. Çok keyiflenecek-sin..."

"Hadi, bekleyelim bakalım. Başka bir şey var mı?

"Şimdilik yok."

"Hadi eyvallah..."

Yusuf'a fotoğrafları da Serhat Paşa'ya götürmesini söyleyeceğim.

***

Bir hafta sonra, yeniden Serhat Paşa'yı arıyorum.

Ben bir şey söyleyemeden o soruyor:

"Nasıl gidiyor işler?"

"Nasıl buldun bizimkileri?

"Nereden buluyorsun bu cevherleri? İkisi de harika. Keşke o subayı zamanında keşfetseymişiz. O Mikes'de değil, Aselsan'da çalışmak istiyormuş. Takmış kafasını oraya. Söyledim, özel bir bölüm verecekler ona. Delikanlı ise bir harika. İnanılır gibi değil. Bizim aklımıza gelmeyeni, millet düşünüyor. Süper bir olay... Başka ne var yeni?"

"Her şey iyi... Netleşiyor yavaş yavaş... Senden bir ricam var!"

"Buyur!"

"Şu teröristlerden ele geçen C-4 ve A-4'ler var ya, onların hepsini Makine Kimya'da toplattır. Adli emanette, polis-te, jandarmada ne kadar varsa!"

Neşesi yerinde.

"Ne o, işi bırakıp teröre mi başlayacaksın?"

"Evet! Gelip senin orayı havaya uçuracağım! Sonra bana haber ver kaç kilo olduğunu."

"Tamam!" derken, not aldığını hissediyorum.

***

Amerika... Washington...

Amerika, sonunda Kürtlerle ilgili amacını, en yetkili ağızdan Dışişleri Bakanı Power'la açıklıyor. Power, "Türkiye, İran ve Suriye, mevcut Kürt yönetiminin resmi bir statü kazanmasından korkuyorlar. Kürtlerin kendi otoritelerine genişleyerek, birleşik bir Büyük Kürdistan'ı kuracaklarını düşünüyorlar ve bu durumdan büyük bir endişe duyuyorlar. Ancak, korkunun ecele faydası olmadığı da bir gerçektir," diyor.

***

Şubat 2004

Ankara... Kara Kuvvetleri Komutanlığı...

Serhat arıyor ve yüzyüze görüşmek istediğini söylüyor.

"Olur," diyorum. Sözde, aramızda doğrudan fiber optik güvenli hat var. Binayı da dinlemekten korumak için elektronik kalkan tesisatı kurulmuş. Buna rağmen güvenmiyor galiba.

Kalkıp Ankara'ya gidiyorum. Bu defa, uçakla gidiyorum. Beni hava alanından onlar alıyor.

Her zamanki coşkuyla karşılıyor beni. Üniformalı olduğuna aldırmadan, subayların, askerlerin gözü önünde kucaklıyor beni. Belki de bunu sadece bana yapıyor.

Yine sigarasını yakıyor, kahvelerimizi içerken.

Merak ediyorum ne konuşmak istediğini. Önce işimizi konuşalım, sonra sohbet ederiz. "Niçin çağırdın?" diyorum hiç sohbete başlamadan.

"Hani bana Çin'le ilgili bir yazı vermiştin ya, onun için..."

"Bir aksilik mi var?"

"Yooo! Aksine sevineceğin bir şey söyleyeceğim!"

E hadi, söyle o zaman. Benim ona yaptığımı yapıyor! Konuşmaya ara vererek beni meraklandırıyor. Ben de merakımı belli etmemek için susuyorum. Gülerek bakıyor bana.

"Dolambaçlı yollardan gidip Çin'den roket almanıza gerek yok!"

Yine susuyor... Dayanamıyorum artık:

"Nereden alacağız o zaman? Sana yazdım. Rusya'dan alırsak, hemen Amerikalılara haber uçururlar!"

"Size kaç kilometrelik lazımdı?"

"800-900..."

"Ben sana 1500 kilometrelik vereceğim!"

"Bu işte NATO'nunkileri kullanamayız. Amerikalılar fark eder!"

"Reşat, senin dünyadan haberin yok. Bunlar, bizim füzelerimiz..."

"Yapma ya, biz mi üretiyoruz?.."

"Evet, 1500 kilometrelik füzeleri kendimiz üretiyoruz. Amerikalılar, Mars'a bir inceleme aracı gönderecekler ya, bizden bu füzeyi istediler. Biraz daha geliştirip, o aracı Mars'a bizim füze ile gönderecekler!"

"Benimle dalga geçmiyorsun değil mi?"

"Dalga geçer halim var mı?"

"Merak ettim. Ben görevdeyken böyle bir füzemiz yoktu. Sakarya, Toros gibi füzelerin denemeleri yapılıyordu. Nasıl oldu bu kadar ilerleme?"

Serhat Paşa, şöyle bir ileri doğru kaydı koltuğundan, üniformasının üzerinde olduğuna aldırmadan. Rahatça bacaklarını da uzattı karşımda ve keyifle anlatmaya başladı:

"Senin gençler, doğru yoldaydılar, ama bilgileri yetersiz. Keşke, sadece 'Amerika bize saldırırsa, nasıl saldırır?' diye rapor hazırlatacağına, bir de 'Türkiye, Amerika'ya saldırırsa neler yapar?' raporu da hazırlatsaydın! O zaman bu anlatacağımı öğrenmiş olurdun! Evet seninkiler, bu işte doğru yoldaydı. Biz "J" adını verdiğimiz bu antibalistik füzenin ilk teknolojik bilgilerini, Çin'den aldık. Ama öyle geliştirdik ki, şimdi Çinliler görse şaşırır. Onun için Çin'den füze almanıza gerek yok, onu haber vereyim dedim."

"Çok sevindim, ama nasıl oldu bu iş anlayamadım?"

"Akılları sıra Amerikalılar bizi kandırıyordu! Biliyorsun, roket yakıtı zift gibi bir şey... Bütün sorun, yakıtı ateşleme sistemindeydi. Amerikalılar, kendi roketlerine ateşleme sistemi koyuyor, 10 yıl sonra da çalışıyor. Bize verdikleri, bir yıl sonra çalışmıyor. Kendimiz yapalım diye deniyoruz, onlarınki gibi olmuyor! Bizim mühendisler çıldıracak! Denemeleri Şereflikoçhisar'da ve Karapınar'da açıkta yapıyoruz. Biliyoruz, Amerikalılar gözlüyor. Herhalde halimize gülüyorlar!"

Ara verdi Serhat Paşa ve birer kahve daha söyledi. Kahvesi gelince, bir sigara daha yaktı.

"Füze işinde başarılı ülkeler, iki elin parmakları kadar. Kimden yardım alabiliriz diye araştırıyoruz. Bir de öğrendik ki, Çin'de bu işin uzmanlarından biri Türk! Sorduk işin

sırrını. Çok basitmiş, ama biz bir türlü bulamıyormuşuz! İşi çözülünce de, önümüz açıldı. Bizde o kadar becerikli bilim adamları ve mühendisler var ki, aldılar götürdüler işi! Çok yakında bu füze kıtalararası hale gelecek!"

Çok sevindim buna. Biz de Çin'den 10-15 füze nasıl alırız diye uğraşıyoruz. Oysa, istediğimizin daha iyisini biz yapıyormuşuz! Şimdi, güdüm işini de öğrendik mi, iş tamam!

"Çok sevindim..." diyorum. Sorun şimdi, bunları nereye yerleştireceğimizde. Önce bizimkilerle konuşayım, sonra Serhat'a söylerim. Amerika'yı dize getirme projemizin bir ayağında, bir anda büyük mesafe aldık.

"Awacs işi ne oldu?" diye soruyorum.

"Sahi, onu da anlatacaktım. Bütün imkânlarımı kullandım! Milli Savunma Bakanımız da her kanalı denedi. İlk Awacs'ın ne zaman geleceği hâlâ belli değil. Senin çocuklar, "İnceleyeceğiz" diyorlar, ama neyi inceleyecekler? Dev bir sistem bu! 10 bin metrede uçarken 312 bin kilometrekarelik alanda uçan her şeyi kontrol edebiliyor. Karada, suda hiç fark etmiyor. Uçan büyük kuşları bile sınıflandırabiliyor. Uçak, sanki bir karargah. Altında uçan savaş uçaklarını yönetiyor, isterse onların elektronik devrelerini kapatıp, devre dişi bırakabiliyor! Tam bir, havada harekât merkezi."

"Biliyorum. Bizim Binbaşı Kemal, NATO'nun Sırbistan'ı bombalama harekâtına katılmış. Bir sabah, F-16'larla bombardıman uçaklarını koruma görevi yapıyorlarmış. Üstlerinde bir Awacs yönetiyormuş harekâtı. Bizimkiler, dönerken bir Hırvat birliğinin, aralarında çok sayıda sivilin de olduğu Saraybosnalıları kuşattığını görmüşler. İyice görmek için iki uçağımız oraya yönelince, Awacs'tan 'Rotanıza dönün!' uyarısı gelmiş. Bizimkiler,

aşağıda olanları, Awacs'a bildirmişler. Awacs'tan 'Hayır, siz üssünüze dönün!' yanıtı gelmiş. Bizimkiler, 'Müdahale edelim' kararı vermişler ve rotalarından ayrılmışlar. Awacs hemen, tüm elektronik cihazlarını işlemez hale getirmiş. Bizimkiler gidip Hırvatlara saldırılar yapmışlar, onları dağıtmışlar. Sonra 'kör uçuş' yaparak, zorlukla Napoli üssünü bulmuşlar. Neredeyse havada yakıtları bitecekmiş! Awacs'ların yeteneklerini biliyorum."

"Sen, seninkilere Awacs'ların hangi özelliğini incelemek istediklerini bir sor yine. Belki bir çare buluruz. Geçenlerde sana yanlış bilgi vermişim. Hani, bizi içine bile zor soktukları hakkında. Awacs'larda NATO adına görev yapan Türk subayları da varmış. Belki, onlardan yararlanabiliriz."

"Sağol. Tahmin ediyorum neyi incelemek istediklerini ama yine de sorayım. Bir rapor halinde, ne istediklerini sana bildiririm."

"Eee, daha neler yapıyor sizinkiler?"

"İnanılmaz fikirler üretiyorlar! Ama hiç biri de uygulanamaz değil! Bazıları çok zor ama başaracaklarına inanıyorum. Bu arada, Aksaz Deniz Üssü'ndeki komutana haber ver. Oraya bizden bazı arkadaşlar gidecek. Bazı şeyleri öğrenmek istiyorlar. Sen söylersen, daha etkili olur."

Serhat Paşa gömlek cebinden bir karton çıkarttı. Dizinin üzerinde "Aksaz (Deniz Kuvvetleri)" yazdı.

"Sizde ne var?" dedim.

"Amerikalıların bize karşı ezikmiş gibi tavır sergilemeye başladılar. Süleymaniye'deki olayı inceleyen Amerikalı korgeneral geldi geçenlerde. Ne biçim araştırmaysa, aylar sürdü. Yine bir özür bile dilemiyorlar. Muavenet'i vurduklarında da özür dilememişlerdi. Korgeneral eziliyor bizim karşımızda. Bizimkiler, yaşadıklarını bir bir

anlatmışlar. Korgeneral çok üzülmüş. Bizim Binbaşı, 'O kadar acemice geliyorlardı ki, emir versem 60-70 tanesi ölürdü' deyince, korgeneral kalkıp alnından öpmüş. Binbaşı ağır laflar da söylemiş kendisine. 'Adamlarınız bir asker gibi davranmıyor. İyi yetiştirmiyorsunuz onları' sözleri korgenerale çok dokunmuş. Bizim askerlerin disiplinini övdü bize. Ama hepsi hikâye... Bizimkiler asla unutmaz bunu. İnşallah, şu sizin Amerika'ya vereceğiniz ders, askerlerimize huzur buldurur."

"Biz değil, tüm Türk ulusu ders vermiş olacak onlara! Her neyse... Biz yapacağımızı yapalım. Milletin haberi olacak mı bakalım?" diyorum.

"Hiçbir şey gizli kalmaz! Mutlaka bir gün öğrenir herkes. O zaman da Türklüğü ile gurur duyar."

"Barzani, Talabani de azıttı iyice!" diyorum.

"Talabani sinsi yapıyor. Yapacağını yapıyor, ama belli etmemeye çalışıyor. Barzani'yi sürüyorlar ortaya. Bir de Barzani'nin yeğeni ve damadı mı ne, Naşirvan çıktı şimdi de piyasaya. Geçenlerde, birisini gönderdik şu Kerkük'e getirilen Kürtlerle ilgili. Adamlar, her gün yenilerini getiriyor. Şimdiden, 500 bini bulmuş. Yeni getirilenlerle konuşma bantları geldi. Getirilenlerin, Kerkük'le ilgileri yok. Adamlar gelmek istemiyormuş, zorla getiriyorlarmış peşmergeler. Biri diyor ki; 'Ben Bağdat'ta yaşıyordum. Savaş zamanı, İran'a kaçtım. Savaş bitince, İran bizi geri gönderdi. Bağdat'a geldik. Zorla buraya getirdiler. Benim işim-gücüm Bağdat'ta. Kaçıp geri gittim. Silah zoruyla yine buraya getirdiler.' Amerika'nın planı bu! Kürtler, cesaret edemez yoksa bu kadar zorlamaya! İlerde başımızı çok ağrıtacak Kerkük meselesi! PKK da resmen, Barzani ve Talabani aracılığıyla destekleniyor! Amerikalı komutanlar da doğrudan PKK ile görüşüyor.

En az ayda bir helikopterle gidip, PKK kamplarında görüşmeler yapıyorlar. Bize de ne zaman sorsak, 'PKK sorununu çözeceğiz. Biraz zaman verin' diyorlar Bir şey yapmayacaklarını biliyoruz ama bizim hükümet de bir politika koymuyor ortaya."

"İşiniz zor! Allah kolaylık versin!"

"Bu sorunu siz çözeceksiniz inşallah!" diyor, büyük bir güvenle.

"İnşallah ama, çok uzun sürecek sonuca ulaşmamız!" diyorum kısa sürede sonuç beklememesi için.

"Ne yapalım! Bekleyeceğiz. O zamana kadar idare etmeye çalışacağız. Tek dileğimiz, o zamana kadar Amerika'nın üzerimize daha fazla gelmemesi, bizi daha fazla tahrik etmemesi!"

"Sabır aman sabır! Bizim projeler netleştikçe, sana iletirim. Sen de onları destekleyici planları yaparsın."

"Arada bir seninle dertleşmek iyi geliyor bana."

"Bana da!"

***

Mart 2004

Irak... Telafer...

Filiz...

Kerkük'teki gibi rahat yaşamıyoruz ama aç da kalmıyoruz! Adının anlamını bilmiyorum, ama İHH diye Türkiye'den bir kuruluştan yiyecekler getirdiler bize. Çok sevindik! Türkmen Cephesi'ndekiler de sağ olsunlar. Hiç yalnız bırakmıyorlar.

Telafer'e bir gezici hastane gelmiş. Nuri'yi götürmek istedim, ama inat edip gitmedi.

Benim tek derdim var, o da kocamın iyileşmesi! Fakirlik hiç sorun değil! Burada herkes fakir! Herkes tarlada çalışıyor! Ama huzur var! En değerli şey, huzur, şimdi Irak'ta.

***

Nisan 2004

Irak'ın Kuzey'i... Kokpitepe...

Bu haber yüreğimi ağzıma getirdi. Aman çocuklar, Amerika'nın bize saldırması için ellerine koz vermeyin! Biraz sabırlı olun!

Amerikalı Albay Martin Rollingston, peşmergelerle Kürt karakollarını geziyor. Belki, Kürtlerin karakolları diye PKK kamplarını da! Kürtler sürekli olarak "Türk askerleri, bölgemizi işgal etti!" diye şikâyet ediyorlar. Rollingston, onlara inanmıyor. "Gösterelim!" diyorlar.

Türk askeri, sınır güvenliğini sağlamak için yıllardır Kokpitepe'de. Korkularından, peşmergeler bile buraya yaklaşamıyor!

Jandarma Kurmay Albay Ertan'a haber veriyor askerler. 'PKK'nın Nazdür Kampı tarafından bir grup geliyor!' diye. Albay, sahra dürbününün başına geçiyor. Bir grup peşmerge ve yanlarında bir Amerikalı subay! Üstlerini telsizle arıyor, durumu bildiriyor. Yanıt: "Gereğini yap!"

Grubun biraz daha yaklaşmasını bekliyorlar. Türk Albay, İngilizce olarak, "Burası yasak bölgedir! Yaklaşmayın! Çevreniz mayınla kaplıdır!" diye sesleniyor. Dinleyen yok!

Bir daha anons ediyor. Gelmeye devam ediyorlar. Son bir anons daha! Gelenler, yürümeye devam ediyorlar. Albay, çoktan hazırlığını yapmış. Gelenler, pusuya düşüyorlar. Bir dakika içinde hepsi elde!

Amerikalı albayı alıp, Albay Ertan'ın yanına getiriyorlar. Albay Ertan'ın aklına, albayın başına çuval geçirmek geliyor. Çünkü emirleri dinlememiş. Sonra, "bize yakışmaz" diye vaz geçiyor. "Soyun!" diyor albaya. Zaten, tabancası elinden alınmış! Soyunuyor çaresiz!

Albay Ertan, "Niçin emrimi dinlemedin, yasak bölgeye girdin?" diye soruyor. Amerikalı albay, peşmergelerin şikâyet ettiğini söylüyor. Albay Ertan, "Siz peşmergelerin hamisi misiniz? Bir dertleri varsa, kendileri gelip söylesinler!" diyor.

Akşam olmuş... Amerikalı albay, titremeye başlıyor. Askerlerden battaniye istiyor Albay Ertan. Kaya üzerinde oturan Amerikalı albaya, battaniye örtülüyor. Amerikalı albay, "Neskafeniz veya sıcak çikolatanız yok mu?" diye sorunca, Albay Ertan basıyor kahkahayı!

"Albay Martin, bulunduğumuz bölgenin hassas ve stratejik olması nedeniyle ateş yakma, aydınlatma gibi bir lüksümüz yok. Faaliyetlerimizin tamamı gece karanlığında devam etmektedir. O yüzden, size sıcak bir şey ikram edemeyeceğiz, ama su verebiliriz!" diyor.

Amerikalı albay suyu istemiyor ve soruyor:

"Siz bu kayaların, taşların içinde nasıl yaşıyorsunuz? Burada insan yaşayabilir mi?"

"Evet, biz burada vatanımız için, bayrağımız için sınırlarımızı korumak için, sonuna kadar yaşayacağız! Terörle mücadele için, hepimiz her türlü zorluğa katlanırız!"

Aslında Albay Martin Rollingston, Türk askerini yakından tanıyor. İstanbul'da Harp Akademileri'nde bilimsel çalışma, iki yıl da Ankara'da askeri ataşelik yapmış. Yine de Türk askerinin bu kadar fedakârlığı şaşırtıyor onu!

Türk birliği, o gece saldırıya uğrama tehlikesine karşı, olağanüstü tedbir alıyor! Ama, bir saldırı yapılmıyor. Albaya şarjörü alınan tabancası geri veriliyor. Peşmergelerin silahları alınıyor ve serbest bırakılıyorlar.

***

Marmaris... Aksaz Deniz Üssü...

Denizci Yüzbaşı Deniz...

Reşat Paşa'nın ekibinden istihkâmcı Kurmay Binbaşı Ragıp, denizaltıcı Kurmay Yüzbaşı Selim ve ben Kurmay Yüzbaşı Deniz, uçakla Dalaman Havaalanı'na indik. Bizi havaalanından minibüsle alıp, birkaç yüz metre ilerideki askeri havaalanına götürdüler. Oradan da helikopterle deniz üzerinden Aksaz'a yöneldik. Denizciyim ama Türkiye'nin en büyük deniz üssünü ilk defa göreceğim. Üssü havadan görüyoruz. Hayran olmamak elde değil. Dağların arasına deniz girmiş, kıvrımlarla içeriye sokulmuş. Üssün binaları da en uçta. Gemilerin hepsi, ya seferde, ya da görünmeyecek şekilde gizlenmiş. Helikopterimiz alçalıyor ve çok sarsılmaya başlıyor! Güzel bir yolculuktan sonra, güçlükle piste inebiliyoruz!

Bizimle brifing salonuna doğru yürüyen pilot, buraya inmekte çok kere zorlandıklarını söylüyor kusurun kendisinde olmadığını anlatmak için.

"Burası çok rüzgâr alıyor! Yeterli düz alan da yok. Buraya inmek isteyen bir helikopterimiz düştü! Kardak Operasyonu'na katılan, SAT komandolarımız şehit oldu! Şu dağların hemen arkası Dalyan. Orası düz alan ama bir köprü

yapılmadığı için, orada pist sahibi olamıyoruz. Canımız hep tehlikede!"

Hayret! Burada bu kadar büyük bir deniz üssü var ama havaalanına bağlantısı da, güvenli bir helikopter pisti de yok!

***

Dünya'da az bulunacak donanımdaki bir brifing salonuna alınıyoruz.

Salona Tuğamiral giriyor, selam duruyoruz. Ne kadar da genç görünüyor Amiral, sanki bir delikanlı. Güler yüzlü de.

"Rahat arkadaşlar! Şöyle buyurun," diyerek bir masayı gösteriyor. Hep beraber oturuyoruz. Amiral de masanın başına.

"Arkadaşlar! Çok önemli göreviniz olduğu bildirildi! Her türlü yardımı yapmam emredildi! Size nasıl yardımcı olabiliriz?"

Üçümüz de birbirlerine bakıyoruz. Yine ben konuşmak zorunda kalıyorum:

"Sayın Amiralim! Üçümüzün de görevi farklı. Ben, gemilerin korunmasıyla ilgileniyorum. Binbaşım su altı patlayıcılarıyla... Yüzbaşım ise, su altı insansız araçlarla..."

"Aslında, üçünüzün de görevi birbiriyle bağlantılı!"

Amiral, operasyonumuzun büyüklüğünü bilmediği için şaşırmakta haklıydı. Ama ona bile anlatamazdık.

"Öyle emir aldık Amiralim! Ayrı ayrı çalışmamız istendi!"

Bir süre düşündü Amiral. Bize nasıl yardımcı olacağını düşünüyordu. Masanın altına eğildi hafifçe. Herhalde bir zil vardı.

Salona bir astsubay girerek hazırol vaziyetinde durdu.

Amiral sordu:

"Kerim Albay müsait mi?"

Astsubay yanıt veremedi.

"Kerim Albayla, Salim Başçavuş gelsin buraya!"

Astsubay çıkarken, bana döndü:

"Size istediğiniz bilgileri ben vereceğim!"

Bir dakika geçmeden, Kerim Albay geldi yanımıza. Babacan bir adam. Amiralden çok daha yaşlı görünüyor, biraz da kilolu.

"Emredin Amiralim!"

"Albayım, arkadaşlarımız özel görevli! Her türlü yardımı yapmamız emredildi. Binbaşım, Albayımdan istediğiniz her türlü bilgiyi alabilirsiniz!"

Binbaşı Ragıp, "Amiralim izin verirseniz, Albayımla çıkayım. Sizi rahatsız etmemiş oluruz," dedi.

"Buyurun binbaşım. Kendi birliğinizdeymiş gibi rahat olunuz!"

Albay ve Binbaşı çıktılar... Amiral sordu:

"Size ne ikram edebilirim?"

Selim yanıtladı:

"Siz gelmeden çay almıştık komutanım."

"Olsun, bu defa da adaçayı içelim. Bizim üssün arazisinden toplanıyor. Sağlık açısından da yararlı!"

Onaylıyoruz. Amiral zile basıyor. Astsubay anında giriyor ve ada çaylarımız ısmarlanıyor. Amiral çok düşünceli insan! Başçavuşu beklerken, sıkılmamızı önlüyor. Bize, üssü nasıl bulduğumuzu soruyor.

"Burayı ilk kez görüyoruz komutanım," diyorum. İlgisi daha da artıyor.

"O zaman, ilk izlenimleriniz daha önemli."

"Konum olarak harika."

"Öyle," diyor ve devam ediyor; "bence de Akdeniz'in en iyi üssü..."

"Çok da modern," diyor Selim.

"Evet. Hiç masraftan kaçınılmamış. En iyi malzemeler kullanılmış. Gemiler bile dağın içine girebiliyor!"

Böyle bir üssümüz olduğu için gurur duyuyorum. Bir gün mutlaka, burada da görev yapmak isterim! Tabii yaşarsak!

Başçavuş geliyor ada çaylarından önce. O da sempatik ve toplu biri. Selim, Amiralden izin istiyor, çayını içmeden. Birlikte ayrılıyorlar yanımızdan.

"Daha önce nerelerde görev yaptın Yüzbaşı?"

"İskenderun'da Amiralim! Oradayken kurmaylık sınavını kazandım. Deniz Akademisi'nden sonra Deniz Kuvvetleri Komutanlığı'na atandım. Yaklaşık yedi aydır da bu görevdeyim!"

"Bu görev yeri neresi?"

"İstanbul."

"Kuzey Deniz Saha Komutanlığı mı?"

"Hayır Amiralim! Farklı bir görev!"

"Peki, neyse!"

Çaylar yetişiyor imdadıma. Üstelemiyor Amiral.

Ada çaylarımızı yudumlarken, neler soracağımı tasarlıyorum kafamda. Ada çayının değişik bir kokusu var. Pek hoşuma gitmedi.

"Amiralim, uçak gemileri nasıl korunuyor?"

"Bu üsten daha fazla korunuyor!" dedi Amiral. Benim şahsi merakım zannetmişti. Sonra devam etti:

"Redflag Tatbikatı'nda, bir Alman denizaltısı tüm güvenliği atlatıp, bir Amerika uçak gemisine Fox-3 yapmış. İstese, uçak gemisini batıracak duruma gelmiş. Bundan sonra, tedbirler daha da arttırıldı. Bir uçak gemisine, kendi refakatindeki gemilerin dışında, bir sandal bile üç milden fazla yaklaşamaz! Hemen yer füzeyi! TCG Muavenet muhribimizin, 2 Ekim 1992'de NATO tatbikatında, Amerikalılar tarafından vurulması olayını duymuşsunuzdur!"

"Evet komutanım. Ders olarak da gördük. Bize tatbikat sırasında kaza olarak anlatıldı."

"Kaza da olabilir, kasıtlı da, koruma da! O iş hâlâ tam çözümlenmiş değil! Donanmada anlatılan bir sav var. Amerikalıların argümanlarına dayanıyor. Sözde, Muavenet, Sarotoga uçak gemisine çok yaklaşmış. Elektronik bilgiler alıp, bunları Barbaros denizaltısına aktarıyormuş! Onun için vurulmuş! Bence bunların hiç birisi doğru değil. Ama uçak gemilerini, çok iyi koruduklarını anlatmak için bunları size söylüyorum?"

"Sizce, Muavenet niçin vuruldu Amiralim?"

"Gelin Yüzbaşım, odama geçelim. Orada daha rahat konuşuruz."

Biz salondan çıkarken, bir er kekik çaylarımızı getirmişti.

"Benim odama," dedi Amiral.

Koya bakan, çok zevkli döşenmiş odaya giriyoruz. Pencereye gidip, doyumsuz manzarayı seyretmek istiyorum ama yapamıyorum. Amiral, masasına geçmiyor. Bana gösterdiği misafir koltuklarında, tam karşıma oturuyor. Çay bardağını avuçluyor Amiral, sanki ısınmak ister gibi! Bu alışkanlık olmuş onda.

"Muavenet hakkında size ne öğrettiler derste?"

"Amiralim, yanılmıyorsam, Ege'de bir NATO tatbikatı uygulanıyordu. Komuta Amerikalılardaydı. Tatbikatın bir safhası tamamlanmış, gemiler bir başka safha için pozisyon almaya gidiyorlardı. Yanılmıyorsam, TCG Kılıç Ali Paşa muhribi ile Muavenet yan yana gidiyordu. Amerikan komuta merkezinden, Muavenet'in öne geçmesi, diğerinin geride kalması istendi. Gece yarısına yakın bir sırada, Muavenet'in sancak tarafına süratle Saratoga uçakgemisi yaklaştı. Uçak gemisinden iki Sea Sparrow füzesi ateşlendi. Füzeler, kaptan köşküne isabet etti. Geminin kaptanıyla birlikte beş denizcimiz şehit oldu! Gemi, bir daha kullanılamaz hale geldi!"

Amiral dikkatle dinliyordu. Benim bildiğim bu kadardı. Konuşmamın sona erdiğini anlayan Amiral, yeni bir soru yöneltti:

"İyi hatırlıyorsunuz Yüzbaşı! Sea Sparrow füzelerinin çalışma şeklini biliyor musun?"

"Bildiklerimi anlatayım komutanım. Hava savunma silahıdır. Gemilerden hava unsurlarına atılır. Çok gelişmişlerdir. Radar, füzeye saliseden daha kısa sürelerde bilgi aktarmaktadır. Bu sayede hedefi şaşırmaz! Hedefi yoksa, zaten ateş almaz!"

"Bayağı iyiymişsiniz Yüzbaşım! Sizi boşuna kurmay yapmamışlar! Bir soru daha! Sea Sporrowlar, kendiliğinden, ya da kaza sonucu ateş alabilir mi?"

"Kesinlikle almaz komutanım! Ateşleme düğmesini bir görevlinin 'on' durumuna getirmesi gerekir. Füzeye hedef bildirilmesi gerekir. Ona göre, radar hareketli hedefi takip eder! Komuta merkezi, ateşleme emrini verir. Bu üç aşama farklı yerlerdedir. Bu nedenle kendiliğinden

ateşlenmesi, ya da bir kişinin kaza sonucu ateşlemesi mümkün değildir!"

"Diyelim ki, bir füze, kaza sonucu ateşlendi. İkincisi de kaza ile ateşlenir mi?"

"Mümkün değil komutanım!"

"Bunun kaza olmadığı kesin! Ben o sırada Genelkurmay Başkanlığı Plan ve Prensipler Dairesi'nde görevliydim. Ortalık karıştı... Sonradan Amerika Genelkurmay Başkanı olan NATO Başkomutanı, Genelkurmay'a geldi. Deniz Kuvvetleri Komutanı'nı da çağırmışlar. Bizim Deniz Kuvvetleri Komutanı, toplantıdan çok sinirli ayrıldı. Öğrendik ki, Amerikalı komutan "kaza" diyormuş. Bizim komutan, "kasıtlı" olduğunu izah ediyormuş, Amerikalı, anlamazdan geliyormuş. Sonra ölenlerin yakınları, Amerika'da dava açtı. Yargıç, 'hukuksal dokunulmazlık!' diyerek, davaya bakmamış. Türkiye uluslararası mahkemeye gitmeye kalkınca, CIA Başkanı, 'Eğer Türkiye bu işin üstüne gitmeye devam ederse, sonucu tehlikeli ve masraflı olur' diye tehdit etmiş."

"Bu olay, tamamen Türkiye'ye gözdağı vermek için yapılmıştı! Genelkurmay'da olduğum için, pek çok şeyden haberimiz oluyordu. Hatta bazı yazışmalar, benden geçiyordu. Şimdi beni iyi dinleyin! Gelecekte, çok işine yarar. Çünkü askerlikte geçmişi bilmek, zafer getirir!"

Kekik çayları geldi. Kekik çok hoşuma gitmişti. Biraz acımsıydı ama kokusu ve lezzeti bana hoş gelmişti. Amiral, bardağı yine avuçladı. Bunun onda alışkanlık olduğundan eminim artık. Merakla bekliyorum yeniden konuşmasını.

"Bakınız Yüzbaşım! Bu anlatacaklarımı, tarih ileride yazacak. Ama siz bugünden dinleyin. Muavenet olayından önce, kavrayamadığım bir nedenle Türkiye, Çekiç Güç diye

bir uygulamaya razı oldu. Bu operasyonun amacı, Kürtleri Saddam'dan korumak değil, Irak'ın Kuzeyi'nde aşiretleri birleştirip, bir Kürt devleti kurdurmaktı. Bu konu, her Milli Güvenlik Kurulu toplantısında görüşülüyordu. Ama bir türlü, Çekiç Güç kaldırılamıyordu. O sıralar Amerikalılarla aramızda, sık sık tartışmalar oluyordu. Irak'ın Kuzeyi'ndeki boşluktan, PKK da yararlanıp güçleniyordu. Komutanlar ise çok dirayetliydi. PKK'ya yardım eden Amerikan helikopterlerinin vurulması emri verilmişti. Biz, her an Amerikan helikopterlerinin vurulmasını bekliyorduk. Bu arada, 10 Eylül 1992'de İçişleri Bakanımız, sınır güvenliği konularını görüşmek için İran'a gitti. Bu ziyaret, Amerikalıları sinirlendirmişti. Muavenet olayı, bundan tam 22 gün sonra meydana geldi."

Amiral soluklanmak için durdu.

"Amiralim, bununla bağlantılı bir şey hatırladım! Cumhurbaşkanımız, Harp Akademileri'ni ziyaret etmiş ve PKK konusuna değinmişti. Bize 'Türkiye İran'la işbirliği içersindedir. Bu işbirliği sayesinde, bunun üstesinden gelmeye çalışacağız' demişti."

"Doğrudur. Daha önce Suriye ile de görüşmeler yapılmıştı. Üç ülke de Irak'ın toprak bütünlüğünden yana olduklarını açıklamışlardı. Bence Muavenet olayı, o zaman bu üç ülke içinde en güçlü olanı Türkiye'ye bir ihtardı."

"Komutanım, bir soru daha sorabilir miyim?"

"Buyurun."

"Muavenet olayı nedeniyle geri çekildiğimiz için mi, Irak'ın Kuzeyi sorunu ortaya çıktı?"

"Yüzbaşım, siz bana üstü kapalı olarak, 'Amerika'dan korktuğumuz için Irak'ın Kuzeyi'ndeki oluşuma razı mı olduk?' demek istiyorsunuz. Kesinlikle hayır! Biz onları

takmadığımızı, korkmadığımızı, diplomatik olarak gösterdik. Kasım 1992'de Ankara'da, Şubat 1993'te Şam'da üç ülkenin dışişleri bakanları toplanarak, 'Irak'ın Kuzeyi'nde bir devlet kurulmasına izin vermeyeceklerini' deklare ettiler. Ondan sonra, Amerika zaten yıllarca orada istediğini yapamadı. Ancak, 1990'ların sonunda yoğun olarak yeniden faaliyete geçebildiler."

"Komutanım, o zaman niçin karşı çıkmadık?"

"Bilmiyorum! Onu siyasetçilere sormak lazım! Belki de terörün, depremin getirdiği ekonomik zorluklardır!"

"Komutanım, bu konuda geleceği nasıl görüyorsunuz?"

"Ne yapacağımıza karar verirsek ve verdiğimiz kararın arkasında durursak, hiçbir şey bizim isteğimizin dışında gelişmez! Ama tereddütlü davranırsak, Amerika istediğini yapar!"

"Çuval geçirme olayı da, Muavenet gibi gözdağı mıydı?"

"Olabilir... Neler olup bittiğini sadece gazetelerden, televizyonlardan öğreniyoruz. Bu nedenle bir yorum yapmak için henüz erken..."

"Sayın Orgeneral Eşref Bitlis'in uçak kazasında, kazanın dışında başka bir şey var mı?"

"Yüzbaşım, bu konuda çeşitli söylentiler var, ama ben kesin bir kanaat sahibi değilim. Bu nedenle bir yorumda bulunmak istemem!"

"Amerika'yla çatışmaya girebilir miyiz?"

"Uzak ihtimal, ama niçin olmasın? Acaba, Amerika bizimle çatışmayı göze alabilir mi?"

"Alamaz mı?"

"Çok büyük menfaati olmayacaksa, bizimle çatışmaya giremez! Çünkü... Dünyada Amerika'ya en fazla zarar verecek ordunun, Türk Silahlı Kuvvetleri olduğunu bilirler!"

"Ama bizim tüm haberleşmemizi, uçaklarımızın elektronik sistemlerini bir anda kilitleyip, bizi hareket edemez hale getirebilirler!"

"Yüzbaşım! Siz mensubu olduğunuz orduyu, bu kadar saf mı zannediyorsunuz? Bugün Amerika'yı dost gören cihazlar, yarım günde değişir. Bir bakmışsınız, "Düşman! Vur!" diyen sistem devreye girmiş... Siz bunları bilmiyor musunuz? Yoksa benim ağzımdan mı duymak istiyorsunuz?"

Şen Amiralim, birden kızarmıştı. Konuşturmak için çok mu zorlamıştım. Bilmiyor rolümü sürdürmek zorundaydım.

"Amiralim! Kusura bakmayın! Benim pek kıta tecrübem yok. O yüzden bunları bilmiyorum."

Akşam oluyordu... "Bu gece size balık ikram etmek isterim. Bugünlük bu kadar yeter mi?" dedi Amiral. Demek, sakinleşmişti. Ama ben henüz, öğrenmek istediğim hiçbir şeyi sormamıştım ki?

"Sağolun Amiralim. Sorularımı size yarın yazılı olarak takdim edebilir miyim? Bugün çok vaktinizi aldım."

"Ne demek Yüzbaşım! Sizinle konuşmak hoşuma gitti. Yardımcı olabilirsem, ne mutlu bana!"

"Aydın'ı ne zaman görebilirim?"

"İsterseniz, hemen gidelim..."

Seviniyorum. Komutanlıktan sahile inmemiz, birkaç dakika sürüyor. Küçük bir tekneye binip, beş dakika kadar yol alıyoruz. Koyun ağzını, karşıda küçük adayı gördüğümüz bir noktada motoru durduruyor. Cebinden bir izci düdüğü çıkartıp, çalıyor. 15 saniye geçmeden, Aydın yanımızda. Beyaz başını getirip tekneye yaslıyor. Amiral okşarken, ağzını açıyor. Sanki gülüyor, bana da okşattırıyor kendisini. Amiral, Aydın'a "Nerede kızlar?" diye

soruyor. Aydın, suya dalıp gidiyor. Bir dakika geçmeden beraberinde beş yunusla geliyor. Yunuslar sıçrayarak Amirali selamlıyor. Sonra, onlar da gelip kendilerini sevdiriyor.

Yunuslardan birinin sağ yüzgecinde, kamera var. O kamera ile suyun altı izlenebiliyormuş. Yunus, gemilerin çevresinde dolaşıp kontrol yapabiliyormuş. "Bunu öğrendiğim çok iyi oldu!" diyorum kendime. Bir tekne yaklaşıyor bize... "Yemekleri geliyor," diyor Amiral.

Aydın'ın ve yunusların bakıcısı ile tanıştırıyor beni. Adı Mehmet. Bir uzman çavuşmuş. Onunla daha sonra çok görüşeceğimizi hissediyorum!

***

Amiralle odasında buluşuyoruz ertesi sabah. Benden 10 dakika önce gelmiş makamına. Sabah kahvesini yudumluyor. Bana da kahve ikram etmek istiyor, ben kekik çayı rica ediyorum. Altı sorum var. Ama cevapları kısa değil. Yazarlarsa, her biri en az beş-on sayfa tutar. Amiral, soruları okuyor yavaş yavaş.

"Bunların bazılarını ben yanıtlayamam. Bilmiyorum!" diyor.

"Amiralim, bilen bulamaz mıyız?"

"Buluruz mutlaka da, kimler olduğunu bilsem. Herkesle de konuşulmaz ki bunlar!"

"Ama mutlaka bulmalıyız bu konuları bilenleri..."

"Bulmalıyız Yüzbaşı! Şimdi anladım, görevinizi gizlemeye çalışmanızın nedenini. Doğru tahmin ediyorum değil mi?"

"Evet komutanım."

"Allah kolaylık versin. İşiniz zor. Bende işinize yarayacak çok subay, astsubay var. Can atarlar bu işleri yapmaya.

"Sağolsunlar komutanım! İhtiyacımız olduğunda, sizden istirham ederiz. Hele bir planları tamamlayalım."

Amiral, soruları inceliyor yine. Bir taraftan da düşünüyor.

"Çok mu acele bunlar?"

"Mümkün olduğu kadar komutanım!"

"Sen biraz üste dolaş. Bana öğlene kadar izin ver. Bulmaya çalışalım..."

Sağolun komutanım!"

Selam verip çıkıyorum odadan ve iskeleye doğru yürüyorum...

Yüzbaşı Selim'in, Başçavuşla geldiğini görüyorum bir tekneyle. Yanaştıkları yere yürüyorum. "Ne oldu?" diye soruyor merakla. "Bir şey yok. Amiralim araştırma yapıyor. Öğlene kadar boşum," diyorum ve rahatlıyor.

"Harika bir yöntem düşündük Başçavuşumla," diyor. Başçavuş gülümsüyor. Bir deneme yapmak için, kademeye gideceklermiş. Benim canım dolaşmak istiyor, bu muhteşem doğada. Nisan olmasına rağmen hava gayet sıcak. Yürüyorum sol yamaca doğru.

***

Amiral gülümsüyor beni karşılarken. Bir şeyler bulmuş demektir.

"Gel Yüzbaşım. Hepsinin yanıtlarını bulabileceğiz. Sadece üçüncü soru için Gölcük'e gitmen gerekecek. Diğerlerini burada halledeceğiz."

Harika bir haber... Bakalım, neler yapabileceğiz.

"Teşekkür ederim Amiralim..."

***

Anakara... Kara Kuvvetleri Komutanlığı...

"Hoş geldin Reşat..."

Sarılıp öpüşüyoruz... Hissediyorum, Serhat'ın kötü bir günü.

"Kerkük'ten iyi haberler gelmiyor. Çekirge sürüsü gibi dolduruyorlarmış Türklerin tapulu arazilerini. Bombalamalar, kurşunlamalar da cabası..."

"Azdılar, ama başlarına gelecek var! Bu defa çok çekecekleri var. Türkmenler yapmasa, Araplar bırakmaz peşlerini. Bakalım bu defa kaçacak yer bulabilecekler mi? Ne Türkiye, ne İran, ne de Suriye kurtarır onları. Suriye'den yol işi ne oldu?"

"Suriye, Amerika'nın tehditlerinden korkmuş. Olumlu yanıt veremiyorlarmış hâlâ. Biz başka bir alternatif düşündük. Biliyorsun Habur'dan giden yol, tamamen Kürt bölgesinden geçiyor. Ovacık'tan kapı açarsak, Türkmen bölgesinden geçip, Telafer'e, oradan Musul'a ulaşacak. Kürtler de kamyonculardan haraç alamayacak!"

"İyi düşünmüşsünüz de, yol güzergâhındaki Türkmen köylerine saldırmaz mı Kürtler?"

"Ona cesaret edeceklerini sanmam! Korkarlar herhalde bizden."

"Ben, korkacaklarını sanmam! Bunlar, Amerika'dan kesin güvence almasalar, bu kadar ileri gidemezlerdi! Kerkük'ü işgal etmeye cesaret edemezlerdi! Baksana, Kerkük'teki duruma! Türkmen ve Araplara tabanca bile yasak. Kürtlere otomatik silahları Amerika dağıtıyor! Üstelik bu silahlar da İskenderun Limanı'ndan, Mersin Serbest Bölgesi'nden gidiyor."

"Bu devletin basireti mi bağlandı ne? 'Habur Kapısı kapansın!' diyoruz. Yok, 300 küsur Türk firması iş yapıyormuş. Bir milyar dolarlık iş bağlantıları varmış. Kamyoncularımız, nakliyeden para kazanıyormuş. Amerika istediğini gerçekleştirdiğinde, görürüm senin firmalarının yaptığı işin neye yaradığını!"

Serhat, çekmecesini açıp iki madeni para bırakıyor önüme. Birinin altın olduğu belli. Kürtlerin parasının arkasında, peşmerge görünümlü biri var. Diğerine bakmıyorum bile.

"İsrailliler, Erbil'e Hewler havaalanını kuruyor. Yapan firmalar arasında Türkler de var. Yani, binlerce yıllık Erbil'e, bundan sonra Hawler denecekmiş! Alelacele bir üniversite açmışlar Zaho'ya. Birer tane de Süleymaniye ve Erbil'e kuruyorlarmış. 'Türkiye'de üniversiteye giremeyen Kürt gençleri buraya gelsin. Aylık, 200 dolar da burs vereceğiz!' diye haber salıyorlar Türkiye'ye. Barzani, yakınları adına bir sürü şirket kurmuş. Şirketlerin en önemli faaliyet alanı da Mersin! Yabancılarla kafalarına göre petrol anlaşmaları yapmışlar. Herhalde, Amerika öyle talimat vermiş! Şimdi, petrolü Yumurtalık'tan sataçaklarmış. İzin vermeliymişiz! Aslında, bizi bununla oyalıyorlar. Irak'ın Kuzeyi'nden gelen petrolü, Ürdün üzerinden İsrail'in Hayfa Limanı'na götürecek boru hattının projesi üzerinde çalışıyorlar. Daha neler neler... Bizimkiler hâlâ Habur'u kapatmıyorlar. İhracatmış. İhracat dedikleri; Mal, serbest bölgeye geliyor. Beş kuruş gümrük alınmadan Irak'a gidiyor."

Serhat sinirli, ama Mersin Serbest Bölgesi'nden söz edince, aklıma sigara kaçakçılığı geliyor. Evrak çantamdan Tekel müfettişlerinin hazırladığı raporu çıkartıp masasına bırakıyorum. Üzerinde "gizli" damgası bulunan İçişleri Bakanlığı'na gönderilen raporda, şöyle deniliyor:

"Mersin Serbest Bölgesi'nden bazı şirketler, sürekli olarak Dohuk'taki Kany Company firmasına sigara kâğıdı, filtre, tütün ve karton gönderiyor. Sigara malzemelerinin gönderildiği bir başka adres de yine Dohuk'tan Fahir İbrahim Muhammed firması. Buralarda kalitesiz tütünlerle

üretilen sigaralar, bavullarla ve Irak'tan dönen kamyonlarla Türkiye'ye sokuluyor. Bu faaliyetin başlaması ile Türkiye genelinde, yasal sigara satışı yüzde 40, Doğu ve Güneydoğu'da yüzde 70'e varan oranlarda düştü. Türk hazinesinin bu yolla yıllık kaybı, 2,5 milyar dolar olmaktadır. Tekel Müfettişi Mehmet..."

Serhat Paşa, bir süre düşündü.

"Galiba, geçenlerde ben de kaçak sigara aldım."

Geçtiğimiz günlerde aldığı sigaranın kalitesiz ve tadının farklı olduğunu fark etmiş ama bunun Irak'tan geldiğini hiç düşünememiş.

"Al işte... Sözde kamyoncun kazanıyor, ama sadece sigaradan yıllık kayba bak!" diyor.

"Sigaraya yüzde 800 vergi koyarsan, kaçağı Irak'tan gelmese, başka yerden gelir! Vergide adalet olması lazım! Çok kazanan, çok vergi vermeli. Zenginden vergi almayacaksın, sigaraya, akaryakıta aşırı dolaylı vergi koyacaksın! Irak'ın Kuzeyi'ndeki uyanıklar da bundan yararlanır. Hem bizim sırtımızdan para kazanır, hem de Türk ekonomisine darbe vururlar. Sonra da bize kafa tutar!"

***

BÖLÜM ONÜÇ 309–

Mayıs 2004

Irak'ın Kuzeyi... Telafer...

Filiz...

Nuri biraz daha iyi artık! Yine evden dışarı çıkmak istemiyor! Geçenlerde, zorla çıkarttım sokağa. Yürümeyi de unutmuş! Uzun süreli yürüyüş yapamıyor, yoruluyor hemen! Ali'den yardım istedim, kolundan tutması için... Beğendi Telafer'i: "Kerkük'ten farkı yok."

Ne farkı olacak ki, ikisi de Türkmen şehri! Sadece, buralarda çiftçilik ağırlıklı, Kerkük'te ticaret. Kerkük'te aşiretler yok, sadece Türkmen toplumu var. Buradakiler, Kürtler gibi aşiretlere bağlılar. Bir de mezhep ayrılığı olmasa! İki ayrı mezhepten olanlar birbirlerinden kopuk.

Iraklıyım ama ben bile bilmiyordum böyle bir Türkmen kenti olduğunu buraya taşınıncaya kadar! Dünya ile bir bağlantıları yok. Herkes kendi işinde! Süleymaniye'de, Kerkük'te yaşadıklarımızı anlatıyorum komşularıma, inanamıyorlar bana.

***

Kâğıt, kalem alıp hatıralarını yazmaya başladı kocam. Çocukluğundan itibaren yazacak. Ben de pek çok şeyi öğreneceğim onun yazdıklarından. Merakla bekliyorum. Çok yazamıyor, sıkılıyor hemen. En çok severek yaptığı, kapının önünde oturmak! Ali, ona daha rahat bir sedir yaptı. Buralarda ayıpmış dış avluda oturmak, ama Nuri hasta diye kimse yadırgamıyor. Selamlaşıyor gelip geçenle...

İyi ettik buraya gelmekle! Ne silah sesi var, ne bomba! Ne ortalıkta Amerika askeri, ne de tepeden tırnağa silahlı peşmergeler!

Boyam, fırçam, tuvalim olsa, resim yapacağım ama yok. Kerkük'te kaldı hepsi. Tek meşgalem kocam! Gözünün içine bakıyorum iyileşsin diye.

Ali, koptu iyice bizden! Kalkar kalkmaz, işe gidiyor. Sadece uyumaya geliyor eve. Belki de, babasını bu halde görmeye dayanamıyor!

Veli, bu yaz yanımıza gelecekti. Çok bekledik, ama gelmedi. Mektupla haber verdi, iş bulmuş, çalışmış yaz boyunca... O iyi ya, haberi bile yeter bize! Hiç olmazsa, o kurtaracak kendisini.

***

Ankara... Mikes Tesisleri...

Füzeci Yusuf, Amerika'dan çağırılan ağabeyi Yılmaz'ı Esenboğa Havaalanı'nda karşılıyor. "Ağabey hoş geldin!" diye, daha uzaktan bağırmaya başlıyor Yusuf.

312 Yılmaz'la Yusuf birbirlerine sarılıyorlar, dakikalarca sarılı kalıyorlar. Aslında, Yılmaz Amerika'ya gideli, daha birkaç ay olmuş. Onlar, sanki ömür boyu ayrı kalmışlar gibi, kopamıyorlar birbirlerinden. Onları bekleyen Mikes'in orta yaşlı şoförü gülüyor hallerine.

"Façayı düzeltmişsin!" diyor Yılmaz. "Bildiğin gibi değil! Herkes temiz giyininceye utandım, ben de değiştirdim kıyafetimi," diye yanıtlıyor kardeşi.

Ankara'ya dönerken anlatıyor Yusuf:

"Ağabey! Buradaki imkânı, Amerika'da bulamazsın! Ne istersek, karşılanıyor. İstanbul'dan arkadaşlarla geldik buraya. Buradan da birkaç arkadaş katıldı bize. Tam bir bilim cenneti! Şaşıracaksın görünce!"

"Valla, sen aradığında, ben konuştum bizimkilerle, 'Birkaç aylığına Türkiye'ye gidip, döneceğim' dedim. Kabul etmediler. Sonra ne oldu, anlayamadım! Uçak biletimi de

elime tutuşturup, kendileri gönderdiler buraya! Bir şeyler var, ama ne? Sen de anlatmıyorsun neler olduğunu!"

"Merak etme ağabey! Her şeyi anlatırım bugün. Sen, önce çalışacağımız yeri gör! Sana bir de sürprizim olacak!"

Araçları, Ankara'ya girmeden Çankırı Yolu'na döndü. Birkaç kilometre sonra da solda önünde dev bir kartal olan, krem rengi, iki buçuk katlı, geniş bir binanın otoparkına girdiler.

"Bizim çalıştığımız bölümler, arkada" dedi Ağabeyine. Birlikte yürümeye başladılar. Öndeki beton binanın arkasında fabrika gibi pek çok tesis var. 100 metre kadar yürüdükten sonra "İşte burası," dedi Yusuf.

Dışarıdan bakıldığında, herhangi bir imalathane gibi duruyordu ama içine girdiğinde şaşırdı Yılmaz. 'Burası Amerika'dan bile daha modern' diye düşündü. Uzay üssü gibiydi içerisi.

Yusuf, hafifçe kolundan tuttuğu Ağabeyine, çalıştıkları laboratuarı gösterdi dışarıdan. Her şey düşünülmüştü burada. "Girelim mi?" diye sordu.

"Girelim."

Önce ellerini, yüzlerini yıkadılar. Birer önlük giyip, bone ve galoş taktılar.

"Arkadaşlar, bu, Ağabeyim Yılmaz!"

İlk defa görüyorlardı Yılmaz'ı, ama onu görmeden de tanıyorlardı. Tek farkı, Yusuf'tan biraz daha uzun boylu olmasıydı. Gelip, samimiyetle elini sıktılar.

"Gel, şimdi sana sürprizimi göstereyim!"

Kolundan çekercesine götürdü iç bölüme. Yerde, parçalara ayrılmış bir Tomahawk Cruise füzesi yatıyordu. Hafıza bölümü, bir bilgisayara bağlanmıştı. Yusuf, "Ben burada çalışıyorum," dedi.

"Sen ne iş yapıyorsun burada?"

"Gel oturalım. Anlatacağım. Önce kahve içelim mi?"

"Olur!"

Kahvelerini aldı Yusuf, kahve makinesinden. Getirip Ağabeyinin önüne bıraktı ve tam karşısına geçip oturdu.

"İşte, senin o zaman ele geçiremediğin füze! Al sırrını çöz şimdi!"

"Sen, kimin için çalışıyorsun?"

"Merak etme Ağabey! Amerikalılar yok bu işte! Burası, Türk Silahlı Kuvvetleri'ne hizmet veren bir tesis! Memleketime çalışıyorum!"

Yılmaz, rahatlamış görünüyordu. Ne yapmak istediklerini anlattı Ağabeyine. Onun da yardımını istiyorlardı. Kendisi, bazı şeyleri çözemediği için, ağabeyinin de gelmesini istemişti.

"Bizimle var mısın Ağabey?"

"Geldik işte! Buradayız ya!"

***

Haziran 2004

Reşat Paşa...

Çok ilginç gelişmeler oluyor! Bizimkiler uyuyor yine! Yurt içinden ve dışından çeşitli gazete haberlerini yan yana koyuyorum. Olanlara akıl, sır erecek gibi değil!

Amerikalılar, Iraklılara bir Anayasa taslağı dikte ettirmişler! Geçici anayasaya göre, Kürtlere özerkliklerini tehlikeye atacak her türlü yasayı veto etme hakkı tanıyor!

Amerikalılar, 23 Haziran'da Kürtler'e 1 milyar 400 milyon dolar daha veriyor!

Kürtler, Bağdat Hükümeti'nin bilgisi dışında, Irak'ın Kuzeyinde petrol araması için, Norveçli bir şirketle anlaşma yapıyorlar!

***

Türkiye... Ankara...

Talabani Ankara'da. Türkiye Dışişleri Bakanı ile görüşmüş. NTV'nin sorularını yanıtlıyor sözde... Onun mesajı açık ve net:

"Türkiye PKK/KONGRE-GEL'e genel af çıkartmalı!"

Yani, 'cezaevindeki PKK'lıları da salıverin' diyor!

Gazeteciler Osman Öcalan'ın Musul'da, Talabani'nin emrinde faaliyet gösterdiğini biliyor. Yine ikiyüzlülüğünü sergiliyor pişkin aşiret reisi: "Nerede olduğunu bilmiyorum!"

Türkiye Cumhuriyeti, bunları muhatap alıp, karşısına oturtuyor ya, bu kahrediyor beni!

***

Ankara... Kara Kuvvetleri Komutanlığı...

"TÜBİTAK'çılarla görüştün mü?" diye soruyorum.

Yüzü aydınlanıyor birden.

"Görüştüm. Anlaştık! '14 milyon doları bulur masraf' diyorlar. 'Olsun' dedim. Başbakanlık ödeyecek parayı! Bizim bütçeden de gitmeyecek. Nasıl olsa, bizim iş bittikten sonra da Türkiye'nin işine yarayacak! Çok iyi düşünmüş sizin çocuklar. TÜBİTAK da bir cevher! 'Siz isteyin, biz yapalım ne isterseniz' diyorlar. Çok iyi yetişmiş elemanlar var Türkiye'de. Bir türlü sistemi kurup, bu insanların önünü açamıyoruz biz."

"Kaç kilo A-4, C-4 toplayabildiniz?"

"340 küsur kilo!"

"Bu yetmez bize! İki tona yakın lazım!"

"Ne yapacaksınız bu kadar çok? Ankara'yı bile yerle bir eder bu kadar patlayıcı!"

"Çok gerekli! Belki patlatılmalarına gerek kalmayacak, ama çok gerekli..."

"Irak'tan Türkiye'ye bir tondan fazla sokulduğu söyleniyor, ama güvenlik güçlerinin ele geçirdiği şimdilik bu kadar..."

"Nasıl sokuyorlar bu kadar çok!"

"Habur Sınır Kapısı sağolsun! Ben eminim, sınırımızın dağlık taşlık bölümünden sokulamaz bu kadar çok. Hadi soksunlar, üç kilo, beş kilo... Yakalanır diğerleri. Habur'dan giriyor bunlar! Giren ve çıkan kamyonlarla taşınıyor. Biz, her aracı çevirip, arama yapamayız ki! Gümrük idaresinin işi bu! Irak'tan giren silahın da haddi hesabı yok! Hem de Amerikalıların silahları! İleride, çok başımızı ağrıtacak bu silahlar! Her defasında uyarıyoruz gerekli makamları. "İhracatımıza" darbe olurmuş! İşin vahametini, polis, jandarma ve bizden başka anlayan yok! MİT elinden geleni yapıyor, ama durum kötü!"

316

Belli, bugün Serhat'la neşeli bir şey konuşamayacağız. Benim de aklıma onu eğlendirecek bir şey gelmiyor.

"İran işini halledebildin mi?"

"İyi ki hatırlattın! MİT'e bir sorayım. Onlar da aramadı bizi!"

"Serhat! Siz mutlaka düşünmüşsünüzdür, ama İran ve Suriye'yi mutlaka sağlama bağlamalıyız!"

"İki ülke de büyük sıkıntıda. Suriye'yi askerlerini Lübnan'dan çekmesi için zorluyorlar. İran'ı da nükleer çalışmaları için

zorluyorlar! Bunlar, mecburen istediğimizi yapacaklar. Biz Suudi Arabistan'ı da yanımıza çekmeye çalışacağız. Suudi Krallığı da başına neler geleceğinin farkında! Korkusundan Amerika'ya yakın duruyor görünüyor!"

"Pakistan'a güvenebilir miyiz?"

"Sonuna kadar! Zaten Amerika'nın nihai hedefleri için onları uyardık! Şunu unutma! Afganistan ve Pakistan'dan, Türkiye'ye hiçbir kötülük gelmez! Böyle bir dostluk, dünyada yok gibi. Afganistan'a giden her birliğimize, 'Aman! Hiçbir Afganlıya, kötü bir söz bile söylemeyin' diyoruz. Bizim askerden başka, elini kolunu sallayarak gezebilen başka bir asker var mı orada? Yabancılar da kollarına Türk Bayrağı amblemi koymaya başlamış. Engellenmesi için Dışişleri Bakanlığı'nı uyardık."

"Yani İran olmazsa, daha güç olacak ama Pakistan'dan yararlanabiliriz?"

"Kesinlikle! Bayrak Garnizonu'ndan yararlanacak mısınız?"

"Hayır! Biz orayı, planımıza çıkış noktası olarak aldık. Sadece fikir verdi bize. Bizim yer istasyonumuz, onun yakınında, ama farklı yerde olacak. Ama sen, destek operasyonunda yararlanabilirsin! Zaten, o noktaya geldikten sonra, Amerika öğrense ne fark eder?"

"Ne zaman hazır olursunuz?"

"2006'nın sonunu bulur diyorlar! Tabii, her şey tıkır tıkır ilerlerse!"

"Çok geç! Irak'ta çok can gidecek o zamana kadar!"

"Sen, Irak'ı bırak da, bizimkileri Amerikalılarla çatışmadan uzak tut! Bak, tahrikler sürüyor. Üç-beş aşiretçi çapulcu, bize kafa tutuyor! Eminim, tahrik etmeleri için talimat veriyorlar! Sabır bize çok can kazandıracak. Belki, silah atmamıza bile gerek kalmayacak!"

"İnşallah! Bir askerimin dahi, şehit olmasını istemiyorum!"

"Hangimiz isteriz ki?"

"Patlayıcı işini ne yapalım? Temin edelim mi?"

"Tamamı Irak'tan girenler olsaydı, çok esprili olacaktı. Amerika'nın teröristlere verdiği patlayıcı ile Amerikalıların avlanması! Zaten ambalajlarında 'Made in Amerika' yazacak. Bizimkiler, üzerine "PKK/KADEK'li teröristlerden temin edilmiştir!' yazmayı da düşünüyorlar."

Serhat nihayet gülümseyerek, "Alem adamsınız!" diyor. "Doğru değil mi?" diyorum.

"Yorum yok! Amerikalılara sorduğumuzda, 'Biz vermiyoruz' diyorlar!"

"Kim imal ediyor bunları? Irak'ı işgal eden kim? Benim Kızılay'ım gıda yardımı götürüyor, yakalayıp engelliyorlar! Tonlarca plastik patlayıcı geliyor! Haberi yok! Kendi teröristlerine napalm bombası bile kullanıyor! Bizim teröristimiz cici! Mamayla, silahla, patlayıcıyla besliyor! Gelsinler, bir de bana anlatsınlar PKK'ya yardım etmediklerini!"

Serhat yanıt veremiyor. Verecek yanıtı yok! Doğru söylediğimi biliyor.

Yanından ayrılırken, "Sen benden haber bekle. Net olarak kaç kilo patlayıcıya ihtiyacımız olduğunu bildiririm," diyorum.

•••

Temmuz 2004

İstanbul... Kalender Orduevi...

Irak'la ilgili, her yazıyı didik didik ediyorum. Özellikle de

Amerika'dan maaş aldıkları öne sürülen gazeteci-yazarlarınkileri. Bizim operasyonu etkileyecek bir gelişme var mı diye...

Talabani, mekân tutmuş Türkiye'yi! Her fırsatta burada! Yanından da kendisini yıllar önce Çankaya Köşkü'ne sokmayı başaran cumhurbaşkanlığı, başbakanlık danışmanı ve tüccar gazeteciler, eksik olmuyor! Yanında, Irak'ın Kuzeyi'nde 65 milyon dolarlık ihale almakla övünen, 'her iktidarın adamı' İlknur Çevlik, diğeri milyon dolarlara Amerika'ya raporlar yazdığı söylenen Çavdar Han! Altlarında da Dışişleri Bakanlığı'nın 06 plakalı resmi protokol aracı! Hangi resmi görevleri varsa!

Sinirle okuyorum haberi. Bizi yönetenler, ne yapmaya çalışıyor acaba?

Vatan ve Tercüman gazetelerinin muhabirleri, gözlerden uzak olan Lütfi Kırdar Kongre Merkezi'nin üstündeki Borsa Lokantası'nda buluyor bu zatı muhteremleri! Yanlarında Talabani'nin eşi ile tanınmayan iki erkek ile bir kadın daha var.

Tüccar gazetecilerden karakaşlı, ak saçlısı, "Özel yemek" diye, resim çekmelerine engel oluyor meslektaşlarının. İki buçuk saat sürüyor, yemek masasında görüşmeleri. Cep telefonlarından birileriyle görüşüyorlar sürekli olarak.

Restorandan çıkanların yanına koşuyor muhabirler. Topluca yürümüyorlar, birlikte fotoğrafları çekilmesin diye... Talabani her zamanki gibi pişkin! Dinlenmeye gelmiş!

65 milyon dolarlık ihale alan ise, "Sayın Talabani ile bölgeden konuştuk. Analiz yapmak üzere malzeme topladım. Bunu da kendi gazetemde kullanacağım. Yorumları da size anlatamam herhalde!" diyor. Gazete dediği de Türkiye'nin en büyük medya patronuyla ortak olduğu İngilizce gazete.

Karakaşlı, ak saçlı olansa, muhabirlerden çok sıkılmış. "Dışişleri Bakanlığı'ndan mesaj mı getirdiniz?" sorusuna yanıt bile vermiyor.

Muhabirler,yemekte konuşulanları öğrenmek için lokantaya dönüyorlar. Garsonlar, "İngilizce konuşuyorlardı. Biz masaya yaklaştığımızda, susuyorlardı. Ama bol bol 'dollars' kelimesi geçiyordu," diyorlar.

Kim bilir neler alındı, neler satıldı o masada? Bunu niçin mi düşünüyorum?

İngilizlerin The Guardian Gazetesi'nde, Talabani'nin en basit satın alma yöntemi şöyle anlatılıyor:

"Talabani ve gazetecilerin bulunduğu uçakta, gazetecilere zarflar dağıtıldı. Bana verilen zarfta, 20 adet 100 dolarlık banknotlar vardı. Zarfı geri verdim. Bunun Talabani'nin armağanı olduğunu söylediler. Bazılarına verilen zarflarda 50 adet 100'lük banknot vardı. Kabaca hesapladım, Talabani o gün gazetecilere 100 bin dolar dağıtmıştı!"

Talabani'nin bu zarflarından alanlar arasında, Türk gazeteciler de bulunuyor!

***

Bir partinin genel başkanının basın toplantısının haberi düşüyor masama. Yine satılık kalemlerle ilgili!

İddialar da yenilir yutulur gibi değil! Her iktidarın adamı olan gazetecinin 65 milyon dolarlık ihalesinin, Türk Dışişleri Bakanı'nın CIA'ya yakın bir kişiyle Washington'da Cities Lokantası'nda yenen yemekte bağlandığını öne sürüyor!

Aynı basın toplantısında, karakaşlı ak saçlı Çavdar Han'ın yine Amerikalılara 1,5 milyon dolara, 'Kuzey Irak'taki gelişmelerin Türkiye'nin 20 yılına etkisi' başlıklı bir rapor hazırladığı açıklanıyor!

Biz, ülkemizi nasıl düzlüğe çıkartırız diye, ne zorluklarla mücadele ediyoruz! Topluma yön veren tanınmış gazeteciler ise milyon dolarlar peşinde! Irak'ta insanlar can veriyor, ateş bize sıçramak üzere! Onlar, savaş zengini olma peşinde! Gazetecilik bu mu? Vah bu ülkenin haline!

Bakalım bu gazetecileri, hangi maskelerin arkasında göreceğiz önümüzdeki günlerde! Hangi ekranlarda, hangi sütunlarda Türkiye düşmanlarına hizmet edecekler! Amerika, boşa vermez parayı adama! Satın aldı mı, tepe tepe kullanır!

***

Ankara... Aselsan...

Denizci Yüzbaşı Deniz...

Patlayıcı sorununu bir türlü çözemedim. Sonunda, Aselsan'ın da kapısını çaldım. "Size niçin eleman lazım? Onu söyleyin!" diyor müdür. Nasıl ve ne kadarını anlatacağıma karar veremiyorum müdüre.

"Su almayacak bir muhafazaya ihtiyacımız var! Ama bu aynı zamanda uydudan sinyal de alabilecek!"

"Bu nasıl olacak? Su altında, uydudan sinyal alamazsınız ki!"

"İşte, bize bunu çözecek birisi lazım!"

"Bizde, müthiş bir elektronik mühendisi var. Adı Hüseyin! Kendisi ile ilgili değil, ama F-16'ların bütün göstergelerini uçağın camında göstermeyi başardı. Hatta pilot isterse, göstergeleri kaskından bile izleyebiliyor. Pilotlar çok sevindi bu işe. Göstergelere bakmak için, dikkatleri dağılmıyor. Bu sorunu ona danışın."

Müdür, genç mühendisi gönderiyor, kendisi gelmiyor. Yalnız bırakmak istiyor bizi.

"Merhaba. Hoş geldiniz," diyor gözlüklü genç mühendis. Kendimi tanıtmak istiyorum, "Biliyorum!" diyor. Sanki acelesi var!

"Bize, su altında olacak, ama uydudan da sinyal alacak bir kap lazım."

"Kabın içinde ne olacak?"

Söylemeli miyim acaba? "Patlayıcı olacak!" diyorum.

Sesli düşünüyor bir süre. "Suyun altında olacak, ama uydudan sinyal alıp patlayacak!" Sonra "Zor değil bu!" diyor.

"Pek çok kişiye danıştık bunu ama çare bulamadık!"

"Siz bana tam olarak ne istediğinizi anlatın, ben size olup olmayacağını söyleyeyim."

Mecburen pazarlığa başlıyorum kendisiyle.

"Memleketini sever misin?"

"Kim sevmez memleketini!"

"O anlamda söylemedim. Bu iş çok gizli! Vatan savunmasıyla ilgili! En yakınınızın bile haberi olmamalı! O yüzden, vatanını çok seven insanlarla bu görevi yerine getirmeye çalışıyoruz!"

"Binbaşım, merak etmeyin. Vatanımı çok sevmesem, bu kadar maaşla burada çalışır mıydım? Canım feda vatanım için! Siz rahatça anlatın ki, yapıp yapamayacağımızı söyleyeyim size!"

Belki Reşat Paşa kızacak, ama anlatıyorum ne için istediğimizi bu kapları. Düşünüyor... Düşünüyor...

"Nerede kullanılacak bunlar?"

Soruyu anlamıyorum. "Anlattım ya..." diyorum.

"Dünyanın neresinde demek istedim," diyor.

"Basra Körfezi'nde ve Akdeniz'de!"

Yine düşünüyor... "Çözüm var! Ama masraflı ve tehlikeli," diyor.

"Masrafı ve tehlikeyi düşünme sen! Yeter ki sonuç alalım!"

Kağıdı kalemi eline alıp benim anlayabileceğim gibi anlatıyor. Benim ona söylemediğim pek çok şeyi, kavramış zaten. Bana bizim düşündüğümüz bu operasyonu, baştan sona anlatıyor. Sonunda, "Ateşleyicilerden ben anlamam. Onu başkası çözsün!" diyor.

Hiç hoşlanmadığım bir şeyi yapıyorum. Kalkıp yanaklarından öpüyorum Hüseyin'i. "Bunu nerede yaparız?" diye soruyorum.

"Kalıplarını burada hazırlarız. Dökümlerini Makine Kimya'da, montajlarını Roketsan'da. Kaç tane lazım bunlardan? Kalıbını ona göre hazırlayayım."

"900 tane."

Rakamın fazlalığı şaşırtıyor genç mühendisi. "Operasyonu daha büyük düşün!" diyorum. Anladı sanıyorum. Bir daha emin olmak istiyorum:

"Hiç bilgi sızmaz, değil mi?"

"Siz merak etmeyin! Bizim burada çalışanları kesseler, ağzından tek kelime alamazlar! Ben kalıbı hazırlamadan, içine konacakların örneklerinin bana verilmesi lazım!"

"En kısa sürede," diyorum.

"Ateşleyici hariç, diğer elektroniği ben buradan ayarlarım!"

Nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum. Tekrar yanaklarından öpüyorum. Bizim Fransa'dan gelen Zeki Bey'i soruyorum. Şimdi, bize ait uydu şirketinde çalışma yapıyormuş. Adını söylüyor, ama yabancı bir isim. Neyse, işini tamamlasın! Sonra da görüşürüz onunla.

"Zeki Bey'le de görüşün! Onun da çok orijinal fikirleri vardır," diyorum. "Biliyorum," diyor genç mühendis Hüseyin.

***

İstanbul'a dönmeden, Aselsan'ın Elektronik Mühendisi Hüseyin'e, kalıbını hazırlayacağı kaba konacak, malzemenin örneklerini de teslim ediyorum. Malzemeyle ilgili, dikkat etmesi gerekenleri de anlatıyorum. Ateşleyiciyi de en kısa sürede teslim edeceğimi söylüyorum.

Aylardır uğraştığımız bu sorunu çok kolay çözdüğümüz için çok seviniyorum.

***

Ankara... Marco Selani Tesisi...

Havacı Binbaşı Kemal...

Bayrak Garnizonu'na yakın bir yer. Çok ciddi korunan bir tesis. Güçlükle buluşuyorum Zeki Bey'le!

Seviniyor beni görünce. Aslında içine kapanık bir yapısı olmasa, çok daha yakın olacağız birbirimize. Reşat Paşa anlamıyor, ama ben anlıyorum onun dilinden! Ayrı bir bölüm vermişler ona. Bir de özel odası var. Tanıdıklarım 'hoş geldin'e geliyor. Onlar da biliyor, uzakta da olsak, gönlümüz hep bir arada! Onlar bana İstanbul'u soruyor, ben onlara çalışmaları.

Şirketin adını soruyorum Zeki Bey'e. Anlıyor ne demek istediğimi! Kabahat bizimmiş! Savunma sanayii tesisleri, 3238 sayılı yasaya göre kuruluyormuş. Bu yasanın 6. maddesinde "özel ve kamu savunma sanayii kuruluşlarının, yabancı sermaye ve teknoloji katkısıyla kuracakları" gibi bir ibare varmış. Hangi akıllı yasaya bu ibareyi koyduysa, mecburen küçük bir pay yabancılara veriliyormuş! Yasada, Türkiye'nin elini kolunu bağlayıcı başka hükümler de varmış! Rahatlatmak için, "Merak etmeyin!

Hiçbir şey sızmaz! Zaten burası, tamamen Türk kontrolünde! Bizim ekibin eleman sayısı 30'u geçti. İşleri de öyle bir parçaladım ki! Birini öğrenseler bile, diğer parçaları bir araya getirmeleri imkânsız!" diye güvence veriyor bana.

"Nasıl gidiyor?" soruma, "Çok ağır," diyor ve devam ediyor:

"Fransa'da olsam, çok daha ilerde olurduk şimdi! Laboratuar imkânları kısıtlı! Parça lazım oluyor, Fransa'dan gelmesi zaman alıyor. Awacs grubu da çok zorlanıyor! Şu anda bütün çalışmaları teorik! İlk Awacs, 2006'da gelecekmiş! Ona çok sevindim. Onların radar aksamını yapan Northrop Grumman'da, 'Türk var mı?' diye araştırdım. Bir tane bile yok! İçerden adam bulmaya kalksak, uyanır Amerikalılar! Burada, Havelsan'da müthiş mühendisler var. Onlar da yardım ediyor yazılıma. İlk uçak geldiğinde, ne kadar başarılı olduğumuzu anlayacağız!"

"Fransızlara fark ettirmeden malzemeleri nasıl alıyorsun?"

"Orada, onlarla ortak yaptığımız Türksat 1C'nin ömrü, 2007 sonunda dolacak. Onun yerine, hemen bir uydu hazırlanması lazım! Türksat, bunun çalışmalarına başladı. Ayrıca, Türksat 2A'nın ömrü de 2014'te doluyor. Onun hazırlığının da, şimdiden başlaması gerekiyor. Fransa'dan ihtiyacımı Türksat aracılığıyla temin ediyorum. Onlar, Türksat'a gittiğini zannediyor!"

"Akıllıca," diyorum ve "Uydu işi nasıl gidiyor?" diye yeni bir soru yöneltiyorum.

Biraz düşündükten sonra yanıtlıyor Zeki Bey:

"Sizin bilginiz dışında, ben başka tedbirler de aldım!" diyor. Şaşırıyorum. Bu kurallara aykırı bir durum! Merkezin haberi olmalı ki, tüm plan, aksamadan yürümeli! Merakla yüzüne bakıyorum. Anlatmaya başlıyor:

"Şimdi bizim asıl uydumuzu TÜBİTAK ve TUSAŞ ortaklaşa yapıyor. Bu uydu, bizim işimizi gördükten sonra, ormancılık, tarım, çevre, afet yönetimi gibi alanlarda bilgi ve görüntü sağlayacak. Biraz önce sözünü ettim, 1C'nin yerine yeni bir uydu hazırlanıyor. Ona küçük bir ekleme yapıyoruz. İstersek, onu da kullanacağız!"

Hayretle yüzüne bakıyorum, ama hiçbir şey sormuyorum. O devam ediyor:

"Ayrıca, TAİ'nin Göktürk-2 diye bir projesi de var. Ona da küçük bir ek yapılacak. O da işimize yarayacak!"

Şaşkınlığım iyice artmıştı. Zeki Bey, işi iyice sağlama alıyordu. Birinde bir aksilik olursa, diğeri devreye girecekti. "Peki, bunun maddi boyutu ne olacak?" diye sordum. Çünkü bizim yaptırdığımız uydu, 15 milyon doları aşacaktı.

"Sıfır maliyet," diye gülüyor Zeki Bey. Sonra, "Piyasada bu kadar hatırımız olsun! Bu uydular, nasıl olsa yapılıyor. Küçük bir eklentinin masrafını da onlar karşılasın! Onlar ne zaman başları sıkışsa, beni buluyorlar. Üstelik bu, ülkeye hizmet! Seve seve yapıyorlar. Zaten çok az kişi biliyor bunu!"

Türkiye'nin geleceğinden hiç endişem yok. Vatanını sevenler toplumuyuz biz! Devlet bir şey istemeden, herkes devleti için bir şeyler yapmaya çalışıyor. Gururlanıyorum milletimle. Zeki Bey'in bile eşini, çocuğunu yurt dışında bırakıp gelmesi, üstelik hiçbir ücret almaması, bunun güzel bir örneği değil mi?

Bu defa, o sorgulamaya başlıyor beni. 'İlerleme ne durumda?' diye. "Planlar hazır! Çalışmalar sürüyor" diyorum. "Binbaşım, ben neler yaptığınızı bilmiyorum. Tek merakım, başkalarından ileride miyiz, geride miyiz?.." diyor.

Demek ki, gruplar arasında gizli bir yarış da var! Düşünüyorum.

Bence, en zor iş Zeki Bey'in omuzlarında. Üstelik, iki grubu birden idare ediyor. "En ileri durumda sizsiniz! 2006 sonuna kadar da vaktiniz var," diyorum. Rahatlıyor Zeki Bey. Planlarımıza göre, en iyi ihtimalle, 2006 sonunda operasyonu tamamlayabileceğiz.

***

İstanbul... Kalender Orduevi...

Reşat Paşa...

İsmail Yarbay odama geliyor. Gelecek aydan itibaren 'Albay' diyeceğiz ona. Müjdeyi ben verdim. Diğelerinden de terfi edecekler vardır ama şimdilik bilmiyorum.

Kemal Binbaşı'nın, Aselsan'da bulduğu ODTÜ'lü elektronik mühendisi kararlaştırdıkları çözümü anlatıyor.

"Şimdi, bir sürü ülkeyle işbirliği yapmak zorunda kalacağız! Bu canımı sıkıyor," diyorum.

İsmail Yarbay yanıtlıyor: "Gizli yaparız! Zor değil ki. Kimseye muhtaç olamayız! Amerikalılara haber uçar diye de endişelenmeyiz! Ben gerekli geminin yapılması talimatını vermek istiyorum."

Düşünüyorum... Yabancı denizlerde, gizli faaliyet! Korkuyorum ama "Tamam," diyorum.

İsmail Yarbay, aslında bana bir şey danışmaya gelmiş. "Buyur," diyorum.

"Komutanım, patlayıcılarla ilgili ateşleme sistemini yapan polis memuru Kürt asıllı. Sizce bir mahsuru var mı?" diye soruyor. Kan beynime çıkıyor!

"Şu kapıyı kapatın Yarbayım," diyorum sert bir sesle. Kapıyı kapatıp, karşımda hazırolda bekliyor. Sinirimi geçirmeliyim önce. "Gel," diyorum koltukları göstererek. Önce ben oturuyorum. Karşımdaki koltuğa oturuyor ve çekinerek:

"Bakınız Yarbayım," diye başlıyorum uzun konuşmama:

"Önce, kendi görüşümü söyleyeyim. Benim için insanların etnik kökeninin hiçbir önemi yoktur. Çünkü, anamızı babamızı, ırkımızı biz seçmiyoruz. Tanrı nasıl uygun görürse, öyle dünyaya geliyoruz. Ama hepimiz insanız. Bu nedenle, o polis memuru, ne olursa olsun önemli değil. Aradığımız tek özellik; vatanını seven, ona ihanet etmeyen biri olsun! Şimdi genele gelelim... Hazırladığınız operasyon projesini düşününüz. O kadar farklı etnik kökenlerden, farklı fikirlerden, ne kadar başarılı bir plan ortaya çıkarttınız! İşte, Türk milletinin en büyük zenginliği budur. Osmanlı'dan kalan zenginliktir bu! İnsanlar farklı ırklardan olabilir, ama hepimiz burayı yurdumuz bellemişiz, kendimizi bir millet kabul etmişiz. Bu mozaik de bizim en büyük değerimiz. Senin soruna gelince; evet maalesef Kürt kökenli insanlarımızın bir bölümünde, bu ülkeye ihanet başlamıştır! Ama ben bunun kusurunu onlarda görmüyorum. Cahil halkı kandırmak, kolaydır. Bunları, Türkiye'nin güçlenmesini istemeyen dış güçler kullanmaktadır. Kürt milliyetçiliği diyorlar, kültürel haklar diyorlar, sosyal haklar, vs. diyorlar. Cahil oldukları için akıllarını çeliyorlar! Bazı akıllıları da, bu dış güçlere maşalık yapıyor. Ne olursa olsun, kusur bu insanları cahil bırakanlardadır! Yani, bu Cumhuriyeti yönetenlerdedir. Bu görüşe katılır mısınız Yarbayım?"

Tereddütlü bir "evet" çıkıyor ağzından. Görüşlerimi anlatmaya devam ediyorum:

"Şimdi bu sorunu nasıl aşarız? Bunun pek çok yöntemi var. Onlara sevgi ile yaklaşmak, en önemlisi bence. Benim Harp Okulu'nda sıra arkadaşım Kürt kökenliydi! Bizim aramızda, ayrı gayrı olmadı hiçbir zaman. Kürt kökenli vatandaşlarımız, cumhurbaşkanlığı, başbakanlık, bakanlık, milletvekilli, senatörlük yaptı bu ülkede. Kimse

onlar için 'Bunlar Kürt kökenli, istemeyiz!' demedi. Her kurumda, en üst makama kadar yükseliyorlar. Bunları hatırlatarak, kucaklamalıyız onları yeniden. Sevgiyle halledilmeyecek sorun yoktur!"

İsmail Yarbay, çekinerek soruyor:

"Ancak, artık olay silahlı ayaklanmaya dönüştü komutanım!"

"Yarbayım, genelleme yaparak yanılıyoruz! Caddebostan'daki karşı komşum da Kürt asıllı. Ama benden farklı görmüyor kendisini. Kabullenmiş, burası onun da yurdu. Benimle birlikte gider düşmanın üzerine. Gerekirse, yurdu için tehlikeli olan Kürdün de üzerine. Bu ülkede kaç milyon Kürt asıllı vatandaş var? Kaç kişi, isyan etti bu devlete? İsyancılara bir bak! Hep geri kalmış yerlerden, cahil insanlar!"

"İyi eğitim görmüşler de destekliyor onları komutanım!"

"Şu aydın takımından mı bahsediyorsun? Kendilerine 'aydın' demeleriyle aydın mı oluyorlar? Diplomayla da aydın olunmaz! Aydın olmak için, aydınlık beyin lazım! Gerçek aydınlar yok vitrinde. Kışkırtıcıların çoğu, aslen Kürt kökenli bile değil! Bir araştırın onların gerçek nedenini. Bence onlar, tam bir sosyolojik inceleme konusu! Kimisi, toplumun dikkatini çekmek isteyen aykırı tipler! Kimileri, Avrupa fonlarından, vakıflardan nemalananlar! Onları takma kafana. Onların arasında da tanıdıklarım var. 'Kültürel hak' diyor. 'Söyle nasıl olmalı?' diyorum. 'Kürtlerin, kültürlerini geliştirmeleri için devlet destek olmalı!' diyor. 'Yani ayrımcılık mı yapılıyor?' diyorum. 'Evet!' diyor. 'Yani devlet, örneğin Yörük kültürünü koruyor, ama Kürt kültürünü korumuyor mu demek istiyorsun?' diye soruyorum. Ne demek istediğimi anlıyor. Bunlar devletin maddi imkânları meselesi. Bu devlet, batıdan topladığı vergilerle, batıyı değil, onların bulunduğu yerleri kalkındırmaya çalışıyor.

'Paralar hortumlanıyor!' diyor. 'O başka konu. Tamam! Hortumculuğa birlikte karşı çıkalım! Ama bunu, karşıma Kürtlerin sorunu olarak çıkartma. Bu tüm ülkenin sorunu! Bunu başka mecraya çekersen, hortumcunun işine yarıyor!' diyorum. Yanıt veremiyor. Sizin aydın dediklerinizin ufku, maalesef sade vatandaş kadar bile değil. Sen halka bak, halka! Bu millet, ayırım yapmadan, birlikte savaşıp kurtarmış bu vatanı. O enteller var mıymış bu savaşın içinde? Halk Anadolu'da canını verirken, onlar saraya sırtını dayamış, savaşanları baltalamaya çalışıyordu! Sonuç ne oldu? Halk kazandı! Bu olayda da Kürt kökenli vatandaşlarımızı kışkırtmaya çalışanlar kaybedecek, göreceksin!"

"PKK, Irak'ın Kuzeyi'nde güçleniyor..."

"Bu durum geçici! Amerika gider, o sorun da biter! Bundan sonra sorun, ekonomik! Kürt kökenli vatandaşlarımızın
330 eğitim durumu kötü! Eğitimleri, meslekleri olmadığı için büyük bölümü, kentlerin fakir mahallelerinde perişan biçimde yaşıyorlar. Düşünmeden çok çocuk yapıyorlar. Ben bir tane çocuğumu güçlükle yetiştirdim. Adamın düzenli bir geliri yok, 11 çocuğu var! Bakabileceğin kadar yap! Diyarbakır'da, kadınlara doğum kontrolü için spiral takılmış. PKK, 'Devlet içinizi dinliyor!' diye şayia çıkartmış! Kadınlar 'Alın bunu içimizden' diye hastanelere koşmuş. Halk cahil! PKK ve destekçileri, bu cehaletten yararlanıyor. Bu insanlarımız, iş, aş sahibi olup, insanca yaşayabilseler, kışkırtıcılara yüz vermezler. Bundan sonra biz de akıllanmalıyız! Dost-müttefik ülke konsolosu veya narkotikçisi görünümüyle, Doğu'da, Güneydoğu'da, Karadeniz'de halkın arasında dolaşıp, kışkırtıcılık yapanlara dikkat edelim! Bunlar yüz yıl önce misyoner diye geliyordu. Şimdi başka maskelerle, yarın başka şekillerde gelecekler. Ama inanıyorum ki, halk

yine galip gelecektir. Kimse, Türkiye gibi büyük bir gücün himayesi altındayken, çoluk çocuğunu, torunlarının geleceğini maceraya atmaz!"

"İnşallah komutanım!"

"İnşallahı yok Yarbayım! Biz onlara, hiçbir konuda ayırım yapmıyoruz. Kanunlar bana neyse, ona da aynı. O zaman, ben de eşit hakka sahibim onunla! O, bu vatanı bölmeyi hakkı olarak görürse, ben de böldürmemenin de benim hakkım olduğunu söylerim. Bakın Yarbayım! Benim kökenim Abhaz'dır. Eskiden bunu rahatça söylerdim. Şimdi söylemiyorum, çünkü bölücülük yaptığım sanılır diye çekiniyorum. Artık sadece, Türküm diyorum. Benim dostlarım da rahatça Kürdüm derdi, ama bugün başka anlamda söyleyenler çıktı ortaya! Bu, bölücülük yapmayan Kürtlere haksızlık değil mi? Bölücüler, kendilerine Kürdüm demesinler. Bölücü mü olur, ne olursa, başka ad versinler kendilerine. 'Gerilla' dediler, tutmadı. Çünkü, gerilla kendi kandaşlarını, kadınları, çocukları, bebekleri öldürmez! Bunlar bugün Kürdüm diyerek, tüm Kürt halkını lekelemeye çalışıyorlar! Bunlar Kürt değil, bence vatan haini! Vatanına bağlı Kürt kökenli vatandaşlarımızın büyük bölümü, her şeyin farkında! Bunların, yabancıların maşası olduğunu çok iyi biliyorlar. Biz de millet olarak, vatanına bağlı Kürtleri ödüllendirmeliyiz. Eskiden olduğu gibi, candan kucaklamalıyız onları. Bölücülerin oyununa gelip küsmemeliyiz onlara. Eskiden, daha çok evlenirdik birbirimizle. Benim eşimin dedesi de Kürttü. Bu bölücüler, uzaklaştırmaya çalışıyorlar bizi birbirimizden. Önce karşılıklı sevgi! Sonra her şey hallolacak. Yarbayım, sizin de kafanızı şişirdim bu geç saatte. Ama o sorunuzla, buna siz neden oldunuz."

"Yok komutanım. Görüşlerinizden yararlandım. Keşke her zaman görüşlerinizi dinleyebilsem..."

***

Eylül 2004

Ankara... Aselsan...

Hava Binbaşı Kemal...

Aselsan'a, Deniz Yüzbaşı'nın söz verdiği ateşleyicileri getirdim. İşin uzmanı bir polis memuru İstanbul'da hazırladı. Çok farklı bu ateşleyiciler... Suyun altında olacak. Radyo dalgaları ile çalışacak. Aselsan'ın ODTÜ mezunu genç elektronik mühendisine teslim ettim.

Biz 'kutu' diyoruz, o 'paket' diyor. Ben de ona uyuyorum. Paketlerin tasarımını tamamlamış bile! Bir tarafı mıknatıslı olacak. Belli bir frekansla devreleri kesilmezse, kimse yapıştığı yerden alamayacak! Zorla alınmaya çalışılırsa, patlayacak! Bizim ne istediğimizi aynen kavramış!

Paketlerin rengini bile belirlemiş. "Ankara'da deniz yok! Nasıl buldunuz en uygun rengi?" diye soruyorum. Cevap vermiyor, sadece gülümsüyor. Bu gençlere fırsat verilse, Türkiye kısa sürede uzay çağını aşar! Paketlerin mükemmel olacağından eminim artık. Ufacık paketler, büyük iş başaracaklar!

***

BÖLÜM ONDÖRT 333—

Irak'ın Kuzeyi... Telafer...

Filiz...

Nazar değdi Telafer'e de! Bomba sesleriyle uyanıyoruz gece! Rüya mı görüyorum diyorum. Hayır, önce evimiz sallanıyor, sonra bombanın sesi geliyor. Çok yakından geliyor sesler.

Elektrik de kesilmiş! Bombanın ışıkları yansıyor dışardan. Çok yakınımıza düşüyor bombalar. Eyvah! Kaçacak yer de yok! Sığınağı da yok bu evin!

Aklıma, gaz lambasını yakmak geliyor. Aşağı iniyorum el yordamıyla. Mutfaktaydı gaz lambası. Kibrit nerede? Durmadan sarsılıyor bina! Ali'nin oda kapısı açılıyor. Göremiyorum oğlumu, ama sesleniyorum:

"Oğlum, kibriti bulamıyorum?"

"Babam nasıl anne?"

Nuri yukarda. Ne yapıyordur acaba? O bomba sesinden çok korkar! Koşuyorum yukarı, korkuluklara tutunarak. Peşimden Ali geliyor, koluma destek oluyor. Göremiyoruz kocamı, ama elle yoklayarak, yatakta oturduğunu anlıyoruz. Hiç ses çıkartmadan oturuyor! Eskiden olsa, zor tutardık, sokağa çıkmasını engellemek için! Bomba ışığında yüzünü görüyorum bir an. Hiçbir tepki yok! Gözlerini pencereye dikmiş, öylece oturuyor.

"Anne! Babamı aşağıya indirelim. Orası daha güvenlidir," diyor oğlum. Kollarına giriyoruz. Nuri hiç itiraz etmiyor. Güçlükle iniyoruz, karanlıkta dar merdivenden. Ali'nin yatağına oturtuyoruz onu. Kibrit aramaya gidiyorum mutfağa. Yine bombalar başlıyor, ardı ardına patlamaya. Sanki sadece, bizim bulunduğumuz yer bombalanıyor! Uzaktan gelen ses yok! Buluyorum kibriti. Kısık ışıkta,

gidiyorum Ali'nin odasına. Babasına sarılmış! Nuri yine duygusuz bakıyor pencereye!

"Anne! Bu uçak bombardımanı! Bak, arka arkaya patlıyor bombalar!"

"Hepsi de yakınımızda patlıyor! Uzaktan, patlama sesi gelmiyor. Neler oluyor acaba?"

Ali, fırlıyor birden! "Gidip bir bakayım, neler oluyor?" diyor.

Koluna sarılıp yalvarıyorum:

"Ne olur gitme oğlum! Seni de kaybetmeyeyim!"

Kolunu kurtarmak istiyor, "Öleceksem, burada da ölürüm! Merak ediyorum. Nedir bu?" diyerek. Kararlıyım! Dışarı çıkmasına izin vermeyeceğim oğlumun! Öleceksek, birlikte ölelim!

***

Yatağı minder gibi kullanıp bir köşeye sindik, daha korumalı olur diye! Yatağın artan bölümünü de kendimiz siper ettik. Nuri aramızda. Bir korku belirtisi yok! Konuşmuyor da! Yine içine kapandı! Bari Ali konuşsa!

"Nereden çıktı bu bombalama?" diye hayıflanıyorum, belki oğlum cevap verir diye. O da konuşmuyor. Babası gibi, üzüldüğü zaman o da içine kapanıyor! Çok korkuyorum, konuşun ne olur!

Sadece, arada bir peş peşe patlayan bombaların sesi çınlıyor küçük odada.

Çok yakınımıza düşüyor bombalar. İnanılmaz bir gürültü! Galiba, Hasan Beyler'in evi gitti! Sıra bize ne zaman gelecek? Kulakları sağır eden bir gürültü ve ev başımıza yıkılıyor! Karanlık, ama toz bulutunu, üzerimize dökülen binanın parçalarını hissediyoruz. Korkudan nutkumuz tutulmuş! Zaten konuşmuyor Nuri de Ali de. Biliyorum, bina yıkıldı ama sığındığımız köşe sağlam!

Yine başlıyor bombardıman. Bu defa, diğer taraftaki komşumuzu vurdular galiba? Bomba düştükçe yer sallanıyor. Dakikalar geçmek bilmiyor. Sığındığımız bu köşede can vereceğiz! Sığınacak başka yer de yok ki! Bombaların yaydığı ışıkta, çevremizi görmeye çalışıyoruz. Bütün Saray Mahallesi yıkılıyor galiba!

Kapana kısılmış gibiyiz! Bombalamanın arkası kesilmiyor. Ne yapacağız Tanrım! Nasıl çıkacağız buradan? Canımızı kurtarabilecek miyiz? "Oğlum saat kaç?" diyorum. Çocuk kolundaki saati nasıl görecek ki! "İki galiba," diyor. Hava kaçta aydınlanıyor, bilmiyorum ki.

Yine başlıyor bombalama! Ne kadar çok uçakları var bu kâfirlerin! Biri gidiyor, diğeri geliyor! Uçakları düşsün inşallah! Ama düşmüyor... Tekrar tekrar geliyorlar... "Nuri nasılsın?" diyorum kocamın kulağına, cevap vermiyor. Sağ olduğunu biliyorum. Sıcaklığı böğrümde! Korktu yine galiba! Yeniden hastalanırsa, ben ne yaparım! Başımızı sokacak ev de yok artık!

"Ali ne yapacağız oğlum? Kısıldık kaldık burada!"

"Bilmiyorum anne! Sadece bizim mahalle ile Hasanköy Mahallesi'ni vuruyorlar galiba... Geçenlerde burada, KDP büro açmıştı. Döverek gönderdik onları. Onun için Amerika intikam alıyor herhalde!"

"Niçin dövüyorsunuz be oğlum! Ben sana karışma demiyor muyum?"

"Terörist onlar anne! Burada bir tane Kürt mü var? Türkmenleri, Şii-Sünni diye bölmeye çalışıyorlardı."

Susuyorum. Hangi genç, artık ana-baba sözü dinliyor ki, Ali dinlesin! Kürtleri dövdüler diye başımıza gelene bak! Evimizi başımıza yıkıyorlar! Nasıl biliyorlar Ali'nin burada oturduğunu? Allah'ım sabah olsun artık! Bitsin bu bombalama!

Yine geliyor uçaklar... Ama bombaları bizden biraz daha uzağa atıyorlar artık... Ne zaman sabah olacak?

***

Şafak söküyor nihayet! Ama uçaklar sürekli gelip, bombalamaya devam ediyorlar. Görebildiğimiz bütün binalar yıkılmış! Hiçbir hayat belirtisi yok! Acaba kimler öldü, kimler sağ?

Yine yakınımıza düşüyor bombalar... Önce sarsıntıdan, sonra sesten anlıyoruz. Allah tersine çevirip, sizin başınıza yağdırsın o bombaları! Ne katil milletmiş bu Amerikalılar! Kürtler dövüldü diye yapılır mı bu? Bıktık artık sizden de Kürtlerden de! Süleymaniye'den, Kerkük'ten kaçırttınız bizi! Şimdi de başımızı soktuğumuz evi yıktınız! Allah da sizin ocağınızı söndürsün, kâfirler!

Ali kıpırdanıyor. "Sakın gitme! Bizi yalnız bırakma oğlum. Baban iyi değil!" diyorum.

"Bir yere gitmeyeceğim. Sadece sokağa bakacağım."

"Gitme oğlum! Bakarsın başına bomba düşer!"

"Anne, 20 adım ileri gideceğim. Düşerse, orada da ölürüm, burada da!"

"Sakın sokağa çıkma oğlum! Dikkat et!"

Ali kalkıyor. Bacakları uyuşmuş. Sallayarak hareket ettiriyor. Mutfak tarafındaki duvarın bir bölümü yıkılmamış. Orayı siper ederek gidiyor. Kafasını uzatıp sağa sola bakıyor. Sonra geri dönüyor. O sırada uçak sesleri, patlamalar! "Otur oğlum," diyorum içgüdüsel olarak. Sanki otururs bir şey olmayacak!

"Mahallede çok az ev sağlam kalmış!" diyor bir çırpıda.

"Kimse var mı ortalıkta?"

"Hiç kimse yok!"

"Öldüler mi acaba?"

"Bizim gibi saklanıyorlardır!"

Yine uçaklar, yine bomba sesi yankılanmaları... Hava aydınlandı, hâlâ bombalıyorlar!

***

Gece yarısı başladılarsa, öğleyi geçti, hâlâ geliyor uçaklar. 12 saati geçti bombalanıyoruz! Yerimizden kıpırdayamıyoruz korkumuzdan. Görebildiğimiz diğer evlerde de bir hareket yok! Herkes öldü mü acaba?

Açlık, susuzluk hiç aklımıza gelmiyor. Tuvalete bile ihtiyacımız yok. Tek isteğimiz, hayatta kalmak! Sokaktan hiç kimse geçmiyor. Bir köpek bile! Amerikalılar da mı gaz attı acaba? Gaz atsa, biz de ölürdük! Gaz atsalar, neden gelip yeniden bombalasınlar ki! Nuri, aramızda uyuyor. Yıkıntılardan, üstünü örtecek bir şey buluyorum.

Oğlum, aynen babası! Üzüldüğü zaman, konuşmuyor!

"Ne yapacağız oğlum? Kaldık buracıkta!"

"Bilmiyorum anne!"

"Sığınacak bir yer bulsak bari!"

"Anne, gitmeme izin vermiyorsun! Burada beklersek nasıl bulabiliriz ki!"

Susuyorum. Oğlumun yanımdan ayrılmasını istemiyorum. Biraz sonra, oğlum sessizliğini bozuyor:

"Anne, ben El-Mukaveme'ye katılacağım!"

Kelime anlamını biliyorum. Arapça 'direniş' demek, ama oğlumun ne demek istediğini o an anlayamıyorum. "Ne demek bu?" diyorum.

"Amerikalılara, Kürtlere karşı direniş demek!"

Başımdan kaynar sular dökülüyor! Dizimin dibinden ayırmak

istemediğim oğlum, bizi terk edecek demek! Nasıl caydırırım onu?

"Oğlum, baban hasta! Ben kadın başıma bakamam ona! Baban iyileşince yaparsın o işi!"

Düşünmeden söylüyorum bunları. Ama etkili oluyor. Israr etmiyor Ali.

"Öyleyse, izin ver de neler oluyor, bir bakayım."

"Dikkat et ama!"

Sinerek, duvar dibinden sokağa çıkıyor. Çıkar çıkmaz da ateş edilmeye başlanıyor! Oğlum yere düşüyor! Feryat ediyorum: "Öldürdüler yavrumu"

Nasıl koştuğumu bilmiyorum yanına. Kapanıyorum üstüne.

"Anne, benim bir şeyim yok! Mermilerden korunmak için yattım yere!"

—340 Allaha çok şükür! Yüzünün her yerini öpüyorum oğlumun. Yerden kalkıyoruz ki, 8-10 adım ötemizde, silahlarını üzerimize çevirmiş iki Amerikalı... Ne buldularsa, üzerlerine takmışlar deliler gibi!

Ne yapacağız şimdi? İkimiz de konuşamıyoruz. Ne söyleyeceğiz? Bekliyoruz. Ateş etmiyorlar. Bir şey de söylemiyorlar. Onlar bize bakıyorlar, biz onlara! Nuri'nin emekleyerek yanımıza geldiğini görüyorum. Dört ayak duruyor yanımızda.

Onlara, "Hastayım! Ekmeğe, suya, ilaca ihtiyacım var!" diyor, sanki hayır kurumundan gelmişler gibi!

"Şimdi olmaz!" diyor biri. "Terörist gördünüz mü buralarda?" diye soruyor.

"Bir köpek bile geçmedi buradan," diyorum. Gözleri Ali'de!

"Bu, benim oğlum! Hep yanımızda. Babasına bakıyor! İyi çocuktur!"

Farkındayım saçma sapan konuştuğumun.

"Gelin," diyor konuşan. Nuri'yi kaldırıyoruz oğlumla birlikte. Amerikalıların önünde, sokaktan aşağıya iniyoruz. Çok az ev ayakta kalmış! Hepsi yıkık! Kimse yok ortalarda. Sağ olanlar da saklanıyor herhalde. Sağa dönüyoruz, dere kenarındaki alana çıkacağız. Tel örgüler çekilmiş! Tel örgünün dışı kalabalık; Amerikalılar, silahlı Kürtler ve Araplar görünüyor.

Tam tel örgüye yaklaşırken, arkamızdaki askerlerden biri, "Soldaki binaya girin!" diyor. İçerde, Amerikalılar ve Kürtler var.

"Hasta," diyor bizi getiren Amerikalılardan biri. Başlıyor sorgu:

Adımız, ne iş yaptığımız, yaşımız, terörist miyiz; teröristlerin saklandığı yeri biliyor muyuz?..

Ali'ye takıyorlar kafayı! Güneyden gelen teröristlerden tanıdığı var mı diye.

Allah'tan, Kürtleri dövenleri sormuyorlar! Çünkü! Ali doğru söyler, 'biz dövdük' diye!

Amerikalı, "Burayı terk edeceksiniz!" diyor. "Olur!" diyorum. Odadaki Kürtlerden biri, "Oğullarını bırakmayalım!" diyor arkadaşlarına. Hemen yanıtlıyorum:

"Oğlum da bizimle gelmezse, hiçbir yere gitmeyiz! Oğlum babasına bakıyor!"

Kürtler, kendi dillerini güzel konuşmama şaşırıyorlar!

"18 yaşından büyüklerin Telafer'den gitmesine izin vermiyoruz!" diyor bir peşmerge.

"Niçin?" diyorum.

Sorgulayacaklarmış!

"Oğlumdan ayrılmıyorum! Beni de sorgulayın onunla!"

Biri kalkıp, Nuri'ye bir sandalye veriyor. Anlıyorlar, ayakta duracak hali yok!

Kürt, Amerikalıya, "Yaşını, 15 yazıp gönderelim!" diyor İngilizce. Bizi başından atmak istercesine! Bu defa, önümüze bir peşmerge geçiyor. Tel örgüden çıkartıyor bizi. Sol tarafta, meydan... Meydanda büyük sarı bir Mercedes kamyon! Kamyonun üstünde insanlar!

Peşmergeye, "Açız, susuzuz, kocamın ilacı da yok!" diyorum. "Ekmek, su bulurum ama ilaç bulamam!" diyor. Buna da şükür!

Bizi bindirdikleri, bir inşaat kamyonu! Olsun! Enkazda korku içinde beklemekten çok daha iyi! Bizden önce 25-30 kişi getirmişler kamyona. Bazıları, akıllılık etmiş, kilim yastık almış yanlarına. İlk defa kendimize dikkat ediyorum. Pijamalı ve yalınayağız. Herkes canının derdinde!

Yaşlı bir adam soruyor: "Delikanlı kaç yaşında?"

"15'inde."

"Bayağı iriymiş! Bizimkisi bundan çelimsiz! Onu alıkoydular!"

Peşmerge, kâğıda sarılı bir ekmek ile bir plastik şişede su getiriyor. Kürtçe teşekkür ediyorum. Nuri de Ali de konuşmuyor yine. Sanki ailenin reisi benim!

Kamyonda öğreniyorum, tam 13 saat bombalanmışız! Ali'nin tahmin ettiği gibi sadece bizim mahalle ile Hasanköy bombalanmış. Bombalamadan önce, iki mahalleyi de tel örgülerle çevirmişler! Sözde direnişçiler varmış! 'Yalan! Bizi buradan kovmak istiyorlar!' diyor kamyondakiler. Kaç ölü, kaç yaralı var, kimse bilmiyor! Sabah, yaralıları hastaneye götürmek için gelen ambulansın şoförü ile doktor veya hastabakıcıyı, Amerikalılar tutuklayıp, Kürtlere teslim etmiş! Bizi nereye götüreceklerini kimse

bilmiyor! Acaba, bombardımandan kurtulanları, topluca mı öldürecekler?

Yaşlı bir karı-koca da getiriliyor kamyona. Kadın sürekli ağlıyor. Onun da torununa izin vermemişler! Ali'yi kolay kurtarmışız ellerinden! Kim bilir, genç erkekleri dövecekler mi, öldürecekler mi?

Kamyon hareket ediyor. Arka kapağı açık! Hareket ediyoruz diye, haber de vermediler. Ya üzerindekiler düşse! Irak'ta insanın kıymeti mi var? Dere boyunca, kuzeye gidiyoruz. Sağa doğru dönüyoruz ve bir yola çıkıyoruz. "Nereye götürüyorlar oğlum?" diyorum. Ayağa kalkıp gittiğimiz yöne bakıyor. Herkesin duyacağı şekilde, "Musul'a gidiyoruz," diyor. Arka kapak açık olduğu için hiç olmazsa, geçtiğimiz yerleri görüyoruz.

Tarlalarda dozerler, tanklar... Durmuyorlar, hareket ediyorlar. Bir yaşlı adam, ne olduğunu anlıyor. "Allah belalarını versin! Bizi aç bırakmak için mahsulümüzü yok ediyorlar!" diyor. Hüzün kaplıyor yeniden kamyonu. Çocuklar bile ses çıkartmıyor.

***

Hava kararmadan, Musul'a ulaşıyoruz. Bizi, Irak Türkleri Kültür ve Yardımlaşma Derneği önünde indirdiler. Dernek kapalı! Yanında birkaç kişiyle, derneğin genel başkanı koşarak geliyor. Doktor Hasan'mış adı. Doktor olduğuna çok seviniyorum!

"Hoş geldiniz kardeşlerim!" diyerek sıcak karşılıyor bizi. "Hepinize geçmiş olsun! Sizden başka kurtulan var mı?" diye soruyor.

"Bilmiyoruz!" diyor birkaç kişi. Yanındakilere dönüyor: "Getirin arabaları! Kardeşlerimizi dağıtalım!" diyor. Ben yanına gidiyorum. "Kocam hasta! Amerikalılar, Kerkük'te

dövdüler. Aylardır ilaç kullanıyordu. Ama bombardımanda ilaçlar da yok oldu! Bize ilaç bulabilir misiniz?" diyorum.

"Neydi kullandığı ilaçların adı?"

Hiçbiri aklıma gelmiyor. Kocamın yanına gidiyorum. İlaçların adını soruyorum. Yüzüme bile bakmıyor. Ali de hatırlamıyor! Doktor Hasan'ın yanına gidiyorum tekrar:

"O kadar kötüyüz ki, hatırlayamıyoruz. Kerkük'te, Kâzım Bey yazmıştı!"

"Beyatlı mı?"

"Evet, kocamın kuzeni olur."

"Kocan hangisi?"

Peşimden geliyor. Gösteriyorum kocamı. "Senin adın ne?" diye soruyor. Kocam, onun da yüzüne bakmıyor!

"Nuri," diyorum. "Öğretmen Nuri!"

"Paşazadelerden Nuri mi?"

"Evet!"

"Kocan, benim de yakın akrabam!" diyor.

Musullu Türkmenler, otomobilleriyle gelip, dernek önünde bekleyenleri alıyorlar. Birbiri ardına geliyorlar. Telafer'den gelenler bitiyor, ama hâlâ gelenler var. Doktor Hasan, bizim için "Onlar benim," diyerek gelenleri geri çeviriyor.

Evine gidinceye kadar hiç konuşmuyoruz.

***

"Vay Nuri, ne hallere düşmüşsün!" diye üzülüyor Doktor Hasan.

Ali, babasına banyo yaptırırken, bir çırpıda anlattım yaşadıklarımızı. Doktor Hasan, Kâzım Ağabeyi aradı. Bizim

yanlarında olduğumuzu söyledi. Kerkük'tekilerin Telafer'in bombalandığından haberi yokmuş! İlaçların adını öğrendi. Sonra, telefonu bana verdi.

Kâzım Ağabeyim ağlıyordu galiba, "Nasılsın kızım?" dedi.

Ben de ağlamaya başladım. Onca korku sırasında tek damla gözyaşı dökmemiştik! Ama şimdi kendimi tutamıyordum. Hıçkırmaktan, konuşamadım Kâzım Ağabeyle! Neydi bizim günahımız? Türkmen olmak mı?

Doktor Hasan, "Filiz Hanım, şimdi ağlamayın! Nuri sizi böyle görmesin. Yalnız kaldığınızda ağlarsınız," diye uyardı.

Baktım onun eşi Nuriye de, çocukları da benimle birlikte ağlıyorlar. Ağlayanları, topluca mutfağa gönderdi Hasan Bey. Mutfağın balkonunda bol bol ağladık, hiç konuşmadan...

***

Irak... Musul...

Musul'a daha çok Telaferli gelmeye başlamış. Hasan Bey, yorgun, ümitsiz gelmişti öğlen eve. Ondan öğrendik, olup biteni. Onun da öğrenebildiği kadarıyla.

Sözde, Felluce'den 200 direnişçi gelmiş Telafer'e!

"Yalan," diye atılıyor Ali; "bombaladıkları iki mahallede yaşayanların sayısı, 1500'ü geçmez. Herkes birbirini tanır! Dışarıdan biri gelse, hemen fark edilir! Direnişçi olsa, direnen olur! Kimse direnmedi onlara!" diyor yalana isyan ederek.

"Biliyoruz!" diyor Hasan Ağabey ve anlatmaya başlıyor:

"Telafer'de bir şeyler yapmaya çalıştıklarını biliyorduk. Aylardır, Türkmenleri Şii ve Sünni diye birbirlerine düşman etmeye çalışıyorlardı. Dedikodu yayıyorlardı! Türkmenler kavga etmeyince, şimdi kendileri saldırdı! Buradan Tümgeneral Ham'ın zırhlı birlikleri gitmiş. Şehir,

tamamen ablukaya alınmış. Ayakta kalan evleri de dozerlerle yıkmaya başlamışlar. Stryker zırhlı araçlarla da tarlaları, bahçeleri tahrip ediyorlarmış! Arada bir F-16 ve F-18'ler gelip, belli mahallelerde bombalama yapıyor! Gençleri ellerini bağlayıp, başlarına çuval geçirip, bilmediğimiz bir yere götürüyorlar! Şii Türkmenleri, Necef tarafına gönderiyorlar. Sünnilerin Musul çevresinde kalmasına izin veriyorlar. Ama büyük çoğunluk Şii! Herhalde, Telafer'in Türkmen kimliğini yok etmeye çalışıyorlar. Başhekim Fevzi, arkadaşımdı. İlk günkü bombardımanda, hastanelerine 26 ölü, 100'den fazla yaralı getirilmiş. Hepsi de Telaferli Türkmenmiş! Şehri basan Amerikalıların yanında, çok sayıda peşmerge ve güneyden getirilen Şii Bedir Tugayı da varmış! Kürtleri, İsrailli subaylar yönetiyormuş! Benim anlayamadığım, Telafer'de çoğunluk Şii! Bedir Tugayı, Şiileri öldürmeyi nasıl kabul etti? Belki de "Bunlar Sünni" diye kandırdılar onları! Herkes endişeli! Kimse neler olacağını bilmiyor! Halkta silah olsa, çok kanlı olaylar olur. Telafer'den gelenlerin hepsi çok öfkeli."

Hasan Ağabey anlatırken, farkında olmadan Ali'ye sıkı sıkı sarılmışım! Ali, "Ben Telafer'e gideceğim," diyor aniden. Sonra ekliyor: "Arkadaşlarıma ne yapıyorlar, merak ediyorum!"

Hasan Ağabey şiddetle karşı çıkıyor:

"Şu anda, herkes Telafer'den kaçıp, canını kurtarmaya bakıyor. Gidersen, öldürürler seni! Toplum olarak, bizim sağ kalmamız lazım! Nüfusumuz azalmamalı! Yıllardır Saddam, işkence ile öldürdü, kaçırdı Türkmenleri Irak'tan! Dağılmasaydık, belki de bunlar gelmezdi başımıza! Bizim feda edeceğimiz, tek bir ferdimiz yok artık! Sağ kalıp, haklarımıza sahip çıkacağız!"

Nuri'ye bakıyorum. Gözleri bir noktaya dikilmiş oturuyor! Konuşulanları anlamıyor, ya da dinlemiyor! Yoksa ilk o itiraz ederdi Ali'nin Telafer'e dönmesine.

Yersiz, yurtsuz kaldık! Artık başımızı sokacak bir ev de yok! Ne olacak sonumuz? Nuri sağlam olsa, bir çare düşünür! Benim aklıma bir şey gelmiyor! Dinlemedin beni Nuri! Türkiye'ye gitsek, bunlar başımıza gelmezdi!

Birden Veli geliyor aklıma. Telafer'de olanları öğrendiyse, bizi merak ediyordur. Hasan Ağabeye, ondan hiç söz etmemiştim. Vaktimiz olmamıştı ki anlatmaya!

"Hasan Ağabey! Bizim, Türkiye'de bir oğlumuz daha var! O da senin gibi doktor olacak! Telafer'i duyduysa, bizi merak eder! Ona haber ulaştırabilir miyiz?"

Hasan Ağabey, sülalede bir doktor daha yetiştiğini öğrenince, çok seviniyor. Adana'ya gidecek Musullu öğrenciler varmış. "Mutlaka haber verirler, merak etme!" diyor. Biraz olsun rahatlıyorum.

Nuri'nin büyük dedesinin, Osmanlı paşası olduğunu, Hasan Ağabeyden öğreniyorum! Bana hiç söz etmemişti! Veli de bildikleri kadarıyla, 18. doktoru olacakmış sülalenin. Demek ki, genlerinde doktorluk var onların!

Hasan Ağabey'e, Ali'nin Kerkük Lisesi'ni önceki yıl bitirdiğini, ama babasının hastalığı nedeniyle geçen yıl üniversiteye gidemediğini söylüyorum. Oğlumun bu yıl gitmesini istiyorum. Uzaklaşsın buradan! Arkasından biz de gideriz! Acaba yardım edebilir mi?

Hasan Ağabey düşünüyor... "Geç kaldınız! Sınav dönemi geçti! Az bir kontenjan var zaten!" diyor. Sonra ümit veriyor; "Seneye inşallah!"

Yalnız kaldığımda, Ali'nin El-Mukaveme fikrinden de söz edeceğim ona.

***

Sonraki günlerde de Telafer'den kötü haberler gelmeye devam ediyor. Neredeyse, kurşunlanmadık ev kalmamış! Elektrik ve su yokmuş! İşgalciler, su depolarını tahrip etmiş! Artık, ekmek bile bulunamıyormuş! Şehir, tamamen boşalıyormuş! Herkes bir tarafa kaçıyormuş, pek çok kişi Suriye tarafına geçmiş. Türk Kızılay'ı, boş bir araziye 5 bin çadır kurmuş ve gidecek gücü olmayan, çok yaşlılarla, çok çocuklu aileler, bu çadırlara sığınmış.

***

İstanbul... Kalender Orduevi...

Reşat Paşa...

Üzüntüyle Telafer olaylarını izliyorum. Televizyonda Telafer'den dönen dört gazetecinin görüntüleri var! Musul yolunda çapraz ateşe tutulmuşlar ve yaralanmışlar! Demek Amerika, bölgede olup bitenden, dünyanın haberinin olmasını istemiyor!

Sonra Kızılay ekibi geliyor ekrana. Halka dağıtılmak üzere beş tır dolusu gıda, su arıtma tabletleri ve ilaç götürmüşler. Amerikalılar, "Bizim depomuza boşaltın," demişler. Doğrudan halka dağıtmalarına izin vermemişler. Bir kadın görevli, Amerikalı askerler tarafından dövüldüklerini ağlayarak anlatıyor! Götürdükleri malzemenin bir kısmı yağmalanmış, bir bölümünü de güçlükle ihtiyaç sahiplerine dağıtıp, Irak'tan kaçmışlar! "Tam bir dram yaşanıyor!" diyorlar.

"Ne dramı! 21.yüzyılda bir vahşet!" diyorum...

***

Albay İsmail'i çağırıyorum odama.

"Buyurun komutanım!"

Telafer'de olanları izliyor musun?"

"Evet komutanım!"

"Elimizi çabuk tutmamız gerekiyor!"

"Bizim elimizde olan bir şey değil ki! Çin'e gidenler dönmedi! Awacs'ı da çözemiyoruz bir türlü. İran'dan haber bekliyoruz hâlâ. Diğerleri iyi gidiyor."

"Tamam! Serhat Paşa'yla görüşeyim yine."

"Sağolun komutanım!"

Serhat Paşa'ya kodlamalı mesaj sisteminden "Awacs, İran" diye yazıyorum.

***

Ekim 2004

Ankara... Aselsan...

Binbaşı Kemal...

Operasyonumuz ilerledikçe, bizim de moralimiz yükseliyor! Mühendis Hüseyin'in kalıplarını hazırladığı paketler, artık hazır. Onları kullanmak için çeşitli planlarımız vardı. Balıkadamlarımıza danışıp, bir yönteme karar verdik. Şimdi onu gerçekleştirmek için yine Aselsan'a geldim. Hem Elektronik Mühendisi Hüseyin'le, hem de Elektronik Mühendisi Zeki Bey'le görüşeceğim. Zeki Bey de bu aralar buradaymış.

***

Hüseyin'le, Zeki Bey'i biraya getirdim. İkisi de yeniden beni gördükleri için mutlu. Ben onlardan da mutluyum, çünkü ihtiyaçlarımızı kolayca çözüyorlar.

İhtiyacımızı anlatıyorum, sözümü hiç kesmeden dinliyorlar. Sonra soruları başlıyor:

Önce Hüseyin soruyor:

"Bir defada, kaç paket yüklenmeli?"

İstanbul'daki hesaplarımıza göre, her bir hedef için 120 paket hesaplamıştık. "Toplam 120 olacak! Bunu bölerek bir rakam bulabiliriz," diyorum.

Hüseyin, yeniden "Kenetlenmede, elektromanyetik kullanabilir miyiz?" diye soruyor. Bilmiyorum ki? Bir mahsuru var mı?

"Bunu sormalıyım!" diyorum yanıt olarak. Hemen not alıyorum. Yeni bir soru Hüseyin'den: "Hareket çok yönlü mü olacak?" Yeniden, düşüncemizi anlatıyorum. "Üç yönlü yeter!" diyor o zaman... Ben ekliyorum; "Çok süratli de gidebilmeli, çok yavaş da!" diye. Hüseyin, bir tasarım çizmeye başladı bile.

Şimdi de Zeki Bey sorularına başlıyor! "Kaç tür kumanda lazım?" diye soruyor. Düşünüyorum... Başlıyorum sıralamaya; "İleri hareket... Sağa-sola dönme, sağa-sola yanaşma, paket yapıştırma, ayrılma..." Belki eksik söylüyorum. "Benim aklıma bu kadar geliyor. Mühendis olan sizlersiniz! Ben anlattım ne için kullanacağımı. Sorunu çözmek sizin işiniz!" diyorum. Ciddi bir insan olan Zeki Bey bile, kahkahayı basıyor! "Tamam Binbaşım. Bize iki saat izin verirseniz, Hüseyin Bey'le bir şeyler düşünelim!" diyor. Benim istediğim de bu! İkisine de çok güveniyoruz. Bu nedenle, ayrıntılı düşünme gereği duymadık.

***

İki saati, Aselsan'ın dev kafeteryasında geçirdim. Hüseyin'in odasına gittiğimde, hâlâ tartışıyorlardı. Zeki Bey, "Size bir kahve söyleyelim. 10-15 dakika içinde tamamlarız," diyor. Ben, yeni kahve içmiştim. Tartışmalarını, zevkle dinlemeye başladım. Bu ikilinin çözemeyeceği sorun

yok! Bir ara Zeki Bey, bana dönüp, "Binbaşım, uydumuz hazır olsaydı, paketleri yerleştirme işlemini bile uydudan yapardık! Kimseyi riske sokmazdık!" diyor. İnanıyorum, bunlar onu da başarırlar. Ama ne yazık ki, henüz uydumuz yok.

Önüme, büyük bir kartona çizdikleri bir yunus resmi ile geldiler! Başkaları olsa, benimle dalga geçtiklerini sanırdım. İki saat içinde çizdikleri, sadece bir yunustu. Gerisi beyinlerindeydi. Yunus üzerinde çizerek, düşündükleri aleti anlattılar. Bizim aklımıza gelmeyecek pek çok ayrıntıyı da düşünmüşler! Alet, her ihtimale karşı, radar tarafından görülemeyecek, eko sound ile bulunamayacak! Paketleri, otomatik sıçramalarla yapıştıracak! Basit bir konsolla uzaktan kumanda edilecek! Yunusun önünde hareketli kamera olacak. Kameranın görüntüsü, 'Atmaca' adlı kumanda konsolundan izlenebilecek.

Aletin ne zaman hazır olacağını soruyorum. Birbirlerine bakıyorlar. Hüseyin, "Biz projeleri 15 günde hazırlarız. Siz Roketsan'la görüşün! En mükemmel şekilde, orada hazırlarlar. Ne kadar süreceğini, onlardan öğrenirsiniz. Uzaktan kumanda aletini de biz burada yaparız," diyor.

Yine Hüseyin'i yanaklarından öpüyorum. Zeki Bey de elimden kurtulamıyor bu kez. Herkese selam gönderiyorlar.

***

Kasım 2004

Reşat Paşa...

Ankara... MİT Müsteşarlığı...

İran'dan haber gelmemiş daha! Müsteşar, "Siz bizden de

çılgınsınız Reşat Paşa!" diyor projemiz için. Sonra SAVAK yöneticilerine kızıyor. "Biz onlara elimizden gelen yardımı yapıyoruz. Onlar hâlâ, şüpheyle bakıyorlar. Sonunda başkanlarına, 'Yapacağımız iş, bizden çok sizin işinize yarayacak!' dedim. Umursamadılar ki, hâlâ bir yanıt vermediler! İranlılarda şöyle bir hava seziyorum; sanki Amerika'nın kendilerine saldırmasını istiyorlar! Acaba, onu bahane edip İsrail'i mi vuracaklar, yoksa Irak'a mı girecekler? Yeni uçaklar ve füzeler yapıyorlar. Ama yine de yetersiz bence! Ne düşündüklerini de çözemiyoruz."

Hayret! İlk defa bu kadar çok bilgi veren bir müsteşara rastlıyorum! Demek Serhat, gerekli şeyleri söylemiş kendisine.

Tek ümidimiz İran olmasa, ısrar etmem ama... Basra Körfezi'nde, onlardan başka kimse yardım etmez bize! "Rica etsem, bir daha konuşur musunuz?" diyorum. "Hay hay... Hemen temasa geçelim," diyor. Ekliyorum:"İran açısından hiçbir riski olmadığını hatırlatınız yine! En fazla da onlar yararlanacak bu işten!"

"Biliyorum," diyor Müsteşar.

***

Aralık 2004

Musul...

Filiz...

Nuri, iyileşiyor yeniden. Çok seviniyorum. Artık, az da olsa konuşmaya başladı. İyileşince, Hasan Ağabeyi de hatırladı! Daha pek çok şeyi hatırlayabiliyor artık. Hasan Ağabeye, diğer akrabalarını soruyor. O da bildiği

kadarıyla, kimin nerede, ne yaptığını anlatıyor. Benim akrabalarım sadece Erbil'de. Nuri'nin, Irak'ın her yerinde akrabaları varmış! Bağdat'ta, Samarra'da, Necef'te, Kerbela'da, hatta Basra'da bile.

Ali de toparladı kendini. Hasan Ağabeyin başkanı olduğu dernekte çalışıyor. Telafer'de olduğu gibi, ihtiyacı olan insanlara, yardım hizmeti veriyorlar. "Çok fakir var! Sürgünler, göçler, işkenceler perişan ediyor Türkmenleri!" diyor. Biz de onlardan farklı değiliz ki! İyi ki, Hasan Ağabey çıktı karşımıza! Ne yapardık yoksa? Dört aydır yanlarındayız. Hiç rahatsız değiller! Ne de olsa akrabamız! Ben bazen, "Bir ev bulalım kendimize," diyorum. Hasan Ağabey de, Nuriye Abla da "Burası sizin eviniz!" diyor.

Ali'nin aklı hâlâ Telafer'de, arkadaşlarında! Haber almış, bir arkadaşı öldürülmüş, iki arkadaşı kayıp! Ölen arkadaşının cesedi, günlerce dere yatağında kalmış! İşgalciler, almalarına bile izin vermemiş! Kayıp olanların nerede olduğunu da bilmiyorlarmış!

Telafer'in bütün su depoları yıkılmış. Türkmenler şehri terk etsin diye. Terk edenler, fazla uzağa gitmiyormuş. Çevredeki Türkmen köylerine sığınmışlar! Bir kısmı da Musul Yolu'nda çadırlarda yaşıyorlarmış. Herkesin ümidi, işgalciler gidince, Telafer'e geri dönmek! Ali de dönmek istiyor, ama bizim neyimiz var ki orada?

***

Ocak 2005

Ankara... Mikes Tesisleri...

Binbaşı Kemal...

Füzeci Yılmaz ve Yusuf kardeşler, ellerinde Tomahawk

füzesi olunca, kaynak kodlarına girmeyi başardılar! Ama çok büyük bir hata yaptı Yılmaz! Telefonu nasıl bulduysa, Reşat Paşa'yı arayıp söylemiş. İsmail Albay, yemiş fırçayı! Sanki suç onunmuş gibi! İsmail Albay, beni çağırdı ve "Hemen Ankara'ya git, şu füzeci gençleri bul! Yaptıkları hatayı anlat. Ama çok sert davranma! Çünkü çok büyük iş başardılar. Şimdi neye ihtiyaçları varmış bir öğreniver," dedi.

Yılmaz'la Yusuf'u karşıma aldım. Onlar, hâlâ başarılarının sarhoşluğu içinde! Nasıl anlatacağım onlara, yaptıklarının büyük hata olduğunu? Önce, bundan sonraki aşamadaki ihtiyaçlarını soruyorum. Heyecanla anlatıyor Yılmaz:

"Artık bu füzeler elimizde Kemal Ağabey! İstediğimizi yaparız, istersek Beyaz Saray'ı bile vururuz!"

Gülüyorum hallerine. Akılları, fikirleri macerada! Nasıl frenleyeceğiz bunları? Askerlik yapmış olsalar, farklı düşünürler! Oturup, uzun uzun anlatmam gerekiyor:

"Arkadaşlar, başarınızı takdir ediyorum! Siz, belki de bu füzelerin kaynak kodlarını çözen ilk kişilersiniz! Başarınızın büyüklüğünü kabul ediyorum. Ancak, disiplinsiz başarı bir işe yaramaz! Şimdi siz, büyük bir operasyonun parçasısınız! Bizim operasyonda gizliliğin, sizin başarınızdan daha önemli olduğunu anlattık. Bugün anlıyoruz ki, siz bunu anlamamışsınız! Sizler de biliyorsunuz ki, günümüzde, bütün haberleşme araçları, bazı güçlerin denetimi altındadır! Sizin bir telefonunuz dinlemeye takılır ve bütün operasyon tehlikeye girer! O zaman, bu başarınızın bize yararı değil, zararı olur!"

Yüzlerindeki neşe kayboldu. Ciddi olarak beni dinliyorlar. Daha fazla üzerlerine gitmek istemiyorum. Zeki çocuklar, ne demek istediğimi kavrıyorlar. Konuşmamı bitirdiğimi

anlayan Yusuf, "Ben Ağabeyime telefonla aramamasını söyledim, ama dinlemedi!" dedi. İki küçük yaramaz bunlar! Yılmaz, "Sevincimizi sizinle paylaşmak istedik. Hata yaptım!" diyerek, özür diliyor. Bunu anladıysa, hiç sorun kalmıyor! "Şimdi ne yapmamız gerek?" diye soruyorum yine. Birbirlerine bakıyorlar. Onlar hâlâ aynı yerde:

"Artık bu füzeleri istediğimiz gibi yönetebiliriz! İstediğimiz yere yönlendirebiliriz!"

Ben, bundan sonra neye ihtiyacımız olduğunu öğrenmek istiyorum.

"Örneğin, Akdeniz'den bize bir füze atıldı. Bunun yönünü değiştirebilmeniz için ne yapacaksınız?"

"Bunun çeşitli yolları var. Biz kaynak kodlarından girerek, veri tabanındaki koordinatları ve yüklenen hedefi değiştirebiliriz. İstersek, boş alana veya denize düşürebiliriz. Bunu uydudan, yer istasyonlarından veya geçeceği bölgelerden, basit bir verici ile de yapabiliriz."

"Sizce en kolayı hangisi?"

"Uydu!"

"Tamam! Sizi hemen biriyle tanıştıracağım. Onunla rahatça görüşebilirsiniz."

***

Ankara... ODTÜ...

Yılmaz-Yusuf kardeşlerin odasından, Aselsan'ı aradım. Zeki Bey yokmuş. Mühendis Hüseyin'den TUSAŞ'ın ODTÜ Teknokent'teki Ar-Ge bölümünde olduğunu öğrendim.

Yılmaz ve Yusuf'u yanıma alıp, ODTÜ Kampüsü'ne götürdüm. Çünkü durumu Zeki Bey'e bildirmemiz, uydunun yeni duruma göre hazırlanması gerekiyor.

Dört kişi, Eymir Gölü kıyısında hem yürüdük, hem konuştuk. Yılmaz ve Yusuf kardeşler ile Zeki Bey, kişilik olarak tezat yapıdaydılar, ama bir anda kaynaştılar. Zeki Bey de füzenin kaynak kodlarına girilmesine baştan inanamadı! Kardeşlerin geçmişiyle ilgili hiçbir şey bilmiyordu. Birkaç dakika geçmeden, bilgilerine de, başarılarına da inanmaya başladı. Onlarla, ciddi ciddi tartışıyordu. Sonunda, uyduda nasıl bir düzenleme yapılması gerektiğine karar verdiler.

Zeki Bey, her şeyi garantiye almayı seven biriydi. Bana, "Uydunun, bir kazaya uğraması ihtimaline karşı, kullanım alanlarına birkaç verici kurmakta yarar var. Hatta, Hüseyin Bey'den el kumandası da rica edelim," dedi. Onun ricasının, emirin kibar şekli olduğunun farkındaydım. İstasyon işini ben hallederdim. Kumanda işini de Hüseyin'e kendisi söyleyecekti.

Delikanlılar ısrarla, uydunun yer istasyonunun yerini öğrenmek istiyorlardı. Zeki Bey de ısrarla söylemiyordu. Sonunda ben araya girdim, "Ben sizinle bugün ne konuştum!" dedim. Yılmaz da, Yusuf da anladılar ne demek istediğimi. Sonra Zeki Bey'e döndüm ve "Bu gençler, füzelere kendileri hükmetmek istiyorlar! En büyük zevkleri bu! Irak'ın işgali sırasında, Şanlıurfa'da üç füzeyi, basit bir cihazla düşürenler, bu iki kardeş!" dedim. Zeki Bey, yine inanamadı! Onları, soru yağmuruna tutmaya başladı. Ben hikâyeyi biliyordum. Yanlarından uzaklaşıp, göle taş atmaya başladım. Hissediyorum ki bu üçlü, önümüzdeki yıllarda, da sık sık bir araya gelecekler. Çünkü aynı dili konuşan nadir insanlar.

***

Reşat Paşa...

Şırnak... Uludere...

Haber arşivim birikmiş. Biraz göz gezdiriyorum.

Şırnak'ın Uludere İlçesi'ne bağlı Andaç Köyü çevresinde, üç peşmerge ile 20 Amerikan askeri, mayınlı bölgeyi geçerek Türkiye topraklarına girmiş. Amerikalılardan birinin mayınlı bölgede, yanlışlıkla aydınlatma fişeğine basması üzerine devriye gezen Türk askerleri tarafından yakalanan Amerikalılar ve peşmergeler, karakola götürülmüş.

Kimlik kontrollerinden sonra Amerikalılara çuval geçirilerek, fotoğrafları çekilmiş! Durum, komutanlar tarafından Genelkurmay'a rapor edilmiş. Ankara'da konu, çeşitli kademelerde görüşüldükten sonra, karakola emir verilmiş:

"Amerikalıları, silahlarını verip sınırın diğer tarafına bırakın!"

Bu olayı da ucuz atlattık. Bizimkiler, çuval olayını unutamıyor hâlâ...

***

Irak... Telafer...

Telafer'den çok kötü haberler geliyor. Amerika destekli Kürtler, Dicle Nehri'nin batısındaki 13 köy ile Zammar'daki Türkmenleri, tamamen sürmüşler ve yerlerine Kürtleri yerleştirmişler.

***

Şubat 2005

Batman...

DEHAP Batman İl Başkanı Mehdi Öztüzün'ün 9 Şubat'ta,

gazetelerde yer alan bir demecini okuyorum.

Amerika ve AB'lilerin sinsi bir tezgâh düzenlediğini iddia eden Tüzün, "Bizi, Türkiye'ye karşı kışkırtıyorlar. Amaçları, Türk-Kürt savaşı çıkartmak! Türkiye'de, uluslararası bir komplo yapılmak isteniyor. Dün Kerkük'te yaptıklarını, yarın ülkemizde gerçekleştirmek isteyecekler. Amerika'nın ve Avrupa'nın oyunları, yetkili ve ilgililerce görülmezse korkarım ki, Türkiye ikinci Yugoslavya olur!" diyor.

Hem Irak'ın Kuzeyi'nde, hem de Doğu ve Güneydoğu'da Kürtler üzerinde uluslararası bir komplo kurulmak istendiğini ifade eden Öztüzün, komployla elde edilmek istenenin, geçmişte ve bugün Ortadoğu'da olduğu gibi milliyetçiliği körüklemek, Türkler ile Kürtler arasında savaş çıkarmak olduğunu, ancak bunun hiçbir halka fayda sağlamayacağını belirtiyor.

DEHAP'lı Öztüzün, şöyle sürdürüyor konuşmasını:

"Amerika heyetleri, gelip bizimle görüşüyorlar. Doğu ve Güneydoğu'ya gelen heyetlerin neredeyse tamamı, son yıllarda bu bölgede tesis edilen barış ortamından rahatsız oluyorlarmış gibi bir izlenim edindim. Bizim bütün bu komploları iyi görmemiz lazım. Kurtuluş Savaşı'nı Mustafa Kemal Atatürk, Kürtlerle birlikte kazanmıştır. Cumhuriyetin temel ilkelerine dinamit konulmasına müsaade edilmeyip, tehlikelerin görülmesi gerekmektedir."

Kerkük'teki olayların Kürtler üzerindeki komplonun bir parçası olduğunu da öne süren Öztüzün, "Ne Amerika'nın, ne Türkiye'nin, ne de çok uluslu emperyalist şirketlerin Türkmenler ile ilgisi var. Amerika, Kürtlere özgürlük vermek amacıyla operasyon yapmadı. Orada, halkların başına bela olmuş bir petrol var. Tüm hesaplar, petrol üzerindedir. Kerkük'te, petrol kadar kan akıtılması ihtimali vardır." dedi.

Ankara...

Amerika Elçiliği, konsoloslarının DEHAP İlçe Başkanı Av.Mehdi Öztüzün'ü ve yönetim kurulunu ziyaret ettiğini ama haberin "düzmece" olduğunu öne sürüyor.

Gazeteciler, yine Öztüzün'e soruyor. "Aynen doğru," diyor.

DEHAP Genel Merkezi, Av. Öztüzün ve Batman İl Yönetim Kurulu'nu görevden alıyor.

***

Mart 2005

İstanbul... Kalender Orduevi...

Serhat Paşa geliyor bu defa ziyaretime. İstanbul'a her gelişinde uğrar zaten.

Ankara'nın havasından kaçmak için gelmiş İstanbul'a. Birlikleri teftiş etmek bahane! Yine çok sıkılmış, belli. Haberleri okudukça, ben ondan fazla sıkılıyorum ya...

"İran işini çözdüm. Ekip şimdi orada," dediğimde gözleri parlıyor. Çünkü bence, operasyonun en güç ayağı orada..."

"Bir şey yapabilmişler mi?"

"Hâlâ yer tespitindeler. İranlılar, yanlarından hiç ayrılmıyormuş. 'Olsun. Hiçbir şeyi gizlemeyin' dedim. Sonuçta, onlar da şaşıracak."

"Orayı bir halletseler, çok rahatlayacağım."

"Ben de... hâlâ A-4 ve C-4 lazım..."

"Biliyorum, bizim için yazılanları gördün mü?"

"Hangi konuda?"

"C-4, A-4, sadece ordularda olurmuş! Türkiye'deki patlayıcıları, TSK dağıtıyormuş! 'Terör sürüyor' demek için provokasyon yapıyormuşuz! Yani, turistik yörelerde bombalamaları biz yapıyormuşuz!"

"Kim diyor bunu?"

Akademik unvanı da olan, ailece gazeteci bir köşe yazarının adını söylüyor. Çekmeceden kendi listemi alıyorum. Söylediği isim listenin başında! Gösteriyorum listeyi. "Sen nereden buldun bu listeyi?" diyor. Ben, bu listedekilerin, 'dış güçler tarafından beslendiği' iddiası olduğunu söylüyorum. Bir taraftan listedekileri inceliyor. "Biz, bunların TSK karşıtlığını, şahsi görüşleri sanıyorduk! Demek işin içinde başka şeyler de var!" diyor.

"Bazıları gerçekten şahsi görüşünü sergiliyordur. Ne var ki günümüzde gazetecileri, yazarları satın almak; bir ülkeyi yanlış bilgilendirmek ve toplumu istediğin noktaya çekmenin en kolay yolu!" diyorum.

"Yasal olarak bir şey yapılamaz mı bunlara karşı?"

"Hayır, yapamazsın! Bu bütün dünyada böyle! Bazı ülkeler, maalesef kolayca, satılık adamlar buluyor. Bunları toplumun dikkatini çeker hale getiriyorlar. Destekleyerek, basın-yayın kurumlarında, üst kademelere tırmanmalarına yardımcı oluyorlar. Sonra da bunları, kendi milletlerini kandırmada kullanıyorlar! Bu adamlar, asıl amaçlarını gizlemek için arada bir, amacının aksi yönünde de yazı yazıyorlar! Şu anda, korkunç derecede iyi planlanmış, bilgi bombardımanı altına alınıyor Türk insanı! Kendi fikirlerinden bile şüphe eder hale getiriliyor! 'Bak şu şöyle yazmış, benim düşüncem yanlış mı acaba?' diye şüpheye düşürüyorlar. Bu noktaya getirebildiğin insana, kendisi aleyhine olacak fikirleri de kabul ettirebilirsin! Dikkat et, bundan sonra Irak'ın Kuzeyi konusunda, Türk

tezlerinin aleyhine çok yazı çıkacak! Ama çok şükür ki, kasıtlı yazanların, konuşanların sayısı henüz çok fazla değil!"

"Çamur atmak, ne kolay hale geldi bu ülkede. Üstelik ülkesinin ordusuna bile! Bunları nasıl durdururuz yasal olarak, nasıl?"

Sesinde, büyük bir üzüntü var.

"Zorla, yasalarla olmaz bu! Bunu sadece savaş halinde yaparsın! Üstelik zorlama, bunlara prim vermeyen, bilinçli halk dinamiklerinin de tepkisini çeker! Adamlar hemen, basın hürriyeti, insan hakları, halkın özgür haber alma hakkı maskesinin arkasına sığınırlar. Sizi daha çok yıpratırlar. Bunun en iyi yolu, ülkesini, milletini seven gazetecileri daha çok bilgilendirmektir. Sık sık, basını bilgilendirme toplantıları yapın. Bir de aleyhte yazı yazanları, açıkça dışlamayın. Karşı tarafın en çok istediği budur. Devlet olarak, tüm basına yardımcı olmaktan başka çaremiz yok!"

"Artık, casusluğa bile gerek kalmadı! Satın al bir kalemi, faaliyetini yasal olarak sürdür!"

"Maalesef evet! Yaptıkları yasal beyin yıkama. Eskiden casus kullanılırdı bu işler için. Şimdi casuslar içimizde! Becerebiliyorsan, sen de yap! Git, bir ülkenin gazetecisini satın al, istediğini yazdır!"

"Ne kadar kolay! Ver parayı, istediğin ülkenin kaderiyle oyna!"

"Adamlar, neredeyse 2.cumhuriyeti kuracaklardı parayla! Şimdi de bölmeye yelteniyorlar para için! Çevremizdeki ülkelerde, kadife devrimler bile yapmıyorlar mı parayla?"

"İnsanda çalışma şevki kalmıyor!"

"Onların istediği de bu! Serhat'ı yıldırıp, istediğini yaptırmak! Bak, bir satılık kalemin yazdığı bile, seni ne kadar etkilemiş!"

"Vatandaş bilmez ki, onun başkalarının uşağı olduğunu!"

"Sen öyle zannet! Vatandaş, senden benden iyi tanıyor onları! Yoksa bu ülke çoktan parçalanmış olurdu! Başka neler var?"

"Takip ediyorsundur. Politikasızlıktan iyice çıkmaza giriyoruz! Adamlar, dalga geçer hale geldi bizimle! Tahriklere devam! Irak'a girmemiz için can atıyorlar! Amaçlarını bilmesek, çoktan girmiştik! Taş olsa, şimdiye kadar çatlardı!"

"Biraz daha sabır! Son gülen iyi gülecek!"

"Genelkurmay Başkanı olmamı önlemek için yapılan dedikodular kulağına geliyor mu?"

"Şu, cep telefonu mesajları meselesi mi?"

"Evet... Takip ettirdim. Malum kişiler çıktı işin arkasından!"

"Hiç etkilenme! Herkes iftira olduğunun farkında! Sen inandığın yolda yılma!"

"Şeytan diyor, bas istifayı git! Reşat'ın yanına yerleş!"

"Reşat'ın yanı burası! Burada da işler, senin olduğun yerden daha yoğun. Benim yazlarımı da yedin! İkinci yaz bu yıl. Bakalım daha kaç yaz geçecek?"

"Tamamlayın artık şu operasyonu! Siz de rahatlayın, biz de!"

"Keşke! Ama hâlâ ne zaman hazır olacağımızı, kimse tahmin edemiyor. Sürekli aksilikler çıkıyor."

"Beklemekten sıkıldım. Bizim bütün planlar hazır! Tamam deyin, bir ayda bitirelim işi!"

"İran, Suriye, Ürdün, Suudi Arabistan ile anlaşabilecek miyiz?"

"Suriye kolay! İran'ı da Amerika biraz daha sıkıştırırsa, o da olur! Ürdün ile Suudi Arabistan'da tereddütlüyüm! 'Sünni ekseni' adı altında cepheleştirmeye çalışıyorlar onları! Ama deneyeceğiz. Tabii, son aşamada! Olmazsa, güç gösterisiyle! Suudi Arabistan da durmadan füze stokluyor, ne yapacaksa!"

"Amerika'dan mı?"

"Hayır! Pakistan'dan! Yeraltı depolarına istifliyor. Sanki Amerika gözlemiyor uzaydan! Onlar da fark ettiler, Amerika'nın dostları olmadığını. Ama yapabilecekleri bir şey yok zannediyorlar. Son anda teklifimizi götürürüz. İster kabul ederler, ister etmezler!"

"Irak'ın Kuzeyi'nde durum nasıl?"

"Aşiretçiler mi? PKK mı?"

"İkisi de."

"Üç oldu."

"Hayrola!"

"Şimdi de PEJAK adıyla, PKK'nın İran kolunu eğitmeye başladılar! Haberin yok mu? İran'a karşı da onları kullanacaklar! PKK çok güçlendi. Yıllardır dokunamıyoruz diye... Bir de Avrupa'nın desteği ile siyasallaşmaya çalışıyorlar. İnsan hakları maskesi altında, yılların teröristlerini, legal bir partiymiş gibi karşımıza çıkartma çabası var. Diğerleri de bildiğin gibi horozlanıyor!"

"Onlarda ne var, ne yok?"

"100 bin peşmergeleri varmış, 150 bine çıkartacaklarmış! İsrail de getirdi birkaç Stinger füze bataryası koydu diye, bunlar bir cesaretlendi görme! Kendilerini dev aynasında görüyorlar! Üflememiz yeter, farkında değiller!"

"Yine aynı şeyi söylüyorum sabır! Kansız atlatalım bu belayı!

Sonrası da önemli! Arapların onlara saldırmasını da önlemek için hazırlık yapmalısın!"

"Aslında, bırakacaksın onları kendi haline. İran kurtarmaz. Biz almayız. Suriye yanaştırmaz bile. Peşmergesi koruyabilecek mi bakalım Araplardan kendini! Ama insanın vicdanı el vermez ki! Mecburen koruyacağız onları yine! Biliyorum 15-20 yıla varmaz, yine nankörlük ederler bize. Yabancı parmağı, işi bu hale getirdi! Osmanlı'yı parçalamak için başladılar bu işe. Şimdi de bizi güçsüzleştirmek için kullanıyorlar. Tarihe baktığında, hep Türk korumuştur onları! Hiç ayırmamıştır yanından. Etle tırnak gibi görmüşüz onları. Bu kafayla çoktan silinip giderlerdi tarih sahnesinden. Ama şimdi öyle mi? Türk'ü kendilerine düşman etmek için her tahriki yapıyorlar! Elin Amerikalısı, çekip gidecek yarın! Teknoloji öyle gelişti ki, dağlar bile kurtaramaz onları. Aman dediğinde, yine Türk koşacak imdadına!"

Yine fazla sigara içiyor Serhat. Belli ki, sıkılıyor.

"Sen birkaç gün tatile gitsen," diyorum.

"Düşünmüyor değilim. Aslında, YAŞ'tan önce, birkaç gün kaçmak istiyorum. Ama memleketin durumuna baksana..."

"Birkaç günde memleket batmaz! Hem dinlenirsen, sonra daha iyi çalışırsın."

"Akşama konuşuruz bunları..."

Serhat, bu gece bizde kalacak...

***

Seval çok seviniyor Serhat'ı benimle görünce. Haber vermedim Serhat'ın misafirimiz olacağını. Beceriklidir Seval, hiçbir hazırlığı olmasa bile, yarım saatte donatır masayı.

"Elvan Hanım'ı da getirseydiniz keşke," diyor Seval.

Serhat, "Birlik denetimine çıktım!" diye bahane uyduruyor.

"Bizim ev de ilk denetleyeceği birlik! Aman, kusur işlemeyelim."

Gülüyoruz hep birlikte... İnsan yaşlandıkça, gerçek dostluğun, arkadaşlığın değerini daha iyi anlıyor!

***

Birer kadeh rakımızı içtikten sonra, soruyorum Serhat'a:

"Seni en çok ne üzüyor son günlerde? Bana anlatmadığın bir şeyler var, çocuklar falan mı?"

"Allaha şükür ailemde bir sıkıntı yok! Bir de öyle problem olsa, hiç dayanılmaz! Memleketin hali üzüyor beni! Cumhuriyet kurulduğundan beri, hiç bu kadar çok problem bir arada gelmemişti üzerimize. Eskiden biri biter, diğeri başlardı. Şimdi, toptan geliyorlar üzerimize! Çok dikkatli olmamız lazım, ama siyasiler tam bir uykuda! Bize hiçbir şey danışmıyorlar! Aydınlar böyle istiyor diyorlar, sonunu düşünmeden adım atıyorlar. AB istedi diyorlar, çoraba dolanıyoruz! Amerika istedi diyorlar, panikliyorlar! AB adına, AB değerleri diye ülkesinin ordusu aşağılanıyor, seslerini çıkartmıyorlar! 'Bizim komşularımız Belçika, Hollanda değil! Bize güçlü bir ordu gerekli. Bu ordumuz olmasa, biz bu coğrafyada bin yıldır barınamazdık! Orduma dil uzatma!' demiyorlar. Belki bizim yıpratılmaya çalışmamız, bazılarının hoşuna bile gidiyor! Bazen düşünüyorum, Atatürk'ün sözlerini, 'Gaflet, dalalet mi?' yoksa 'ihanet mi?" diye! Karar veremiyorum... 'Kürt sorunu' diye ortaya çıkıyorlar! Var mı elinde strateji? Yok... Danıştın mı bu devletin kurumlarına? Pat diye söylüyor! Kıbrıs'ta, hata üstüne hata yapıyorlar! Sen şehitler vererek, soydaşlarının katliamlara uğraması pahasına bir takım haklar elde etmişsin... Bir anda gidiyor hepsi! Çözümsüzlük çözüm değilmiş!

Çözüm planla olur, kuru vaatlerle değil! Ne elde ettin Kıbrıs'ta verdiğin tavizler sonunda? Sıfıra sıfır, elde var sıfır. Çok iyi dış politika yönetiliyormuş! Yılların ihmaliyle Irak'ta düştüğümüz duruma bak! Ne kırmızı çizgin kaldı, ne itibarın, ne onurun... Oradaki soydaşlarımızın yüzüne bakacak halimiz bile yok! Burnunun dibinde soydaşların vuruluyor. Vuran silahlar, İskenderun Limanı'ndan gidiyor. Kapat şu kapıyı, gönderme! Götürsün silahını başka yerden, vebali Türk'ün üzerinde olmasın! Neymiş, Kürtlere hamilikmiş, ekonomik yararmış! Türk şirketleri para kazanıyormuş! Tayvan modeliymiş! Adam senin altını oyuyor, sen hâlâ ticaret diyorsun! Mazot kaçakçılığıyla, her türlü kaçakçılıkla palazlandırdın! Yetmedi, şimdi de şirketlerinle ihya et! Sonra karşına dikilip, horozlanır böyle! Benim bir vilayetim kadar bile gücünün olmadığına bakmaz! Barzani'nin yolsuzluklarını toplatıyorum. Neler yok neler!.."

Anlamıştım Serhat'ın çok dertli olduğunu. Deşmekle iyi ediyorum. Anlatıyor ve rahatlıyor..

"Büyük Ortadoğu Projesi diyorlar. Seni de eşbaşkan yaptık! Türkiye model olacak! Ortadoğu'ya demokrasi gelecek! Çok güzel kandırıyorlar... Aslı, senin yıllar önce bulduğun harita! Hop balıklama atla! Bırak arkadaş, konuşturma beni... "

"Konuş konuş, rahatlarsın..."

"Ne rahatlaması be! Hatırladıkça, kan beynime çıkıyor. Danimarka, sözde NATO'da müttefikimiz! PKK televizyonu oradan yayın yapıyor. Bu televizyon, operatif yayın yapıyor. Bir birliğimiz bölgede operasyon yaparsa, bu televizyon yayınını kesip, haber veriyor. Müttefikimiz olan bir ülkede bu yapılıyorsa, tabii ki hazmedemiyorum!"

***

İsrail...

Mart ayında, 30 peşmerge, uçuş eğitimi almak üzere İsrail'e götürülüyor. Natanya kentinde, uçuş eğitimi alan peşmergeler, kurulacak Kürt devletinin ilk savaş filosunun pilotları olacakmış!

500 peşmergeye de, Amerikalı uzmanlar tarafından, suikast ve bombalama eğitimi veriliyormuş!

Bakalım İran'a mı, Türkiye'ye karşı mı kullanılacaklar?

***

Nisan 2005

Irak... Bağdat...

Talabani, Irak Devlet Başkanlığı'na seçiliyor. Kürtler sokaklara dökülüyor.

Talabani, devrik lider Saddam Hüseyin'in savaş suçundan hüküm giymesi halinde, idam cezası kararını imzalamayacağını tekrarlıyor.

***

Irak... Musul...

Amerikalılar, Telafer'de pes ettiler galiba! İnsanların kışı dışarıda geçirmelerine rağmen, Telafer çevresinden ayrılmamaları onları şaşırtmış olabilir! Telaferli olanların, evlerine dönebileceklerini ilan etmişler. Suriye'ye sığınanların haberi olacak mı bakalım? Hasan Ağabey anlatıyor:

"Amerikalılar, peşmergeler ve Güney Irak'tan getirdikleri Bedir Tugayı ile saldırdığında, 'Telafer'de Felluce'den gelen 200 direnişçi var!' demişti. Sekiz aydır şehrin kontrolü ellerindeydi. Bir tane bile direnişçi bulamamışlar. Amerikalılar, hep yalan söylüyorlar! İki amaçları olduğu

ortaya çıktı. Birincisi, Ocak'ta yapılan seçimlerde, Türkmenlere oy kullandırtmamaktı. Bunu başardılar! İkincisi, buradan Türkmenleri kaçırtıp, yerlerine Kürtleri yerleştirmek! Kerkük'teki oyunun daha vahşicesi, Telafer'de uygulanıyor!"

Ali, "Gidelim, Telafer'e girme hakkımızı şimdi kullanmazsak, sonra sokmazlar!" diyor. Ben gitmek istemiyorum. Nuri burada iyileşecek. Orada nereye gideceğiz ki, kaldığımız ev de yıkıldı zaten!

Hasan Ağabey, en büyük destekçim! "Ağabey bu El-Mukaveme'ye katılacak! Ne olur engelle," diyorum. Hasan Ağabey, "Ali, oğlum! Direnişe katılmak kadar, halkına yardım etmek de önemlidir. Bak burada, pek çok kimsenin yaralarını sarıyoruz, aç kalmamalarını sağlıyoruz. Bu da önemli bir görev," diyor. Ali, Hasan Ağabeye karşı gelmiyor ama 'olur" da demiyor. Belli ki, Telafer'e gitmekten vazgeçmiş değil.

Bir kaç gün sonra Ali eve gelmiyor! Akşam, Hasan Ağabeyden öğreniyorum:

"Çok ısrar ettim, ama tutamadım! Telafer'e gitti!"

Vah başım! Bir tarafta hasta kocam, şimdi de Ali'yi düşüneceğim...

***

BÖLÜM ONBEŞ 369—

Mayıs 2005

Adana... İncirlik Üssü...

Yüreğimi ağzıma getiren, Amerikalılarla bizimkilerin bir sürtüşmesi daha...

Almanya'dan gelen, Amerika'nın C-17 Globemaster tipi askeri kargo uçağı, İncirlik Üssü'ne izinsiz iniş yapıyor! Amerikalılar, uçağa gitmek istiyor. Türk askeri uçağı ablukaya alıyor. Aralarında 10 dakika kadar süren bir gerginlik yaşanıyor. Amerikalılar, en az bir askerlerinin kelepçelenip götürüldüğünü öne sürüyor! Genelkurmay olaya el koyuyor ve Türk askeri geri çekiliyor.

***

Irak... Musul...

Filiz...

Ali iyi olduğunu söylüyor, ama Telafer'den gelen haberler hiç de iyi değil! Şehirde Amerika, peşmerge, güneyden gelen Şii Arapların ablukası sürüyormuş. İnsanlar, yiyecek, içecek su bile bulamıyor. Dükkânların çoğu da kapanmış. Amaçları, halkı yıldırıp göçe zorlamak.

Hasan Ağabey, üzüntü içinde anlatıyor:

"Türkiye'den İnsan Hakları Merkezi diye bir kuruluş, Telafer'e dört kamyon gıda, su, çadır ve ilaç getirmiş. Amerikalılar, dağıtılmasına izin vermediler! Malzemeleri bize bıraktılar. Ama bizi de Telafer'e sokmuyorlar! Türkmen Cephesi Telafer sorumlusu Dr. Yaşar Abdullah, hiçbir gerekçe gösterilmeden tutuklandı ve nerede olduğunu bile söylemiyorlar! Türkmen Cephesi Başkanı Dr. Abdurrahman'ı da kontrol noktasından geri çevirmişler!

Ali, bize yalan mı söylüyor acaba? Bir gelse de, sağ olduğunu gözlerimizle görsek.

***

Irak... Musul...

Ve Ali geliyor! Ne kadar seviniyorum anlatamam! Dün gece de rüyamda gördüm onu yaralı halde.

"Nasıl çıktın şehirden?" diyorum. Geleceğine hiç ümidim yoktu.

"Anne onların silahları varsa, bizim de aklımız var! İstediğimiz zaman, girip çıkıyoruz şehre! Bizimle bağlantısı olmayanlar yakalanıyor sadece," diyor.

Ali, ev ayarlamış bize de Telafer'den. "Haydi! Gelin benimle. Hasan Ağabeye yük olduğumuz yeter. Telafer yine eskisi gibi sakin. Benim aklım da sizde kalmaz!" diyor.

Senin aklın niye bizde kalsın ki? Biz burada güvendeyiz! Asıl bizim aklımız sende!

Nuri de, "Hasan Ağabeylere çok yük olduk!" diyor. Hasan Ağabeylerin bizden rahatsızlığı yok ki! Biz olmasak, başka evsizleri alacaklar yanlarına. Ben yük olarak görmüyorum kendimi! Biz akraba değil miyiz? Şimdi de aile gibi olduk.

Hasan Ağabey de gitmemize karşı. "Burası büyük şehir! Daha güvenli sizin için" diyor.

Ali, ısrarlı! "Bir düşünelim," diye zaman kazanıyorum. Ali, sanki yaşından fazla büyümüş. Ailenin reisi gibi davranıyor bana! Oysa o, hâlâ benim küçük Ali'm.

Veli yine sınıfını geçmiş. Ama bir hastanede çalıştığı için yine gelemeyecek yanımıza. Nasıl da özledim oğlumu! Burnumda tütüyor özlemi! Ali bu kadar büyüdüğüne göre, o nasıl olmuştur kim bilir?

***

Bir hafta sonra Ali yine geliyor. Belli ki özlüyor bizi! Bu defa aile reisi gibi davranmıyor, yalvarıyor bize.

Nuri de gitmeye taraftar. Biz Telaferli değiliz ki! Bizi oraya bağlayan bir şey de yok! "O zaman Türkiye'ye gidelim," diyorum.

Ali karşı çıkıyor: "Gidersek, meydan Kürtlere kalır."

Nedir bu Kürt düşmanlığı? Nasıl bu noktaya geldik! Ali daha düne kadar, Kürt çocuklarıyla büyümedi mi? Biz Kürtlerle, yüzyıllardır dost yaşamadık mı? Saddam'a karşı onlarla birlikte olmadık mı? Amerika gelince, ne değişti? Oğluma soruyorum bunları...

Büyük bir kin var gözlerinde. "Anne! Bize ve Araplara yapılanları görsen, sen de nefret edersin onlardan! Onlar artık, bizim bildiğimiz Kürtler değil! İşkence yapıyorlar, alay ediyorlar, öldürüyorlar, hapse atıyorlar, bombalıyorlar, yakıyorlar, yıkıyorlar, öldürüyorlar!.. Bizi Irak'ta istemiyorlar! Türkmenin adı yok artık Irak'ta! Amerika uşağı onlar," diyor hırsla...

Kürtlerin kötülüklerini, herkesten duyuyorum ama hâlâ inanamıyorum. Keder düşüyor aklıma! Keder bana, ben Keder'e nasıl kötülük yapabiliriz? Miran, Nuri'ye nasıl kötülük yapabilir? Anlayamıyorum hiç? Ama Miran söylemişti, yıllar önce Kürtlerin çok değiştiğini! Belki de bize kötülük yapmaya vicdanı el vermediği için gitti Türkiye'ye!

Ben de oğlumun kötülük yapmasını istemiyorum Kürtlere! Yalvarıyorum:

"Ne olur beni dinleyin. Gidelim Türkiye'ye! Irak da onların olsun, petrol de! Zehir içsinler petrol yerine!"

Ağlıyorum ama dinletemiyorum oğluma! Gidiyorum, odamızda kitap okuyan kocamı çağırıyorum, bana yardım

etsin diye. Anlatıyorum oğlumun, benim düşüncelerimi. Ona da yalvarıyorum Türkiye'ye gitmek için.

Nuri'den yardım dilenirken, onun da tepkisiyle karşılaşıyorum:

"Burası bizim yurdumuz! Sonuna kadar savunmalıyız! Ben de o sadist Amerikalı sorgucudan intikamımı alacağım!"

Allah'ım! Ben ne yapacağım? Oğlumla baş edemiyorum! Şimdi de kocam! Ben, unuttu diye seviniyordum! O, gördüğü işkenceyi unutmamış! Tanrım, ne olur bana yardım et? Kocamın da, oğlumun da ölmesini istemiyorum!

Ali'yi o gece bizimle kalması için ikna ediyorum. Tek ümidim, Hasan Ağabey ile Nuriye Abla! Nuriye Ablaya anlatıyorum mutfakta, gözlerim yaşlı. Beni destekleyecek! Bilsem hastanenin yerini, gidip yalvaracağım Hasan Ağabeye de. Durdursun bunları!

***

Akşam yemeğinden sonra Nuriye Abla, Hasan Ağabeyi mutfağa getirdi...

Anlattım ona... O da, Türkiye'ye gitmemizi istemiyor! Biz gidersek, kim sahip çıkacakmış bu topraklara! Bu topraklar için atalarımız, çok can vermiş! Buralar bize, dedelerimizden emanetmiş. Emaneti çocuklarımıza, torunlarımıza devretmemiz gerekiyormuş! "Ben oğlumun, kocamın ölmesini istemiyorum!" diyorum. Kimse istemezmiş ölmelerini, ama gerekirse ölünürmüş vatan için! Daha önce beni destekleyen Hasan Ağabey, bütün ümidimi kırıyor!

***

Ertesi gün, Ali'nin peşi sıra Telafer'e gidiyoruz. Kontrol noktalarından geçiyoruz. Hem Amerikalılar, hem de

peşmergeler kontrol ediyor. Kürtçe bilmemiz işe yarıyor! Bizi fazla tutmuyorlar! Oğlum haklı! Kürtler, eskiden bize saygı gösterirdi. Şimdi hor görüyorlar. Yarın, vururuz yüzlerine bugün yaptıklarını.

Harabeye dönmüş şehir! Girişteki camiye, büyük bir Amerika bayrağı asmışlar! "Sanki dinimizi de işgal etmişler," diyorum. Nefret ediyorum onlardan da, bayraklarından da! Bir tane Saddam vardı başımızda, şimdi bunların hepsi Saddam! Kendileri yetmiyormuş gibi, Kürtleri de Saddam'a çevirdiler! Bak, oğlum bile Saddam olmuş! Asacak, kesecek! Biz kimseye zulüm yapmadık ki Irak'ta! Hep sevgiyle yaklaştık dağlı Kürtlere! Onlar da bize saygıyla! Bu Amerika, düşmanlık ilacı mı içiriyor onlara? Belki, bizimkilere de veriyordur o ilaçtan! Türkmenler, hiç böyle kinli, öfkeli olur muydu başka türlü?

Yollar, bombalarla, top atışlarıyla yıkılan binaların artıklarıyla dolu! Her tarafta tel örgüler! Keşke Musul'da kalsaydık! Ne işimiz var burada bizim?

Ben düşüncelere dalmışken, Ali otomobili metruk bir evin önünde durdurdu. Burası neresi, bilmiyorum. Ama çukurda bir yer! Etraf da görünmüyor. Görünse de tanımam ki. Telafer'i çok az biliyorum zaten.

***

Ağustos 2005

Kerkük...

PKK, Kerkük'ün merkezine büro açıyor, bayrak dikiyor! Fotoğraflar, gazetelerde de yayınlanıyor! Bence, Amerika hâlâ bizi tahrik ediyor! Sıcak bir çatışmaya sokmak istiyor!

Bizim Dışişleri Bakanlığı, PKK bürosunu Amerika'ya şikâyet etmiş! Kimi, kime şikâyet ediyorsun! Onları oraya getiren kim?

Ardından Kerkük'te sekiz büro daha açıyorlar! İki ay sonra büro sayısı 16'ya yükseliyor. Bir de radyo faaliyete geçiriyorlar.

Bu arada, Kerkük'e yerleştirilen PKK'lıların çoğunun pasaport kullandıkları, nedense pasaportlarının tamamının İsveç ve Fransa'dan alınmış olduğu ortaya çıkıyor! İsveç makamları, olaya el koyuyor. Irak'ın Stokholm ve Paris başkonsoloslarının, Kürt Dışişleri Bakanı Zabani tarafından, Kürtlerden seçildiği anlaşılıyor! İsveç İçişleri Bakanlığı, Kürtlere sahte belgelerle Irak Büyükelçiliği'nden pasaport verildiğini doğruluyor. Başta Amerika olmak üzere, İngiltere, Belçika, Hollanda ve Lüksemburg; İsveç ve Fransa'dan pasaport almış Iraklıları ülkelerine sokmuyor!

***

Eylül 2005

Adana... İncirlik Üssü...

Mayıs'taki uçak olayı tatlıya bağlanmış ama İncirlik Üssü'nde, iki taraf da birbirine diş biliyor.

İncirlik'te görevli Hava Pilot Binbaşı Ferih Dinçer, hemşire eşi Meltem Dinçer'le Üs'teki Amerikalıların Club Complex adlı barına gidiyor. Çift, gece bardan çıkıp, park yerindeki araçlarına biniyorlar ve otoparkın çıkışına yöneliyorlar. Kapıda, Amerikalıların nöbetçi çavuşu, bir zenci durduruyor. "Sarhoşsunuz. İnin arabadan!" diyor.

Türk Binbaşı, kendisini tanıtarak, inmek istemiyor. Bu sırada çevrelerine başka Amerikalılar da toplanıyor. Zenci çavuş, Binbaşıyı araçtan zorla indiriyor, kelepçe takıp yere yatırıyor! İtiraz eden hemşire eşe de kelepçe takılıp yere yatırılıyor! Bu arada, diğer Amerikalı askerler çavuşa, "Devam et," diye tempo tutuyorlar! Çavuş, zincirleri elindeki iki köpeğe, Pilot Binbaşıyla eşini koklattırıyor! Köpeklere, aracın içinde arama yaptırıyor!

Olayı öğrenen Türk komutanlar, kelepçeleri çıkarttırıyor. Pilot Binbaşı, başka bir yerde görevlendirilirken, zenci çavuş Amerika'ya dönüyor.

Amerikalı çavuşun cezalandırılmamasına kızan Ferih Dinçer, ordudan ayrılarak, özel bir havayolu şirketinde çalışmaya başlıyor.

Bu Amerikalılarla, başımız belaya girmeden operasyonu tamamlayabilmeyi çok istiyorum. Defolup gitseler de kurtulsak! Her an başımız derde girebilir!

***

Irak... Telafer...

Nuri artık çok daha iyi! Düzenli yemek yiyor, ilaçlarını kullanıyor. Arada bir, Ali'yle evden de çıkıyor.

Benim içim hiç rahat değil! Geçenlerde Ali, eve bir silah getirdi! Ben karşı çıktım, ama babası bir şey demedi. Şehir huzurlu görünüyor, ama Ali "için için kaynıyor!" diyor. Amerikalılar bizi de bölmeye çalışıyormuş! Şii Türkmen aşiretlere para, silah verip, "Saddam döneminde Sünnilerden çok çektiniz! Şimdi intikamınızı alın!" diyorlarmış! Yaşlılar şimdilik engel oluyormuş, ama Türkmenlerin birbirlerine girmesi an meselesiymiş! Biz yokken, şehre Suriye'den kaçan Kürtleri yerleştirmişler! Adamlar bakmışlar, Suriye daha güvenli. Telafer'i bırakıp Suriye'ye dönmüşler!

Çok korkuyorum! Ali'ye, Nuri'ye bir şey olacak diye ödüm kopuyor! Öğrencilerine hümanist duygular aşılayan Nuri gitti, yerine intikam duygularıyla dolu bir adam geldi! Nedir bu başımıza gelenler? Hani, bizi Saddam'dan kurtarıp, özgürlük getirecektin Amerika? Senin özgürlük anlayışın bu mu? İnsanları birbirine düşürüp, öldürmek mi? Biz seni medeni bilirdik! Siz, Saddam'dan bile gaddarsınız!

***

Korktuğum başıma geliyor!

Ali, kötü haberi getiriyor! Amerikalılar, peşmergeler ve Şii Araplar, tüm şehri kuşatmaya başlamış! Şehri dozerlerle, tanklarla, zırhlı araçlarla sarmışlar. En az, 10 bin kişi varlarmış! Yine kötü günler bekliyor bizi!

Kocam, oğluma, "Ne yapacaksınız?" diye soruyor. Oğlum anlatıyor:

"Bizim eski mahallede toplanacağız. Her yere hâkim orası. Sokak savaşı yapacağız! Bir sokağa girdiklerinde, yolu iki baştan kapatıp, onları aramıza alacağız! Öldürebildiğimiz kadar, öldüreceğiz! Sonra kaçacağız... İyice çaresiz kalırsak, intihar saldırıları yapacağız!"

Kocam sesli düşünüyor; "Ama onların helikopterleri var. Havadan avlarlar sizi!"

"İki uçaksavar bulduk. Vurabilirsek, helikopterlerini de vuracağız."

"Adamlar güdümlü roket kullanıyor. Baş edemezsiniz onlarla!"

"Ne yapalım baba? Bir yıl önce tutuklayıp götürdüklerinden bile, hâlâ haber yok! Öldüler mi, sağlar mı belli değil! Kürtlerin hapishanelerinde diyorlar! Belki de öldürdüler! O kadar adamı besleyeceklerini sanmıyoruz. Öldürmekten, ölmekten başka çaremiz kalmadı!"

***

Filiz...

Amerikalılar, iki gün sonra şehri bombalamaya başladı. Üstelik bu defa tüm Telafer'i. Bombaladıkları, sanki halk değil, dağda sıkıştırdıkları düşman askeri! Her taraf yıkılıyor!

Ali dışarıda! Bu evin bodrumu var. Nuri'yle oraya kaçıyoruz. Bombalama hiç durmuyor! Ne çok uçakları, ne çok bombaları var bu Amerikalıların! Allah, bütün bombaları bunların başına yağdırsın! O zaman, bizim ne çektiğimizi anlarlar! Yeter artık, çıldıracağım!

***

Telafer kaç saattir bombalanıyor, bilmiyorum. Ali de yok ortalarda! İnşallah bir yere sığınmıştır! Allah'ım oğlumu koru!

"Nuri, Ali nerdedir acaba?" diyorum. "Bilmiyorum," diyor. Kerkük'te, bomba sesi duydu mu, deli gibi olurdu! Artık bomba sesi, korkutmuyor onu. Öyle sakince oturuyor minderde. Korkmadığı belli. Aman hastalanmasın yine!

Yiyeceğimiz, suyumuz var bodrumda. Bir de şu bombalama bitse, Ali gelse! Silah sesleri de gelmeye başladı dışarıdan! Nuri'nin aklına silah geliyor. Hiç ses çıkartmıyorum. Karşı çıksam da dinlemez ki! Ali'nin getirdiği silahı alıp geliyor. "Kullanmayı biliyor musun?" diye soruyorum. Başını olumlu anlamında sallıyor.

Bizim ne işimiz var burada! Keşke Musul'da kalsaydık!

***

Ali, gece yarısına doğru geliyor. Sapasağlam! Seviniyorum.

"Baba, napalm, uranyum ve fosfor bombası atıyorlarmış!" diyor.

"Atamazlar oğlum, yasaktır!"

"Baba, sana yarın gösteririm! Napalm attıkları binalar yanıyor! Yollardaki bazı cesetlerde hiç yaralanma yok! Sadece derileri bir değişik!"

"Çok ölü var mı?"

"Bu defa çok galiba! Dokuz mahallenin, 32 etabın tamamı bombalanıyor! Burayı tamamen yok etmek istiyorlar! Şehre girdiklerinde direneceğiz!"

"Neyle direneceksiniz oğlum? Adamlarda her türlü silah var!"

"Bizde de iman var! Vatanımızı savunacağız!"

"Oğlum, sizin canlı kalmanız lazım vatana sahip olmak için! Ölürseniz, sahip çıkacak kimse kalmaz."

"Ölenlerimiz ölür, kalanlar, sahip çıkar!"

***

380 Hayret! Savaşa da alıştık galiba! Bombalamaya rağmen uyumuşuz!

Korkmadan yukarı çıkıyorum! Kahvaltı yerine, çorba hazırlıyorum. Çorbamızı bodrumda içiyoruz. Bir türlü sonu gelmiyor bombalamanın! Sokaktan da, arada bir silah sesleri geliyor.

Ali, gitmeye hazırlanıyor. Babası da onunla gidecek, hissediyorum! Ya ikisi de ölürse!

"Sen gitme Nuri!" diyorum korka korka. Karar verdiyse, kimse tutamaz onu! Ali de "Sen gelme baba! Annemi yalnız bırakma! İhtiyacımız olursa, haber veririm ben sana!" diye bana destek oluyor.

"Merak ediyorum neler olduğunu?" diyor Nuri.

"Ben bir bakayım! Bombalama bitince, beraber çıkarız."

Nuri, razı oluyor. Seviniyorum! Tek göz odaya kısılsak da, onun varlığı güven veriyor bana! Konuşmak istiyorum:

"Sonumuz ne olacak bizim?"

"Bilmiyorum Filiz! Keşke bilebilsem! Esir olduk kendi vatanımızda! Hem de kendi halkımız esir aldı bizi! Amerika değil! Şii Araplar, Kürtler sattı bizi! Onlar olmasa, Amerika tutunamaz buralarda. Dışarıdan da hiç yardım gelmiyor, bütün dünya öldürülmemizi seyrediyor! Amerika, bütün dünyanın gözünü korkutmuş! Türkiye, buraya kuş uçumu 80 kilometre, oradan bile bir fayda yok!"

Düşünüyorum, nedir günahımız? Biz ne yaptık! Bizi niçin cezalandırıyorsun Tanrım?

Nuri konuşuyor yine:

"Ölünceye kadar, savaşmaktan başka çare yok galiba! Bu toprakları teslim ederken, atalarımıza ihanet etmemiş oluruz!"

Savaşmak! Ölmek! Ne kadar acı kelimeler... Bana sorsalar, bırakır giderim buraları! "Petrol de sizin olsun! Her şey sizin olsun! Öbür dünyada alırız hakkımızı!" der, giderim. Ama beni dinleyen yok ki!

***

Bombalama hâlâ sürüyor, ama azaldı. Öğlene doğru, Ali geldi. Kötü haberler getirdi.

"Pek çok bina yıkılmış, yanmış! Sokaklar ve dere, cesetle dolu! Keskin nişancılar, cesetleri almaya gelenlere, ateş ediyorlar! Herhalde, ayakta kalan binaları da yıkacaklar! Artık direnmekten başka çare kalmadı! Allah'tan, Şii Türkmenler de bizimle!"

Nuri sakin, ben dehşetle dinliyorum! "Ne zaman başlayacaksınız çatışmaya?" diye soruyor Nuri. Anlıyorum, o da gidecek!

"Üç fikir var baba! Birincisi, şehre girmelerini beklemek.

İkincisi, beklemeden gece baskınları yapmak. Üçüncüsü, kalabalık oldukları yerlere, intihar saldırısı."

"Hangisine karar verdiniz?"

"Deredeki cesetleri hâlâ alamıyoruz! Keskin nişancıları avlıyor bizi! Onun için, şehre girdiklerinde saldırma fikri ağır basıyor!"

"Ne zaman girerler şehre?"

"Bombalama bitince! Belki bugün!"

"Ben de geliyorum!"

"Hayır baba! Biz konuştuk arkadaşlarla. 30 yaşından büyükler, ihtiyat olarak kalacak geride. Şimdilik, büyüklere ihtiyaç yok! Olduğunda haber vereceğiz size.

Annem, sarılıp öpüyor beni. Bırakmak istemiyor, ama gitmeliyim! "Merak etme! Geri geleceğim anne," diyorum sanki garantisi varmış gibi.

***

Bizim eski mahalle, yukarıda. Duvar dibinden yürüyorum. Bir evin önünden geçerken, adımın seslenildiğini duyuyorum ve geri gidip bakıyorum. Tanımadığım yaşlı bir adam! Şaşkınlıkla bakıyorum amcaya, adımı nereden biliyor diye! "Kaça kaç?" diye soruyor bana. Anlamıyorum! Benim adımı, nereden bildiğini soruyorum. Arkadaşım Selami'nin dedesiymiş! Ben hiç hatırlamıyorum onu. Ne sorduğunu, anlayamadığımı söylüyorum. "Kaça kaç?" diyor. Yine anlamıyorum! Düşmanı, ne zaman vuracağımızı soruyormuş! Sonra anlatıyor:

"Babalarımız, İngiliz işgalinde, düşmana saldıracakları zaman şifre olarak, 'kaça kaç?' dermiş. Sen bilmiyor musun?"

"Bilmiyorum!" İlk defa duyuyorum bunu!

"Kaça kaç?" diyor yine.

"Bilmiyorum."

"Sen de hiçbir şey bilmiyorsun... Selami'ye söyle de haber getirsin bana," diye çıkışıyor!

Gülüyorum yanından ayrılırken! Sanki, düşmana bastonuyla saldıracakmış gibi saatini soruyor!

Saray Mahallesi'ne ulaştığımda, benden önce, en az 150 kişinin gelmiş olduğunu görüyorum. Ortada hiç silah yok! Silahlar, önceden hazırlanan zulalarda.

Çok heyecanlıyım! İlk kez, bir insana karşı silah kullanacağım! Pardon, onlar insan değil, canavar!

***

Gelenlerin sayısı, sürekli artıyor. Yarım saattir, uçaklar gelmiyor! Helikopter sesi duyulunca, Turgut Ağabey seslendi:

"Herkes gizlensin!"

Amerikalılar ve peşmergeler şehre girdiğinde, haberimiz olacak. Ama hâlâ bir haber yok!

Bir genç geliyor bulunduğumuz meydana, ama kimseyi göremiyor. Çevreye bakıp, bizi bulmaya çalışıyor. Tanıyan biri sesleniyor: "Nebil, buradayız!"

Seslenen, benim bulunduğum binadan. Nebil geliyor ve heyecanla şöyle diyor:

"Bir uçaklarını düşürdük!"

Herkes şaşkın! Kimse inanamıyor! Yemin ediyor Nebil.

"Sincar tarafına düştüğünü ve yandığını gözlerimle gördüm!"

İnanılır gibi değil! Aramızdan biri, meydana fırlıyor ve bağırıyor:

"Bir uçaklarını düşürmüşüz!"

Çevredeki binalardan herkes sevinçle dışarı fırlıyor.

"Nasıl düşürdünüz?" diyorum, Nebil'e. Anlatıyor:

"Araplar, beş roketatar göndermiş. Omuzdan atılıyor. Reşadiye'de bizim gözümüzün önünde attılar. Uçak duman çıkartarak gitti, tarlalara düştü! Sonra da patladı!"

Amerikalılar, şimdi kudurur. Çok fena saldırırlar bize! Helikopter sesi geliyor! Turgut Ağabey, "Gizlenin!" diye bağırıyor yine.

***

Üç saat oldu ben geleli. Hâlâ haber yok! Niçin girmiyorlar şehre? Üç-dört saat sonra hava kararacak. Gece gelemezler, korkarlar! Bir plan yapıyorlar galiba. Biz de beklemekten sıkıldık! Geleceklerse, gelsinler artık!

Turgut Ağabey, haber göndermiş! El-Beyat, Alabay, Seyitler, İlhanlılar, Muratlı, Şeyhler, Babalar, Çulaklar ve Çelebiler aşiretlerinin temsilcilerini yanına çağırmış. Bir plan yapacak herhalde. Benim gibi, aşireti olmayanlar ne yapacak? Ben de gidiyorum aşiret temsilcileriyle.

Turgut Ağabey de benim gibi, Amerikalılarla, peşmergelerin bütün güçleriyle saldıracaklarını düşünüyor. Aşiret temsilcilerinden, ek grupları da çağırmalarını istiyor. Onlar giderken ben, "Benim aşiretim yok!" diyorum.

Yüzüme şaşkın bakıyor, "Aşiretsiz adam olur mu?" diye soruyor. "Ben Süleymaniyeliyim. Kerkük'te de kaldım. Oralarda, bizim hepimiz Türkmeniz. Aşiretimiz yok!" diyorum.

"Öyleyse, benim aşiretimden ol! Artık, Babalar Aşireti'ndensin!"

***

Gece yarısına kadar sıkıntıyla bekledik. Aslında, gece saldırmalarını beklemiyorduk. Tanklar ve ağır silahlar önde,

giriyorlar şehre! Silahlarımızı alıp, önceden belirlenen yerlerimizi aldık.

Saray Mahallesi'ne gelmeleri, bizim haber almamızdan sonra iki saate yakın sürdü. Korktukları belli ama bizim gece için planımız yok. Tanklar, bir süre ilerliyor. Sonra durup, çevreyi gözlüyor. Amerikan askerleri ve peşmergeler, tankların arkasına siniyor.

Beklemediğimiz bir şey daha oldu; uçaklar geldi ve şehri yeniden bombalamaya başladı. 'Kendi askerlerini öldürecekler' diye sevindim, ama yanılmışım. Attıkları bombalar, Telaferlilerin moralini bozmak için ses bombalarıymış!

Üç tankla, 40-50 kişi, tam aramızda. Hiçbir şey yapamadan bekliyoruz! Turgut Ağabey, ateş etmemiz için işaret vermiyor. Oysa, hedefimizdeler! Yavaş yavaş, ilerlemeye devam ediyorlar. Niçin ateş etmiyoruz? Bu gece, bütün şehri ele geçirecekler!

Turgut Ağabeyden haber geldi. Biz, bütün şehirde, onları izleyeceğiz! Halka zarar verirlerse, ateş edeceğiz. Bu nasıl plan böyle? Onlar, belki 10 bin kişi! Biz 500 kişi bile değiliz. Sessizce, şehre dağılıyoruz yıkık binalar arasından, evlerin bahçelerinden geçerek... Şimdilik, halka hiçbir şey yapmıyorlar. Bizim bulunduğumuz tarafa bir uçak geldi ve bir evi havaya uçurdu. Bunlar manyak ya! Kendi askerleri şehirde, ama hâlâ bombalıyorlar!

Takibimiz, saat 04.00'e kadar sürüyor. Evlerin kapılarını kırmaya başladılar. Bir taraftan da dozerlerle, insanlar içindeyken, evleri yıkıyorlar. Bulduğumuz her fırsatta, ateş etmeye başladık. Çok şaşırdıklarını görüyoruz. Sürekli yer değiştirdiğimiz için bizi bulamıyorlar, ama tanklarla evleri vurmaya başladılar! Sabah hava aydınlanıncaya kadar, avladık onları avlayabildiğimiz kadar!

***

Hava aydınlanmaya başlayınca, helikopterleri geldi. Sürekli üstümüzde uçmaya başladılar. Açığa çıkanı, anında tarıyorlar. Yerimizde çakılı kaldık! Hiçbir şey yapamıyoruz!

Yerdekiler, evlere giriyorlar, binaları yıkıyorlar. Kısılıp kaldık olduğumuz yerde! Bu böyle olmayacak! Helikopterleri gözleyip, karşı binaya geçiyorum. Bizden iki kişi daha var. "Ne yapacağız? Bu böyle olmayacak" diyorum. Onlar da karar veremiyor. Herkeste mermi de azalmış. Saray Mahallesi'ndeki zulalarımıza gitmeliyiz. Silahlarımızı, mermilerimizi korumalıyız! Birer birer, çıktık sokağa. Helikopter sesi duyduğumuzda gizleneceğiz. Kan ter içinde kalmışız! Hava daha sabahtan, cehennem gibi sıcak! Biz gömleklerle pişerken, Amerikalılar ve peşmergeler bir de kurşun geçirmez yelek giyiyor!

Depomuza ulaştığımızda, diğer bazı arkadaşların da bizim gibi düşündüğünü anladık. 150-200 kişi, buraya geri dönmüş. Demek ki, helikopterlerden korkmamız boşunaymış! Silahları ve mermileri, ikişer arkadaş bekleyecek. Biz de sadece, Saray Mahallesi'ne girenleri pusuya düşüreceğiz. Telafer, kaderine terk edilecekti yani!

Bazı arkadaşlar, bize en yakın işgalcilerin nerede olduğuna bakmaya gittiler. Kesirmihrap'ta bir evi yıkıyorlarmış. İki kola ayrıldık. Sokağa, iki taraftan girdik. Bir helikopter, daireler çizerek, sokağın üzerinde dolaşıyor. Keşke, o roketatardan bizde de olsaydı! Ben bunu düşünürken, helikopter vuruldu ve gözümüzün önünde bir evin üzerine düştü! Ev yıkıcılar da helikopterin düştüğü yere koşmaya başladı, benim bulunduğum tarafa geliyorlar! "Bekleyelim" işareti yaptım. İyice yaklaştıklarında da "Ateş!" dedim. Kollarında "M" harfi olan, yedi-sekiz Amerikalı, bir anda yere yığıldı. "Hemen kaçalım!"

dedim ama her tarafımız sarılmış! Her yönden, Amerikalılar ve peşmergeler geliyor! Önümde bir Hummer jip durdu. Amerikalı askerler, bizi fark etmeden inip, helikoptere koşmaya başladı. Arkadaşlarıma işaret ettim. Bir anda sekiz-on kişi jipe doluştuk. Hemen gaza bastım. Arkamızdan ateş ettiler, ama isabet ettiremediler.

Arkadaşlar bizi sevinçle karşıladılar. Helikopteri bizim düşürdüğümüzü sanıyorlar... Bir de baktık, jipin arkasında bir sandık el bombası ve modelini bilmediğimiz üç otomatik silah! Amerikalıları, kendi silahlarıyla vurmak çok zevkli olacak! Silahın birini ben istedim. Kimse itiraz etmedi! Bilen biri de, el bombasının pimini çekmeyi öğretti. Pantolon ceplerimize birer el bombası koyduk.

Birisi, "Hadi gidelim! Helikopterin oradakileri avlayalım!" dedi. Kimse itiraz etmedi. Ama yeni bir helikopter dolaşmaya başlamıştı o bölgede. "Gitmeyelim," demek istiyordum ama diyemedim. Jiple bir grubu arka sokağa bıraktım. Diğer bir grubu, bizden taraftaki sokağa! Bir başka grupla, daha önce kaçtığımız yere yakın bir noktaya gittik. Yıkık bir binanın üzerinden, düşen helikopterin bulunduğu alana baktık. Tank bile gelmiş oraya. İlk şaşkınlıkları geçmiş, öldürecek adam arıyorlar çevrede! Buradan ateş edebilirdik, ama tank havaya uçururdu bizi! Ne yapabiliriz? Diğer arkadaşlar ne düşünüyordu acaba?..

Aniden büyük bir patlama oldu tankın yanında! Sağ kalanlar, siper bulmaya çalışıyor. Ateşe başladık. Herhalde, diğer arkadaşlar da ateş ediyorlar. 10 dakika kadar sürdü çatışma. Aklıma, diğerlerinin yardıma geleceği, bizi çevirecekleri geldi. Sürekli, telsizle konuştuklarını görebiliyordum.

"Gidelim artık!" dedi bir arkadaş, tam benim söyleyeceğim

sırada. Jip iyi olmuştu! Dönüşte, Amerikalıların bir başka jipine rastladık. Anlamadılar onlardan olmadığımızı! Bir büyük sevinç daha!

Tankın yanındaki patlamanın, ne olduğunu çözemedik. Bizden, kimse el bombası atmamıştı. Herhalde, her yerde bizi arıyorlar. "Dinlenelim biraz," dedik. Başka yerlerden gelen arkadaşlar, evlerden erkeklerin toplandığını, ellerinin arkadan bağlandığını, başlarına çuval geçirildiğini söyledi. Babam geldi aklıma! Acaba onu da götürdüler mi?

Bir başka arkadaş, askerlerin Askeriye Camisi'ni kışlaya çevirdiğini, ayakkabıyla içeriye girdiklerini, namaz kılanları döverek dışarı attıklarını, içerde en az 30 asker olduğunu söyledi. Cami bize uzak değil. "Gidelim," diyenler oldu ama; "Allah'ın evinde adam öldürmek büyük günah, Hz.Ali'yi hatırlayın!" diyenler galip geldi.

Plansız, ne yapacağımızı bilmeden El Vahdet semtinde beklerken, kısmet ayağımıza geldi! Benim bulunduğum grubun tam karşı sokağına bir tankla, arkasında peşmergeler girdi. Aslında, bulunduğumuz yerden namlunun ucundalar. Ama şimdi ateş edersek, yerimizi bulurlar. Takip ettik onları. Bir köşede sıkıştırdık ve ateş açtık. Tank da bize ateş açtı. Bir arkadaşımız öldü, biri de ağır yaralandı. Hemen terk etmeliydik orayı. Birisi, yaralıyı sırtına aldı. Ben de jipi çalıştırıp, onların yanına gittim. Arkadaş, karnından yaralanmıştı. Alıp hastaneye götürdük.

***

Hastane, ana baba günü... Ölüler, yaralılar, feryatlar! Yanımda Muzaffer var. "Gel başhekimi bulalım," diyor. Nerede bulacağız başhekimi? Doktor mu, hastabakıcı mı, birini buluyoruz! Üzeri, kan içinde! Adeta sürükleyerek

götürüyoruz jipe! Boynunu kontrol ediyor arkadaşımızın. "Arkadaşınız ölmüş!" diyor.

***

Amerikalılar, kâğıt atıyorlar helikopterlerden. Emirleri, şehrin boşaltılması.

Ne aptal bu Amerikalılar! Sokağa kimse çıkamıyor ki senin kâğıdını okuyabilsin!

Haber geliyor, "Yakaladıklarını Reşadiye'de futbol sahasında topluyorlar!" diye. Alıyoruz yine silahları, 40-50 kişi! Arka sokaklardan, sine sine gidiyoruz toplama yerine. Şehrin etrafına, dozerlerle, derin hendek kazdıklarını görüyoruz. Bizi, çevresini alev sarmış akrebe çevirmek istiyorlar! Aç, susuz, ilaçsız kalıp, intihar etmemizi istiyorlar! Ama yanılıyorlar, onları sokacağız artık!

Futbol sahasında durum kötü! Tel örgüyle hapishane yapmışlar bir bölümünü! Yakaladıklarının ellerini, bağlamışlar arkalarında. Başlarında da birer çuval! Güneşin altında tutuyorlar! Vücutlarından anlıyoruz. Küçük çocuklar da var aralarında! Ne yapacağız? Çok da kalabalıklar!

Birisi fotoğraf çekiyor uzaktan, ama yabancı. İngilizce anladığım için beni gönderiyorlar yanına. Elimde otomatik tüfek, karşısında beni görünce tedirgin oluyor.

"Kimsin?"

"Gazeteciyim."

Sertçe konuşuyor. Kelimeleri ağzında yuvarlamasından Amerikalı olduğunu sanıyorum, ama yine de sorduğumda Hollandalı çıkıyor. Kenara çekiyorum, "Yalan söylüyorsun! Sen Amerikalısın!" diyorum. Ses çıkartmıyor. Çok korktuğu belli... Seslense, Amerikalılar duyacak, gelip kurtaracaklar onu, ama bağırmıyor! Kısık sesle, "Ben size dostum!" diyor. "Amerikalıdan dost olmaz!"

diyorum. "Bakın, Amerikalıların yaptıklarının resmini çekiyorum!" diyor. Haklı galiba... Amerikalılarla birlik olsa, gider onların yanına! Niçin, gizli resim çeksin ki?

Arkadaşlarıma işaret ediyorum. Yanımıza geliyorlar. Anlatıyorum onlara gazetecinin söylediklerini. Biri akıllılık ediyor: "Düşman da olsa, fark etmez. Yeter ki, dünya görsün onun resimlerini!" diyor.

Dönüyorum Amerikalı gazeteciye. "Hürsün! Gidebilirsin!" diyorum. Adam gitmek istemiyor! Bizimle konuşacakmış! Burada topluca duramayız ki! Bombalanmış bir eve götürüyoruz onu. O sormadan, ben soruyorum:

"Hangi gazetede çalışıyorsun?"

"Uluslararası Haber Ajansı (AP)."

Atıyor yine herhalde! Amerika diyemiyor diye düşünüyorum. Olsun, Amerikalılar da görsün yaşadıklarımızı! Her
390 Amerikalı da kötü olacak değil ya!

"Ne öğrenmek istiyorsun?"

"Hangi örgüttensiniz?"

"Bizim örgütümüz yok! Biz Telaferliyiz!"

İnanmaz gözlerle bakıyor bana.

"İnanmazsan, ailelerimizin yaşadığı evlere götürelim seni."

Hiçbir tepki vermiyor. "Bana örgüt üyeleri lazım! Ensar-ul İslam ve Ensar El Sünne gibi, Mukteda Sadr, Ebu Musab El Zerkavi gibi örgütlerin üyeleri lazım!" diyor.

Bizi beğenmedi, direnişçiye benzetemedi galiba!

"O dediklerinden, burada bulamazsın! Burada, sadece biz varız!" diyorum. Yine inanmıyor!

"Ama resmi makamlar bu örgütlerin, burada üstlendiğini söylüyor!"

"Onlar, hep yalan söyler! Buradakilerin tamamı Türkmen ve Telaferli!"

"Örgütünüzün adı ne?"

"Bir adımız yok, ama sen öner bir ad!"

Gülüyor. Demek ki korkusu geçti! Konuştuklarımızı, arkadaşlarıma anlatıyorum. Onlar da gülüyor. Bir Amerikalı gazeteci yüzünden, direnişi unuttuk! Ben soruyorum yine:

"Sen, buraya nasıl gelebildin?

Tarlaların arasından dereye inip, şehre geçmiş.

"Cesetleri gördün mü derede?"

"Hayır!"

"Keskin nişancılar ateş etti mi sana?"

"Hayır!"

"Çok şanslı adammışsın!" diyorum. Yine gülümsüyor. "Bir helikopter düşürdük," deyince şaşırıyor. Aslında biz düşürmedik, ama kimin düşürdüğü önemli mi? Telaferliler düşürdü ya! "İstersen gösterelim!" önerime seviniyor.

Arkadaşlarıma, gazeteciyi, helikopterin düştüğü yere götüreceğimi söylüyorum. Toplama yerindekileri, nasıl kurtaracaklarını soruyorlar! Hiç kimsenin aklına bir şey gelmiyor! "Turgut Ağabeye danışın. O bir yol bulur!" diyorum. Arkadaşlarım da bizimle dönüyor Saray'a yeniden. Gazeteciye, dozerlerin kazdığı hendeği gösteriyoruz. Resimleri çekiyor. Saray Mahallesi'nin çevresini tel örgüyle çevirmişler. Binaların üzerine de keskin nişancılar yerleştirmişler!

Giremeyeceğiz içeriye! Ancak gece girebiliriz! Gece de o resim çekemez! "Ben seni burada bekleyeyim. Sen Amerikalısın, sana izin verirler. Buradan doğru git! Üç sokak

sonra sağ tarafa dön. 100 metre kadar aşağı yürü. Helikopter bir binanın üzerinde! Belki, hasarlı tank da oradadır," diyorum. "Bekle ama beni burada!" diyerek gidiyor.

Gazeteciyi gözlüyorum. Fotoğraf makinesini boynuna asmış, kendinden emin adımlarla bariyerlerin arkasındaki Amerikalılara yöneliyor. Bir şeyler konuşuyorlar, ama askerler onu içeri almıyor. Tüfeklerini ona yöneltiyorlar! Bağırıyorlar ona, ama ne dediklerini duyamıyorum. Gerisin geri, yanıma geliyor.

"Kesin emir varmış! O bölgeye kimseyi sokmuyorlarmış."

"Ben de seni gece götürürüm."

Mehtap varsa, belki ay ışığında çeker fotoğraflarını.

"Bir de uçak düşürdük!" diyorum. İnanamıyor. "Onun yerini bilen arkadaş var," diye ısrar ediyorum. "Hadi götür!" diyor. Aşağıya, meydana gidip Nebil'i bulmaya çalışacağım. Ama orayı da tel örgüyle çevirmişler, geçemiyoruz!

"Merak etme! Bugün olmasa bile, yarın gösteririz orayı," diye güvence veriyorum.

Aklıma sokaklardaki, deredeki cesetler geliyor. Ama keskin nişancılar var! Uyarıyorum onu. Korkmadığını söylüyor. Keşke, Amerikalılardan çaldığımız jip olsaydı, onunla giderdik cesetlerin yanına. Keskin nişancılar, bizi Amerikalı zanneder, ateş etmezdi! Zaten o Amerikalı değil mi? Ama jipten söz etmiyorum ona, tüm söylediklerimi 'palavra' zannetmesin diye.

Sine sine, duvar diplerinden gitmeye alıştı benim gibi! Hastanenin kalabalığını görünce, unuttu deredeki cesetleri. "Burası hastane galiba! Oraya gidelim mi?" diyor.

Bahçeye giriyoruz. Çok dikkatli. Makineli tüfekle taranmış, ambulansın fotoğrafını çekiyor. Kucağında bir yaşlarında,

yanmış kız çocuğu olan, bir Türkmen kadının yanına gidiyor. Resim çekmek istiyor. Kadın kaçıyor! Yardımına gidiyorum. Kadına resim çekmesine izin vermesi için dil döküyorum. "Çektiklerimizi, bütün dünya görsün!" diyorum. Küçük kızın bütün vücudu yanmış! Açık bölümlerine, merhem sürmüşler. Kollarını sargı bezi gibi bir şeyin içine sokmuşlar. Vücudunun bazı bölümleri de sargılı. Gözüm, küçük kızın başının sağ tarafına takılıyor! Bayılacak gibi oluyorum! Tamamen yanmış, kulağı da neredeyse yok olmuş! Gözlerim yaşarıyor! "Nasıl oldu bu?" diyorum. Amerikalıların bombası düşmüş evlerine. Bombanın alevi böyle yapmış! Napalm miydi acaba? Kıza bir daha bakamıyorum. Gazeteci, sürekli fotoğraflarını çekiyor. Ne dikkatli adam bu gazeteci! Onca kalabalığın arasında, nasıl buldu bu zavallı küçük kızı! Kızın, bombadan o hale geldiğini söylüyorum. Hiç tepki vermiyor, ama o da üzgün.

Hastanenin içine girmek mümkün değil! Bahçede, kolu-bacağı kopanların resmini çekiyor. "Sor bakalım, kaç kişi ölmüş?" diyor. Bir hastane çalışanına soruyorum. "Buraya getirilen ölü sayısı, 140'ı geçmiş!" diyorum. Yollardakiler toplanmış, ama deredekilerin hâlâ orada olduğuna eminim. Ben, yasak bomba kullandıklarını kanıtlamak istiyorum! "Dereye gidelim!" diyorum.

Giderken, yıkılan camimizi, bizim bugün gömdüğümüz, arkadaşımızın mezarını gösteriyorum. Daha derenin kenarına varmadan, yukarıdan üç ceset görüyoruz. Biri, dörtbeş yaşlarında bir çocuk! "Aman dikkat. Keskin nişancılar öldürmesin bizi! Önce ben geçeyim!" diyorum. Derenin kenarına fırlıyorum; ateş ediliyor ama vurulmadım. Toprağın üzerine atıyorum kendimi. Silahım karnıma batıyor, ama kıpırdamamalıyım! Farklı bir yöne koşup, nişancıyı yanıltmalıyım! Nereden ateş ettiğini anlamaya

çalışıyorum. Çevredeki binaların üzerinde, ama hangisinde? Nefes bile almıyorum neredeyse, yaşadığımı anlamasın diye! Hangi yöne gideceğimi kestiremiyorum... "Ne olursa olsun!" diyorum ve fırlıyorum karşı tarafa zikzaklar çizerek. Ateş etti mi bir daha, fark etmiyorum, ama vurulmadan binaların koruduğu alana ulaşıyorum. Duvar dibinden, adeta sürünerek gazetecinin yanına gidiyorum.

"Az kaldı ölecektin!" diyor. "Sizinkiler, iyi nişancı değil!" diyorum. Sanki kendim iyi nişancıymışım gibi! Bugünün, benim ilk direnişçilik günüm olduğunu öğrense, çok gülerdi herhalde!

Bizim sokaktan geçerken ona, "Burası bizim ev. Annemle babamı göstereyim mi?" diyorum. Benim, saydığı örgütlerin üyesi olmadığıma inanmasını istiyorum. "Sonra," diyor.

Derenin kenarına ulaşıyoruz. 'Ne olur, ne olmaz' diye, yine dikkatli geçip, çimenlerin üzerine yatıyorum. Kolumu sallıyorum. Yaralanma izi varmı diye cesedi çeviriyor! Ceset morarmış, ama garip bir yanık belli oyuyor yine de. "Fosfor veya uranyum bombası," diyorum bir uzman gibi! Hayret, başıyla onaylıyor beni. Demek ki, artık bana inanıyor.

Çıkıyoruz dere yatağından. Mutluyum, çünkü gizli kalmayacak artık Amerika'nın yaptıkları!

Adını bilmediğimi hatırlıyorum. Michael'miş. "Kısaca Mick," diyor. Benim adımı kolayca söylüyor. Ali ismini önceden de biliyormuş. Bizim eve uğruyoruz. Annemle babam çok seviniyorlar beni sağ gördüklerine! Kısaca anlatıyorum bildiklerimi. Annem bize yemek veriyor. Hâlâ bombalama olur diye, bodrumda yer sofrasında yiyoruz. Mick, yere oturmakta zorlanıyor, ama başka çare yok! Annemle babam, Mick'e kötü kötü bakıyorlar, Amerikalı

diye! Söylüyorum, "Bu onlardan değil! İyi. Bizim yaşadıklarımızı dünyaya gösterecek!" diyorum. Yine de pek sevgi göstermiyorlar ona! Oysa Amerikalı olmasa, her türlü misafirperverliği görürdü bizimkilerden! Bundan sonra, ölünceye kadar hiçbir Amerikalıyı sevmeyeceklerinden eminim.

***

Çıktığımızda, "Kusura bakma! Annem ve babam, aslında çok misafirperverdirler, ama sen Amerikalısın diye soğuk davrandılar!" dedim. O hiç fark etmemiş, davranışlarındaki soğukluğu. Babamı Amerikalıların dövmesini, sonra hastalanmasını anlattım. Babamla konuşmak istiyor. "Boş ver. O artık, hiçbir Amerikalıyla konuşmaz!" diyorum.

Benim arkadaşlarımı, silahlarımızla fotoğraflamak istiyor, ama kim bilir neredeler? Zulalarımızın olduğu yere de geçemiyoruz! Amerikalıların, kışla gibi kullandıkları, ayakkabıyla girdikleri cami yakınımızda. Bizim için camilerin, Allah'ın evi olduğunu, ayakkabıyla girilmediğini, ama Amerikalıların girdiğini söylüyorum. İlgisini çekiyor. Ben bir kenarda beklerken, o camiye gidiyor. Çok geçmeden geliyor. Çektiği resimleri, makinenin arkasındaki küçük ekrandan gösteriyor. Bir sürü Amerikalı asker; kimisi yerde, halıların üzerinde yatıyor! Camiye, uzun bir direkle dikilmiş Amerika bayrağını gösteriyorum. "Annem, 'sanki dinimizi de işgal ettiler' dedi," diyorum. Gömleğinin ön cebindeki küçük deftere bunu not ediyor. Camiyle Amerika bayrağının resmini çekiyor.

Bizimkileri nerede bulacağım? Kimseler yok, sokaklarda. Soracak kişi de aklıma gelmiyor. Yukarıya doğru çıkıyoruz, ana yoldan. Bir sokağın önünden geçerken, Amerikan askerlerinin kucağında çocuk olan bir kadını namlularla

itekleyerek, zorla götürdüğünü görüyoruz. Hemen çekiyor fotoğrafları. O sırada bir evden, atlet ve pijaması ile bir erkek çıkartıyorlar. Belki de kadının kocası. Ellerini arkadan bağlamışlar! Dipçikle sırtına vuruyorlar! Toplam dört asker. Mick, ne olduğunu sormak istiyor. Ben kaçıp, ilerideki sokağa gizleniyorum. Biraz sonra, beni arayarak yaklaşıyor. İşaret ediyorum, yanıma geliyor. Onu da dövmeye kalkmışlar! Kaçmış ellerinden! "Bir daha böyle bir şey yapma! Arkandan vururlar seni. Amerikalılardan uzak dur!" diyorum Amerikalı gazeteciye! Ne de olsa, ben tanıyorum Amerika askerlerini! O kendisini, hâlâ Amerika'da sanıyor! Ama cesur adam Mick! 30 yaşlarında olmasına rağmen, çok daha olgun görünüyor.

***

Yakınlarından geçerken, Sabahattin'in evine uğramak geliyor aklıma. Belki, ailesi biliyordur nerede olduğunu? Kapıyı, babası açıyor. Hemen içeri alıyor bizi. "Siz nasıl dolaşıyorsunuz? Sokağa çıkma yasağı var!" diyor. Bizim, bir şeyden haberimiz yok! İki saattir dolaşıyoruz sokaklarda! Ev ev arama yapıp, suçu olmasa bile erkekleri kadınların, çocukların önünde dövüyorlarmış! Küçük çocukları bile, kelepçeleyip götürüyorlarmış! Tercüme ediyorum, Mick şaşırıyor. Nasıl yakalamadılar bizi? Kerkük'te yasağa uymadı diye aylarca cezaevinde kalanların olduğunu biliyorum!

Sabahattin'den haberleri yok. Onu, en son, helikopterin düştüğü yerde görmüştüm. Arkadaşlarımın nerede olabileceği konusunda, onların da bir fikri yok! Cep telefonları da, normal telefonlar da çalışmıyor günlerdir! Nasıl bulacağım onları?

Geceden beri yaptıklarımızı, benim bildiğim bölümü anlatıyorum. Sabahattin'in babası da inanmıyor helikopterin, uçağın düştüğüne! "Bunu öğrenirse millet, kazma kürekle kovalar bu pislik herifleri artık! Bir kahraman lazım bize! Millet bir kişinin peşine düşüp kovalamalı bunları!" diyor. Mick, anlamadan, öyle dinliyor!

"Ne yapacağız Mick?" diyorum. Onun da gözü korkmuş askerlerden! "Bilmem," diyor. "Yakalanırsak, gideceğimiz yeri biliyorsun!" diyorum. "Evet," diyor. "Mick, sen daha hiçbir şey bilmiyorsun! Bizi, orada bir-iki gün tutup salacaklarını mı sanıyorsun! Oradakileri, Kürtlere teslim edecekler! Kürtler de götürüp, bilinmeyen yerlere kapatacak veya öldürecek! Böyle binlerce kişi kayıp Irak'ın Kuzeyi'nde!" diyorum. İnanamıyor. Keşke, yerlerini bilsek, kanıtlayabilsek! Amerikalılar ve Kürtler çok organize çalışıyorlar! İşkencelerle, bombalarla insanları sindiriyorlar!

Akşam oluyor, ne yapacağız?.. Arkadaşlarımı bulabilecek olsam çıkacağım. Nerede olduklarını tahmin bile edemiyorum. 'Burada kalalım' desem, yarın ne yapacağız? "Mick, hadi gidelim," diyorum. Yine şaşırıyor. "Burada kalsak, ne olup bittiğini merak edeceğim! Arkadaşlarımı merak edeceğim! Amerikalılar gelecek, alıp bizi de götürecek! Onları bekleyeceğimize, biz gidelim onlara!" diyorum. İtiraz edecek hali yok!

Silahımı, arkadaşımın evinde bırakıyorum. "Sabahattin gelirse, yeni buluşma yerini size söylesin. Ben onları bulamazsam, uğrar sizden öğrenirim," diyorum. Aileler, çocuklarının direnişe katılmasına alışmışlar artık! Kimsenin bizi engellediği yok!

***

Ne yapacağımızı bilmeden, Kale'ye kadar çıkıyoruz. Önemli kavşaklar, Amerikan araçlarıyla tutulmuş. Mick, "Yakalanırsak, benim rehberim olduğunu söylersin," diyor. Kale'ye çıkabilsek, Telafer'in büyük bölümünü görebileceğiz. Ama kalenin çevresi, geniş ve boş alan! Görünmeden geçmek, imkânsız gibi. İkimiz de Kale'ye geçmeye cesaret edemiyoruz.

Mick'in aklına, gidip Amerikalı komutandan bilgi almak geliyor. Ben de, tutuklananların toplandığı futbol sahasına gideceğim. Belki arkadaşlarımı bulabilirim. Mick de işi bitince oraya gelecek.

Keşke silahımı bırakmasaydım! Saldırırlarsa, nasıl koruyacağım kendimi! Bizim eski mahalleden geçmem, mümkün değil! Her tarafı tel örgülerle, bariyerlerle çevirmişler. Sanki, kendilerine korumalı bir kışla haline getiriyorlar. Yoksa düşen bir helikopter ve vurulan bir tank için bu-

nu yapmazlar! Bütün mahalle, hapishane gibi olmuş! Mick'e helikopteri gece göstereceğime söz vermiştim, ama oraya girsek bile yakalanırız! Çok asker var!

Yine aşağı mahalleye iniyorum. Şii mahallesinin dar sokaklarından, bina diplerinden yürüyorum. 10 bin asker-peşmerge geldiği söyleniyor, ama buralarda hiç biri yok! Sadece kavşakları, tanklar ve zırhlı araçlar tutmuş! Onların çevresinde asker de, peşmerge de yok. Bunlar korkuyor bizden! Kim bilir nerelere gizlendiler?

Ben futbol sahasına ulaşmadan, hava kararır. Hendek kazan dozerlerin ışıkları da yanıyor. Acaba Ortaçağ şatoları gibi şehrin etrafını suyla mı dolduracaklar? Şehirden gizli kaçış yolumuzu da kapatacaklar, ama biz yeni bir yol buluruz!

Futbol sahasına getirilenlerin sayısı artmış! Bu akşam, mehtap var! Gözlerim alışınca, kabaca saymaya çalışıyorum.

300 kişiden fazla tutuklu var! Başları çuvallı, elleri arkadan kelepçeli, yerde oturuyorlar. Acaba, bizimkilerden yakalanan var mı? Amerikalıların hepsi birarada duruyorlar! Bunlar, buraya eğitilmeden getirilmişler! Salak gibi davranıyorlar, hepsi de toplu hedef şu an! Bir makineli tüfekle tamamı avlanır aynı anda!

Ağaçların dallarının altından eğilerek, yavaş hareketlerle ilerliyorum. Bizimkilerden hiçbir işaret yok! Burada olsalar, beni çoktan bulurlardı. Burada Mick'in gelmesini bekleyeceğim.

Üstü açık bir kamyonla, yeni tutuklular getiriliyor. Çiti açıp, kamyonu içeri alıyorlar. Kamyondan indirilenlerin de elleri arkadan bağlı, başları çuvallı. Biz de güçlenip onları esir aldığımızda, başlarına çuval geçirmeyi önereceğim arkadaşlara! Ama un çuvalı olsun, daha komik görünürler!

***

Filiz...

Kapımız tekmeyle veya bir şeyle vurularak açılıyor. Nuri silaha sarılıyor hemen! Parmağımı ağzıma götürüp "sus" işareti yapıyorum. Silahı elinden alıp, kuyunun içinde taşların arasına koyuyorum.

Ayak seslerinden üst kata çıktıklarını anlıyorum. Evi boş zannedip giderler ümidindeyim. Biraz sonra, aşağıya iniyorlar. Hadi, ne olur bizi bulmadan çıkıp gidin. Ses kesiliyor, ümitleniyorum. Kapıyı açık bırakıp gittiler diye.

Birden, bodrumun kapısı tekmeyle açılıyor! Postallarını görüyoruz önce! O da bizim bacaklarımızı görüyor. "Gelin! Buradalar!" diyor İngilizce olarak. Yakalandık! İki Amerikalı ve bir peşmerge yanımıza iniyor. Amerikalılardan biri sarışın, gözlüklü. Kürt, Türkçe soruyor:

"Niçin gizleniyorsunuz? Silah var mı?"

Nuri, Kürtçe cevap veriyor:

"Saklanmıyoruz! Bombalardan korunuyoruz! Silahımız da yok!"

"Ne iş yapıyorsun?"

"Öğretmendim, ama hastalandım. İki yıldır çalışmıyorum."

"Buralı mısın?"

"Evet."

"Kaç çocuğun var?"

"İki."

"Neredeler?"

"Türkiye'de okuyorlar!"

"Niçin Türkiye'de?"

"Burada, Türkçe üniversite mi var?"

Aman Nuri'm sinirlenme. Sakin ol da başımızdan def edelim bunları! Ben atılıyorum. Kürtçe, "Kocam çok hasta! İlaçla ayakta duruyor! Bizden size zarar gelmez! Bırakın, bize dokunmayın!" diye yalvarıyorum.

Peşmerge, Amerikalılara, "İki çocuğunu da Türkiye'ye göndermiş! Terörist bu aile! Adamı götürelim!" diyor.

Nuri İngilizce olarak isyan ediyor:

"Ben terörist değilim! Öğretmenim! Ama pis Kürtler yüzünden bir gün terörist olacağım!"

Amerikalılar sessiz. Peşmerge silahını doğrultuyor kocama! Hemen kocamın önüne geçiyorum! Kürtçe, "Kocam hasta! Ne söylediğini bilmiyor! Bırakın bizi!" diye yalvarıyorum yine. Sağ elim, peşmergenin silahını kavramış, namlusunu aşağı itiyorum. Silah ateş alıyor! Sol ayağımda büyük bir yanma! Kocam kucaklıyor beni, düşmeyeyim diye!

Amerikalılar peşmergeye, "Ateş etme!" diye kızıyorlar! Bizi öylece bırakıp gidiyorlar!

***

Ayağımdan kan fışkırıyor! Şu an fazla acı hissetmiyorum ama biliyorum, tarak kemiklerim parçalandı!

Panikliyor Nuri! Ben kendimdeyim. "Kanı durdur!" diyorum. Bir bezle yaraya bastırıyor. Öyle değil Nuri! "Bilekten ayağımı boğ. Ayağıma kan gelmesin!" diyorum. Nihayet anlıyor. Bir örtüyü parçalayıp bağlıyor.

"Hastaneye götür beni!" Ne oldu bu adama? Adeta robot gibi, onu ben yönetiyorum neredeyse...

Sırtına alıyor beni. Ayakkabı bile giymeden çıkıyor yola. Yollar molozlarla, çeşitli taşlarla dolu! "Beni merdivene bırak, ayakkabılarını giy!" diyorum. Rüyada gibi bu adam! Hastalandı mı yine? Sırtına alıyor tekrar. Yukarı doğru taşıması zor, ama çaremiz yok! Hayalet şehir olmuş Telafer! Hayvanlar bile yok oldu nedense! Yoruluyor... "Beni bırak yere. Dinlen biraz!" Ne dersem onu yapıyor. Biraz sonra, yeniden alıyor sırtına. Burada yol daha az meyilli. Bir jip duruyor yanımızda. İngilizce, "Ne oldu?" diyor önde oturan. Kocam yine ters cevap veriyor:

"Sizinkiler vurdu!"

Adam aldırmıyor ters cevaba. "Geçin arkaya! Hastaneye götürelim!" diyor.

Hayret, iyi bir Amerikalı! Jipleri de çok lüks! Akşam hava serinledi, ama bunların jipi buzdolabı gibi. Öndeki adam soruyor yine:

"Niçin vurdular kadını?"

"Evimizi iki Yanki ile bir Kürt bastı! Kürt, benim için terörist deyince, ben de 'pis Kürt' dedim. Karım araya girince vuruldu!"

"Niçin karşı geliyorsunuz bayım?"

"Ne yapalım yani! Yeter artık işgalcilerden çektiğimiz! Gidin artık buradan! Burası bizim memleketimiz!"

'Yapma Nuri!' diye dürtüyorum, ama dinlemiyor! Öndeki adam, "Sen fazla yaşamazsın!" diyor. Nuri, "Ölsek daha iyi!" diye cevap veriyor. Allah'tan Nuri'nin daha fazla konuşmasına fırsat kalmadan, hastaneye ulaşıyoruz. Kapıdaki Amerikan askerleri, jipe selam duruyor! Demek ki, arabadaki subay! Nuri inerken, adamın gönlünü alıyor:

"Çok teşekkür ederim bu iyiliğiniz için! Arada bir de olsa, iyi Amerikalılar varmış!"

Önde oturan, hiç cevap vermiyor. İniyoruz. Jip dönüp gidiyor.

Hastane bahçesi çok kalabalık! Nuri artık yönetimi ele aldı. Beni çimenlerin üzerine oturtup, hastaneye yöneliyor.
402 Birkaç dakika sonra, bir adamla geliyor. Adam, Nuri'nin kanı durdurmak için bağladığı bezi çözüyor. Bacağımı, ayağımı elliyor. Çok acı çekiyorum! "Bu ayağın acil ameliyat edilmesi gerekli! Burada çok iş var! Ayakla uğraşacak halimiz yok! Ben ağrı kesici bir iğne yaptırayım, Musul'a gidin!" diyor.

Musul'a gitme fikri güzel! Hasan Ağabey, yardım eder bize! Ama Musul'a nasıl gideriz bu saatte? Ah Ali, neredesin? Sen olsan, bir araba bulurdun bize!

Bir hemşire geliyor bizden tarafa. "Ayağından kurşunlanan kadın nerede?" diye sesleniyor. Nuri kolunu sallıyor. Kalçamdan iğne yaparken hemşire, "Bu sizi birkaç saat rahatlatır. Tetanoz iğnesi ve morfin," diyor. Kocam, "Musul'a nasıl gideriz?" diye soruyor. Hemşire çevresine bakıyor. "Burada hiç yerimiz yok. Acilleri, ikişer, üçer Musul'a gönderiyoruz. Biraz bekleyin, ambulans birazdan

gelir!" diyor. Hemşire, yanında getirdiği çantadan, gazlı bez alıp, sarı bir su ile ıslatıp, yaramı silmeye çalışıyor. Canım çok yanıyor! Yeni birer sarı sulu bezi, parçalanan yerlerin altına ve üzerine koyup, sargı beziyle sarıyor. "Geçmiş olsun," diyerek gidiyor.

***

Yarım saati geçti, ambulans gelmedi hâlâ! "Nuri bak çevreye, belki bir taksi bulursun," diyorum. "Paramız yok," diyor. Para almadan çıkmışız evden! Zaten, fazla da bir paramız yok! Süleymaniye'de sattığımız evin parası da çoktan bitti! "Musul'a gidersek, Hasan Ağabey öder!" diyorum. Nuri canlanıyor birden, hastanenin kapısından sokağa koşuyor.

Biraz sonra bir taksi ile geliyor. "Başka Musul'a gidecek var mı?" diye soruyor. Yokmuş. Beni arkaya oturtup, bacaklarımı koltuğa yerleştiriyor. Musul yoluna çıkıyoruz. Daha üç-dört kilometre gitmeden, yine kontrol noktası! Hem Amerikalılar var, hem peşmergeler. Önümüzdeki tüm araçları geri çeviriyorlar. Sıra bize geliyor. Aracımızı kontrol eden, bir peşmerge. Nuri, sakin bir şekilde Kurmanço olarak, "Eşim ayağından yaralandı. Acil ameliyat olması gerekli!" diyor. Adam eğilip bana ve bacağıma bakıyor. "Kesin emir aldık. Bu gece Musul yönüne hiçbir araç gidemeyecek!" diyor. Nuri, "Ama bu acil ameliyat," diye diretiyor. Adam "Emir kesin!" diyor. Biz ısrar edince de kızarak, "Dönün geri!" diye bağırıyor ve arkamızdaki araca yöneliyor. Yapacak bir şey yok! Aracımız geri dönüyor. Biraz gidince şoföre, "Burada dur! Bir de Amerikalılara sorayım!" diyor kocam.

Nuri, taksiden inip, bariyerlere yürüyor. Gözlerimle takip ediyorum onu. Yürüyüşünden anlıyorum, sinirli değil!

Tatlılıkla halletmeye çalışacak! Arabayı da işaret ederek anlatıyor onlara. Hayır, izin vermiyorlar! Hareketlerinden belli. Üzgün dönüyor arabaya.

Hiç konuşmadan oturuyor ön koltukta. Yaşlı şoför de talimat bekliyor ondan.

"Kesin emir almışlar. Kimse çıkmayacakmış Telafer'den. 'Karımın acil ameliyat olması gerekli ama burada yapamıyorlar. Nerede yaptırırım' dedim. Sincar Yolu da kapalıymış. Sadece Suriye'ye gidebilirmişiz! Bunlar, bizi Irak'tan sürmek istiyorlar! Ne yapacağız Filiz?"

"Bilmiyorum Nuri! Keşke Ali olsaydı! Bir de para durumu. Musul'a gitseydik, sorunumuz yoktu. Evimize dönelim yine."

"Doktoru duydun. Acil ameliyat dedi!"

Şoförümüz konuşmamıza katılıyor:

"Para işini dert etmeyin. Ben sizi, Suriye sınırındaki Karabila'ya bırakayım. Belki orada ameliyat olursunuz! Bana sonra ödeseniz de olur!"

Nuri de, ben de düşünüyoruz. Nuri karar veriyor:

"Hayır, evimize dönelim!"

***

Bacağımdaki ağrı, çok artıyor. "Nuri ne olur, bana o ağrı kesici ilaçtan bul!" diyorum. Evden çıkıyor Nuri, başucuma su dolu bir sürahi ve bardak bırakarak. İçim yanıyor, çok su içiyorum bu gece.

Ali de yok ortalarda! Onu da mı vurdular acaba? Nuri'yi de gece vakti gönderdim. Ya başına bir şey gelirse!

Allah'ım nedir bu başımıza gelenler? Niçin hep bizi cezalandırıyorsun? Ne günah işledik sana karşı? Niçin bu Amerika belasını sardın başımıza? Bizim sabrımızı, Saddam'la

sınaman yetmedi mi? Sana isyan etmiyorum, ama bilmek istiyorum Allah'ım! Sen bu Amerikalıların da, Kürtlerin de Allah'ı değil misin? Niçin durdurmuyorsun bunları? Senin yarattıklarına kıyıyorlar! Durdur artık onları! Başlarına bir ateş at, yak onları!

Amerikalılar başladılar yine bizim başımıza ateş atmaya! Yine bombalıyorlar bizi! Ah Nuri, Ali! Dinlemediniz beni! Gitmeliydik buralardan!

Niçin gelmiyorsunuz eve? Ölüyorum ben burada! Bütün vücudum yanıyor!

***

Ali...

Futbol sahasının yanındaki ağaçlıkta üç saaten fazladır bekliyorum. Ne bizimkiler geliyor, ne de Mick! Amerikan kamyonları, jipleri yeni tutuklular getiriyor! Bunları da Kürtlere teslim edecekler, biliyorum! Belki hepsini öldürecekler! Bunca insana ekmek vermez Kürtler!

Korkmuyorum ama beklemekten sıkıldım! Yine de tutuklular gibi tel örgünün içinde olmadığım için halime şükrediyorum! Acaba Mick geldi de, beni mi bulamadı? Ama yerimi iyi tarif ettim. O da anladığını söyledi.

Canım dolaşmak istiyor, ama kendimi engellemek zorundayım! Uzaktaki evlere bakıyorum. Hiç hayat belirtisi yok! Az bir ışık bile sızmıyor, hiç birinden!

Hadi, gel artık Mick! Yoksa eve gideceğim! Annem de merak ediyordur beni!

***

Filiz...

Kocam sesleniyor rüyamda... "Uyan Filiz! Uyan!". Niçin uyanayım ki, uyumak çok güzel!

"Uyan Filiz! Ne olur uyan!"

Sarsıldığımı hissediyorum. Anlıyorum, rüya görmediğimi! Gözlerimi güçlükle açıyorum. Evet, rüya değil bu, Nuri karşımda! "Doğrul şöyle! Sırtını mindere dayayalım!" diyor, kolunu omuzlarımın altına sokup beni kaldırırken...

Bacağım sızlıyor, dayanılmaz bir ağrı! "Nerede kaldın! Bacağım çok ağrıyor. Kasığım da ağrımaya başlamış!" diyorum bitkin bir sesle.

"Hastane çok kalabalık! Ağır hastalar bile, bahçede yatıyor! Çalışanlar yorgun, bitkin! Konuşacak görevli bile bulamıyorsun! Ağlamalar, feryatlar, hoyratlar... Herkes büyük acı içinde! Zor toparladım senin ilaçlarını! Eczaneler açık olsa, oradan alacaktım ama sadece hastanede var ilaç!"

406 İki değişik tablet veriyor dudaklarıma, sonra da su bardağını dayıyor ağzıma. Bardağı tutacak kadar gücüm var. Kendim içiyorum ilacı.

Ayağımdaki sargıyı açıyor. Ayağım şişmiş ve morarmaya başlamış. Hastanede gördüğüm sarı su ve sargı bezi getirmiş. Eski sargıları alıyor. Sarı sudan döküyor deliğin üzerine. Hiçbir şey hissetmiyorum. Ayağımın tabanına da döküyor. Biraz yanma hissediyorum alt tarafta. "Ayağının altı parçalanmış!" diyor kocam. Yaraların üzerine bez koyup, sadece onların üzerine sargı bezi sarıyor. "Tabletlerle ağrın geçmezse, iğne de yapacağım. Zorla bir tane morfin alabildim! Sen şimdi uyumaya bak!" diyor ve beni yatırıyor.

***

Ali...

Mick'in geldiğini görüyorum. Ne salak bu adam! Hiç korunmadan

yürüyor! Uyarmak için seslenemiyorum da. Onu takip eden biri olsa, beni de bulur!

Onu ağaçlığın dışında karşılıyorum. Açıktan yürüdüğü için, kızdığımı söylüyorum. Arkadaşlarımı soruyor. "Burada yoklar. Durmadan, yeni tutuklular getiriyorlar. Resim çekecek misin?" diyorum. "Gerek yok! Gündüz çektiklerim yeter!" diyor. "Ama şimdi çok kalabalık," diye teşvik ediyorum. 300'den fazla olduğunu söylüyorum. "Bu ışıkta görünmezler," diyor.

"Sen ne yaptın?" diye soruyorum.

Cebinden bir kâğıt çıkartıp, ay ışığında okumaya çalışıyor. Sonra anlatıyor:

"Komutanı, Tümgeneral Rick Linch'i buldum. Burada bir Amerika gazetecisinin bulunmasından rahatsız! Benimle konuşmak istemedi. 'Ben de o zaman tek taraflı olarak, halkın anlattıklarını yazarım!' dedim. Bundan çekindi, 'Ne anlatıyorlar?' diye sordu. Bütün gördüklerimi, sanki halk söylemiş gibi anlattım! Tamamını inkâr etti. Sadece teröristleri tutukluyorlarmış! 'Çocukları da götürüyorlarmış!' deyince, sinirlendi. Napalm, seyreltilmiş uranyum ve fosfor bombalarından söz edince, 'Yalan!' diye bağırdı. Fosfor bombası serbestmiş, ama kullanmıyorlarmış! İçimden dere kenarında ve hastanede çektiklerimi göstermek geldi, ama elimden alırlar diye korktum, göstermedim."

Yeniden elindeki kâğıda bakıyor ve devam ediyor:

"Söylediğine göre, şu ana kadar 30 terörist öldürüldü, 100'ü yaralandı. Teröristlerin 41 silah deposunu ele geçirmişler! Teröristlerin, hangi örgütten olduğunu sordum. Sabahleyin sana sorduğum örgütleri sıraladı."

Güldüğümü görünce sordu:"Ne var?"

"Hani 41 sığınak diyorsun ya, onlara gülüyorum. Biz onlara 'zula' diyoruz. Hani, tel örgülerle çevrilen mahalle var ya, onun meydanıydı toplanma yerimiz. O meydanın çevresindeki, yıkık dökük binalarda, silahlarımızı, mermilerimizi saklıyoruz. Her grubun ayrı zulası var. Örneğin bizim grup, 20 kişi. Orada, en fazla 25 silah vardır. Böyle 45 tane yerimiz vardı. Onları bulmuşlar. Sen komutanı görürsen, silah depolarında kaç silah yakaladıklarını sor bakalım."

O da gülüyor benim anlattıklarıma. "Sonra," diyor ve anlatıyor:

"Hiç araç ve gereç kayıpları olmamış. 'Uçak düştü!' diyorlar dedim. "O çapulcuların, uçak düşürecek silahları yok!" dedi. 'Helikopter," dedim, iyice sinirlendi. 'Sana bir jip tahsis edeyim. Her yeri gez, gör!' dedi. Ben 'iliştirilmiş' gazeteci olmak istemediğimi, bağımsız çalışmak istediğimi söyledim. Bana, rahat çalışmam için bir kâğıt verdi. Bundan sonra, daha rahat dolaşacağız ortak..!"

"Ne ortağı? İliştirilmiş gazeteci ne demek?" diyorum.

Gülerek anlatıyor. Onlar, birlikte çalıştıkları kimselere "ortak" derlermiş. İliştirilmiş gazeteciler de işgal sırasında, ordu ile getirilmiş, sadece Amerika'nın reklamını yapan gazetecilermiş!"

"Sen, sadece Amerika'nın reklamını yapmayacaksın! Gördüklerini yazacaksın değil mi?" diyorum.

"Görürsün!" diyor. Neyi göreceğim? Buraya Amerika gazeteleri gelmiyor ki!

Onlar, ajansmış. Haberleri bütün dünyada çıkarmış. Seviniyorum... Dünya, Telafer'den doğru haber alacak!

Bu sırada, uçaklar gelip, bize uzak bir yere bombalar bıraktılar. Sesini duyduk, ama ışığını görmedik.

"Arkadaşlar yok! Biz de bir şey yapamayacağız. Hadi, bu

gece bizde kalalım," diyorum. Kabul ediyor. Zaten Telafer'de kalabileceği başka yer de yok! Askerlerle kalsa, ona yalan söyleyecekler.

***

Daha önce geldiğim sokaklardan aşağıya iniyoruz. Yine, sokaklarda asker-peşmerge yok! Polisler, zaten günlerdir kayıp! Korkak herifler! Tankların, zırhlıların olması, bizim için de güvence! Onlar varken, uçakları bombalayamaz bizi!

Ana yola çıktığımız an, yakalanıyoruz. Bir jip varmış! Hemen yanımıza gelip, silahlı askerler iniyor! Tutuklanıp gideceğiz tel örgülerin arkasına! Düşeceğim Kürtlerin eline!

Askerler kimliklerimizi soruyor. Bende kimlik de yok! Hangi Telaferlide kimlik var ki? Araplığı kabul etmediğimiz için, Saddam nüfus kağıdı vermemiş bize! Dedelerimizden kalma, Osmanlı kimliğinin fotokopilerini kullanıyoruz. O da yanımda yok! Olsa da ne anlayacak Allah'ın Amerikalısı? Amaçları, tutuklamak için bahane bulmak!

Mick'in, AP Ajansı'ndan olduğunu öğrenince, çekiniyorlar! Bir de, elindeki komutanın verdiği kâğıdı gösteriyor. Benim için de "Görevli rehberim," diyor! Adamlar o kadar değişiyor ki, bizi gideceğimiz yere bırakmayı teklif ediyorlar!

Hayret! Amerikalı gazeteci olmak, ne kadar önemliymiş! Bize her türlü işkenceyi yapanlar, gazeteci karşısında neredeyse hazır ola duracaklar! Ne biçim ikiyüzlü insanlar bunlar! Bize de böyle davransanız da, Irak'a gerçekten özgürlük getirdiğinize inansak! Bize canavar, Amerikalı gazeteci olunca kuzu!

"Ne düşünüyorsun?" diyor yürürken. Galiba, uzun süre konuşmamamdan, bir şeyler düşündüğümü anlıyor."

Amerikalıların ikiyüzlü olduğunu" söylüyorum. Nedense, bana hiç kızmıyor Amerikalı olduğu halde!

"Neden ikiyüzlüyüz?"

"Bu askerlerin, bize nasıl davrandığını görüyorsun. Bir de sana nasıl davranıyorlar?"

"Gazeteci olmasam, komutanın izin kâğıdı olmasa, bana da sana davrandıkları gibi davranırlardı!" diyerek, ikiyüzlülük yapmadıklarını anlatmak istiyor. O zaman Amerikalı askerlerin hepsi vahşi, sadist insanlar!

"Ama buna hakları yok! Onlar da insan, ben de insanım!" diyorum.

"Haklısın, ama bunlar normal Amerikalı değil ki?"

"Anlamadım! Bunlar Amerikalı değil mi?"

"Amerikalı, ama çoğu işsiz, evsiz, kaldırımlarda yaşayan insanlar. Para için bu işi yapıyorlar. Asker olmak için, ordunun kapısında sıraya giriyorlar. Ellerine fırsat geçince de egolarını tatmin ediyorlar! Bazıları da daha Amerika'yı görmemiş, fakir ülkelerin işsiz insanları. Amerika'ya gidebilmek umuduyla askere kayıt oluyorlar."

Şaşırıyorum. Bunları bilmiyordum.

"Yani normal Amerikalılar, iyi insanlar mıdır?"

"Her toplumda iyiler de vardır, kötüler de..."

"Ben daha bir tane bile iyi Amerikalı görmedim! Bütün Iraklılara sor. Kürtler ve Amerika'dan para alan bazı Şii Arapların dışında herkes, Amerikalılardan nefret eder! Yarın, bir fırsatımız olursa, bulduğumuz her Amerikalıyı bize yaptıkları gibi işkence ederek öldürürüz! Sor başka Iraklılara, Türkmenler nasıldır?.. Hiç kimse kötü demez. Kavga eder demez. Ama bizim bile içimizi kinle doldurdunuz! Ben hayatımda ilk silahı, üç gün önce elime aldım. Bugün de ilk defa Amerikalılarla peşmergelere ateş

ettim. Bundan sonra da, ölünceye kadar onlardan nefret edeceğim! Babama bile işkence yaptı onlar. Babam bir yıldan uzun süre hasta yattı. Amerikalıların yerinde olsam, hemen Irak'ı terk eder, giderim. Çünkü her geçen gün nefret artıyor! Göreceksin bak, son nefesimize kadar savaşacağız! Onları, burada barındırmayacağız!"

Bir Amerikalıya, bu kadar rahat içimi açacağımı düşünemezdim. Daha bugün tanışmıştık, ama onun memleketine nefretimi anlatıyordum! Gönlünü almak istiyorum:

"Mick, kusura bakma, kendi milletini sana kötülüyorum. Biri bana Türkmenler kötüdür dese, kızarım. İçimdeki öfke, sana saygısızlık yapmama neden oldu. Ama ben seni seviyorum. Sana, kimsenin kötülük yapmasına da izin vermem. Bundan sonra da sana kötü bir şey söylemem. Kusura bakma."

Hâlâ suskun Mick! Herhalde kırıldı bana! Keşke söylemeseydim içimden geçenleri!

"Haklısın! Amerika yönetimi de, buradaki yöneticiler de çok hata yaptılar. Sadece Iraklılar değil. Bütün bu bölgedeki insanlar, nefret ediyor Amerika'dan artık!"

Bekliyorum ama konuşmasını sürdürmüyor. Ekliyorum:

"Kürtler ve İsrailliler hariç!"

"Haklısın! Zaten en başta, İsrail sardı Amerika'nın başına bu belayı! Şimdi de İran'a saldırması için kışkırtıyor! İran'a saldırırsak, tam bir felaket olacak!"

Bizim eve gelmişiz...

***

Anahtarı kilide sokup, kapıyı açmak istiyorum. Kilit kırılmış! Kötü bir şeyler olmuş bizim evde! Kırık kilidi Mick'e gösteriyorum. Işık yok. Ay ışığında görmeye çalışıyor. "Sen burada bekle," diyorum. El yordamıyla, gaz lambasını

bulup yakıyorum. Odaları dolaşıyorum. Annem-babam yok!

Son ümidim bodrum! Babam, elinde silahla karşılıyor merdivende! "Anneni vurdular!" diyor. Elim ayağım tutmuyor! Annemi görmem lazım hemen! Işığı tutarak, anneme yaklaşıyorum. Ayağını görüyorum. "Başka yerinde var mı?" diye soruyorum. "Yok!" diyor babam. Rahatlıyorum! Annem uyuyor.

"Amerikalı gazeteciyi misafir getirdim," deyince babam tepki gösteriyor: "Ne işi var Amerikalının bu evde? Utanmadan, nasıl yüzümüze bakabiliyor bu eşkiyalar?"

Babam üzgün ve sinirli! Ama diretiyorum. "Bu gece, Amerikalılar beni yakaladı! o kurtardı! Telafer'de olanları, bütün dünyaya anlatacak! Kalacak yeri de yok! Bu gece burada kalsın!" diyorum. Babam ses çıkartmıyor.

Mick'e yukarıda anlatıyorum annemin vurulduğunu. Babam tepki gösterirse, ses çıkartmamasını rica ediyorum. İniyoruz aşağıya. Lambayı tutup, annemin ayağını gösteriyorum. "İyi görünmüyor. Hemen doktora göstermeliyiz!" diyor. Babam patlıyor:

"Buradaki hastanede, bir şey yapamadılar. Musul'a gönderdiler. Sizin eşkiyalar, yolu kesmiş, geri çevirdiler! Ölmemizi istiyorlar!"

Mick, "Hastaneden başka doktor yok mu?" diyor. "Yok," diyorum. "Askeri doktor bulalım," diyor. Babam kızıyor: "Onlar bize bakmaz! Sadece öldürür!"

Mick elini, annemin alnına koyuyor. "Ateşi de çok yüksek! Mutlaka doktor bulmalıyız! Gel benimle!" diyor.

Koşar adım, bayır yukarı tırmanıyoruz. 10 dakika geçmeden, hastaneye varıyoruz. Sanki ben misafir, Mick ev sahibi! Bir taraftan "doktor" diyor, bir taraftan da insanlara

dokunarak, kendisine yol açıyor. Ben de peşinden gidiyorum. Yabancı diye, herkes ona yol veriyor. Ben girmeye kalksam, geçirmezler! "Doktor," diyor arada bir. Bir odayı işaret ediyorlar. Kapının önünde, iğne atsan yere düşmeyecek! Ama o, kendisine yol açmayı başarıyor. Çalmadan kapıyı, açıp giriyor! Yaralı bir başka küçük kızı muayene ediyor doktor. Bir an bize baktıktan sonra, hastasına dönüyor. Mick bana dönüp, "Söyle ona Ali, annen bu gece ameliyat olmazsa, kangren olup ölecek!" diyor.

Uzun boylu, günlerdir tıraş olmadığı belli, saçı sakalına karışmış doktor, İngilizce biliyormuş. "Bir dakika dışarıda bekleyin! Bu hastaya bakayım. Sizi çağıracağım. Şimdi dışarı çıkın!" diyor. Mick, kapıya yöneliyor, ama dışarı çıkmıyor. İşaretle, yanında kalmamı istiyor.

Küçük kızın muayenesi, tedavisi uzun sürüyor. Kız da bir taraftan ağlıyor. Benim içim daralıyor. Keşke daha önce eve dönmüş olsaydım. Babam hasta! Artık eskisi gibi becerikli de değil. Mick, doktoru etkilemek için "ölecek" dedi herhalde. Ayağından yaralanmayla ölmez insan!

Anneme bir şey olursa, yaşatmam Amerikalıları! Belime bağlarım bombaları. Aralarına girer patlatırım! Babamın intikamını da almış olurum!

"Şimdi getirin hastayı" diyor, doktor! Kendime geliyorum. "Hasta gelecek durumda değil! Evde yatıyor. Ateşi çok yüksek! Bacağı da morarmış," diyor Mick.

"Ne olmuş bacağına? Kırık falan mı?" diye soruyor. Ben atılıyorum, "Amerikalılar silahla vurmuş!" diyorum.

"Antibiyotik verdiniz mi?" diyor. Yanıt yok. Bilmiyoruz ki...

"Bizim burada, ameliyat etmemiz imkânsız! Çok ağır hastalar sırada. Musul'a götürün!" diyor. Ben, Musul'a götürmek istendiğini, ama Amerikalıların yolu kesmesi

yüzünden götürülemediğini söylüyorum. Doktor, Amerikalılara küfür etmek istiyor, hissediyorum ama kendisini tutuyor. Yine de "İnsan değil bunlar! Hepsi hayvan! Bizim ambulansın şoförünü bile öldürdüler yaralı taşımasın diye! Başka bir şoförle Musul'a hasta gönderdik. Geri gelmedi. Onlarla cehennemde hesaplaşacağız!" diyor. Belli ki, canı burnunda. Kim bilir kaç gündür böyle çalışıyor? "Ne yapın edin, Musul'a götürün!" diyor.

Yüzümün alev alev yandığını hissediyorum! Ne yapacağız? Nasıl götüreceğiz Musul'a? Amerikalılardan çaldığımız jip, tel örgülerin arkasında kaldı. Onunla götürmeye kalksak, yakalandığımızda hepimizi öldürürler!

Hastane duvarının yanında, Mick'i kolundan tutup durduruyorum. "Mick, biz bugün Amerikalıların bir jipini çaldık. Anahtarı bende, ama araç tel örgülerin arkasında! Oradan alsak, yoldan nasıl geçeriz Musul tarafına?"

Mick düşünüyor. "Bendeki izin kâğıdını gösteririz. Musul'a gitmemize izin alırız. Bu saatte kaldırıp komutana soracak halleri yok ya..." diyor. Denemekten başka çaremiz yok!

Bizim eski mahalle, hastaneye yakın. Jipi bıraktığım, meydana en yakın barikata gidiyoruz. Yolda, aracın anahtarını veriyorum ona. Mick, Amerikalılara, devlet görevlisi olduğunu söylüyor. Anahtarı ve izin kâğıdını gösteriyor. Benim kim olduğumu soruyorlar. Yardımcısı olduğumu söylüyor. "O kalsın! Sen gidip alabilirsin arabanı!" diyerek, tel örgüyü açıyorlar. İnşallah, yanlış bir jipe gidip yakalanmaz Mick!

Dakikalar yıl gibi geliyor! Yakalanırsa, Amerikalı demez öldürürler onu da! Daha önce, Mick'in salak olduğunu düşündüğüm için, utanıyorum şimdi! Onun yaptıklarını, ben asla yapamazdım! İki gün hastane kapısında bekler,

yine doktora ulaşamazdım! Amerika askerlerine, 'devlet görevlisiyim' derken o kadar rahattı ki! Yaşasın! Mick, jiple geliyor. Tel barikat açılıyor. Yanımda duruyor. Hemen atlıyorum jipe.

"Helal olsun sana! Nereden uyduruyorsun devlet görevlisi olduğunu. Yoksa gerçekten devlet görevlisisin de, bana mı yalan söyledin?" diye soruyorum.

Çok neşeli. "Hayır! Onlara yalan söyledim! Beni CIA'den falan zannettiler. Gazetecilikte yapılır böyle hileler!" diyor.

"Yakalansaydın, öldürürlerdi seni!" diyorum, minnet duygusuyla. Bu tehlikeyi, annem için göze almıştı!

"Eminim, sen de benim için aynı şeyi yapardın!" diyor, sanki beni uzun süredir tanıyormuş gibi. Sonra, "Bu jipi nasıl çaldığınızı niçin anlatmadın bana?" diye soruyor. Gülerek şöyle diyorum:

"Uçak düşmüş, dedim. Arkasından, helikopter düştü dedim. Tankın yanında bomba patladı dedim. Bir de jip çaldık desem. Bu da amma palavracı, diye düşünürsün sandım!"

O da gülerek, "Baştan zaten inanmamıştım," diyor.

"Şimdi inanıyor musun?"

"Evet. Gerçeği itiraf ettireceğim onlara!"

Hiçbir yerde engellenmeden, eve kadar geliyoruz. Amerikalıların, bu aracın çalındığından haberi yok galiba? Biz annemi Musul'a götürelim. Sonra geri veririz!

***

Annemle babam, arkaya oturuyor. Mick, perdeleri de kapatıyor. Direksiyona geçiyorum. Mick taktik veriyor:

"Araç kuyruğu varsa, sıraya girme! Tüm araçları solla! Son noktaya kadar hızla git! Ani bir frenle dur!"

"Öldürtme bizi! Bu adamların şakası yok! Ambulans şoförünü bile öldüren adamlar, bize hiç acımaz!" diyorum. "Yanında, devlet görevlisi var merak etme! Hem bu araç, Hummer ve askeri plakalı! Biz önemli adam olmasak, vermezler bu aracı!" diye gülüyor. Sanki düğün alayındayız. Belki babam, bana kızıyordur Mick'le samimi olduğum için. Amerikalı da olsa, ben Mick'i sevmeye başladım. Elimde değil!

Annem, başını babamın kucağına koymuş. Babamın eli saçlarında! Babama, Mick'in arabayı almak için Amerikalıları nasıl kandırdığını anlatıyorum. Hiçbir tepki vermiyor. Babamın yüreği iyice taşlaştı galiba!

Bariyer göründü. Bekleyen araç yok! Bariyerlere yaklaşıncaya kadar aynı hızla gitmem için uyarıyor yine. "Şimdi fren yap!" diyor. Lastikler ötüyor gecenin sessizliğinde! 10-12 Amerikalı ve peşmerge var bekleyen. Bir peşmerge, gelip selam duruyor Mick'in önünde. "Amerikalı komutanı gönder!" diyor. Biri geliyor. "Hi man! Ben hükümet görevlisiyim. Musul'a gidiyorum. Açın bariyeri," diyor. Adam eliyle işaret ediyor. Bariyer açılıyor! "Gazla!" diyor, çıkıyoruz yola. 60 kilometrelik yolda, başka kontrol noktası yok. Demek ki, bütün dertleri Telafer'le!

Canım müzik dinlemek istiyor, ama annem geliyor aklıma. Neyse, kurtaracağız onu. "Çok teşekkür ederim Mick! Bize büyük iyilik ettin!" diyorum. "Yok bir şey, ortak!" diyor.

Babam yine suskun! Tahminim, bana kızdığı yönünde.

Musul'a giriyoruz. Burası da ölü şehir gibi! Bir polis buluyoruz güçlükle. Hastaneyi soruyor bu defa babam, Kurmançe diliyle. Dört-beş hastane varmış batı yakasında.

Doktor Hasan Beyatlı'nın çalıştığı hastaneyi soruyor. Hasan Amca'yı bilmediğine göre, burada yabancı. Devlet Hastanesi'ni tarif ediyor.

Şansımız yerinde. Hasan Amcam, burada çalışıyormuş. Annemi jipte bırakıp koşuyoruz içeri. Burada bekleyen çok az hasta var. Acile giriyoruz babamla. Babam, "Ben Doktor Hasan'ın kuzeniyim. Amerikalılar eşimi vurdu," diyor Türkçe. İki doktor da fırlıyor dışarı. Annemin ayağına, sedyede bakıyorlar. Doktorlardan biri, "Hasan Bey'i arayacağım. Adınız ne?" diye soruyor. Adını söylüyor babam.

Annemden kan alıyorlar, hemen röntgene gönderiyorlar. "Hangi antibiyotiği kulandınız?" diye soruyorlar. Babam, hastaneden verilen, ilaç torbasını bırakıyor masaya. Kâğıda sarılı tabletlere bakıyorlar. "Burada antibiyotik yok!" diyorlar. Doktor, dolaptan bir ilaç alıp koşuyor annemin götürüldüğü yöne. Nedir bu telaş?

Mick'e soruyorum:

"Sen Telafer'de annemin öleceğini söylerken ciddi miydin?"

"Ayağının şişmesinden şüphelendim. Çok da ateşi vardı. Ben doktor değilim, ama iyi görmedim!"

İçime ateş düşüyor! Ya annem gerçekten ölürse! Benim yüzümden, Telafer'e geldi. Ne olur, annemi kurtar Allah'ım!

Kapalı yerde kalamayacağım! Babam bir sandalyeye çökmüş, kalmış! Mick'in koluna dokunuyorum. Acilden bahçeye çıkıyoruz! Artık kendimi tutamıyorum! Hıçkırarak ağlıyorum! Mick kolumdan tutup, bir banka götürüyor ve oturtuyor beni. Yalnız bırakıyor rahatça ağlamam için.

Genel cerrah Hasan Amcam, çok çabuk geldi. Sanki hazırda

bekliyormuş gibi. Yanına gidecek halim yok. Kalıyorum oturduğum yerde. Gözlerimle izliyorum onu. O da telaşlı. Demek ki, durum tehlikeli!

***

Ağlamam dindiğinde, hastane bahçesindeki çeşmeye gidiyorum. Musul'da sular akıyor. Yüzümü yıkıyorum bol bol. Mick yok ortalarda!

Acilin kapısından girerken, Mick'in yanımda olduğunu görüyorum. Babam hâlâ aynı sandalyede! Aynı noktaya dikmiş gözlerini. Hissediyorum, babamın hastalığı nüksetti yine. Yanına gidiyorum babamın ve çekinerek, "Hasan amca nerede?" diye soruyorum. "Ameliyathaneye aldı anneni!" diyor.

Duramıyorum içerde. Bahçeye çıkıyorum yine. Mick de yanımda. O da babam gibi suskun! Taş bir duvara oturuyorum. O da yanıma oturuyor.

"Annem hep, 'Buralardan gidelim! Canımızı kurtaralım!' derdi. Babamla ben, gitmek istemezdik. Sessiz, sakin diye ben zorladım onları Telafer'e gitmeye! Benim yüzümden oldu!" diyorum.

Mick, "Üzülme! Olmuş bir kere! Düzelir annen. Buraya yetiştirdik ya!" diye teselli etmeye çalışıyor beni. İnşallah, ameliyat iyileştirir annemi!

***

Hasan Amcam, acilin kapısında durup, çevreye bakınmaya başlayınca, beni aradığını anladım. "Mick, amcam beni arıyor!" dedim. Kapıya doğru yürürken, amcam gördü beni. O da bize doğru yürüdü. "Ali, hoş geldin yavrum," dedi ve annemin durumunu anlattı:

"Annenin yarası çok kötüydü. Ortopedist arkadaşımla ameliyathaneye aldık. Parçalanan dokuları, temizlemeye

çalıştık. Ama ciddi iltihaplanma vardı. O yüzden yarayı kapatamadık. Ortopedist, gazlıkangren olmasından korkuyor! Bizim burada imkânlarımız kısıtlı. Bence, anneni Türkiye'ye götürmeniz daha iyi. Pasaportlarınız var mı?"

"Yok amca! Biz, hiç Türkiye'ye gitmedik. Ağabeyime bile gidemedik!"

Hasan Amcam düşünüyor? "O zaman, ben bu gece için burada yatışını yaptırayım," diyerek içeri giriyor.

Mick, ne konuştuğumuzu soruyor. Ona anlatıyorum. Suratı asılıyor.

***

Amcam, bu defa babamı da alıp, geliyor yanımıza. Mick de anlasın diye İngilizce konuşuyor:

"En kestirme yol, Suriye üzerinden. Kamışlı'ya gidip, Nusaybin'den Türkiye'ye girersiniz. Ama Suriye'ye nasıl gidersiniz? Telafer Yolu kapalı!"

Aniden aklına geliyor:

"Siz nasıl geldiniz buraya? Kimseyi geçirmiyorlarmış!"

Mick'i tanıştırıyorum ona. Sonra nasıl gelebildiğimizi anlatıyorum.

"Keşke, vurulur vurulmaz getirebilseydiniz! Hemen müdahale ederdik!" diyor. Bu sözler, yüreğime bıçak gibi saplanıyor! Keşke! Keşke! Sokaklarda avarelik yapacağıma, keşke erkenden evime gitseydim!

Hasan Amcam kurtarıyor beni vicdan azabından.

"Sınırdan geçmek de sorun olabilir Suriye'de! Gerçi Telaferlilerin çoğu Suriye'ye kaçıyor, ama sizin geçeceğiniz yol Kamışlı ve Kürtlerin elinde! Sizi oyalarlarsa, Filiz'in durumu kötü olabilir. Habur'dan, Kürtlere rüşvet verdin mi, geçiyorsun! Türkiye de, acil hasta olduğu için alır

herhalde. Pasaport çıkartmayı beklersek, bacağı kaybedebiliriz."

Sesli düşünüyor amcam. Kararını veriyor. "Ben de geliyorum sizinle Habur'a kadar. Türkiye'ye girdiniz mi, Adana'ya ulaşmanız kolay!" diyor. "Diyarbakır, daha yakın!" diyorum. "Bence, ağabeyinin yanına gidin. Orada daha iyi bakılır!" diyor Hasan Amcam. Babamda hiç tepki yok. Mick, "Ben de geleyim. Belki yardımım olur," diyor. Yine çalınma arabayla, kendisini tehlikeye atacak bizim için! Bir günde, bu kadar dost olabilir mi insan?

Amcamın arabasının arka koltuğu yatıyormuş. Hastane yatağına döndü koltuk bir anda. Beyaz çarşaf ve yastıklar... Serum takılacak demir, sürgü bile verildi. Sabaha karşı saat 03.00 gibi yola çıktık.

Önümüzde yine Mick gidecek, Amerikan askeri jipiyle. Ben, amcamın yanına geçmek istediğimi söylüyorum Mick'e. Gerekçemi de açıklıyorum:

"Amcam, Musul'da herkesi tanır. Ona seni anlatıp, her zaman yardımcı olmasını rica edeceğim."

"İyi olur. Bana Amerika'ya resim geçebileceğim, haber yazdırabileceğim, bilgisayarlı bir yer lazım. Sizi yolcu ettiğimizde, o nasıl olsa benimle dönecek Musul'a. Ben de resimlerimi, haberlerimi geçtikten sonra giderim Telafer'e."

***

Annemin başı, yine babamın dizlerinde! Ama babam çok rahatsız! Sırtını dayayamıyor. Ben söylesem, dinlemez, ama Hasan Amcam söyleyince uyguluyor. Uzanıp, annem için verilen iki yastığa başını koyuyor.

Hasan Amcam, serumları tembihliyor bana. "Hortumdaki damlama hızına bak. Şişeleri değiştirdiğinde, aynı hızda ayarla. Serumlarda, antibiyotik ve ağrı kesici var. Ateşi

daha da düşecek. Rahat yolculuk yapar bu serumlarla," diyor.

İlk kontrol noktasına giriyoruz. Mick, bir şeyler konuşuyor. Hareket ederken, sol eliyle devam et işareti yapıyor amcama. Peşmerge de eliyle geç işareti yapıyor bizi durdurmadan. Kim bilir ne dedi onlara? Bize de söylemedi ne diyeceğini. Durdursalar, belki de yalan söylediğimiz ortaya çıkacak!

Mick'le arkadaşlığımı anlatıyorum ona. Amcam da uçak düşürdüğümüze inanmıyor. Helikoptere de tereddütlü. "Gözümle gördüm," diyorum. Tankı anlatıyorum. Sonra öndeki jipi gösteriyorum. "Bunu ben çaldım Amerikalılardan!" diyorum. Sonra direnişimizi anlatıyorum. "Helal olsun size! Sonunda, Türkmenlere Kuvayı Milliye ruhu geldi desene," diyor. Aklıma, Telafer'den ayrılmam geliyor. O kadar çok istiyordum ki direnişin içinde olmayı. Önce, annem iyi olsun! Sonra devam ederim direnişe! Sözü, Mick'e getiriyorum yine:

"Amca, Mick'e yardım edin! Bizim çektiklerimizi dünyaya duyuracak. Napalmla yanmış bebek, fosfor veya uranyum bombasıyla ölmüş çocuk resimleri çekti. Elleri arkadan bağlı, başına çuval geçirilmiş, Kürtlere teslim edilmek için, tel örgülerin arkasındaki tutukluları çekti. Tümgeneral, kendisine jip, adam vermeyi teklif etmiş! Onlardan etkilenmemek için kabul etmemiş! Annemi kurtaracaksak, onun sayesinde kurtaracağız. Sen de onu tanıyınca seveceksin."

"Ben sevdim zaten!" diyor. "Her Amerikalı kötü olacak diye bir kural yok. Merak etme, ne ihtiyacı olursa, ben elimden geleni yaparım. Bizim de sesimizi duyurmamız için, böyle dürüst gazetecilere ihtiyacımız var. Kürtler, ceplerini parayla doldurdukları adamlarla, dünyaya 'özgürlük

mücadelesi' imajı veriyorlar. Parayı alanlar, yaptıkları işkenceleri, işgalleri, cinayetleri, bombalamaları hiç görmüyor! Kürtler, gümrük vergisi adı altında, kaçakçılıkla çok para sahibi oldular! Belki, Amerika da, Yahudiler de veriyor. Bu paralarla, hem bizi eziyorlar, hem de mazlum numarası yapıyorlar! Keşke buraya gelen bütün gazeteciler, Mick gibi olsa! Biz çağırıyoruz, 'Gelin vahşeti görün!' diyoruz, onlar 'Kaç para vereceksin?' diyorlar! Bu Batılılarda hak, vicdan diye bir kavram yok! Dinleri imanları, maddiyat!"

Bir başka kontrol noktasına gelmesek, Amcam daha konuşacak. "Amca, ben Mick'in yanına geçeyim. Onlara ne söylediğini merak ediyorum," diyorum. "Geç bakalım," diyor. Aracımız durduğu an, koşup Mick'in yanına oturuyorum. O söyleyeceğini söylemiş bile... Peşmerge, "Okeeeey, Okeeeey!" diyor sadece. Hareket ediyoruz.
422 Amcama da geç diyorlar.

"Sen, bu adamlara ne diyorsun? Ne kimlik soruyorlar, ne arama yapıyorlar!"

"Peşmergelere, CIA diyorum. Sonra, bizim ekipten birinin eşi vuruldu. Acil geçmemiz lazım," diyorum. Yolumuzu kesen Amerikalı olsa, hükümet görevlisi diyecekmiş.

"Babamın, amcamın, Amerikalıya benzer hali var mı? CIA deme bari! Başka bir şey de!"

"Sen buradaki CIA ajanlarının Amerikalı olduğunu mu sanıyorsun? Yüzde 90'ı Kürt! Yıllarca yetiştirildi adamlar!" diyor.

"Yapma ya!"

"Irak'ın işgalinin hazırlığı, belki 20 yıllık hikâye!"

"Yazsana bunları!"

"Bazı şeyleri bilirsin, ama yazamazsın! Bir trafik kazasında

götürürler adamı! Benim vatandaşım demez, öldürürler. Ters gelirse, başkanlarını bile öldürmüştür Amerika!"

"Sen, onun için diğer Amerikalılara benzemiyorsun! İyisin sen!" diyorum kısa bir süre düşündükten sonra.

"Ali yine söylüyorum. Her Amerikalı, kötü değildir! Çok iyi Amerikalılar vardır. İleride tanıma fırsatın olursa, görürsün iyi olanları da. Benim kötü dediğim, devletin politikası! Bir de kötü yönetici olunca, felaket çıkıyor ortaya! Bu sefer de felaket, sizin başınıza geldi!"

"Push kötü ise, niçin seçtiniz bir daha?" diye soruyorum.

"Biz seçmedik, o kazanmayı bildi!"

"Anlamadım!"

"Dünyanın neresinde olursa olsun, seçimlerde mutlaka hile yapılır. Kimisinde az, kimisinde fazla! İlk seçimde, rakibi ondan fazla oy almıştı! İkinci seçim öncesi yapılan bütün anketler, birinciden çok daha az oy alacağını gösteriyordu. Ama fazla oy aldığı açıklandı. Bu sonuca, Amerikalıların büyük çoğunluğu inanmadı! Ama adam, kazanmayı bildi!"

Yine pek bir şey anlayamadım. Bizde seçim olur, sadece Saddam'a oy verilirdi! Verecek başka insan olmazdı! Biz bilmiyoruz bu hileleri! Amerika, vahşeti öğrettiği gibi, gelecekte bu hileleri de öğretir bize!

Dohuk'u geçiyoruz...

***

Hava, hafif hafif aydınlanıyor. Bir kontrol noktası daha! Ne çok koymuşlar bunları. Yine peşmergeler. Mick'i dinliyorum, sert sert talimat verirken. Gülmemek için zor tutuyorum kendimi. Yine geçiyoruz sorgusuz sualsiz...

"Adamlar kimlik sorsa, ne göstereceksin?"

"Kürtler zor sorar CIA'ciye kimlik! Bugün, adam yerine konuluyorlarsa, CIA sayesinde oldu bu!"

"Nasıl oldu bu?"

"Ali, uzun hikâye! Anlatsam da, pek anlayamazsın! Karmaşık ilişkiler bunlar. Kısaca, bugün Kürtler, bir konuma geldiyse, CIA sayesinde geldi. Onun için Tanrı gibi görürler CIA'yi!"

"Sen, çok şey biliyorsun ama bana anlatmıyorsun!"

"Sen Telafer'e döndüğünde, anlatırım yavaş yavaş. Şimdi anlatsam vakit yetmez!"

"Söz mü?"

"Söz!"

"Hasan Amcam, Musul'da her konuda sana yardımcı olacak. Ben gelinceye kadar da Telafer'de bizim arkadaşların başındaki Turgut Ağabeyi bulursun. Babalar'dan Turgut, dersin."

Sonra Telafer'deki aşiret düzenini, Şii-Sünni ayırımını anlatıyorum kısaca. Bunları biliyormuş zaten. Bir de ondan, Kerkük'te Türkmenlerle, Araplara yapılanlarla ilgilenmesini istiyorum. Dışarıdan getirilen Kürtlerin, Kerkük'ün kuzeyinde, Türkmenlerin arazilerini işgal edip, alelacele, kapısız, penceresiz briketten evler yapıp, yerleştiklerini anlatıyorum.

***

Zaho'yu geçerken, hava aydınlanıyor artık.

Türkiye'yi ilk kez göreceğim. Küçükken bir defa gelmişiz, ama ben hiç hatırlamıyorum. Herhalde, az kalmıştır artık Türkiye'ye. Bakalım zorluk çıkartacaklar mı? Her tarafa Kürt bayrağı asmışlar. Bir tane Irak bayrağı yok buralarda!

Heyecandan artık konuşmuyorum.

Sınırın Irak tarafına yaklaşıyoruz. Kamyonlar dizilmiş yol kenarına. Otomobiller doğrudan kapıya gidiyor. Karşı tarafta da bir sürü turuncu çamurluklu taksilerden var. Kerkük içinde bile bu kadar taksi yoktu! Mavi, tek katlı bir uzun bina var yolun kenarında. Sabahın çok erken saati olmasına rağmen, yan yana bürolardan oluşan binanın önü, çok kalabalık! Herkesin elinde kâğıtlar! Sıraya sokarlarsa, burada saatlerce bekleriz!

Mick, hiç umursamıyor bekleyen araçları. Hepsini sollayarak sıfır noktasına gidiyor sınırın. Betondan bir tak yapmışlar, Kerkük'tekiler gibi. Dikkatle bakıyorum her yöne. Önümüze, kalaşnikoflu bir peşmerge çıkıyor. Elini kaldırıyor durmamız için. Bu defa peşmerge, selam durmuyor arabaya. Mick, hızla gidiyor yanına kadar. Adam korkarak kenara kaçıyor.

"CIA... Ben geri döneceğim. Bizim eleman Diyarbakır'a götürecek diğer arabayı," diyor. Peşmergeye bir şey söyleme fırsatı bırakmadan, el frenini çekip iniyor. Peşmerge, plakaya bakıp gidiyor. Bunların, CIA'e pek saygısı yok galiba! Belki de çok gördüklerinden kanıksamışlar artık!

Mick'le tokalaşıyoruz. Amcamla sarılıp öpüşüyoruz. Mick, eğilip babama, "Kısa sürede iyileşmesini ümit ediyorum," diyor. Babam isteksizce teşekkür ediyor. Mick, son talimatlarını veriyor bana:

"Dikkatli sür arabayı. Türkiye kapısından geçerken, sert ve dirayetli konuş. Güle güle. Seni Telafer'de bekleyeceğim!"

Amcam, "Gideceğin adresi yazdım," diyerek bir kâğıda sarılı, tomarla dolar veriyor bana.

"Annem iyileşir iyileşmez, otomobili geri getiririm," diyorum. Hasan Amcam, acelesi olmadığını söylüyor.

Türkiye tarafı, 100-150 metre ileride. Orada da Köprü gibi bir giriş var. Habur Sınır Kapısı yazıyor Türkçe olarak. Irak'ınki gibi gösterişli değil. Mick'in yaptığı gibi, biraz hızlı gidiyorum. İki tarafta da kamyonların kontrolünün yapıldığını görüyorum. İlerliyorum, kimse dur demiyor. Sınırı geçmeme az kaldı. Köprünün altında büro gibi bir yer var. Önünde de iki kişi. Gözüm orada. Ama diğer taraftan bir asker çıkıyor yola! Silahını göğsüne asmış. Duruyorum önünde. "İşlemlerinizi yaptırdınız mı?" diyor. Ben, "Annemi Amerikalılar vurdu! Ölüyor! Hastaneye yetiştirmeye çalışıyorum!" diyorum. Arabanın arkasına bakıyor, zaten hastane gibi. Eliyle 'geç' işareti yaparken, "Geçmiş olsun!" diyor.

Türkiye'ye girişin bu kadar kolay olacağını hiç düşünemezdim. Belki annemin ölü gibi yatması, babamın hastalıklı görünümü, belki de güzel Türkçe konuşmam veya
426 hepsi etkili olmuştu. Ben, kaç türlü senaryo tasarlamıştım kafamda. Gerekirse ağlayacaktım. "Ben kalayım, babam annemi kurtarsın!' diyecektim. Ağabeyimin Adana'da doktor olduğunu söyleyecektim. Annemin nasıl vurulduğunu, Süleymaniye'den, Kerkük'ten sürüldüğümüzü, Telafer'in dün nasıl harabeye döndürüldüğünü anlatacaktım. Hatta babamın Çuval Olayı'nda gördüğü işkenceden sonra nasıl hastalandığından söz edecektim.

Hiç birine gerek kalmadı. Çok rahatladım...

***

Hasan Amcam, benzini ağzına kadar doldurmuş. Yeni benzin almadan, Adana'ya kadar geldik. İki defa tuvalet için durduk. Babam hiç konuşmadı. O konuşmayınca, yol uzadıkça uzadı. Annem hiç uyanmadı. Herhalde seruma uyku ilacı da katmışlar! İkişer saat ara verip, iki serum daha taktım. Türkiye'de yollar çok güzel. Adana'ya

yaklaşırken, Amcamın verdiği kâğıdı babama uzattım ne yazdığını okuması için. Okudu:

"Çukurova Üniversitesi Balcalı Kampüsü Tıp Fakültesi Hastanesi. Adana'ya girmeden Çukurova Üniversitesi yazan yol ayırımı var. Bu levhayı geçersen de üzülme. Sonraki sapaktan gir. Sadece yolu uzatmış olursun."

Benim, yolu uzatmaya niyetim yok! Bir an önce annemi hastaneye yetiştirmeliyim! Levhalara dikkatlice bakıyorum. Buradaki yollar, daha da güzel. Otobanda herkes çok hızlı sürüyor. Ben hep sağdan gidiyorum, çünkü levhayı kaçırmamam gerekiyor.

Akşam da yaklaştı iyice. Ama burası da Irak gibi sıcak!

Levhayı görüyorum. Çok güzel bir gölün yanındaki hastaneyi buluyoruz. Benim manz araya bakacak halim yok. Hastaneye gelince, çok yorulduğumu hissediyorum.

***

Annem arabada, kimse çıkıp karşılamıyor hastayı. Ben iniyorum. Babam, arabada oturuyor annemle.

Acile girip, sesleniyorum: "Annemi Amerikalılar vurdu. Gelin bakın!" Mavi gömlekli bir amca, "Hasta nerede?" diye soruyor. Bir sedye ile ağır ağır geliyor arkamdan. Annem hâlâ uyuyor. Babam da yardım ediyor, sedyeye almamıza. Götürüp, Acil Servis yazan yere bırakıyoruz annemi. Yine ilgilenen yok! İçeri girip, doktor olduğunu sandığım hanıma, "Biz Irak'tan geliyoruz. Annemi vurdular. Kangren olabilirmiş," diyorum. Hemen fırlıyor yerinden. Gelip bakıyor anneme. Önce bacağına bakıyor. Sonra serumu alıyor. Bir erkek doktora sesleniyor. Birlikte bakıyorlar tekrar. Anlamadığım bir şeyler söylüyorlar. Kadın doktor, "Irak'ta Amerikalılar vurmuş!" diyor. Erkeğin, "Allah belalarını versin," dediğini duyuyorum.

İlgilenmiyorlar diye yanılmışım, 'Irak' kelimesi etkili burada.

Alıp götürüyorlar annemi. Babam, ortalarda yok. Annemi sedyeye koyduktan sonra gitmiş, çimenlere oturmuş. Arabanın kapısını bile kapatmamış. Otomobili acilin önünden, otoparka götürüyorum. Ağabeyimi bulmalıyım. O buraları bilir.

Aynı kadın doktora gidip soruyorum: "Burada tıp fakültesi nerede?"

"Burası."

"Ağabeyim burada okuyor..."

"Kaçıncı sınıfta?"

"Üçüncü sınıfı bitirdi."

"Onları biz tanımayız. Tatildeler şimdi."

"Hayır. O Adana'da."

"Nerede kaldığını biliyor musun?"

"Yurtta..."

Gözleri parlayarak,"Buluruz o zaman," diyor.

Bir kitapçık bulup geliyor. Orada, bütün üniversitenin telefon numaraları kayıtlıymış. Ağabeyimin adını sorup, telefonu çeviriyor. Ağabeyimin oda numarasını, önündeki kâğıda yazdığını görüyorum. "Ben acil serviste nöbetçi Doktor Fatma... Gelince, hemen benim yanıma gelsin. Unutmayın, mutlaka gelsin!" diye not bırakıyor.

Bana, "Ağabeyinin yurtta kaldığı oda, B-17'ymiş. Gelince, bana gönderecekler," diyor. Aklıma Ağabeyimin bir özel hastanede çalıştığı geliyor. Fatma Hanım'a bunu söylüyorum. Adana'da çok özel hastane varmış. Numaralarını bulup, çevirmeye başlıyor. Ağabeyim, Ortadoğu Hastanesi'nde hastabakıcılık yapıyormuş, ama nöbeti bitmiş.

"Birazdan burada olur," diye müjdeyi veriyor. Bir kâğıda numarayı yazdıktan sonra, "Buralardan ayrılma. Ağabeyin gelince, seni kolayca bulalım," diyor. Elini öpmek geliyor içimden, ama yapamıyorum. Buraların adetlerini bilmiyorum. Belki yanlış bir şey yaparım diye korkuyorum.

Babama gidip, ağabeyimi bulduğumu söylüyorum. "İyi," diyor. Fatma Hanım'a, babamın da hasta olduğunu söylesem mi acaba?

***

24 saattir hiçbir şey yemedim ama hiç aç değilim. Arabadan, hamam suyu gibi ısınmış termosu ve plastik bardağı alıyorum. Babama bardağı uzatıyorum, "İstemem," diyor. Cevap vermesi bile iyi. Çok hasta olduğunda, hiç konuşmaz! Sıcak su bile iyi geliyor bana.

Çok yorgunum. Babamla konuşsam, yorgunluk aklıma gelmez, ama konuşmuyor ki. Çimenlere uzanıyorum, içim geçiyor...

"Ali, kardeşim benim..." diyen, ağabeyimin sesiyle kendime geliyorum. Yanıma uzanmış, kollarını boynuma doluyor. Ben hiç fark etmemiştim. Demek ki farkında olmadan, uykuya dalmışım.

Ağabeyim, sevincinden sarsıyor beni. Çimenlerde yuvarlanıyoruz eskiden olduğu gibi. Öpüyor yanaklarımdan. İyice kendime geliyorum debelenmeler sonunda. Doğrulmak istiyorum, bırakmıyor. "Babam nerede?" diyorum, "Burada yanımızda," diyor da rahatlıyorum.

***

Annem hastanede. Ayağını kurtarmaya çalışıyorlar. Ağabeyim, hocalarının ellerinden geleni yaptığını söylüyor. İnfeksiyonun durumu ciddi imiş.

Ağabeyime, babamın hastalığını anlatıyorum. Ne yapacağını

düşünüyor. Hocaları severmiş onu. "Belki bizim burada tedavi ederler. Olmazsa, ruh ve sinir hastalıkları hastanesi de var Adana'da. Oraya yatırırız. Ama önce annem iyileşsin," diyor.

Babamla beni, Dağlıoğlu Mahallesi'nde eski bir eve yerleştirdi. Aslında evi arkadaşları kiralamış, ama pek kullanmıyorlarmış. Babamla bana, bir oda verdiler. Daha iyi... Babam hep gözümün önünde olur. Burayı da Kürtler doldurmuş! Türklerin sayısı çok az! Ağabeyim, "Biraz idare edin. Başka bir çare buluruz. Orası, en ucuz semt olduğu için Kürtler çok. Diğer semtler öyle değil," diyor.

Babam hâlâ konuşmuyor. Ben nereye gidersem, peşimden geliyor. Ben ne yaparsam, onu yapıyor. Benim de yaptığım, her gün hastaneye gitmek. Akşamları da uyumaya gelmek. Ağabeyim de nöbeti olmadığında, hep bizim yanımızda. Ona daha, Irak'ta yaşadıklarımızı anlatmadım. Sadece annemin vurulması olayını biliyor."

430

***

Hastanede bulduğum tüm gazetelerdeki Irak'la ilgili haberleri okuyorum. Sonunda, Telafer'den, bizim direnişimizle ilgili büyük bir haber var!

Mick sözünü tutmuş. Telafer'de olanları yazmış. Resimleri de kullanmışlar. Ama bazıları, benimle birlikte çektiği resimler değil. Yüzü yanan kız var. Onu büyük kullanmışlar. Benim resmim ise, caminin bahçesine gömdüğümüz arkadaşımın mezarının başında. Sonradan çektiği, bir duvarın dibinde elleri arkadan bağlı çocuklar. Tarlalardaki mahsulü tahrip eden dozerler. Yıkılmış su deposu. Düşürülmüş bir helikopter, ama bizim mahalleye düşen değil. Çadırlarda barınanlar. Fosfor veya napalm bombalarıyla öldürenlerin resimleri yok!

Habere bakıyorum. Ben ayrıldıktan sonra da çatışmalar

sürmüş. Her mahalleyi, tel örgülerle çevirmişler. Amerikalılar hâlâ yalan söylüyorlar. Direnişçilerin merkezi Saray bölgesine girmişler. Kentin batı yakasını denetime almışlar. 41 silah deposu ele geçirmişler. Üç günde 157 direnişçi öldürmüşler, 291'ini gözaltına almışlar. Sivil halktan ölen sayısı, altıymış. Amerikalıların kaybı da sadece bir askermiş!

Baştan sona yalan! Ben de olayı yaşamasam, inanırım ama açıkladıklarının hepsi yalan. Haber devam ediyor:

"Bunlar, Savunma Bakanlığı yetkilisi Abdülaziz Cesim'in resmi açıklamaları," diyor Mick ve devam ediyor:

"Bunlar da benim gördüklerim... Telafer'de resmi makamların açıkladığı gibi, dışarıdan gelmiş direniş örgütleri yok! Basit silahlarla direnenlerin tamamı, Telaferli gençler. Direnişin nedeni ise, tam bir yıl önce yaşadıkları ani baskın sonucu kaybettiklerinin acısı ve Kürtlere duydukları nefret! Silah deposu olarak açıklanan yerler ise, bombardımanlarla yıkılan binalarda bulunan birkaç eski model silah.

Ölenlerin ve tutuklananların tamamının direnişçi oldukları açıklanıyor. Bu doğru değil. Önceden de söylediğim gibi bunların tamamı sivil halk! Amerika'nın kayıplarına gelince, sadece önceki gün meydana gelen intihar saldırısında, 30 dolayında Amerika askerinin hayatını kaybettiğini söylersem, bir fikir sahibi olabilirsiniz. Bu arada, bombardımanda fosfor, seyreltilmiş uranyum ve napalm bombalarının kullanıldığı iddia edilmektedir. Bu iddiayı doğrulayıcı bulgulara rastlanmaktadır.

Amerika Ordu Birlikleri'nin kayıpları, tahminlerin çok üzerindedir. Telaferlilerin yerlerini gösterdikleri, tahrip edilmiş Amerika araçları şöyledir:

Bir F-16 uçağı, 5 helikopter, 12 tank ve 6 tam donanımlı hummer jip...

Direnen Telaferlilerin iddiasına göre, hayatını kaybeden Amerika askeri sayısı 150 civarındadır. Hâlâ Telafer'in içinde yaralı Amerika askerleri ve peşmergeler bulunmaktadır. Bunları almaya gidenlerin de vurulması nedeniyle, güçlükle kurtarılmaya çalışılmaktadır. Bundan birkaç gün önceye kadar aynı durumu, yerli halk yaşamaktaydı. Ölülerini almaya gittiklerinde, keskin nişancılar tarafından vurlmaktaydılar.

Tam bir dramın yaşandığı Telafer'den göç, bütün hızıyla sürüyor. Telaferliler, bulabildikleri tüm araçlarla, kentten uzaklaşmaya çalışmaktadırlar. Sadece Musul'a sığınan aile sayısı 5 bini buldu. Geçen yıl kurulan çadırlara sığınanlar ise yiyecek ve su bulamamaktadır.

Amerikalı komutanlar, operasyonların tüm teröristler temizleninceye kadar süreceğini bildiriyor. Bunun anlamı, tüm Telaferliler ölünceye veya kenti terk edinceye kadar operasyon sürdürülecek! Telaferliler, kentte terörist bulunmadığını, asıl amacın kendilerinin kenti terketmelerini sağlamak ve yerlerine Kürtleri yerleştirmek olduğunu öne sürüyorlar. Bu bölgedeki tüm yerleşim yerlerinin hemen hemen tamamının Türkmenlere ait olduğu ve henüz açılmamış petrol ve doğalgaz kaynaklarının bulunduğu biliniyor. AP"

Teşekkürler Mick. Gerçekten dostmuşsun. İlk gördüğümüzde, seni de kötü Amerikalılardan sanmıştım. Yaşadıklarımızı dünyaya yansıttığın için sağol.

***

Adana... Balcalı...

Ali...

Annemin tedavisi sürüyor. Annem, tüm hastanenin sevgilisi

oldu. Onu, "Irak'tan gelen kadın" diye tanıyor herkes. Ağır hastalar bile gelip, odasında ziyaret ediyor. Ayağındaki yara ise bir türlü düzelmiyor. Yeniden küçük bir ameliyat geçirdi. Dün pansuman yaparlarken, bir ara gözüm ilişti. Çok kötü oldum. Yaranın çevresi sarımtrak, içi siyah renkliydi. Hâlâ ayağının şişliği inmemiş. Fenalık geçirdim. Zor çıkarttılar beni temiz havaya.

Babam, konuşmuyor yine. Bütün gününü hastane bahçesinde geçiriyor. Arada bir gelip, anneme bakıyor. Yanağını, saçlarını okşayıp, gidiyor. Ağabeyim, babama bazı ilaçlar getirdi. Bana, vereceğim saatleri söyledi. Düzenli veriyorum babama. Ağabeyim, "Bu ilaçlar çok uyutur," diyor ama babam hiç uyumuyor!

Ağabeyim de çok yorgun. Çalıştığı hastanede nöbet tutuyormuş. Çalışma saatleri, hiç belli değil. İşinden çıkınca, doğrudan yanımıza geliyor. Çok zayıflamış, ama içimizde morali en yüksek olan o. Hepimize gelecek için ümit veriyor.

Ağabeyimin iki arkadaşı, Kerkük'e gidecekmiş. Hasan Amcamın arabasını onlar götürdü Musul'a. Benzin parası da almadılar. 'Nasıl olsa otobüse para verecektik' dediler. Zaten Hasan Amcamın verdiği para da bitmek üzere. Şimdi tek derdimiz, annemin ayağının iyileşmesi.

***

Adana... Balcalı...

Çukurova Üniversitesi Tıp Fakültesi Hastanesi Ortopedi Kliniği...

Benim adım Veli. Burada tıp öğrencisiyim. Süleymaniyeli öğretmen Nuri'nin büyük oğluyum. Bugün benim hayatımın en kötü günü.

Biz tıp öğrencilerini, tüm hocalarımız çok sever. Bizleri kendi

evlatları, ana-babalarımızı da kendi yakınları gibi görürler. İnanılmaz güzel bir bağ vardır aramızda. Annemi de öyle gördüklerini hissediyorum. Onu iyileştirmek için nasıl çırpındıklarına şahidim.

Hocam, odasına çağırtmış beni, müjde verecek diye sevinçle koştum.

"Buyurun hocam! Beni istemişsiniz!"

"Gel Veli otur," dedi hocam. Yüzünde her zamanki gülümseme yok! Merakla bekliyorum ne söyleyeceğini!

"Annenin ayağından alınan kültürde, Clostridium Perfringens üredi. İnfeksiyon, proksimale doğru ilerliyor. Amputasyon şart!"

Bütün dünyam karardı bir anda! Hiçbir şey göremiyorum. Nasıl olur bu? Annemin bacağı, geldiğinden çok daha
434 iyi durumda, ama ayakta hayır yok! Annemin ayağı ya kesilecek, ya da ölecek! Nasıl anlatırım bunu anneme, babama, kardeşime! Zaten her şeylerini kaybetmişler! Şimdi de annem, ayaksız kalacak!

Hocam bir bardak su uzatıyor bana. Düşüncelerden kurtarıyor beni.

"Ne zaman hocam?"

"Hemen!"

Biliyorum, başka çaresi yok. Zaman geçtikçe ilerleyecek. İnşallah sadece ayakla kurtarırız!

"Peki hocam," diyerek odadan çıkıyorum. Nasıl söylerim anneme? Gidip, annemin ayak sargısını açıyorum. Gazlıkangren olduğu belli. Gazlıkangrenin de dönüşü yok. Annemi kendi ayağıyla son defa görüyorum.

"Anne ayağın kangren olmuş! Onu almak zorundalar! Ucuz

kurtaracaksın! Protez takılır! Hiç fark etmezsin eksikliğini!" diyorum. Annem hıçkırarak ağlamaya başlıyor. Birbirimize sarılıp dakikalarca ağlıyoruz. 'İnşallah bu kadarla kurtarırız, bütün vücuda yayılmaz kangren' diye dua ediyorum!

***

Annemin sol ayağı yok artık! Gideceği yer de yok! Yara yeri tamamen iyileşinceye kadar, hastanede kalacak. Hocalarım ona, protez ayak yapmaya söz verdiler. Mecburen alışacak! Hastalar da, personel de hiç yalnız bırakmıyor onu. İlk günlerde, bütün hastalar, ağlıyordu. Şimdi alıştılar galiba. Annem de alışacak çaresiz!

Babam da hastanede artık! Psikiyatri hocalarıma anlattım onu. Paramızın, sosyal güvencemizin olmadığını söyledim. Zaten, Irak'tan geldiklerini hepsi biliyorlar. Rektörlük izin vermiş. Burada bakıyorlar ona. Şimdilik, annemi göremiyor. Ayağının kesildiğini görüp, daha da kötüleşmesinden korkuyorum. Hocalar, yaşadığı travmaları, kısa sürede atlatacağından ümitli.

Beni asıl düşündüren Ali. Bu yıl yine üniversiteye gidemeyecek! Yazık oluyor ona! Aklı fikri, Telafer'e dönmekte! Gazetelerde, televizyonlarda Telafer'den hiç haber yok! Bu da çıldırtıyor onu! "Orada Türkmenler öldürülüyor. Burada kimse ilgilenmiyor!" diyor. Ona bir meşgale bulamazsam, ya kaçıp Irak'a gidecek ya da aklını yitirecek!

***

BÖLÜM ONALTI 437

Ekim 2005

Suudi Arabistan... Damman...

Denizci Yüzbaşı Yasin...

SAT Komandoları Yüzbaşı Yasin Tunç ve Yüzbaşı Salih Erdi, işadamı pasaportları ile Suudi Arabistan'a gidiyorlar. Soran olursa, beyaz eşya satmak için temaslarda bulunacaklarını söyleyecekler!

Uçağımız, Kral Fahd Uluslararası Havaalanı'na inerken, ben hâlâ uyuyormuşum. Salih, kolumu dürterek uyandırdı beni: "Damman'a geldik!"

Para nelere kadir! Çöl ortasında, bir vaha yaratmışlar adamlar! Her yer zenginliği simgeliyor! Doğal yeşil yok, ama her yeri ağaçlar, çiçekler, çimenlerle donatmışlar. Yollar ip gibi dümdüz. Hiç fark etmeden kendimizi deniz üzerinde, bir köprüde buluyoruz. Kilometrelerce gidiyor köprü! Ve karşımızda sayfiye yeri Tarot Adası.

Al-Azziziah Beach Oteli'ni kolayca buluyoruz. Bir plajın kıyısında, çok lüks bir yer! Kim ayarladı burayı acaba? Teşekkür etmeli ona.

Oda da bina kadar gösterişli! Günlük ücreti ne kadardır acaba? İstanbul'dan beş saat sürdü uçuşumuz. Yorulmuşuz. Bugün, otelden çıkmayacağız artık.

***

Uyandığımda ilk işim, misafiri görebilmek için açık denize bakmak oluyor! Misafirimiz ortalarda yok. Ne çok gemi gidip geliyor buraya. Çoğunluğu da petrol tankeri.

Bugün Bahreyn'e gitmemiz gerekiyor. İşimiz de büyük ihtimalle orada olacak.

Akıl almaz bir olay, Suudi Arabistan'dan Bahreyn'e geçmek! 16 kilometre karadan gidiyorsunuz, karşınızda Dahran. Hani Saddam'ın Scudla, Amerikalıların karargâhını vurduğu yer! Oradan da deniz üzerinden bir köprüyle, 25 kilometre sonra Bahreyn! Köprü arada bir adaların üzerinden geçiyor, ama hep aynı seviyede. Son ada biraz büyük, üzerinde de bir yerleşim yeri var. Bahreyn'in bir ada olduğunu, bir devletten diğerine geçtiğinizi fark etmiyorsunuz bile!

Bahreyn'de, daha bir gösteriş göze batıyor. Amerika, boşuna buralara gelmiyor! Zenginlik buralarda! Zenginliğin adı da petrol!

Biz doğruca bu ada devletinin Başkent'i Manama'ya yöneleceğiz. Dağ, tepe diye bir şey yok buralarda. Her yer alabildiğine düz.

Büyük bir kavşağa geldik. Doğru da gitsek, sola da gitsek Manama'ya ulaşacağız. "Soldan gidelim. Gözümüz de denizde olur!" diyorum. Sola dönüyoruz.

10 dakika sürmüyor başkente girmemiz. Burası da çok güzel bir yer! Belki de denizi olan yeri seviyoruz biz!

"Söyle bakalım Yasin! Türk Bankası ne tarafta?" diyor Salih.

Aracı, King Faysal Kavşağı'nda sağa park ediyor. Talimat bekliyor benden. Ben de unuttum ne tarafa gideceğimizi. Oysa günlerce çalışmıştım üzerinde! Galiba hâlâ uyuyorum! Büyük bir döner kavşak. Bir sürü levha. Kafam karıştı.

"Sağa doğru, Faysal Bulvarı'na devam edelim," diyorum. Aslında sola dönen yolun adı da aynı! Sağa dönüyoruz. Burada, Türkiye gibi kaldırımlarda adres sorabileceğimiz insan yok. Yavaş yavaş ilerliyoruz. Bakalım nasıl bulacağız?

Levhaya bakıyorum sola dönerken. Bizim 'Süleymaniye' olmuş burada 'Solmaniye'. Beş dakika sürmüyor Türk bankasını bulmamız. Tesadüfen doğru yoldan gelmişiz.

***

Türk bankası ama Türkçe bilen yok! Yalçın Bey'i soruyoruz, anlamıyorlar. İngilizce söylemek zorunda kalıyorum. O zaman anlıyorlar kimi aradığımızı. Telefon ediyorlar bir yere. Gözlüklü, 50 yaşlarında bir bey. Coşkulu bir "Hoş geldiniz!" diyor, belki de Türk bankasında bir Türk görmenin sevinciyle! Bizi kimin gönderdiğini söylüyoruz. Bir kâğıda adres yazıyor ve "Siz bu adresteki tekneyi bulun. Ben de saat 14.00'te geleceğim," diyor. Salih akıllılık edip, oraya nasıl gideceğimizi soruyor.

"Geldiğimiz yönün ters istikametini gösteriyor. "İlk kavşaktan sola dönün! Otobana kadar devam edin. Otobandan sağa dönün. Doğru devam edin. Kolay bulursunuz."

Arap ülkelerinde, nedense her şey kolay! Onların kolay dediği, çok kere bize zor geliyor. Dediğini yapıyoruz. Otabanı bulmamız bile zor oluyor. Galiba şehrin bu bölgesi, Osmanlı'dan kalmış! Çünkü yollar düz gitmiyor! Hatırlıların binaları, arsaları korunmuş yol yapılırken! Otabanı bulduğumuzda rahatlıyoruz. Kâğıdı okuyor Salih:

"Samahij Yat Limanı! Teknenin adı: Sultan!"

Bir süre sonra, "Başka bir adaya geçiyoruz. Köprü üzerindeyiz!" diyorum. Salih hiç fark etmemiş, yola vermiş dikkatini. Ne kadar çok ada gördük, bir günde. Hepsi de karayoluyla birbirine bağlı. Yol ayrılıyor yine. Elimdeki kâğıda ve levhalara bakarak "sola" diyorum. Otoban keyfimiz bitiyor. Döne döne gidiyoruz artık. 15 dakika kadar sonra "Geldik galiba," diyorum.

Evet, gelmişiz. Levhada 'Samahij' yazıyor. Burası da bir sayfiye yeri. Ama çok zenginlerin sayfiye yeri.

Sultan adlı teknenin nerede bağlı olduğunu soruyoruz birine. "Bayrağı ne?" diyor. Bilmiyoruz ki! Ben "Türk olabilir," diyorum. "Tamam! İki gün önce gelmişti," diyor, Arap ve yerini tarif ediyor. Allah'tan, geri yürümeyeceğiz bu sıcakta. Yakın bir yerdeymiş Sultan. "Nereden tahmin ettin Türk bayraklı olduğunu," diye soruyor Salih. "İçime doğdu," diyorum.

Teknelerin adlarını kontrol ederek, dar bir yoldan yürüyoruz. İki tarafa da tekneler bağlanmış. Hiç boşluk yok. Ben sağdakilere bakıyorum, Salih soldakilere... Sonunda buluyorum. Küçük harflerle yazmışlar adını. Altında da 'Liman Marmaris' yazıyor. Lüks yatların arasında, fakir bir görünümü var, Sultan'ın! Teknenin merdiveni, havaya kaldırılmış. "Selamünaleyküm," diye sesleniyoruz içeriye doğru. Sakalları uzamış, kısa boylu biri geliyor arka güverteye. "Aleykümselam!" diyor. Ben bu defa, İngilizce
442 "Merhaba," diyorum. Yanıtı "Ben Türküm!" oluyor.

"Ben Yasin, arkadaşım da Salih."

Merdiveni indiriliyor. Teknenin içi, dışından çok farklı! Çok güzel döşenmiş. Kaptan köşkünün üstündeki antenlere göz atıyorum. Her türlü elektronik cihaz olmalı bu teknede.

"Hoş geldiniz. Sizi bekliyordum," diyor kısa boylu adam. Çok ciddi görünümlü biri! Ne tekne hakkında, ne de bu adam hakkında bilgimiz yok! Sadece yapacağımız işi hakkında biraz bilgimiz var. Onun için konuşamıyoruz rahatça!

"Adınız ne sizin?" diyor Salih, konuşmayı başlatmak için. "Uzman Çavuş Mehmet," diyor açıkça. "Bizim kim olduğumuzu biliyor musunuz?" diyor. "Evet biliyorum. Ben de operasyonun bir parçasıyım!" diyor dik bir sesle. Bu adamla iyi dalga geçilir!

"Kaç metre bu tekne?" diye soruyorum aksi bir sesle. Mehmet, "27," diyor sadece. Boş yere "komutanım" demesini bekliyorum.

"Sana, üstlerine nasıl hitap edeceğini öğretmediler mi çavuş?" diyorum. "Benim üstlerim Aksaz'da! Sizinle bir hafta, bilemedin 10 gün çalışıp döneceğim," diyor.

"Yani bana 'komutanım' demeyeceksin, öyle mi?" diye dikleniyorum. Şaka mı yapıyorum, ciddi mi belli değil! Çok ciddi şaka yaparım! Çok kişi anlayamaz!

"Bakınız Yüzbaşı," diye dikleniyor Uzman Çavuş! "bu tekne resmi değil. Sizde de, bende de üniforma yok! Komutan gibi davranırsan, canım isterse derim. Zorla dedirtmeye kalkarsan, istifa eder giderim!" diyor.

Ağzım açık, hayret etmiş numarası yaparak dinliyorum! Salih anlıyor dalga geçtiğimi. Araya giriyor. "Ciddi konuşmuyor Yasin! Biraz eğlenmek istiyor," diyor. Keşke demez olaydı! Mehmet kızıyor bu açıklamaya. Başlıyor öfkeli konuşmaya:

"Biz buraya, iş yapmaya geldik! Eğlenmeye değil! Zaten İran'a altı salak göndermişler! Az daha yakalanıyorduk! 'Doğru dürüst adam versinler!' dedim Amirale, siz geldiniz!"

Resmen hakaret ediyor bize! Baltayı taşa vurduk galiba! Mehmet, Amirale bile kafa tutabiliyor! Bizi mi takacak! Salih soruyor Mehmet'e:

"Hakikaten ne oldu İran'da? Sonunda başarmışsınız ama bir sürü de sorun yaşamışsınız."

Sakinleşiyor biraz. Düşünüyor ne söyleyeceğini. Sonra vaz geçiyor konuşmaktan. "Size çay demleyeyim mi?" diye soruyor.

O aşağıya inince, Salih beni uyarıyor. "Bu adama bulaşma!

Orduda, bazı uzmanlar, astsubaylar vardır. İşlerinde bir numaradır! Onların işine kimse karışmaz! Bu da onlardan biri galiba!" diyor. "Tamam! Şaka yapmam bir daha! Ciddi olurum!" diyorum.

Gelmiyor Mehmet! Çay bahane mi? Kızıp, kaçtı mı yanımızdan? "Yasin git gönlünü al!" diyor Salih. Ayağa kalktığım sırada, Mehmet'in başı görünüyor merdivende. Elinde çaydanlık, süzgeç, bardaklar ve şeker olan bir tepsiyle.

Bu sıcakta, çay içilir mi demeyin? Sıcakta çay, nedenini bilmiyorum ama ferahlatıyor insanı! Türk çayı gibisi de yok! Belki de alıştığımız için.

Çayı beğendiğini söylüyor Salih, Mehmet'e teşekkür edercesine. Tekneye getiriyor sözü. Gölcük'te yapılmış. Tamamen, bizim donanmanın eseriymiş. İhtiyaçlara göre özel olarak inşa edilmiş. "Hiçbir eksiği yok. Mükemmel iş görüyor. Sürati de, bizim Amiralin makam botundan bile hızlı! Ancak, sürat teknesi geçebilir bunu," diyor. Sahiplenmiş tekneyi, onunla da övünüyor! Biz de sahiplenmez miyiz, görev yaptığımız gemiyi! Ama onun durumu farklı bizden! O, tek hâkimi bu teknenin! "Her ihtiyacımızı karşılar bu tekne" diyor. Demek, hâkimiyetini bizimle paylaşmaya hazır! "Ne zaman özelliklerini göstereceksin bize?" diye soruyor Salih. "Hele bir dinlenin," diyor. "Biz yorgun değiliz," diyerek hemen görmek istediğimizi belli ediyoruz. "Yemekten sonra gezdiririm," diyor.

Barış sağlandı aramızda. Bunu hissediyorum. Yine de ben uzak durayım biraz. Çok kızdırdım onu! Mehmet'i tanımak için, büyük bir arzu var içimde! Salih, "Nerelisin?" diye soruyor. Sinopluymuş. Deniz çocuğu. Sormadan, bir şey anlatmıyor! Bekârmış. Kendisini Aydın'a adamış. Hepimiz biliyoruz, seviyoruz Aydın'ı. "Nerede şimdi?"

diyor Salih. "Aşağıda," deyince, şaşırıyoruz! Ben de canlanıyorum birden. "Görebilir miyiz?" diyorum. Mehmet, "Yemekten sonra," diyor. Her şey yemekten sonra! Karnımız da acıktı. Ne zaman yiyeceğiz? İşkence ediyor Mehmet adeta bize! Kıç güvertede esir aldı bizi! "Yemek ne zaman?" diyor Salih. Yalçın Bey gelinceymiş! Uyuklamaya başlıyorum oturduğum yerde.

Nihayet, Yalçın Bey'in geldiğini görüyoruz. Üzerinde Cellabiye dediğimiz Arap erkek entarisi var. Mehmet, merdiveni indiriyor. Yalçın Bey'e çok saygılı davranıyor! Yalçın Bey'in başı, ter kabarcıklarıyla kaplanmış. Bir elinde mendil, diğer elinde evrak çantası. Mehmet, mendilli elinden tutarak yardım ediyor, merdiveni tırmanmasına.

"Merhaba arkadaşlar."

"Merhaba."

Dikkat ediyorum, Mehmet oturmayıp ayakta bekliyor! "Haritaları getirdim. Gerisini Mehmet'ten öğrenirsiniz!" diyor kısaca. Biz hiçbir şey bilmiyoruz ki! Çantayı Mehmet'e uzatıyor ve "Bana yemek borcun var! Unutmadın değil mi?" diyor. "Hazır efendim," diyor Mehmet. Bize başka, Yalçın Bey'e başka türlü davranıyor! Çantayla içeri giriyor Mehmet.

Yalçın Bey, "Mehmet'i dinlerseniz, hiçbir sorunla karşılaşmazsınız!" diyor. "Ne gibi?" diyorum. "Sizinkiler, iki ay önce bazı hatalar yaptılar. Az daha Amerikalılara yakalanıyorlardı. Allah'tan Mehmet bize haber verdi. Biz Mehmet'e, 'sen körfezden çık!' dedik. Biz gidip, dört kişiyi yakalanmadan kurtardık! Aydın da, iki kişiyi sırtında taşıyarak kaçırmış! Onlar, Mehmet'i dinlememişler! Sizden istirham ediyorum, Mehmet'i dinleyiniz! Bir sorunla karşılaşmayınız!" diyor. Konuşmasından, Yalçın Bey'in bir Türk bankasında çalışmadığını, önemli biri olduğunu

anlıyorum! Mehmet de önemli biri herhalde! Salih de dikkatle dinledi, konuşmayı. Artık Mehmet'e bulaşmam!

"Efendim, biz görevimizin detayını bilmiyoruz. Sadece, bazı paketleri adresine teslim edeceğiz!"

"Bilmemeniz önemli değil! Mehmet, her şeye vakıf! O size gerekli bilgileri verir! Yine rica ediyorum, onun uyarılarını dikkate alınız!"

Keşke, bu konuşmayı daha önce yapsaydık! Aramızda tatsızlık çıkmazdı! Mehmet, gelip yemeğin hazır olduğunu söylüyor. Kaptan köşkünün altına kurmuş sofrayı. İnanılmaz güzellikte bir masa! Beş yıldızlı otel restoranı gibi! Yalçın Bey'in oturmasını bekliyoruz, biz de oturuyoruz. Mehmet hâlâ ayakta! Yalçın Bey'in karşısı boş. "Mehmet, sen de gel karşıma!" diyor. Ancak o zaman oturuyor Mehmet.

Yalçın Bey, ortadaki tencere gibi, çelik kabın kapağını kaldırıyor. Mis gibi et kokusu yayılıyor masaya. Buraya geldiğimizden bu yana, hiç yemek kokusu fark etmemiştik. Ne zaman hazırlamış bunları? "İncik kebabı çok güzel görünüyor" diyor ve ilk parçayı Mehmet'in tabağına bırakıyor Yalçın Bey. Mehmet'in mahcup bir hali var! Yalçın Bey'in onu övmesinden sıkılıyor! Bize de veriyor et parçalarından. Ağzımızda eriyor adeta. Salata da nefis. Bir de iç pilav yapmış, harika! Mehmet'e soracağım çok şey var, ama Yalçın Bey'in yanında değil. Bu kadar lezzetli yemek olabilir ancak! Aslında, Yalçın Bey'i de merak ediyorum! Biraz sonra, Yalçın Bey çatalını bırakıyor. Mehmet'e "İyi ki, sürekli senin yanında değilim! Çoktan ölürdüm!" diyor. Mehmet'e bakıyorum. Utanıyor belli. Etinin büyük bölümü de tabağında. Yalçın Bey, biz yemeğimizi tamamlayıncaya kadar masadan ayrılmıyor. "Nasıl buldunuz?" diye bize soruyor. Ben "Harika," diye

yanıtlıyorum. Salih de "Çok güzel. Ellerine sağlık," diyor içtenlikle.

"Üzerine birer de kahve aldık mı, tamam olacak keyfimiz," diyor Yalçın Bey. Mehmet hemen fırlıyor. Mutfağını görüyoruz teknenin. Ev mutfağı gibi! "Biz güvertedeyiz Mehmet," diyor Yalçın Bey. Biz de arkasından çıkıyoruz.

Önceden oturduğumuz masaya oturuyor Yalçın Bey! Anlıyorum, bizimle konuşmak istiyor. Yoksa minderli bölüme geçerdi.

Biz konuşmayınca, Yalçın Bey anlatmaya başlıyor:

"Amerika çok kötü oynuyor bu bölgeyle! Şii-Sünni cepheleşmesi yaratmaya çalışıyor! İran'a, Suriye'ye karşı Suudi Arabistan, Ürdün ve Mısır'ı bir araya getirmeye çalışıyorlar. Başarırlarsa, bunlara, başkaları da katılır! Ortadoğu'da savaşların sonu gelmez! Ben uyardım Ankara'yı! Bu işlere el koymanız lazım! Osmanlı'dan gelen ağırlığı var Türkiye'nin! Ama hiç kullanmadınız bunu! Araplar, sevmiyormuş sizi! Kim demiş bunu? Arap, tanımıyor ki Türk'ü! Birinci Dünya Harbi'nden sonra küsmüş iki taraf birbirine! Tarihi pişmanlık içindeyiz İngiliz'le birlik olduğumuz için! Araplar biliyorlar, yakında petrol bitecek, kaderleriyle baş başa kalacaklar! Artık, altın musluk taktırmıyorlar evlerine! Yatırım peşindeler yarınları için! Para var, ama imkânlar kısıtlı! Samimiyetle yol gösterecek tek Türkiye var bize! Onun için bekliyoruz Türkiye'yi! Bence, Türkiye hemen kolları sıvamalı! Amerika'nın, İngiltere'nin cepheleştirme oyununu bozmalı! İran ve Suriye ile diğer İslam alemini buluşturmalı! Ortadoğu'da sorunlar, ancak böyle çözülebilir!"

Sadece dinliyorum. Ama ben 'bir Irak'ın Kuzeyi'ni çözemiyoruz, burayı nasıl çözeriz?' diye düşünüyorum. Acaba, bu fikrimi söylesem mi? Salih, ne düşünüyor acaba?

Salih'e bakıyorum. O da düşünüyor bir şeyler. Ben soruyorum:

"Biz, dibimizdeki Irak'ın Kuzeyi işini çözemiyoruz! Belki onun yüzünden savaşacağız! Bu şartlarda, Ortadoğu'ya nasıl yetişiriz?"

"Büyük devlet olmak için, büyük düşünmek gerekli!" diyor Yalçın Bey. Sonra şöyle sürdürüyor konuşmasını:

"Irak'ın Kuzeyi, Türkiye için ne ki? Siz bunu sorun gördüğünüz için, sorun oluyor! Çözün Ortadoğu'daki çekişmeleri, bakın bakalım, Irak'ta bir sorun var mı? Siz şu işi halledin, pek çok sorun kendiliğinden hallolacak!"

Hep 'siz' demesi dikkatimi çekiyor. "Siz Türk değil misiniz efendim?" diyorum. "Türküm!" diyor hayretle. "Konuşmanızda sürekli 'siz' diyorsunuz da..." diyorum. Gülüyor... "Haklısınız! Alışkanlık oldu! Ben aslında, Suudi Arabistan vatandaşıyım. Resmi görüşmelerde, Türkiye'den bahsederken öyle hitap etmem gerekiyor! O yüzden dilim alışmış," diyor. Çok merak ediyorum ne iş yaptığını ama sormaya cesaret edemiyorum! Mehmet'ten öğrenirim.

Yalçın Bey, izin istiyor bizden. "Gitmeden mutlaka görüşelim. Size kolay gelsin. İnşallah kolay başarırsınız!" diyor. Biz de saygı göstererek uğurluyoruz kendisini.

Hemen, Mehmet'e soruyorum kim olduğunu. "Bilmiyor musunuz?" diyor, siz de hiçbir şey bilmiyorsunuz der gibi! Ama söylemiyor. "Ben söyleyemem. Suudi Arabistan'da çok önemli bir görevli!" diyor! Ne yapacağız bu Mehmet'le? Salih de uzak duruyor artık ondan. Aklıma yemek masası geliyor. "Salih, yemek masasını toplamada Mehmet'e yardım edelim," diyorum. Daha Salih kalkmadan, "Ben o işi hallettim," diye sesleniyor bize. Garip bir adam! Ne zaman toplamış masayı?

***

Mehmet, önce kaptan köşküne çıkartıyor bizi. Teknenin savaş gemisi gibi donanımlı olduğunu anlıyoruz. Şöyle bir göz gezdiriyorum. Görebildiğim kadarıyla radar, ekosantır, GYRO, GPS, otomatik pilot, VHF telsiz, SSB, Mf/Hf DSC, Inmarsat-C, AIS'ı görüyorum. Bu tekne her yere gidebilir!

Asıl sürprizlerle aşağıda karşılaşıyoruz. Büyük bir havuz ve Aydın! Bu kadar sevimli bir başka hayvan olamaz! İki buçuk metre kadar, bembeyaz. Mehmet'i görünce gülüyor. Sevsin diye yuvarlak başını uzatıyor. Mehmet okşarken, "Gelin siz de dokunun! Bir kez dokunursanız, sizi dost bilir!" diyor. Dokunmak ne kelime. Okşuyoruz, suyun altında olan bölümlerini bile! Cildi sünger gibi yumuşak! Onu öpüyorum!

Aydın'ın bulunduğu havuza, sürekli taze su alınıyormuş dışarıdan. Böylece, suyun ısısı dışarıyla aynı oluyormuş. Bir kapak gösteriyor bize. Aydın o kapak sayesinde kendisi girip çıkıyormuş tekneye! Projeksiyon aletini çalıştırdı. Bir ekrana dönüştü havuzun bir kenarı. Aydın hemen o yöne döndü. Işığı kapattı Mehmet ve "Bu ekranda, Aydın'a hedefin resimlerini gösteriyoruz. Okyanusun ortasında olsa bile, arar o hedefi bulur!" diyor. Sonra, sağ yüzgecinin üzerinde, bir kabarıklık gösteriyor. Orada bir çip varmış. O çip sayesinde haberleşiyormuş Aydın'la! Yeri belirlenebiliyormuş. Git! Gel! Uzaklaştır! Koru! komutları verilebiliyormuş. "Merak etmeyin, zor değil. Hepsini kolayca öğrenirsiniz," diyor.

Sonra, bizi Nazlı diye adlandırdığı aletle tanıştırıyor. Her şeye bir insan adı vermeyi seviyor galiba! Koyu mavi yunus balığı görünümünde! "En çok bunu kullanacaksınız. Harika bir alet! Radar göremez! Sinyalleri yuttuğu için,

ekosantır belirleyemez! Paketleri bununla dağıtacaksınız. Yüklenmesi de çok kolay," diyor.

Bir dolabı açıyor. Bilgisayar oyun kumandası gibi bir şey çıkartıyor. "Her şeyi bunlarla idare edeceksiniz! Bunun adı Atmaca! Karacılar, bu adı vermiş! Bu alet sayesinde komutanlar, dağın arkasındaki düşmanı bile görüp, birliklerini idare edebiliyorlar. Bunlar da denize ve bizim ihtiyacımıza uyarlanmış! Bunlara başka ad vermedim," diyerek bir tuşa basıyor. Atmaca'nın küçük ışıkları yanıyor. Bir düğmeye basıyor, Nazlı'nın üstünde kapak açılıyor.

İzolasyonlu bir bölümün kapısını açıyor. Bu arada gözüme Aydın ilişiyor. Kafasını havuzdan çıkartmış bizi izliyor. Salih'e gösteriyorum Aydın'ı. "Bizi görebiliyor mu acaba?" diye soruyorum. Mehmet, "Net olmasa da görür!" diyor.

Mehmet'in açtığı bölümde, küçük küçük koyu mavi plastik kutular var. Biz bunları biliyoruz, ama ses çıkartmıyoruz. Birini alıp, bize gösteriyor. "Bu taraf, yapışacağı taraf! Bunlar da sinyal sensörleri," diyor ters taraftaki dört deliği göstererek. Sonra, paketleri, Nazlı'ya nasıl yükleyeceğimizi gösteriyor. Bir defada, 30 paket alıyormuş. Atmaca'da bir düğmeye basıyor. Nazlı'nın ön ve arkasından sağlı sollu kollar çıkıyor. "Bunlarla, hedefe kenetlenir. Şu düğmeye basınca da, ileriye doğru bizim belirleyeceğimiz mesafe kadar sıçrama yapar, paketleri yapıştırır. Biz bir defa basarsak, gerisini Nazlı, kendisi tamamlar. Bir aksilik olur da durdurmak istersek, bu yeşil düğmeye basacağız!" diyor. Bir uzman çavuşun, bunların hepsini kavraması çok ilginç! Çok iyi bir öğretmen gibi tane tane anlatıyor. Sonra "Aydın'a bakın!" diyor. Bir düğmeye basıyor. Aydın sağ yüzgecini çırpıyor. "Ona 'gel' dedim" diyor. Sonra soruyor:

"Nasıl buldunuz?"

Nasıl bulacağız ki! O anlattıkça, ben çalışmamızı hayal ettim. Her şey kolay olacak! "Her şey düşünülmüş. Bunları göreve başlamadan deneyeceğiz değil mi?" diyorum. "Yarın bütün gün bunlarla çalışacaksınız. Sizden öncekiler, Aksaz'da 10 gün eğitilmişti! Ama bizim o kadar zamanımız olmayacak! Hazır olduğunuzda, asıl işimize başlayacağız. Beni en çok düşündüren, sinyal cihazlarının yerleştirilmesi! Hesaplamaları, yer seçimi çok zor olacak!" diyor. Biz bir şey anlamıyoruz! Sormuyoruz da! Nasıl olsa anlatır bize.

Çok beklemiyoruz. Güverteye kâğıt, kalem, pergel ve cetvelle geliyor. Kabaca bölgenin haritasını çiziyor. Sonra, yapacağımız işi anlatıyor. Buraya kadar biliyoruz. Sonrası ise bizi şaşırtıyor! Tüm sistemin nasıl işleyeceğini, Amerikalıların nasıl kaçacağını, bir bir anlatıyor. Sanki operasyonu o hazırlamış! Hayretle dinliyorum! Dayanamıyor ve soruyorum:

"Ben, operasyon merkezinde çalışıyorum, senin kadar bilmiyorum! Sen nereden öğrendin bunları?"

"Kafamı çalıştırıyorum, anlıyorum!" diyor, çok normal bir şeymiş gibi! İnanmak mümkün değil! "Reşat Paşa seni tanısa, yanından ayırmaz!" diyorum. Cevabı, "Ben Aksaz'dan başka yere gitmem!" oluyor. Çok ilginç bir adam bu Mehmet! Ondan öğreneceğimiz çok şey var!

Sessizlik oluyor aramızda. En çok sevindiğim, benimle dostça konuşması. Birbirimize bakışlarımız da sıcak. Birden soruyorum:

"Öyle güzel sofra hazırlamayı nereden öğrendin? Daha önce, otellerde mi çalıştın?"

"Yok! Ben Gerze'nin bir köyündenim. Askere gelinceye kadar, şehir bile görmedim! Aksaz'daki önceki amiralin eşi

öğretti bana. Ben de Yalçın Bey'i çok sevdiğim için yaptım!"

Yani, bize 'bir daha öyle sofra beklemeyin' demek istiyor. Beklemiyoruz zaten. Sadece, merakımı gidermek için sordum. "Yalçın Bey'i eskiden mi tanıyorsun?" diye soruyorum. Yine dalıyor. Yüzünden, kötü şeyler hatırladığını anlıyorum. Sonra konuşuyor:

"Yalçın Bey'i dün tanıdım! Ama iki ay önceki operasyonda, bizimkileri o kurtardı! Altı subayımız da Amerikalıların eline düşüyordu! Bana, başımız çok sıkışırsa, Yalçın Bey'i aramamız söylenmişti. Aradım ve hızır gibi yetiştiler! Hem de denizin diğer yakasına! Yoksa bu operasyon, daha o zaman ortaya çıkardı!"

Fazla konuşmak istemiyor Mehmet. Biz de biliyoruz, İran sahillerine gidenlerin başına bir şeylerin geldiğini! Ama detayı bilmiyoruz. "Anlatmayacak mısın?" diyorum. Mehmet, yine o günü yaşıyor galiba.

"Zorlamayın beni! Beni adam yerine koymadılar! Benim sözümü dinlemediler! Yaptığım planı uygulamadılar! Kafalarının dikine gittiler! Kurtuldukları için Aydın'a, bir de Yalçın Bey'e dua etsinler!"

Belli ki, o günü hatırlamak bile üzüyor Mehmet'i! Konuyu değiştirmek istiyor. "Benimle mi kalacaksınız bu akşam, otele mi döneceksiniz?" diye soruyor. Salih'le birbirimize bakıyoruz. Salih, "Bu gece de otelde kalalım. Yarın eşyalarımızla geliriz," diyor. Belli, Mehmet, bu gece de onunla olmamızı arzuluyor. Belki yalnızlıktan sıkılmış!

***

Sabah erkenden yola çıktık, Mehmet'i fazla bekletmemek için. Tanışmamız problemli olmuştu, ama şimdi dosttuk. Salih de şaşırmış bilgisine. "Komutan olacak adam!" diyor, onun için. Bugün jipi ben kullanıyorum. Salih

etrafı seyredecek. Yolu iyice öğrendik artık. Bir saatten az sürüyor Sultan'a ulaşmamız.

Seviniyor erkenden gelmemize. Çay demlemiş, bizi bekliyormuş. Bizi beklemiş kahvaltı için. Bugün dünden farklı Mehmet! Daha yumuşak ve anaç.

Yeni çay getiriyor bize. Kendisine de almış. "Rahat davranın burada. Burası sizin de eviniz!" diyor. Dün gece oturup, planlarını yapmış. Yalçın Bey'in getirdiği haritalar üzerinde de çalışmış! "Önce size, su altı çalışması yaptıracağım. Sonra haritalarla çalışırız..." diyor. Hiç sesimizi çıkartmıyoruz. Kendimizi ona emanet edeceğiz!

Çantalarımız hâlâ güvertede! Bize, kalacağımız kamaraları gösteriyor. Küçük ama çok kullanışlı. Yukarı çıktığımızda Mehmet, "Ben gidip, yerimizi başkasına vermemelerini söyleyeceğim," diyerek yat limanı müdüriyetine gidiyor. Bakışlarımızla takip ediyoruz bu kısa boylu, dev adamı! Galiba, hayran oluyoruz ona!

***

Mehmet, yardım teklifimizi geri çevirdi yat limanından ayrılırken. Her şeyi tek başına yapmaya alışmış. Mendirekten çıkıyoruz, bir anda açık deniz!

Fazla açılmadan, demirliyor ve öğüt vermeye başlıyor:

"Amerika'nın 5. Filo Komutanlığı, Yalçın Bey'le buluştuğunuz Manama'da! Buraya, 15 mil kadar. Onun için hiçbir şekilde, dikkati çekmemeniz lazım! Bu yüzden, sadece iki kişi istedim. Çok yorulacaksınız, ama bir daha kimseyi tehlikeye atmak istemiyorum! Burada, sanki deniz altındaki midye tarlalarına dalış yapıyormuşuz gibi görüneceğiz! Üzerimizden helikopter geçerse, ne yaptığımızı görebilir. O zaman, teknenin gölgesine gizlenin!"

Biz sadece dinliyoruz. "İçeriden başlayalım!" diyor. Arkasından aşağıya iniyoruz. Aydın, gülüyor Mehmet'e! Bize gösterdiği bir düğmeye basıyor, Aydın'ın havuzunun dış kenarı açılıyor. Ama Aydın gitmiyor! Gözü hâlâ Mehmet'te! Gidip okşuyor, "Hadi oğlum git!" diyor. Yavaşça dışarı kayıyor. Ama gözü hâlâ bizde! Mehmet, kapağı kapatıyor.

Sonra Nazlı'nın tekneden ayrılma yöntemini gösteriyor. Dalgıçların gemiye alınma-ayrılma sisteminin benzeri. Bizim giriş-çıkışımız da aynı şekilde. Sonra paketlerin Nazlı'ya yüklenmesini deniyoruz. Boşalttırıyor. Bu defa sol taraftan, başka paketler yükletiyor Yasin'e. "Bunlar, boş paketler! Her şeyiyle aynı, ama biz boşlarıyla çalışacağız!" diyor. Hep birlikte, sualtı kıyafetlerimizi giyiyoruz. Önce Nazlı'yı salıyoruz. Sonra Atmaca'larımızı alıp, teker teker ayrılıyoruz tekneden. Aydın bizi bekliyormuş! Mehmet, doğru söylemiş. Altımız midye tarlası! İri midyeler düzgün şekilde sıralanmış deniz dibine. Bunlardan büyük inciler elde ediliyormuş.

Mehmet, yanına çağırıyor bizi. "Aç" yazan düğmeyi işaret edip bastırıyor. Işıkları yanıyor Atmaca'nın. Mehmet, eliyle Nazlı'nın önünü açık denize çeviriyor. "İlerle" düğmesini gösteriyor ve basıyor. Çok hızlı uzaklaşıyor Nazlı! Hızını nasıl ayarlayacağımızı da gösteriyor. Nazlı'yı yanımıza kadar geri getirdikten sonra, tekneye kenetlenmesini gösteriyor. Kırmızı düğmeye bastığında Nazlı, üç saniyede bir çekirge gibi sıçramaya başlıyor! Her sıçrayışta, bir paket bırakıyor. Bize, sıçrama süresi ve mesafesini ayarlamayı da öğretiyor. Bilgisayar oyunundan farkı yok! Çalıştırıyoruz. Durduruyoruz. Mehmet, yapışan paketleri, bir uzaktan kumanda cihazıyla, tek tek geri alıp, Nazlı'ya yüklüyor yeniden.

Sonra, gemiyi su altından göremeyeceğimiz kadar uzağa gidiyoruz. Burada, "Kayıt" düğmesine de basıyor. Önce bana denetiyor. Gözüm küçük ekranda! Bana "Sinyale git" düğmesini işaret ediyor. Nazlı, gemiyi kendisi buluyor! Yaklaştı zannedip, durduruyorum Nazlı'yı. Yavaş yavaş gemiye yaklaştırmaya çalışıyorum. Tahminimden daha uzakmış gemi! Çok oyalanıyorum. Nazlı, geminin ortalarında! Mehmet, başını işaret ediyor. Geminin baş kısmına gitmesi için manevra yaptırıyorum. Çok zaman kaybediyorum yine! Sonunda tekneye kenetliyorum. Sıçramaya başlıyor. Gemi bitiyor, ama sıçramayı sürdürüyor Nazlı ve dengesi bozulup yönünü kaybediyor! Ağzımızda şnorkel, gözümüzde gözlük var ama hepimizin güldüğünden eminim. Geminin boyuna göre, sıçrama mesafesini hesaplamamışım! Belki Aydın bile gülüyor halime!

Öğlene kadar, sürekli çalıştık. Hiç sıkılmadık.Her defasında da elimiz biraz daha alıştı! 455

Aydın'ı denizde bıraktı Mehmet. Bir görev vermezse, teknenin çevresinden ayrılmazmış. Farkında olmadan çok yorulmuşuz. Güverteye çıkıp, zemine uzandık ikimiz de.

"Yemek hazır," diyor Mehmet. Dün geceden hazırlamış yemeği. Çok güzel planlıyor her şeyi! Direnci de harika! Biz yerlerde sürünürken, o hâlâ ayakta! Etli patates, dünden kalan iç pilav ve salata ikram ediyor bize. Bu yemek de çok lezzetli! Yemek yapmayı da Amiralin eşi öğretmiştir herhalde. Burada bir ay kalsak, göbek bağlarız!

***

Yemekten sonra, bizi dinlendirmek için haritaları açtı masaya. Bir tane geniş, diğerleri bölgesel haritalar. Hepsi de denizci haritası. Mehmet'in kafasına sinyal cihazları takılmış! Bize nasıl çalışacağını anlattı. Sonra da aşağıdan

getirdiği bir örneği gösterdi. "Arkadaşlar, ben çok düşündüm, bu işi çözemedim. Siz çözün!" dedi.

Haritalarda, çeşitli noktaları daire içine almış ama sonra vaz geçmiş! Çok bilinmeyenli bir denklem! Bize bundan kimse bahsetmedi. Ankara'da hazırlayıp, Aksaz'a göndermişler. Anten yüksekliği en fazla 60 santim oluyor. Cihaz suyun altında duracak. Gel-giti, dalgayı hesap edeceksin. Koyduğun yer dikkati çekmeyecek ve iki cihaz arasında en fazla 90 kilometre olacak.

Bölgesel haritaları yere yaydık. Birbirlerini tamamlayacak şekilde ekledik. Mehmet'in daireye alıp sildiği noktalar doğru gibi. Ama her noktanın problemleri var! Kimi yer çok derin! Şamandıra yapsan bile, gel-git olayı için, 60 santimlik anten yeterli mi? Cihazları koyacağımız yerler, dört ayrı ülkenin sahilleri! Türkiye'de olsak, yüzer şamandıra hazırlar ve onları sahile sabitleriz ama burada kime yaptıracaksın?

456

Salih, Mehmet'e sesleniyor; "Karşı sahile nasıl koydunuz bunları?"

"Koyamadık! Bir daha da deneyemedik! Amerikalıların gözü, o sahillerin üzerinde! Bunlar küçücük cihazlar ama bulurlarsa, ne yapacağımızı anlarlar!"

Saatlerce düşünüyoruz. Konulacak yerleri değiştiriyoruz, yine olmuyor! Bunun planlamasını kim yaptı acaba? Ona sormalı nasıl yerleştirileceğini! Sonunda, ben buldum en mantıklı çözümü. Sekiz küçük sandal alacağız belirlediğimiz bölgelerden. Onlara monte edeceğiz cihazları. Gel-git olsa bile, anten sürekli dışarıda kalacak. Uzaydan aldığı sinyali, su altından paketlere gönderebilecek. Çözüm bulununca, Mehmet de rahatlıyor.

Haritalarla işimiz bitince, yeniden suya giriyoruz. Her denemede, biraz daha başarılı oluyoruz. Aydın da seviniyor

her seferinde. Bizim her denememizden sonra, yanımıza gelip tekrar gemiye dönüyor.

***

İşimiz zor gelmiyor bize. Daha önce bir büyük, beş küçük hedef halledilmiş Şimdi, biz bir büyüğü halledeceğiz. Misafir onun aramızdaki adı. Her gün hem çalışıyoruz, hem de yolunu gözlüyoruz misafirimizin. Bugünlerde mutlaka buralardan geçecekmiş. Bir de sabit yakalarsak, işimiz çok kolay olacak!

Yaptığımız çalışmaların kayıtlarını izliyoruz gece. Elimiz çok alışmış artık.

Sabahleyin gelen bilgiye göre, misafirimiz gece gelmiş. Manama açığına demirlemiş. Yanında da üç koruması! Bizim işimiz sadece misafirle!

Kahvaltı bile yapmadan planı gözden geçiriyoruz. Hemen harekete geçmek istiyoruz. Mehmet, biraz gözlemekten yana. Yat limanından çıkıp sola, yani doğuya dönüyoruz. Sahili takip edip yine sola yöneliyoruz. Bir saate varmadan görüyoruz beklediğimiz misafiri. Yanındakiler de fena değil! "Yanındakilerden paketlediğiniz var mı?" diye soruyor Salih! Dürbünle inceliyor Mehmet. "Biri paketli!" diyor. Salih, "Diğer ikisini de biz paketliyelim," diyor. Mehmet, karşı çıkıyor! "Kafamıza göre iş yapamayız! Bize ne emir verildiyse onu yerine getirelim. Zaten elimizde sadece birine yetecek paket var!"

Mehmet, Aydın'ın yüzgecine kamera takıp, serbest bırakıyor. Hemen yukarı tırmanıyoruz. Neler olacak bakalım? Üç yunus karşılıyor Aydın'ı. Misafirimize yaklaştırmak istemiyorlar! İki yunus, Aydın'ı engellemeye çalışırken, biri ortadan kayboluyor! Mehmet, "Gemiye haber vermeye gitti!" diyor. Dürbünü alıyor Mehmet ve "Tekne indirmişler

bile!" diyerek, kontrollerini bize de izlettiriyor. Sonra anlatıyor:

"Adamlar, elektronik koruma yapıyorlar. Eko saund ile geminin etrafında dolaşan balıkları bile görüyorlar! Yetmiyormuş gibi özel eğitimli bu yunusları kullanıyorlar. Amerika'da ayrıca, ayı balıkları da varmış! Onları bomba, mayın bulmada kullanıyorlarmış. Hatta, imha etmeyi de öğretmişler! Onlar burada olsa, paketleri çoktan bulurlardı!"

Bulsalar ne olacak ki! Ama bulamamaları daha iyi! Şok yaşamalarını istiyoruz. Mehmet'in bilgisi, bir kez daha şaşırtıyor bizi.

Salih, "Ne düşünüyorsun?" diye soruyor. Mehmet, "Çevresi tekne kaynıyor! Görürler bizi! Gece yapacağız bu işi!" diyor. Sonra, düşüncesini sıralıyor:

458 "Aydın yunusları kovalayacak! Siz de paketleri halledeceksiniz! Ama çalışma açısını iyi ayarlamanız lazım! Diğerleri, siz çalışırken, sinyalleri engellememeli. Gece çalışmanız zor olacak ama başka çare yok! Tekneyle arasalar da gece göremezler Nazlı'yı!"

"Bana bu bölgenin haritasını versenize," diyor Mehmet. Ağır ağır yol alırken, gözü de misafirde. Haritaya işaretler koyuyor. "Biriniz bu bölgede olmalısınız..." diyor. Sahil boyunca ilerliyoruz. Gözü hep misafirimizde! Kafasında planlar uçuşuyor! Sonra, "Diğer tarafını da yarın gece paketleriz," diyor. Biz sadece dinliyoruz. Hiçbir şey söylemiyoruz. Yalçın Bey'in uyarısı hep aklımızda!

Geri dönüyoruz aynı güzergâhtan. "Akşama kadar dinlenin. Yemek hazır olduğunda haber veririm size," diyor.

***

Gece yarısına doğru yola çıkıyoruz. Misafirimizin konumu

aynı! Bir şehir gibi de aydınlık! İşimize yarıyor bu! Konumlanacağımız yeri kolay bulacağız. "Sinyale güvenmeyin aşağıda! Sizi yanıltabilir. Misafir yalnız olsa, kolay ama böyle zor olacak! Doğru kenetlenirseniz kolay! Aman dikkatli olun! Yüzümüze gözümüze bulaştırmayalım. Memleketin başına dert oluruz sonra!" diyor ne söylediğini bilmeden. Yapma be Mehmet, bizim de moralimizi bozma!

Haritaya, misafirimize, sahildeki ışıklara bakarak doğru yeri bulmaya çalışıyor Mehmet! "Sizi bıraktıktan sonra, şüphe çekmemek için yoluma devam edeceğim. 15 dakika sonra geri gelirim. Nazlı'yı yükledikten sonra, tekrar dolaşmaya çıkarım. İş bitince de sizi alırım. Siz hazırlanın artık. Aydın'ı da salın!" diye kafasındakileri anlatıyor. Aşağıya iniyoruz. Ya Aydın işini yapamazsa, yunusları gemiden uzaklaştıramazsa!

Yine öpüyorum Aydın'ı. Resmen gülüyor bu hayvan. Oğlum sana güveniyoruz. Yunusları uzaklaştıramazsan, yakalatırlar bizi! Kapak açılıyor, Aydın gidiyor. Kapak kapanıyor. Bu defa Nazlı'nın bölümünü açıyoruz. Işık yanıyor. Nazlı da ayrılmış. Kapağı kapatıyoruz. Önce ben, sonra Salih, ayrılıyoruz tekneden. Atmacaları çalıştırıyoruz. Işıklar gösteriyor, ama Nazlı'yı bulamıyoruz karanlıkta. Akıntı var herhalde. Tedbirsizlik yaptık! Önce birimizin çıkıp, Nazlı'yı tutması gerekiyormuş! Anlamaya çalışıyoruz, akıntı hangi yöne doğru! Salih, kuzeyi işaret ediyor. Akıntının yönünü hâlâ anlayamadım. Yüzerken, ışıklardan yararlanarak görmeye çalışıyorum. Yok... Durmadan yüzüyoruz kuzeye doğru. Arada bir, durup bakıyoruz çevremize. Nazlı yok... Yok işte!..

Sultan geri geliyor, nerdeyse üzerimizden geçecek! Mehmet, fark etmiyor bizi! Bıraktığı yerde arıyor. En azından 300

metre uzaklaşmışız oradan. Çaresiz geri dönüyoruz. Akıntıya karşı yüzmek de zorluyor bizi. Salih doğru tahmin etmiş akıntıyı! Sultan'a tırmanırken, nefes nefeseyiz. Mehmet, merdivenin başında, "Ne oldu?" diyor. İlk anda cevap veremiyoruz. Sonunda "Nazlı'yı kaybettik!" diyebiliyorum. Mehmet kızdı mı acaba? Hiçbir şey söylemiyor. Belki de "İki salak daha!" diyordur. Nasıl yaptık bu hatayı? "Biriniz dümene geçsin!" diyor. Dalgıç kıyafetlerini giymiş. Eline de bir Atmaca almış. Yukarıdan atlıyor suya.

Karanlıkta Mehmet'i görmeye çalışıyorum, ama hiçbir şey görünmüyor. Salih'e "Kuzeye dön!" diyorum. Tekne ağır ağır kuzeye yöneliyor. Teknenin burnuna geçip elimle "daha ağır" işareti yapıyorum. Gözlerim her yönü tarıyor. Bir ara Aydın'ın kuyruğunu görüyorum. Keşke Nazlı'yı aradığımızı anlatabilsem ona! O hemen bulur! Mehmet de yok görünürlerde! Ne kadar ilerledik bilmiyo-
460 rum. Nazlı'yı bulmamız çok güç olacak bu karanlıkta! Salih, dümeni sahile kırıyor. Ağır yol ilerliyoruz yine, ama görünürde hiçbir şey yok! Radar da bir işe yaramaz. Çünkü radar göremiyormuş onu!

Mehmet'in suya atladığı bölgeye dönüyoruz. Aydın, beline kadar suyun üzerinde yükselmiş! Kendisini bize göstermek istiyor! Beyaz olduğu için, rahatça görünüyor. Yakınında Nazlı ile Mehmet de yan yana! Mehmet, Nazlı'ya sarılmış. Diğer elini de bize sallıyor. Salih'e 'dur' işareti yapıyorum. Hemen suya atlıyorum. Mehmet'in yanına gidiyorum. "Nasıl buldun?" derken, sevincim belli oluyor. "Aydın buldu!" diyor. Aydın'a bakıyorum, yok ortalıkta. "İşe başlayalım mı?" diye soruyorum. "Hayır! Nazlı'yı da Aydın'ı da içeri alalım. Sen tekneye çık," diyor.

Salih'e kısaca anlatıyorum. Aşağıya inip önce Nazlı'yı alıyorum içeri. Aydın'ın kapağını açarken, kendi kendime

"Kızım nereye kayboldun! Çok korkuttun beni!" diye Nazlı'yla konuştuğumu fark ediyorum. Aydın da giriyor içeri. Yine gülüyor sanki! Belki işe yaradığı için, belki de aptallığımıza gülüyor! Geliyor yanıma. Seviyorum, okşuyorum. Yukarı çıkmak gelmiyor içimden. Mehmet ne kadar kızgındır şimdi?

Salih sesleniyor; "Yasin, gel görüntüleri izle," diyor. Salih'in sesi iyi! Sorun yok demek yukarıda! İstemeyerek çıkıyorum. Mehmet, dalgıç kıyafetiyle geçmiş dümene. Monitörde, Aydın'ın yüzgecinden alınan görüntüler var. Arada bir, yunuslar geliyor görüntüye. Aydın, kovalıyor onları uzak sulara. Dikkat ediyoruz... Üç yunusu da uzaklaştırmayı başarmış! İşini başaramayanlar bizleriz! Yerin dibine girsem, daha iyi.

Mehmet, tekneyi bağlayıncaya kadar hiç konuşmadı bizimle. Dalgıç kıyafetlerimiz hâlâ üzerimizde. Kıç güvertede çökmüş kalmışız ikimiz de...

Mehmet, yanımıza geliyor. "Hadi üzülmeyin. Yarın gece yaparsınız işinizi! Şimdi gidip dinlenin!" diyor.

Hiçbir şey konuşmadan iniyoruz aşağıya. Üzerimi kamaramda değiştiriyorum. Ama uyku tutmuyor gözümü! Salih ne yapıyor acaba? Uyuyabildi mi?

***

Kitap okuyarak geçirdim saatlerimi. Sabah oldu, hâlâ uyuyamıyorum! Öğlene doğru uyuyakalmışım. Kapıma vurulunca, uyandım. Mehmet, baba şefkatiyle sesleniyor: "Gelin açlıktan öleceksiniz!"

Rüyamda Aydın'ı gördüğümü hatırlıyorum. Saatime bakıyorum: 18.00. Utansam da, artık çıkmalıyım kamaradan! Güçlükle giyiniyorum. Adımlarım geri geri gidiyor sanki. Nasıl bakacağım Mehmet'in yüzüne?

Çıkıyorum. Mehmet, yemeği hazırlamış. Nasıl bir insan bu? Bizim yemek yiyecek yüzümüz var mı? Salih hâlâ yok ortalarda.

Dışarı çıkıyorum. Mehmet, ön güvertede halatla bir şeyler yapıyor. Gidemiyorum yanına! Yeniden iniyorum aşağıya. Salih'in kapısını çalıyorum. "Geliyorum," diyor. Bekliyorum kapısında. Çıktığında, "Çok utanıyorum," diyorum. "Ben de," diyor.

Bizi görünce, Mehmet halatı bırakıp geliyor. "Çok uyudunuz," diyor. Ben sadece öğlenden sonra uyumuşum. Salih, "Yaptığımız hatayı düşünmekten uyuyamadım," diyor kısık bir sesle.

"Utanılacak bir şey yok! Herkes hata yapabilir! Nazlı'yı da bulduk! Şimdi bu geceyi düşünün siz! İnşallah misafirimiz gitmemiştir," diye teselli ediyor bizi. Aydın'a teşekkür ediyorum içimden.

***

Şansımız varmış. Misafir hâlâ yerinde! Ekibindekilerden biri gitmiş. Bu bizim için daha iyi. Bu gece sahilden gitmiyor Mehmet! "İki tarafını da bu gece tamamlamalıyız," diyor. Açıkta durduruyor tekneyi. Saate bakıyorum. Gece yarısını geçmiş. Gündüz olsa, en fazla bir saatlik iş! Geceleyin Nazlı'yı kenetlemek zor geliyor bana. Korkumu söyleyemiyorum ikisine de.

"Sizi bırakacağım. Bir tur atıp gelirim. Hazırlanın artık!" diyor. İniyoruz aşağıya. Aydın, beyaz başını sudan çıkartıyor. Okşuyoruz sünger gibi başını. Bizi affetti mi? Teşekkür ettiğimizi hissediyor mu? Salıyoruz Aydın'ı. Salih ayrılıyor önce. Nazlı'yı gönderiyorum. Sonra ben de çıkıyorum. Salih de, Nazlı da orada. Bu gece akıntı yok. Bu bizim için daha iyi. Nazlı daha kolay kenetlenecek. Ama ben korkuyorum! "Sen çalış önce," diyorum. Salih

"Olur," diyor. Atmaca'larımızı çalıştırıyoruz. Ben Nazlı'yı sürüklüyorum. Yönünü misafire çeviriyorum. Yasin, kumanda düğmesine basıyor. Fırlıyor ileriye doğru. "Güle güle kızım! Çabuk bitir işini!"

Ekranda görüntü karanlık! Keşke, Nazlı'nın önüne ışık da koysalarmış! Gece çalışacağımızı düşünmemişler herhalde! Çok zor olacak gece çalışmak! Ya Nazlı gemiye çarparsa! Aman dikkat Salih! Çok korkuyorum bu gece! Aydın geliyor görüntüye. Nazlı'nın önünde ilerleyip, yol gösteriyor bize. Bu hayvan, bizden çok daha zeki! Yunusları kovalamış, bir de bize yardım ediyor! Bir süre sonra insan gibi durup, yüzgeç kollarını yana açıp "dur" diyor bize! Yasin durduruyor Nazlı'yı. Aydın çekiliyor önünden. Yavaş yavaş ilerletiyor Nazlı'yı. Bazı numaraları görebiliyoruz ekranda. Yasin suyun dışına çıkıyor. Numaraların misafirin hangi bölgesinde olduğunu anlamaya çalışıyor. Nazlı'nın yönünü sağa çeviriyor. Kenetlendi mi acaba? Atmaca'nın kenetlenme ışığı yanıyor, ama ben emin değilim. Çok karanlık! Yasin düğmeye basıyor. Nazlı sıçramaya başlıyor. Hafif bir aydınlık var! Geminin çevreye yaydığı ışığı, beyaz rengiyle Aydın mı yansıtıyor acaba? Nazlı, ritmik sıçramalarını sürdürüyor. Ve 30 paket, adrese teslim ediliyor!

Şimdi sıra bende! Ben de Salih gibi kolay yapabilecek miyim? Mehmet de geri dönmedi henüz. Suyun içinde titrediğimi hissediyorum! Soğuktan değil, biliyorum. Mehmet, biraz uzağımızda durduruyor Sultan'ı. Nazlı yanımızda. Aydın yok! Yüzüyoruz, Sultan'ın yanına. Salih merdivene yöneliyor. Nazlı'yı yükleyecek benim için. Kolundan tutuyorum Yasin'in. Başını sudan çıkartıyor. "Çok korkuyorum Salih. Bunu da sen yap!" diyorum. "Tamam," diyor.

Tekneye ben çıkıyorum. "Kolay oldu mu?" diyor Mehmet. "Evet," derken aşağıya yöneliyorum. Nazlı'yı alıp yüklüyorum. Gönderdikten sonra, ben de çıkıyorum. Nazlı'ya yön veriyorum. Salih yönetiyor yine. Aydın yok ortalarda! Çok zaman alıyor Nazlı'nın yaklaşması. Santim santim ilerliyor adeta. Gemiye dayanınca, ulaştığını anlıyoruz. Ama yanlış bir bölgede! Sola döndürüyor Nazlı'yı. Yavaş yavaş ilerliyor. Çok zaman kaybediyoruz. Mehmet, turlayıp geldi yakınımıza. Ama işimiz bitmedi daha. Bir karaltı hissediyorum ekranda! Yasin de gördü mü acaba? Hayır görmemiş. Koluna dokunuyorum. Nazlı'yı daha da yaklaştırıyor. Evet, doğru görmüşüm. Bu daha önce yapıştırdığımız patlayıcılardan biri! Geri dönüyor Nazlı. Çok yavaş ilerliyor yine. Bir paket daha buluyor. Çok dikkatli ol Salih! Bir paket daha buluyor. Ondan sonrası boş... Salih, işi garantiye almak için sıçrama mesafesini yedi metreden altı buçuk metreye indiriyor. Kenetliyor ve sıçramalar başlıyor. Sağol Salih! Ben bunu başaramayacaktım bu gece!

Nazlı ve biz dönüyoruz Sultan'a. Aydın hâlâ ortalıkta yok. Yine ben çıkıyorum tekneye. "Bu defa zor oldu değil mi?" diyor Mehmet. Cevap vermeden, aşağı iniyorum. Nazlı'yı içeri alıyorum. Aydın geliyor aklıma. Yukarı tırmanıp, "Aydın yok ortada!" diyorum. Mehmet rahat... "Merak etme, gelir bulur bizi. O yunusları kovalamaktadır. Kapısını kapat yeter," diyor. İnip havuzun kapağını da kapatıyorum. Salih de çıkmış tekneye. Yanına gidiyorum, "Yapamayacaktım! Senin yapman iyi oldu," diyorum. O da itirafta bulunuyor; "Dikkatim dağıldı son anda! Ben de zor yaptım!"

Hâlâ korkuyorum. Şimdi diğer tarafta işimiz. Bu defa uzaktan dolanıp, sahile yakın bir bölgeye gidiyoruz. Mehmet, en dik açıyı yakalamaya çalışıyor. Mehmet'in yanına

gidiyorum. "Ben korkuyorum! Yapamayacağım galiba!" diyorum. "Yaparsın!" diyor. Korkuyorum, elimde değil! O yer beğenmekle meşgul. Gözleri etrafı dolansa da bana bakmıyor.

***

Suyun altında, Salih'e işaretle, "Ben yapayım," diyorum. Yukarı çıkmayı öneriyor. "Korkuyorsan ben yaparım. Bir kazaya neden olmayalım!" diyor. "Hayır, korkum geçti. Ben yapayım!" diyorum. Aslında hâlâ korkuyorum, ama Salih'e haksızlık yapmak istemiyorum. Nazlı'yı ben gönderiyorum. Gözüm ekranda. Korkum geçiyor yavaş yavaş. Bütün dikkatimi veriyorum işe. Kurtarıcım geliyor! Aydın yine ekranda! Nazlı'nın önünde gidiyor. Yine 'dur' işareti yapıyor. Yavaşça yaklaşıyorum. Yine numaralara götürmüş doğruca! Bu hayvan gerçekten çok zeki. Geminin burnuna götürmüş Nazlı'yı. Sola döndürüyorum Nazlı'yı. Yine Aydın'ın beyazlığının ışığı! Kenetlenip sıçramaya başlıyor. Ben sadece, 30 paketin bitmesini bekliyorum. Ve işlem tamamlanıyor. Aydın yine Nazlı'yla geliyor. Bana dokunuyor burnuyla. Nereden biliyor benim yönettiğimi?

Salih, benim yerime tekneye çıkıyor Nazlı'yı yüklemeye. Nazlı hazır. Salih'i beklemeden burnunu çevirip, hareket ettiriyorum. Hiç korkum kalmadı! Aydın yine önünde gidiyor. Takip ettiriyorum Aydın'ı. Salih geliyor yanıma. "Ben yapacağım," diyorum. İtiraz etmiyor. Ekranından takip ediyor sadece. Aydın'a güveniyorum. "Dur" işareti yapıyor. Durduruyorum. Yavaşça yaklaşıyor Nazlı. Yine Aydın'ın beyaz ışığı! Sağda bir paket! Sola ilerliyor Nazlı. Başka paket yok. Yasin koluma dokunup uyarıyor! Sıçrama mesafesini yediye yükseltiyorum. Unutmuşum onu. Kenetlenip, sıçramaya başlıyor Nazlı. 10 dakika

sürmüyor işimizin bitmesi. Boşuna korkmuşum! Aydın'a teşekkürler!

***

Kaydı izlediğimizde, "Aydın yine çok işe yaradı. Yarın ona ziyafet çekeceğim!" diyor Mehmet. Anlıyor onun yol göstermesinin, beyaz ışığının işimizi kolaylaştırdığını.

Huzur içindeyiz hepimiz. Kazasız belasız atlattık. Küçük tekneler alıp, cihazları da yerleştirdik mi, işimiz tamam.

***

Umman... As Sib...

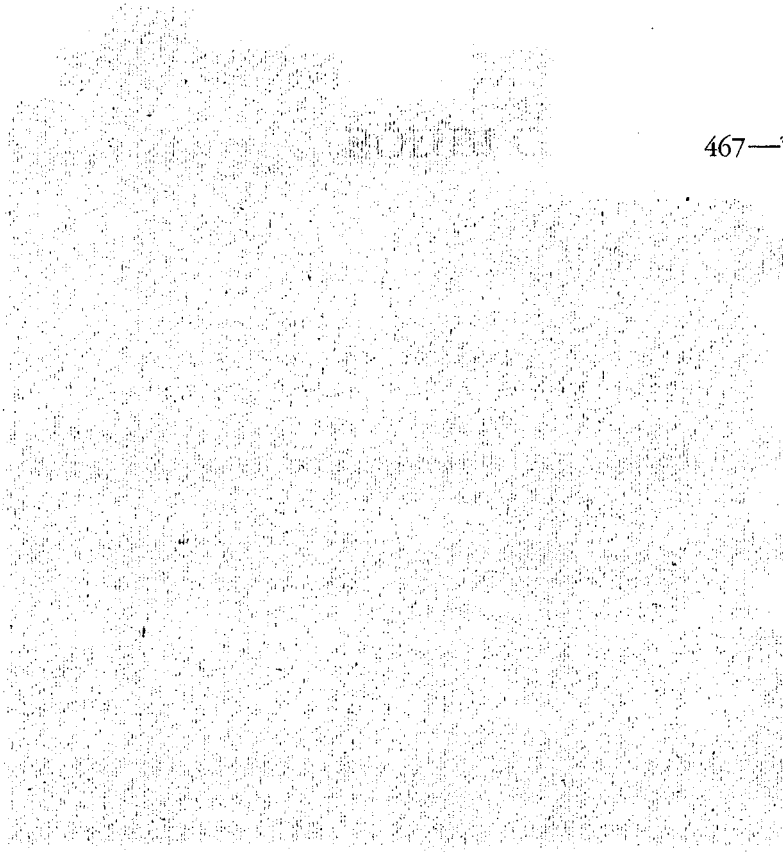
Araplardan mal almak ne kadar zormuş! Bunu ilk kez Umman'da öğrendik. İlk cihazımızı As Sib adlı bir sahil kasabası yakınına kurmamız gerekli. İnsanlar çok cana yakın. Küçük bir sandal aradığımızı söylüyoruz. Sandal bulmamıza yardımcı oluyorlar. Eski bir sandal. Dökülecek kadar eski! Olsun. Su yüzünde kalsa yeterli bizim için! Sahibi 200 Umman Riyali diyor. Bu para çok ama "Tamam," diyoruz. Aynı anda 230 Riyal'e çıkartıyor fiyatı! Mehmet anlamıyor Arapça. "Hadi gidelim!" diyorum kendi dilimizde. Ne olduğunu merak ediyor. Sandalın sahibinin fiyat arttırmasını anlatıyorum. "Olsun alalım!" diyor. 230 Riyal'e almaya dönüyoruz. Bu defa fiyat 250 Riyal oluyor! "Bak arkadaş. Arkamı dönüp gidersem, bir daha bedava da versen almam! 230 Riyal'e veriyor musun?" diyorum. İsteksizce, "Tamam," diyor. Şimdi, sandalı sabitlemek için zincire ve cihazı monte edecek raf gibi bir şeye ihtiyacımız var. Kolay buluyoruz bunları. Mehmet, ihtiyacımızdan fazlasını alıyor.

Sandalı gözlerden uzak bir yere bağlıyoruz. Altından zincirle sahile sabitliyoruz. Deniz tarafına raf ayaklarını vida-

layıp, cihazı monte ediyoruz. Anteni de sadece 10 santim suyun üzerinde kalıyor. Kimse fark edemez onu!

Sultan'la Basra Körfezi'nin Arap Yarımadası sahillerinde hem geziyoruz, hem de işimizi yapıyoruz. Taze balık bulduğumuz her yerden alıyoruz. Aydın'ın bir özelliği var. Balıkların kuyruklarından hoşlanmıyor. Balığı yiyip, kuyruğunu püskürtüp atıyor! Ona ziyafet çekmek çok zevkli oluyor. Cihazların geri kalanını Birleşik Arap Emirlikleri, Katar ve Suudi Arabistan sahillerine yerleştiriyoruz.

Mehmet, bizi Damman'a bırakıyor veda günü. Onlardan ayrılmak çok güç! Bizi mutlaka Aksaz'a bekliyormuş. İlk fırsatta ziyaretlerine gideceğimize söz veriyoruz.

BÖLÜM ONYEDİ 469—

Kasım 2005

Bu arada, yine haberler birikti. İşte bir kaç haber...

İngiltere...

Amerika, Irak'ta fosfor bombası kullandığını itiraf ediyor. BBC'nin sorusunu yanıtlayan Pentagon sözcüsü Yarbay Barry Venable, "Savaşan düşmana karşı yangın silahı olarak kullandık" derken, beyaz fosfor bombasının konvansiyonel bir silah olduğunu, kimyasal silah olmadığını öne sürüyor.

***

Aralık 2005

Muğla... Datça...

Türk Hava Kuvvetleri'nin bize tahsis ettiği 15 güdümlü "J" Füzesi, kimseye belli edilmeden, her gece bir tır gönderilerek Datça'ya nakledildi. Hava Kuvvetleri, "Bizi riske atıyorsunuz" diye Datça'nın asıl görevinden uzaklaştırılmasına karşı çıkmış, ama Serhat onları ikna etmiş. Datça'ya, İzmir çevresinden takviye yapılmış. Ben Girit'ten bir tehlike geleceğini sanmıyorum, ama Türk Silahlı Kuvvetleri hiçbir riski göze almıyor.

Datça'ya nakledilen füzelerimizin başında da 24 saat Çin'de uydu teknolojisi eğitimi alan askerlerimiz görev yapacak. Daha bizim operasyonun tamamlanmasına çok var, ama personelin yeni görev yerine iyice alışması isteniyor!

***

Ocak 2006

Ankara...

MİT'e, İsrail'den Erbil kentine üç tır dolusu stinder füzesi getirildiği bilgisi ulaşmış. Milyonlarca dolarlık bu alışverişin baş aktörü ise MOSSAD'ın eski şefi Danny Yatom'muş!

***

Ankara...

1918'de, Osmanlı'nın parçalanması gerektiğini söyleyen Amerika Başkanı Winson'dan sonra, bir başka Winson daha çıkıyor karşımıza; Amerika'nın Ankara Büyükelçisi!

Ne diyor?

"Kerkük Irak'ın iç işidir. Amerika dahil, hiçbir dış gücün Irak halkına kendi iç meselelerini nasıl çözümleyeceklerini dikte etmemeleri gerektiğine inanıyoruz..."

Başka bir önerisi de var, büyükelçinin:

"PKK ile mücadele için Irak'ın Kuzeyi'ndeki bölgesel yönetimle daha yakın işbirliği içine girin!"

***

Şubat 2006

İstanbul... Kalender Orduevi...

Bizim ekip, bugün bana bir brifing verecek. Operasyon hazırlığının geldiği noktayı anlatacaklar.

Brifingden yüzüm gülerek çıkıyorum. Bizimkiler bir harika! Türk halkı o kadar büyük ki, her türlü eleman var elimizde. Mucize yaratıyor bizimkiler!

***

Mart 2006

Ankara...

Türkiye'nin Amerika'dan aldığı dört Awacs'ın yerine, geçici bir uçak Ankara'ya getiriliyor. Awacsların konulacağı hangarın da açılışı yapılıyor. Awacslara "Barış Kartalı" adı verilmiş. Güzel bir isim. Türk Silahlı Kuvvetleri, hazırladığı planı başarıyla uygularsa, bunlar gerçekten Ortadoğu'nun barış kartalı olacaklar.

Bizim elemanların da önü açıldı. Artık istedikleri denemeleri yapabilecekler.

***

Mayıs 2006

Adana...

Veli...

Annemin ayağı yok, ama "Hayatımda hiç olamadığım kadar mutluyum!" diyor. Yeniden, yağlıboya resimler yapmaya başladı. Sergi açmaya hazırlanıyor. Hocalarım söz verdikleri gibi protez ayak yaptılar ona.

İnanamayacaksınız ama, babam artık çok iyi! Ziya Paşa Bulvarı'nda büyük bir kırtasiyecide çalışıyor. Akşamları da, düzenli olarak Irak'ta yaşadıklarını yazıyor. Fırsat olursa, yazdıklarını kitap olarak yayınlamak istiyor.

Ali'ye üzülüyorum ama onun da sonunda arzuladığı eğitimi alacağına inanıyorum. Kaçıp Irak'a gitmesini önlemek için, onu bir işe yerleştirdim. O, şimdilik bir kumaş fabrikasında çalışıyor. Ben doktor olduğumda, o yeniden eğitime dönecek. Mühendislik eğitimi almak istiyor.

Barajyolu Mahallesi'nde bir ev kiraladık. Anlayacağınız tam bir aile olduk! Ben de artık ailemle kalıyorum. Özel hastanelerde nöbete gidiyorum. Kimseye muhtaç kalmadan, yaşamımızı sürdürüyoruz.

***

Ankara...

474 Reşat Paşa...

Bizim ekipten elemanlar, bugün Awacs'la deneme uçuşu yaptılar. Konya'dan havalanıp, Türkiye üzerinde uçtular. Birkaç teferruat hariç denemeleri başarılı olmuş!

Serhat arayıp kutladı. "Sizin ekipten korkulur! Şeytanın aklına gelmeyecek şeyleri seninkiler düşünüyor! Bunlarla, bizim sırtını yere getiremeyeceğimiz güç yok!" dedi.

Ben de Ankara'ya gidip, tek tek yanaklarından öpeceğim bizimkileri.

***

Irak'ın Kuzeyi... Zaho...

Bu haber beni üzdü, ama üzerinde çok düşünülmesi gerekiyor! Kargayı beslersen, bir gün gözünü oyacağını bilmek gerek!

PKK, Türkiye'de turistik yörelerde plastik patlayıcılar patlatarak turizmi baltalamaya çalışıyor! Bunların patlayıcıları, Irak'ın Kuzeyi'nden getirdikleri belirlenmiş! Ordu birlikleri, sınırın büyük bölümünü tutmuş. Bazı zayıf noktalar var! MİT, gruplar oluşturarak, zayıf noktaları inceletmek istemiş. Amaç, teröristlerin geçiş noktalarını ve Irak'taki bağlantılarını ortaya çıkartmak.

Biri eski itirafçı, üç istihbaratçı zayıf noktalardan birinden Irak'ın Kuzeyi'ne geçiyor. Zaho yakınlarındalar. Birden, Mesut Barzani'ye bağlı 15 kişilik bir peşmerge grubunun eline düşüyorlar. Zaho'da İstihbarat Merkezi denen yere götürülüyorlar. Elleri arkadan bağlanıyor, başlarına çuval geçiriliyor ve dövülüyorlar!

Elemanlarından haber alamayan MİT, aynı güzergâha iki kişi daha gönderiyor. Bunlar da aynı peşmerge grubunun eline geçiyor! KDP'nin uydusu mu var acaba? Nasıl belirliyorlar bunların geçişini?

Bu iki kişi de aynı yere götürülüyor. Elleri bağlanıyor, başlarına çuval geçiriliyor ve dövülüyorlar!

Bir süre sonra kamyonetle götürülüp, Türk sınırına yakın bir yerde yol kenarındaki boş bir araziye atılıyorlar. Türk kamyon şoförleri tarafından bulunuyorlar. Bazılarının kemikleri kırık olan beş istihbarat görevlisi, önce Diyarbakır Askeri Hastanesi'ne, oradan da Ankara'da GATA'ya kaldırılıyor.

***

Ağustos 2006

Ankara...

Reşat Paşa...

Ankara'dan çok üzücü bir haber geldi. Belki de ilk şehidimizi verdik!

Bizim ekibe her türlü yardımı yapan, Aselsan'ın ODTÜ mezunu genç elektronik mühendisi Hüseyin, bugün Pursaklar, Ayancık Yolu'nda otobobilinde ölü bulunmuş! Boynunda ve sol bileğinde kesikler bulunan Hüseyin'in ölümünü, yetkililer intihara bağlıyor. Mühendisin ikiz kardeşi ise, olayın cinayet olduğunda ısrarlı! Bizimkiler, Hüseyin'in çeşitli milli yazılımlar üzerinde çalıştığını ve çok büyük başarılar elde ettiğini söylüyordu. İntihar mı, cinayet mi, henüz emin değilim ama ülkemiz böyle bir genci kaybettiği için çok üzgünüm.

***

Adana...

Filiz...

Ayağımı kaybetmenin üzüntüsünü unutmak için, kendimi yağlıboya tablolara verdim. Kendi tuvallerimi kendim yaptırdım. Ucuza malolsun diye. Irak'ta yaşadıklarımızı gösteren 18 büyük tablo hazırladım. Türk milletinin Irak'ta yaşananları görmesi için, bunları büyük kentlerde sergilemek istiyorum. Bir mektup da Amerika'nın İstanbul Başkonsolosluğu'na yazdım. Şöyle dedim:

"Sayın Amerika İstanbul Başkonsolosu,

Ben amatör bir ressamım! Resimlerimi sergileyecek galeri bulamıyorum. Sizin İstanbul İstinye'deki tesislerinizde

elverişli salonlarınızın olduğunu öğrendim. Bana yardımcı olur musunuz?"

Bakalım ne yanıt verecekler?

***

Ankara... Genelkurmay Başkanlığı...

Serhat Paşa, artık Genelkurmay Başkanı... Canım arkadaşımın yanında olmak isterdim devir-teslim töreninde ama gidemedim. İşlerimiz yoğun bu aralar.

Konuşmasını dikkatle okudum. Canı sıkkın yine Serhat Paşa'nın! Konuşmasının şu bölümü dikkatimi çekti:

"Türkiye Cumhuriyeti, kurulduğu günden bugüne kadar, hiçbir zaman, bu kadar tehditle aynı anda karşı karşıya gelmemiştir! Türkiye'nin çevresinde oluşan bu belirsizlikler ve risklere ilave olarak, silahlı bölücü terörün dışında, silahsız terör diyebileceğim iç ve dış oluşum ve girişimlerle, Türkiye Cumhuriyeti'nin üniter yapısına hiç bu kadar saldırılmamıştır!"

Haklısın kardeşim... Ama sıkma canını! İki yılın var önünde! Emekli olmadan, Türkiye'nin ne kadar güçlü olduğunu göstereceksin tüm dünyaya!

***

Almanya...

6 Ağustos... Saat: 17.06...

Almanların Phönix adlı televizyon kanalında tanınmış sunucu Sabine Christiansen'in konuğu, Almanya eski Başbakan Helmut Schmidt.

Çeşitli konularda görüşlerini açıklayan Schmidt, Türkiye'yle ilgili olarak şunları söylüyor:

"Amerika, Türkiye'yi bölecek! Kürt Devleti ve Ermenistan hayalini gerçekleştirecek!"

***

Eylül 2006

İtalya... Roma... Nato Savaş Koleji...

Amerika'nın artık saklısı gizlisi yok!

Kolejde düzenlenen brifingde, Türkiye'yi bölünmüş gösteren Büyük Ortadoğu Haritası asılıyor! Salonda, Türk subayları da var! Hemen itiraz ediyorlar ve haritayı indirterek durumu Ankara'ya bildiriyorlar. Genelkurmay Başkanı, Amerika Genelkurmay Başkanı'nı arıyor. Amerikalılar, özür diliyorlar!

***

Adana...

Filiz...

Amerika'nın İstanbul Başkonsolosluğu'ndan yanıt geldi. Şöyle demişler:

"Sayın Filiz Hanım,

"İstinye'deki binamızda elverişli salonlar bulunmaktadır. Ancak, şehir merkezine uzaklığı nedeniyle, resim sergisine uygun olduğunu düşünmemekteyiz. Ancak, böyle bir serginin, Türk-Amerika dostluğuna katkısı bulunacağını da dikkate almaktayız. Resimlerinizin konusu hakkında bilgi verirseniz, size yardımcı olabilmek isteriz.

En iyi dileklerimizle..."

Ben de onlara resimlerimin konusunu bildiren bir mektup yazdım. Şöyle dedim:

"Sayın Amerika Başkonsolosluğu 2. Katibi,

"Resimlerimi sergileyebilmem için nazik ilginize çok teşekkür ederim. Resimlerimin konusunu öğrenmek istemişsiniz.

Ben Iraklı bir Türkmen'im. Kürtlerin tehdidi nedeniyle Süleymaniye'yi terk ederek, Kerkük'teki eşimin dedesinden kalan eve taşındık. Birkaç yıl sonra orayı işgal ettiniz! Öğretmen eşimin hiçbir suçu yokken, elleri kelepçelendi, başına çuval geçirildi, işkence yapıldı! Eşim akli dengesini yitirdi! Desteklediğiniz Kürtler, tapulu evimizi silah zoruyla elimizden almaya kalktı! Telafer'e kaçtık! Orada da iki kez uçaklarınız tarafından bombalandık! Sizin askerlerinizin gözü önünde, peşmerge ateş açtı ve bir ayağım kesildi.

Tablolarımda bütün bunları yansıtmaya çalıştım. Tablolalarımın, sizin de belirttiğiniz gibi Türk-Amerikan dostluğuna büyük katkısı olacağına inanıyorum.

Saygılarımla."

Bakalım, buna ne yanıt gelecek?

***

Ekim 2006

İstanbul... Kireçburnu...

Reşat Paşa...

Eski dostum, Irak Demokrat Partisi Genel Başkan Yardımcısı Kasım Ömer İstanbul'a gelmiş. Yaklaşık dört yıldır görmemiştim kendisini.

Yemeğe davet ettim, kırmadı. Bize yakın bir yer olsun istedim. Kireçburnu'nda Ali Baba'da buluşacağız. Kasım'ın gelmesini Boğaz kıyısında turlayarak bekledim. Uzun uzun sarıldık birbirimize. Hava fazla serin değil. Dışarıda bir masaya oturduk.

"Nasıl gidiyor bakalım Irak?"

"Sizin de bildiğiniz gibi!"

"Bizim bildiğimiz, Amerika destekli peşmerge işgali yayılıyor Türkmeneli bölgesinde!"

"Bir süre daha devam eder! Ondan sonra taşlar oturur yerine!"

Hayret ediyorum bu rahatlığına! Biz burada diken üstündeyiz, Irak'tan gelen arkadaşım bizden rahat!

"Nasıl oturacak taşlar yerine?"

"Amerika gider! Kürtler de canlarını kurtarabilirlerse, dağlara döner!"

"Gideceklerini nereden çıkartıyorsun? Adamlar, durmadan asker sayılarını arttırıyorlar!" diyorum.

"Gidecekler, gidecekler de fırsatını bulamıyorlar!"

480 "Doğru dürüst anlat şunu da anlayayım!"

"Reşat Paşa, siz Irak'ı dışarıdan doğru okuyamıyorsunuz! Amerika büyük bir yenilgi alıyor Irak'ta! Askerleri, kum torbalarının arkasında gizleniyor! Sokağa ancak, zırhlı araçlarla çıkabiliyorlar. Bağdat'ta, yeşil bölge dedikleri yere sıkışıp kalmışlar! 'Acaba direnişçiler gelir, bizi burada topluca öldürür mü?' diye korku içindeler! Konvoylarının geçeceği yolları, bomba var mı diye önce helikopterlerle tarıyorlar, sonra kamyonlar yola çıkabiliyor. Korkudan tir tir titriyorlar! Bu adamlar, fazla kalamaz Irak'ta! Bana öyle geliyor ki, direnişçiler, 'Tamam, sizi vurmayacağız! Rahatça gidin!' dese, durmaz giderler!"

Hoşuma gidiyor bu. Demek ki, "Defolun gidin!" dediğimizde, direnmeyecekler! Böylece Türkiye, çatışmaya girmeden kurtulacak onlardan! Peki, ya Kasım yanılıyorsa?

"Daha geçenlerde, kongreden 1 milyar dolar para geçirdiler Irakta kullandıkları yerlerin onarımı için," diyorum.

"Onlar için 1 milyar dolar ne ki? Petrolün fiyat artışından, bir yılda kazandıkları 250 milyar dolara yakın. Gidecekler, inan bana. Şirketlerinin yaptıkları, 30 yıllık petrol anlaşmalarından da vaz geçecekler. Çünkü Irak'taki direniş, gözlerini çok korkuttu!"

"Irak'ta ciddi bir direniş var mı gerçekten?"

"Baştan yoktu, ama şimdi var. Üstelik bu, çok daha organize hale geliyor! 11 direniş grubu, bir araya geldi, 17 kişilik meclis kurdu. Bunların şu an yönettiği, 40 bin direnişçi var. Destekleyenlerin sayısı da şimdilik 600 bin... Hızla çoğalıyorlar. İnanması güç, ama bu direnişin içinde, bazı Kürt aşiretleri de var! Direniş meclisindekilerin beşi de Türkmen. Bakmayın siz, Amerika'nın palavralarına! Basın yayın organlarını satın alarak, bütün dünyayı kandırıyorlar. Irak'ta bile, bazı namussuz gazetecileri satın almışlar. Geçenlerde itiraf ettiler! Neyse, Irak sonuçları hiç de Amerika'nın açıkladığı gibi değil. Amerikalıların ölü, yaralı, kayıp ve firari sayısı 50 bini geçti! Öldürdükleri direnişçi sayısı, 500'ü geçmez! Direnişçi eylemini yapıyor, kayboluyor. Amerikalılar intikamını masum halktan alıyorlar. Böylece nefret de, direniş de büyüyor bunlara karşı!"

Kafam karışıyor, Kasım'ın anlattıklarından. "Dur Kasım! Ben sorayım, sen yanıt ver!" diyorum.

Kasım'ın anlattıkları, neşemi yerine getirdi. Direniş örgütlenmiş, Türkmenler de kendilerini savunmaya başlamışlar! Ne oldu acaba, 'Ensesine vur, lokmayı ağzından al' Türkmenlere? Yıllardır, kendimizi riske atarak bu harekâtı, boşuna mı hazırlıyoruz? Keşke, Serhat da olsaydı burada! O da dinleseydi Kasım'ın anlattıklarını.

Kasım'ı kızdırırsam, her şeyi içinden geldiği gibi anlatır bana.

"Ben ipin ucunu kaçırdım! Şunu baştan alalım. Siz Saddam'ın devrilmesini istemiyor muydunuz?" diyorum.

"Bunu sana, her zaman söyledim. Saddam'ın devrilmesini istiyorduk tabii!"

"O zaman, Amerika işgalini de desteklediniz! Hatta, Saddam'ın heykelini Amerikalılardan önce siz yıktınız!"

"Hayır! Amerika'nın işgalini, bazı Kürt aşiretlerinden başka kimse istemiyordu. Onları da siz biliyorsunuz. Saddam, Amerika'nın adamıydı. Amerika, Saddam'ı devirse, getirir bir başka Saddam koyar başımıza. Biz, Saddam'ı halk olarak devirmek istiyorduk. Heykel meselesine gelince, filme bir daha bakın. Orada halk yok! Ya kandırılmış, ya da parayla satın alınmış çocuklar var. Heykelin parçalanıp, nasıl yağmalandığını görmediniz mi? Aynı şekilde Amerikalılar müzelerimizi, kütüphanelerimizi de yağmalattılar. İlk işleri, bilim adamlarını öldürmek oldu! Amaçları, gelecek nesiller kendi kültürlerini öğrenemesinler, Amerika'nın istediği şekilde yetiştirilsinler!"

"Baştan niçin direnmediniz o zaman?"

"Cumhuriyet Muhafızları'nın direnmesini bekliyorduk. İki taraf, birbirini kıracaktı. Halk da Saddam'ı devirecekti. Ama Saddam'ın kumandanlarını satın almışlar. O direniş olmadı. Ne zaman gördük ki işgalci haydutlar onurumuzu ayaklar altına alıyorlar, direniş yavaş yavaş büyüdü."

"Gelelim Türkmenlere. Kerkük'te durum nasıl?"

"Şu anı soruyorsan, zulüm altındalar. Ama inanılmaz direnç gösteriyorlar. Çok azı, Kerkük'ü terk etti. Bence, sonuna kadar direnecekler. Türkmen Cephesi'nin bir toplantısında, vatandaşın biri kalktı, 'Türkiye bize niçin sahip

çıkmıyor?' diye sordu. Yaşlı biri, "1920'li yıllarda, Türkiye, Kurtuluş Savaşı verirken, Irak'tan ve Suriye'den pek çok kişi, Mustafa Kemal'e 'bizi de kurtar' diye başvurmuş. Mustafa Kemal onlara, 'ben kimseyi kurtaramam. Her şehir, her kasaba, kendi mücadelesini yapacak. Ondan sonra bir araya geleceğiz' demiş. O zaman, yeterli mücadeleyi yapamamışız ki, bugün ayrı kaldık. Başımıza bunlar geliyor. Kendi mücadelemizi kendimiz yapacağız," diye cevabını verdi. Yani artık, Amerikalıların, Kürtlerin vahşetini gördükten sonra aklımız başımıza geliyor."

Kasım, aslen Telaferlidir.

Sizin oralarda durum nasıl?"

Aslında en büyük eziyeti, işkenceyi, katliamı biz gördük. Hâlâ da Amerikalıların, Kürtlerin, Şii Arapların işgali altındayız, ama sesimizi duyuramıyoruz. Telafer'de, zorunlu göç uyguluyorlar. Merkezde 300 bin kişi yaşıyordu, 150 bini göç ettirildi. Bu bölgeye, yedi kere saldırı düzenlendi. Halktan 12 bin 500 kişi, şu anda tutuklu bulunuyor. Şehitlerin toplam sayısı 2 bin. Bunların neredeyse tamamı halktandır ve içlerinde kadınlar, çocuklar da var. Bunun yanında, direnişçilerden ölenlerin sayısı sadece 105 kişi civarında. Bakın Amerika operasyonlarına; Telafer, Irak'ın en çok saldırılan yeridir. Bunun da sebepleri var:

1-Telafer, İsrail'in ve Amerika'nın kuzeye doğru sarkmasında bir engeldir. 2-Telafer, Irak'ın Kuzeyi'ndeki Kürt bölgesi ile Suriye Kürt bölgesini birbirinden ayırmaktadır. 3-Telafer, petrol boru hatlarının geçtiği noktadır. 4-Irak'ın hiç ellenmemiş doğalgaz ve petrol yatakları buradadır. 5-Telafer, yeni yapılması planlanan ikinci Ovacık sınır kapısının güzergâhı içindedir. Sen Paşasın. Git,

askeri kütüphaneye bak! Telafer, Osmanlı Devleti'nin de stratejik savunma noktalarından biriydi. Osmanlı'nın o bölgeyi savunma stratejisi, Telafer, Derezur, Nusaybin üçgeninin kontrolünden geçerdi. Yayılmacı ülkeler, 1. Dünya Savaşı'ndan sonra bu üç noktayı, üç ayrı devlete bıraktılar. Telafer Irak'ta, Derezur Suriye'de, Nusaybin Türkiye'de... Dolayısıyla Telafer çözülürse, sıra diğerlerine gelecek."

"Bana bunları anlatıyor, sonra da ümitli konuşuyorsun!"

"Reşat Paşa... Telafer'de bize Amerika her türlü teknolojiyi kullanarak, Kürtler elindeki tüm imkânlarla, Şiilerin Bedir Tugayı güneyden gelerek, hep beraber saldırdılar. Hem de yedi defa... Pes ettiremediler! İlk saldırılarında, hiçbir suçumuz yoktu. Onların amacı, bizi kaçırıp, oraya Kürtleri yerleştirmekti. Getirdiler, kaçanlardan boşalan 500 eve Kürtleri yerleştirdiler. Polis diye başımıza Kürtleri diktiler. Onlar, silahlarıyla korkarak dolaşabiliyorlar. Yerleştirdikleri Kürtler, evlerinden çıkmaya korkarken, biz elimizi kolumuzu sallayarak dolaşabiliyoruz. Silahlı peşmergeler, silahsız olduğumuz halde bizden korkuyorlar. Niçin biliyor musun? Bizde Kuvayı Milliye ruhu oluştu. Bu ruhu, Sünni olmalarına rağmen bizimle birlik olan Araplara da aşıladık. İkinci saldırılarında öyle bir direnişle karşılaştılar ki, şaşırdılar. Anadolu'daki Kurtuluş Savaşı gibi, sokaklarda kazma kürekle, Amerikalı ve Kürt dövüldü. En güçlü silahlarıyla tekrar tekrar geldiler ama istediklerini elde edemediler. Telafer'i uydudan izliyorlarmış. Bahçede dolaşan tavuğu bile görüyorlarmış. Herhalde, onlardan kokmadığımızı da görüyorlardır! Telafer'de, neredeyse adam başına bir Amerikalı düşüyor. Ama Bağdat'a gidiyorum. Ortada Amerikan askeri yok! Hepsi bir tarafa sinmiş. Bizim onlardan korkmadığımızı gördükçe, yakında Telafer'den de

kaçacaklar. Ümitli olmakta haksız mıyım? Merak etmeyin, Amerikalılar kaçıncaya kadar dayanırız."

"Bu anlattıkların, yaşadıklarınız üzdü, ama ümidiniz çok sevindirdi beni."

"Sevinesin diye anlattım zaten."

"Türkiye'den beklentiniz ne?"

"Doğruyu söyleyeceğim, ama kızma... Bizim bu hükümetten hiçbir beklentimiz yok ama yapabilirlerse şunu yapsınlar; Irak Anayasası, Irak'ın Sevr'idir. Dolayısıyla Türkiye dahil, bütün komşu ülkelerin Sevr'idir. Zaten Lozan'ı tanımadıklarını söyleyip, hep Sevr'den söz ediyorlar. Bütün komşu ülkelerin birleşip, bunu Lozan'a çevirmeleri lazım. Hiçbir ülkede silahların gölgesinde seçim yapılamaz. Yapılsa da bu bir seçim değildir. Ayrıca, bunu söylemeye gerek var mı bilmiyorum, seçimler, işgal kuvvetleri tarafından denetlenmiştir. Sandıkları kimin saydığı dahi belli değil. Bu, hile içinde hiledir. Amerika gidince, biz bu Anayasayı değiştireceğiz. Hiç olmazsa o zaman destek olsunlar!"

"Amerika gittikten sonra, zaten siz, kendi anayasanızı yaparsınız. Türkiye'ye ihtiyacınız olmaz ki!"

"Öyle deme... Kürtler, kazanımlarını kaybetmemek için direnecek. Irak'ta kan gövdeyi götürecek! Bunu, komşularıyla birlikte Türkiye halledebilir. Türkiye dışarıdan çok büyük görünüyor. Siz bunun farkında değilsiniz. Bir tokadınızı kaldırmanız, çapulcuların yerine oturmasına yeter, ama o elinizi bir türlü kaldıramıyorsunuz!"

"Yapma be Kasım!"

"Neyi yapmayayım?"

"Bizi o kadar gözünde büyütme!"

"Benimle dalga geçme..."

Kasım'a, Amerika'nın Irak'tan arkasına bakmadan kaçacağı görüşünde haklı olduğunu söylemek istiyorum ama bir şey söyleyemiyorum. Çünkü çalışmalarımız, en yakınlarımıza bile söylenemeyecek kadar gizli.

***

BÖLÜM ONSEKİZ 487—

İstanbul... Kalender Orduevi...

Amerika'nın Basra Körfezi'nde ve Akdeniz'de birer uçak gemisi vardı. Şimdi bir de nükleer denizaltı gönderiyormuş. Büyük bir ihtimalle İran'ı korkutmak için gönderiyorlar. Biz iki uçak gemisini de paketlemiştik! Elimizde bir gemilik daha paket var. Onu da paketleme emri gidiyor Aksaz Deniz Üssü'ne.

Türkiye, hiçbir şeyi tesadüfe bırakmıyor artık!

***

İstanbul... Atatürk Havaalanı...

Denizci SAT subayları, Yasin-Handan ve Özgür-Ekin çifti olarak, Ekim'in son günü, iki haftalığına Mısır'a tatile gideceğiz. Terminalin girişinde, turizm firmasının rehberini arıyoruz. Elinde turizm firmasının adını yazan bir kartonu havaya kaldıran sarı saçlı rehberi görüyoruz.

"Merhaba! Biz Mısır'a gidecektik!"

"Hoş geldiniz. Adlarınızı işaretleyeyim efendim," diyerek küçük seyyar bir bankoya götürüyor bizi.

Adımızı işaretledikten sonra, "Bir dakika beklerseniz, arkadaşımız size Mısır Hava Yolları'nın bankosunu gösterir," diyor. "Gerek yok. Biz buluruz," diyoruz. "İyi uçuşlar," diyor gülümseyerek.

Ne zormuş Atatürk Havaalanı'na girmek! İnsanın elini ayağına dolaştırıyorlar! Cebimizde ne varsa boşaltıyoruz, yetmiyor! Durmadan bipliyor rezonanslı kapı! Kemerlerimizi, ayakkabılarımı bile çıkartıyorum. Yine bipliyor. Sonra aklıma geliyor, bacağımda platin var! "İsterseniz x-ray cihazına sokayım bacağımı," diyorum. Gülerek geçmemize izin veriyorlar.

Bu defa da Handan'ın valizinde sorun çıkıyor. Küçük bir

makas görmüşler. Onu istiyorlar. "Üzülme şekerim. Mısırda yenisini alırız," diyorum gerçek eşimmiş gibi. Handan yüzüme ters ters bakıyor. Özgür'le Ekin, kahkahayı basıyorlar. Onlar da bizim gibi kâğıt üzerinde evliler.

Biraz ilerleyince, Handan bana kızıyor. "Hoşlanmam böyle sululuktan. Kocam duyarsa kötü olur," diyor. Üçümüz de gülüyoruz onun tepkisine.

Bankoyu bulup valizlerimizi teslim ediyoruz. Uçuş kartlarımıza bakıyoruz, sefer numarası MS 238. Uçuş 14.00'te.

Uçakta da beni eğlendirecek bir şey yok. Yer değiştiriyoruz. Özgür'e yaslanarak uyuyorum.

***

Mısır... Kahire...

Dört saatten biraz fazla sürmüş uçak yolculuğumuz. Kahire Havaalanı'nda turizm firmasının bayan rehberi karşıladı bizi. Çıtıpıtı, çok sevimli bir Türk kızı, Çiğdem. Sokakta görseniz, lise öğrencisi sanırsınız. Herhalde minyon tipli olduğu için yaşını göstermiyor.

Otobüse bindiriyorlar bizi. Yola koyuluyoruz. Çiğdem Hanım, gezebileceğimiz yerleri, katılacağımız turları, aktiviteleri anlatıyor. Çok güzel programlar var, ama bizim için değil. Belki de hiç birine katılamayacağız!

Yine yer değiştiriyoruz otobüste. Ben Özgür'ün yanına geçiyorum. Yine başımı yaslıyorum omzuna. "Amma uykucu adamsın!" diyor bütün arkadaşlarım gibi. Beni oyalayacak bir şey yok ki! Handan'la konuşsam, kocasını, oğlunu anlatacak bana. Ekin'le samimi olamam, o, Özgür'ün eşi olarak görünüyor. Rehber kızla konuşmak isterim ama evli adamım, eşim yanımda! En iyisi uyumak.

Yedi saat sürmüş yolculuğumuz. Gece yarısını geçmiş. Farkına bile varamadım. Yolculuğumuzun sonuna yaklaşmışız. Özgür, "Gece uyuyamazsın," diye uyandırıyor.

"Görürsün," diyorum. "Nasıl göreceğim?" diyor. "Oğlum biz erkek erkeğe kalacağız seninle aynı odada," diyorum. O, Ekin'le kalacağını zannetmiş galiba! Aklıma Salih'le Suudi Arabistan'da kaldığımız otel geliyor. Resepsiyon görevlisi, iki erkek aynı odada kalacağımızı öğrenince, yüzümüze garip bakmıştı. "Seni, benimle aynı odada kaldığın için homoseksüel zannedecekler!" diyorum. "Niçin?" diye soruyor merakla. Suudi Arabistan'da yaşadığımız olayı anlatıyorum. Son derece ciddi biri olan Özgür bile gülüyor bu olaya!

Coral Bay Resort Oteli'ne yerleştiriyorlar bizi. Otel sessiz. Diğer müşterilerin çoğu uyumuş. Ben sanki hiç uyumamışım. Ayakta uyuyarak gidiyorum gösterilen odaya. Handan'a, "Ben hemen uyuyacağım. Sen Özgür'ü buraya gönderirsin," diyorum. Üstümdekilerle uyuyorum.

***

Kasım 2006

Mısır... Şarm El Şeyh...

Ne şanssızlık... Buraya geldiğimizin ertesi günü haber geliyor;

"Misafir, Süveyş'e girdi!"

Birkaç gün dinleneceğimizi umuyorduk. Daha malzemelerle buluşmadık. Hemen geldi meret! Hepimizi telaş aldı! "Sultan geldi mi acaba?" diye soruyor Handan. "Beyler, hanımlar, paniğe gerek yok! Unutmayın, biz tatile gelmiş iki çiftiz. Öyle davranalım. Benim tecrübem var bu işte! Sakin olun!" diye güvence veriyorum.

Önce, araç gereçlere, Sultan'a ulaşmamız lazım! Bir jip kiralıyoruz. İstanbul'da hava serindi ama burası hâlâ yazı yaşıyor. Herkes yazlık giyinmiş. Ras Muhammed Burnu'na gideceğiz, Sultan'la buluşmak için. 25 dakikada ulaşıyoruz. Burası Kızıldeniz ile Akabe Körfezi'nin buluştuğu yer. Aslında Sultan, bizim kaldığımız yere gelecekti ama zamandan tasarruf için biz gidiyoruz ona.

Harika bir manzara! Otur, saatlerce seyret. Tek bir yapı bile göze çarpmıyor. Ama bizim zamanımız yok! Gözüm denizde. Daha yoldan aşağı inerken ayırt ediyorum Sultan'ı onlarca tekne arasından. Sahilden biraz açıkta şamandıraya bağlanmış. Oraya nasıl ulaşacağız bakalım?

Sultan'a hiç zorlanmadan ulaştık. Sahilden buruna kadar gidiyor yol. Jipi yola engel olmayacak şekilde park ettik. Mehmet, gelenlerin biz olduğumuzdan emin olmak istiyor. El salladım. Buna rağmen dürbünle kontrol etti bi-
-492
zi. Zodyaka binip, bulunduğumuz yere geldi. Cellabiyesi üzerinde. Sarılıp öpüştük. Arkadaşlarımı tanıştırdım ona. Birlikte Sultan'a geçtik.

Dört kişi içinde, Mehmet'i de, tekneyi de sadece ben tanıyorum. Hemen güverteden aşağıya indim. "Oğlum benim," diyerek Aydın'ı sevdim. Tanımıştı beni. Yukarıya seslendim:

"Gelin Aydın'la tanışın!"

Birbiri peşi sıra indiler aşağı. İlk gelen Handan'dı. "İşte merak ettiğin Aydın Bey!" diyorum. Aydın, havuzunda geri çekiliyor. Handan'ın ilk tepkisi, "Fazla büyük değilmiş!" oluyor. Balina olunca, herhalde, okyanuslarda yaşayanlar gibi birini hayal etmiş! Havuzun yanına oturuyorum. Aydın gelip başını sürtüyor elime. Bu arada diğerleri de başına dokunuyor. Böylece dostluk başlıyor aralarında.

Mehmet, yukarıdan sesleniyor:

"Hareket ediyorum. Fazla zamanımız yok!"

Mehmet, defalarca göstermiştir eminim, ama misafirimizin fotoğraflarını bir kez daha gösteriyorum Aydın'a. Projeksiyona takıyorum fotoğrafları tek tek. Aydın'ın havuz içindeki ekranında 15'er saniye kalıyor her görüntü. Fotoğraflar, daha çok sualtı görüntüleri. Onlar daha yararlı Aydın için! Dikkatle izliyor gösterdiklerimi. Bizimkilerde çıt yok. Merakla takip ediyorlar olup biteni.

"Atmaca" uzaktan kumandalarını dağıtıyorum herkese. Dalış takımlarını giyinip hazırlanıyorlar. "Acele etmeyin?" diyorum, ama dinleyen yok. Hepsi, biran önce Kızıldeniz'in sularına dalmak için can atıyor.

İki saat kadar yol alıyoruz kuzeye doğru. Mehmet'le kararlaştırmaya çalışıyoruz, kimin nerede suya bırakılacağını! Misafirimizin tahminimizden önce gelmesi, acele plan yapmaya zorladı bizi! Haritaya bakıyoruz. Hemen, ilk arkadaşımızı, suya bırakmamız gerekiyor. Aşağıya sesleniyorum:

"Özgür! Hazırlan, dalıyorsun! Unutma burundan başlayacaksın!"

Biraz sonra Ekin'in sesini duyuyorum, "Özgür ayrıldı!" diye. Mehmet, kimin nerede bırakılacağını işaretlemiş bile haritaya. Aşağıya iniyorum. Handan'ın da Ekin'in de elleri Aydın'ın başında. Yeniden yukarı çıkıyorum ve Mehmet'e, "Aydın'ın yemeğe ihtiyacı var mı? Çok yorulacak!" diye soruyorum. "İdare eder o. Akşama onu ziyafetle ödüllendireceğim!" diye yanıtlıyor. "Aşağıya haber ver. İki dakika sonra biri ayrılsın," diyor.

Yine aşağıya iniyorum. "Hanginiz dalacaksa, hazırlansın. Son bir dakika! Sancak ortadan itibaren," diyorum. Ekin şnorkelini takıp, ayrılma bölümüne geçiyor. O da tekneden ayrılıyor.

Mehmet, tekneyi kuzeybatıya yönlendiriyor ve tam yol veriyor. Kızıldeniz'in karşı sahiline ulaşmamız 20 dakika sürüyor. Handan'ı bırakacağımız noktayı kestirmeye çalışıyor. Sahile yaklaşırken, aşağıya iniyorum. Handan hâlâ Aydın'la oynuyor.

"Nasılsın Handan, heyecanlı mısın?" diye soruyorum. İlk defa böyle bir operasyona katılacak. "Çocuk oyunu gibi," diyor.

Ben yine de endişeliyim. Misafirimiz nükleer enerjiyle çalışıyor. Bir hata felaket olur! Mehmet yukarıdan sesleniyor "Son iki dakika!" diye. Handan'a yeniden hatırlatıyorum, "İskele arka taraf" diye. Başıyla onaylıyor beni.

Handan da ayrılıyor tekneden. "Aydın'ı ne zaman gönderiyoruz?" diye soruyorum. "En son noktada," diye yanıtlıyor Mehmet. Bu adamın, orduda sadece bir uzman çavuş olduğuna inanamıyorum. Bir uçak gemisi yönetecek kadar bilgili ve kabiliyetli. Bizim operasyona kadar bütün işi, Aydın'ın bakıcılığıymış. Hayret doğrusu!

"Gel yukarı," diyor. Çıkıyorum.

"Yanlış mı hesap yaptık? Misafir yok görünürlerde."

"Daha iyi. Biraz daha ileriden başlarız. Rahat çalışırız."

"Ne kadar az görünürsek, o kadar iyi..."

15 dakika kadar bekliyoruz. Yok ortalarda. "Ben radarı açacağım," diyor. Bu defa ben karşı çıkıyorum. "Bizi izlemeye alırlar," diyorum. Böyle beklemek en iyisi! Teknede balık tutan bir Arap görecekler. 10 dakika daha geçiyor. Çok yakınımızdan misafirimizin öncüsü geçiyor. "Güle güle hemşerim. Seninle işimiz yok!" diyorum.

Geçen öncü geminin dalgaları, çok kötü sarsıyor bizi. Beşik gibi sallanıyoruz. "Neredeyse batıracak bizi," diyorum. "Çok yakından geçti de ondan. Asıl misafir uzaktan

geçer," diyor. Teknenin sallantısı geçince, Mehmet, Aydın'ı öptükten sonra serbest bırakıyor. Aydın, gitmek istemezmiş gibi yavaş hareketlerle ayrılıyor Sultan'dan. Aydın'ın kapağı kapanınca, Nazlı'yı serbest bırakacak. Hemen hazırlanıp ben de tekneden ayrılıyorum. Hiç akıntı yok gibi. Bu çok iyi! Nazlı çıkıyor, kaybolmasın diye yine de sarılıyorum ona! Çok rahat çalışacağız bugün!

Nazlı'ya dolamışım kolumu. İkimiz de bekliyoruz. Misafir hâlâ yok ortalarda. Sultan'a bakıyorum, Mehmet oltasını atmış suya. Eminim oltasında yem de yoktur onun. Aksaz'da balıktan bıkmış!

Bir tane daha öncü gemi geliyor, bu defa karşı taraftan gidiyor. Dalgası fazla etkilemez bizi. Daha çok bekleyeceğiz demektir.

Fazla beklemiyoruz. Misafirimiz, dev cüssesiyle silüet halinde göründü uzaktan. Suya giriyorum. "Bismillahirrahmanirrahim. Hadi kızım kolay gelsin!" diye öpüyorum Nazlı'yı. Boynumda asılı Atmaca'nın "Aç" düğmesine basıyorum. Atari oyunumuz başlıyor. "İlerle" düğmesine basınca, süratle atılıyor Nazlı ileriye. Su seviyesinden beş metre aşağıya ayarlıyorum. Kuzeye doğru gönderiyorum ama biraz soldan. Misafirimizin önüne çıkarsa, çok tehlikeli! 3150 metre ileride durduruyorum Nazlı'yı. Bu mesafe yeter bana. Nazlı'nın yönünü Kuzeydoğu'ya çevirip beş mil süratle hareket ettiriyorum. Misafiri algılıyor ama sinyal zayıf! Bir süre sonra tamamen durduruyorum. Suyun üzerine çıkıp, misafirimize bakıyorum. Oldukça yaklaşmış. Ama bize uzak geçecek. Nazlı'yı sinyal yönüne hareketlendiriyorum. Hâlâ görüntüde değil. Bir ara Aydın'ı görüyorum. "Geliyor. Hazırol," diye bana haber veriyor sanki. Ve misafir, görüntümüze

giriyor. Daha da hızlandırıyorum Nazlı'yı. Elim iyice alışmış buna. Gemiye iyice yaklaştırıyorum ve buruna kenetleniyor. Çok şükür kazasız belasız hallettik. "Yapıştır" düğmesine basıyorum. İlk paket yerinde! Nazlı, ritmik sıçramalarına başlıyor. 30 paketin adrese teslimi 10 dakika bile sürmüyor. Nazlı'yı geri çağırıyorum. Aydın da onunla geliyor. Öpüyorum, yine gidiyor.

Misafirimiz hâlâ bizim hizaya gelmemiş. Sultan'ın yanına gidip, Mehmet'e "Çabuk bitti paketleri yüklemek," diyorum. Nazlı'yı içeri almasına yardım ediyorum. Üç dakika sonra Nazlı yine dışarıda. Bir besmele daha çekip öpüyorum ve onu kıyıdan Handan'a gönderiyorum. 10 dakika sürmüyor. Atmaca, Nazlı'nın Handan'ın sahasına girdiğini gösteriyor. Tekneye arkadan tırmanıyorum. Üzerimdekileri çıkartıp, ben de beyaz cellabiye giyiyorum. Bu defa ben oltanın başında, Mehmet dümende,
496 sahile yakın olarak ilerliyoruz. Biz giderken, dev misafir de arkamızda. Sanki sahilden ona eskortluk yapıyoruz, ama biz ondan daha süratliyiz.

Handan'a yaklaştığımızda, demir atıp, olta sallandırıyoruz suya. Merakla bekliyoruz Handan'ı. İnanamıyoruz. Daha misafir bize yaklaşmadan, Handan başını sudan çıkartıyor. "Tamam!" diyor. Sözde içimizde en tecrübesiz olan o! Benden bile hızlı! Hemen aşağıya koşuyorum, Nazlı'yı içeri almak için. Hiç vakit geçirmeden Handan tırmanıyor tekneye. Zamanla yarışmamız lazım bu bölümde. En kritik aşamaya geldik. Kızıldeniz'in karşı sahiline geçeceğiz. Yönümüzü Güneydoğu'ya dönüp tam yol veriyoruz. Misafirimizin öncü gemisini görüyoruz. Demek ki zamanı iyi kullanmışız. Karşı kıyıya yaklaştığımızda Nazlı'yı denize bırakıyoruz yeniden. Ben de suya girip, Atmaca'yı çalıştırıyorum. Nazlı harekete hazır. 30 saniye sonra, Ekin'den sinyal alıyoruz. "Güle güle

kızım!" diyerek yolcu ediyorum onu. Tekneye çıkıp üstümü değiştiriyorum. Bu defa, oltalarımız yok. Sahnede mayolu beyaz bir kadın ve eğlenen iki Arap zengini! Geziye çıkmış gibi, ağır bir süratle Ekin'i bıraktığımız yere yöneliyoruz.

Ekin de süratle bitiriyor işini. Nazlı ve Ekin'i alıyoruz tekneye. Tam yol, güneye yöneliyoruz. Paketler yüklenince, Nazlı'yı Özgür'e gönderiyoruz. Bu defa güvertede iki mayolu beyaz kadınla birlikte alem yapan iki Arap var! Özgür'ün bölgesine yaklaştığımızda motoru durduruyoruz yine.

Özgür de tamamlıyor görevini. El sallıyoruz, USS John Stennis'in ardından. Bugün son defa giriyorum suya. Aydın'a sinyal göndermem lazım. Yoksa gider onun peşi sıra! Bir kaç dakika arayla, iki kez sinyal gönderiyorum. Birincisi "Dön" demek. İkincisi, yolunu bulabilmesi için. Beş dakika sonra bir sinyal daha, bu da annelerin çocuklarına "Hadi gir artık içeri," demesi gibi.

Ve Aydın geliyor. Öpüşüyoruz suda. Başımı sudan çıkartıyorum. Mehmet, bizi izliyormuş yukardan. "Sen gel, Aydın bizi takip eder," diyor. Güney'e devam ediyoruz. Mehmet, Nazlı'nın kaydını izlettiriyor bize. Nazlı'yı kim imal ettiyse, helal olsun! Her şey düşünülmüş. Yaptığı bütün çalışmayı kayda almış. İçimizde en çok Özgür zorlanmış. Kayıttan anlıyoruz bunu. Nazlı'yı zor kenetlemiş gemiye. Neyse, sağ salim bitirdik ya işi! Arada bir Aydın da giriyor görüntüye. Sanki "Ben de buradayım," der gibi. Aydın'a bugün hiç iş düşmemiş. Misafirimizin yunuslu koruması yokmuş! Belki de seyir halinde, yunusları kullanmıyorlar.

Sonra aramızda tartışma çıkıyor. Handan, "Bu işi iki kişi de halledermiş. Boşuna gelmişiz dört kişi," diyor. Aklıma,

Suudi Arabistan, Bahreyn, Katar, Birleşik Arap Emirlikleri'ndeki zorlanmamız geliyor. "Biz iki kişi zorlandık. Bu yüzden dört kişi geldik. Şansımıza bugün çok kolay oldu," diyorum. Özgür'le ben bira, Handan'la Ekin de kahve içerek günün geri kalanının keyfini çıkartıyoruz.

***

Kızıldeniz'den Akabe Körfezi'ne dönüyoruz. Sultan'ı, Ras Muhammed'de sabah bulduğumuz yere bağlıyoruz. Aydın, Sultan'ın çevresinde dönüp duruyor. Ödülünü bekliyor! Mehmet, Özgür'e "Aydın'a göz kulak olun. Biri gelip avlamaya kalkmasın," diye tembihliyor. Birlikte, botla balıkçı arıyoruz körfezde. Buralarda balık avlamak yasakmış! Biz, gün boyu olta sallandırdık bilmeden. İyi ki yakalanmamışız. Başka yerlerden gelen tekneler satıyormuş balığı. Gösteriyorlar hangi teknede satıldığını. Mehmet, en tazesinden 10 kasa pulsuz balık alıyor. Tekneye dönüyoruz. Beş kişi, denize balık atarak Aydın'ı besliyoruz. Balık yerken, her türlü soytarılığı yapıyor bize!

Mehmet'i kaldığımız otele yemeğe davet ettik ama kabul etmedi. Aydın'ı havuzuna almasına yardım ettik. Mehmet, biran önce Türkiye'ye dönmek istiyordu. Sultan'ın burnunu Kızıldeniz'e çevirinceye kadar sahilde bekledik. Arkasından el salladık ama gördü mü, bilmiyorum.

***

Şarm El Şeyh'e dönerken, "Bu gece kutlamalıyız başarımızı," dedim. Handan "Yorgunum," diyerek mızıkçılık yaptı. Otel'e gider gitmez, hemen uzanacakmış. Kocasıyla oğlunu özledi herhalde!

Otele dönünce, üç kişi duş alıp üzerimizi değiştirdikten sonra, lobide buluşmayı kararlaştırdık. Duş alırken, sabahtan bu yana bir şey yemediğimizi hatırladım. Heyecan,

insana açlığı da unutturuyor. Giyinirken, uykumun geldiğini hissettim. Çok yorulmuşum demek ki. Biraz uzansam, Özgür kaldırır diye düşündüm. Sonra vazgeçtim. Biliyorum, uzansam, sabaha kadar uyuyacağım. Özgür'ün duştan çıkmasını beklemeden lobiye indim. Ekin de inmemiş daha. O da uyumuş olmasın sakın!

Bizim çıtıpıtı rehberimiz girdi otele. Kızın adını da unuttum. Beni görünce gülümsedi ve yanıma geldi.

"Merhaba. Bugün ortalarda yoktunuz. Dalışa mı gittiniz?"

"Evet."

"Yüzünüzden belli. Bir günde yanmışsınız."

Duştan sonra bile yüzüme bakmamışım demek. Acaba duşta bile uyuyor muydum?

"Nereye gittiniz?"

"Kızıldeniz'e."

"Yanlış gitmişsiniz! En iyi görülecek yerler, buralardadır. Aşağısı akvaryum gibidir!"

Bizim akvaryumluk halimiz mi vardı? Kızcağız ayakta duruyor hâlâ.

"Nerede yemek yememizi tavsiye edersiniz?" diyorum aniden.

"Eğlenmek isterseniz, Naama Bay'e gidin. Dans edecek yerler çok!"

"Kiminle dans edeceğim?"

"Eşiniz yok mu?"

"Uyudu! İşiniz yoksa siz gelir misiniz?"

"İkimiz mi?"

"Hayır! Diğer arkadaşlarım da var! Ben de sayenizde sıkılmamış olurum!"

Yalvarır gibi söylüyorum bunları. Duygu sömürüsü yapıyorum açıkça. Ekin geliyor yanımıza. O da ayakta duruyor. Ben oturuyorum, iki bayan ayakta!

"Gelirim, ama iki saat kadar işim var."

Seviniyorum. Nedenini bilmeden...

"Siz, gideceğimiz yeri söyleyin. İki saat sonra gelir alırım sizi."

"Gerek yok. Ben sizi bulurum."

Verdiği adrese gidiyoruz. Çok güzel bir yer. Geniş bir alan! Dans pisti de var. Tek kusuru, her taraftan tömbeki kokularının gelmesi! Nargile, Mısır'ın tamamında çok yaygınmış! Yemekler genellikle bizimkiler gibi etli. Çoğu da benziyor. Hatta bizim Adana, Urfa kebaplar bile var. Mezeler de hemen hemen aynı. Balık tezgâhında tüm dünya balıklarından örnekler var. Garsona, "Izgarası en iyi olandan ver bize," dedim. Arapçamın güzelliği, garsonun dikkatini çekmiş. "Güzel konuşuyorsunuz, nerelisiniz?" diye sordu. Türk olduğumu öğrenince, "Biz Türkleri çok severiz. Ama Türkler, Arapça bilmez ki!" dedi. Özgür, bazı bölgelerde yaşayanların bildiğini söyledi. O hiç rastlamamış.

Garson, gerçekten Türkleri sevdiğini gösterdi. Adı, Habip'miş. Masamızı krallara layık bir görünümde donattı. "İsterseniz rakı da bulurum," dedi. Beyaz şarapta karar kıldık.

Yediğimiz her şey lezzetli geliyordu. Belki de çok aç olmamızdan. Ekin'e takılmadan edemedim, "Çok yeme, kilo alırsın. Kocan beğenmez sonra..." diye. Özgür'le birbirlerine bakıp kahkahayı bastılar! Özgür, "Sana kalsa, evlendirirsin bizi" dedi. Ekin de hiç itiraz etmedi. "Birimiz Gölcük'te, diğerimiz Mersin'de anlaşır gideriz!" diye dalga geçti. "Evlenince, eş durumundan aynı yerde

buluşursunuz," dedim. Ekin, "Yok, ben almayayım! 24 saat başımda adam istemem!" diye karşı çıktı. Bir gün önce olsa, biz böyle eğlenemezdik! İş bitince, hem de düşündüğümüzden kolay olunca, neşemiz yerine gelmişti.

Ekin, "Seninki geliyor," dedi. Başımı çevirdim. Çıtıpıtı rehberimizi gördüm. Aceleyle "Kızın adı neydi?" dedim. Ekin de benim gibi alçak sesle "Çiğdem," dedi. Ben ayağı kalkıp kızı karşılarken, Ekin'in anlamlı anlamlı güldüğünü fark ettim.

Hepimizin elini sıkan Çiğdem, masaya göz gezdirdikten sonra, "Mükemmel donatmışlar," dedi. Garsonun Türkleri sevdiğini söyledim. Çiğdem, hemen hemen tüm Mısırlıların Türkleri çok sevdiğini, soğukluğun devletler arasında olduğunu söyledi. Çiğdem gelince, Özgür de, Ekin de konuşmaz oldu. "Siz niçin susuyorsunuz?" dedim. Ekin'in yanıtı, "Türkiye ile Mısır arasında eş durumu olur mu diye düşünüyorduk!" oldu. Anladım! Benim kıza ilgimi, başka türlü yorumluyorlar. Onları da ortak etmeliyim konuya!

"Nereleri gezebiliriz?" diye genel bir soru atıyorum ortaya. Çiğdem, "Gezilecek, yapılacak çok şey var. Nelerden hoşlandığınızı söylerseniz, ona göre plan yaparım," dedi. Ekin, "Beni planınıza dahil etmeyin! Handan'la geri döneceğim!" diyerek benim bilmediğim kararlarını açıkladı. Nereden çıktı bu şimdi! Biz, iki haftalık turla gelmemiş miydik buraya? Ne zaman anlaştılar acaba Handan'la. Handan'ı anlıyorum. Eşi ve oğlu olmadan burada tatilin tadını çıkartamaz. Ama Ekin'e ne oluyor? Çiğdem, "Rahatsızlandınız mı?" dedi. Ekin, "Evet," diye yanıtladı. Rehberimiz, "İklim çarpmıştır. Gündüz çok sıcak, bazı geceler çok soğuk oluyor. Dün gece de çok

soğuktu. Doktora görünseniz ilaç verir. Daha 12 gününüz var," diye dil döktü.

Ekin, "Ben dönmeye karar verdim," dedi kesin bir ifadeyle. Özgür de, "Ben de dönüyorum!" demez mi? Çiğdem, "Eşiniz dönecekse, sizin kalmanız doğru olmaz," dedi onu desteklercesine. İkisi de güldü, ama kızcağız fark etmedi bunu. Düz mantıkla, Handan dönüyorsa, ben de döneceğim demekti. "Siz giderseniz gidin! Ben kalıyorum. Tatil yapacağım. Çok yoruldum," dedim. Çiğdem, garip bir ifadeyle baktı yüzüme. Kim bilir ne düşünüyor hakkımda?

Kimse konuşmuyor. "Ne bu sessizlik! Buraya eğlenmeye mi geldik, somurtmaya mı?" diyorum.

Garson, Çiğdem'in balığını da getiriyor. Şarabımız bitmiş. Yenisi geliyor. Çiğdem de şarap tercih ediyor. Bizimkilerde hayır yok! Hiç olmazsa, rehberle konuşayım.

"Kaç yıldır rehberlik yapıyorsun?"

"Bu yıl üçüncü yılım."

Ekin, Çiğdem'in zorlandığını fark edince araya girip uyarıyor; "Kızı rahat bırak. Balığını rahat yesin!"

"Ne yapayım siz konuşmuyorsunuz! Ben de onunla konuşayım!" diyorum. Ekin, peçete uzatıyor bana! Anlamıyorum! Eğilip kulağıma, "Ağzının suları akıyor," diyor. Kıskanıyor mu yoksa Çiğdem'i? Sanmıyorum. Niçin kıskansın ki? Zaten kaç gündür tanıyor ki beni. Ben onu, sadece iş arkadaşı olarak gördüm. Kafa dengi olması da hoşuma gitti. Duygusal yakınlık olmadı aramızda! "Gel tatlılara bakalım," diyorum Ekin'e, kalkıyor. Tatlılara bakmak bahane! "Niçin böyle davranıyorsun? Kıskandın mı kızı?" diyorum. Kahkaha atarak, "Niçin kıskanayım ki? Akşam, lobide fark ettim. Senin bu kıza karşı bir şeyler hissettiğini! Sana yardımcı olmaya çalışıyorum,"

diyor. "O zaman peçete uzatmalar niye?" diye soruyorum. "Çok belli ediyorsun. Kadınlar, bu kadar çabuk sarkan erkeklerden hoşlanmaz! Uyarmak istedim seni," diyor. İki omzuna arkadaşça dokunuyorum, "Sağol." Tatlı almadan masaya dönüyoruz.

Özgür'le Çiğdem, geri dönüşü konuşuyorlar. Haftada iki gün uçaklarda yerleri varmış. "Eğer boş koltuk varsa, yarından sonra sizi uçurabilirim," diyor.

"Bu kadar acele niçin? Hazırlıklarda çok yoruldunuz! Birkaç gün dinlenin. Sonraki uçakla dönersiniz," diye dil döküyorum. Özgür, bu fırsattan yararlanıp, anne-babasını ziyaret edecekmiş. Ekin'in de özel işleri varmış! Çiğdem, bir gariplik hissediyor, "Siz evli değil misiniz?" diye soruyor. Üçümüz de gülüyoruz. Masamız yine neşeleniyor ama Çiğdem şaşkın. "Değiller!" diyorum. "Ama bendeki listede... Yoksa siz de mi evli değilsiniz?" diyor ve susuyor. Ne cevap vereceğim şimdi. Ekin'e bakıyorum. Gözlerini kaçırıyor. Özgür hiç oralı değil. "Değiliz!" demek zorunda kalıyorum. Kızcağız da suskun! Soracakları var, soramıyor! "Siz Türkiye'de nerede oturuyorsunuz?" diye başka bir yöne çekiyorum konuyu. "İstanbul'da," diyor. "Ben de İstanbul'dayım. Şimdi zorlama bizi. Bir gün İstanbul'da karşılaşırsak, anlatırım her şeyi," diye konuyu kapatmak istiyorum. Çiğdem de ısrar etmiyor öğrenmek için.

Sonra bir kez dans ediyoruz Çiğdem ve ben. Gündüz çok yorulmuşuz farkında olmadan. Yorgun olduğumu söylüyorum. Çiğdem yine anlayışlı davranıyor. Çok uyumlu bir kız.

Habip'e yüklü bir bahşiş bırakıyoruz. Çiğdem'i kaldığı yere bırakıp, otelimize dönüyoruz. Ekin de, Özgür de kıza karşı hislerimi çok belli ettiğimi söylüyorlar. Önemli bir şey hissetmiyorum ki, sadece hoşlandım ondan.

***

İstanbul... Kalender Orduevi...

Merhaba... Reşat...

Bugünlerde, işlerimiz çok yoğun! Operasyonun son aşamasına gelindi! Herkes, bir yerlerde! Her gelen müjdeli haber, biraz daha şevklendiriyor diğerlerini! Amerika'ya öyle bir ders vereceğiz ki!

Bu gece eve gitmeyeceğim. İran'dan beklediğim önemli bir haber var! Müjdenin gelmesi için dua ediyorum! Çünkü, en önemli aşamalardan biri. Eşim Seval'i buraya çağırdım. Bu gece orduevinde kalacağız!

Çok izlenen kanallardan birinde, Irak'la ilgili bir açık oturum var. Başköşede de 'her iktidarın adamı' 65 milyon dolarlık ünlü gazetecimiz İlknur Çevlik. Pardon! Bu arada 109 milyon dolara çıkmış aldığı ihaleler! Bilinen bu, bilinmeyen kim bilir daha ne paralar var! Merakla bekliyorum, Türk milletinin beynini nasıl yıkamaya çalışacak? Bütün konuşmacılar, kendi görüşlerini açıklıyor. Gidip, Amerikalıların İstinye Üssü'nün maaşlı bülbüllerinin listesini alıyorum çekmecemden. Bir konuşmacının adına bakıyorum, bir de listeye! Adı listede yoksa, benim gibi düşünüyor. Mutlaka fark olacak aramızda, ama sonuç olarak aynı görüşteyiz! Listede adı olan iki kişi ise, kıvırdıkça kıvırıyor, ama beceremiyor inanmadığı şeylerle halkı kandırmayı! Sıra geliyor her dönemin adamına ve alıyor sazı eline:

Irak'ın Kuzeyi'ndekilere, aşiretçi demek çok ayıpmış! Adamların biri devlet başkanı, diğeri bölge başkanıymış! Onlara gereken saygıyı göstermiyormuşuz! Adamlar bize dost eli uzatıyormuş da, biz hep sopa gösteriyormuşuz! Aslında, onlarla dost olmamızda çok yararımız varmış.

Onlar çok zenginmiş! Niçin bu zenginlikten Türkiye yararlanmıyormuş!

"Acaba bunlar, bu kanallara çıkabilmek için para mı veriyor, yoksa kanallar da mı Amerikalılar tarafından satın alınıyor?" diye düşünüyorum, karar veremiyorum. Belki de demokrasinin çok seslilik ilkesi uygulanıyor! Ama yazık değil mi bu ülkeye, bu millete! Irak'ta işgalden sonra ölenlerin sayısı bir milyona yaklaşmış! Bizim için hazırlanan tuzak da ortada! Bunlar hâlâ, keselerini doldurabilmek için milletimizi uyutmak çabasında!

Çok canım sıkılıyor, çok... Neyse, eşim geliyor da uzaklaşıyorum bu duygulardan.

***

Mısır... Şarm El Şeyh...

Yasin...

Çiğdem, bizimkilerin dönüşlerini ayarladı. Bu gece otelden ayrılıyorlar. Sabah erkenden Kahire'de olacaklar. Ben, 11 gün daha tatil yapacağım onlardan sonra. İnşallah, sıkılmam tek başıma. Çiğdem'e güveniyorum! Programı o yapacak. Çiğdem, bugün grubu çölde safariye götürdü. Akşama göreceğim onu.

Bizimkiler, yurda dönecekleri için mutlular. Handan'ı anlıyorum... Bekleyenleri var! Özgür ve Ekin boşuna dönüyorlar! Belki onların da benim bilmediğim bekleyenleri vardır!

Arkadaşlar, günü otelde geçirmeye karar verdi. Ben karışmıyorum. Bir ara Özgür'le olimpik havuzda yarıştık. Özgür beni geçti. Döndüğümüzde, Handan, "Bir daha yapmayın! Herkesin dikkatini çektiniz. 'Bunlar yüzme şampiyonu mu acaba?' diye soranlar oldu" diye bizi uyardı. Haklıydı. Gelirken, dikkat çekecek hareketler yapmamamız için uyarılmıştık.

Canım sıkıldı. Rahat hareket edemeyince, hep canım sıkılır zaten! Biraz uyuyacağımı söyleyip, yanlarından ayrılıyorum. Özgür arkamdan dalga geçiyor:

"Biz giderken, uyanmış olursun herhalde!"

Ne yapayım! Uykuyu çok seviyorum işte! Elimde değil ki!

***

Bizimkiler, gece yarısı buradan ayrıldılar. Ben, dört kişi güzel bir tatil yapacağımızı umuyordum. Onların aklı, sadece işteymiş! Çiğdem, akşam gelmiş, ama ben uyuyormuşum!

Kahvaltı salonu terasta... Girdiğimde, Çiğdem'in orada olduğunu görüyorum. Bizimle gelenlerden altı kişiye, hararetli bir şeyler anlatıyor. Tabağımı aldıktan sonra, beni görebileceği bir masaya oturuyorum. Konuşmasını sürdürürken, bana el sallıyor.

-506 Kahve fincanı elinde, bana doğru geliyor. Niçin heyecanlanıyorum? Ekin haklı mı acaba? Çiğdem'e diğer kadınlardan farklı mı davranıyorum?

"Günaydın," diyor karşıma otururken. Aslında ben gece yarısından sonra uyumadım, kitap okudum ama ben de "Günaydın," diyorum.

"Akşam göremedim sizi."

"Arkadaşlar söyledi. Ben uyurken gelmişsiniz!"

"Özgür Bey, çok uykucu olduğunuzu söyledi. Gece gündüz uyuyormuşsunuz!"

"Yok canım! Dün gece kitap okudum sabaha kadar. Benim hakkımda başka ne dedi?"

Gülerek, "Başka bir şey öğrenemedim hakkınızda," diyor. Demek ki, bir şeyler öğrenmek istemiş!

"Bugünkü programınız ne?"

"Bugün turum yok."

Yaşasın! Canım sıkılmayacak bugün!

"Sizin programınız var mı?"

"Hayır. Ben buraları bilmiyorum! Bana ne söylerseniz, onu yaparım!"

"Tarihten hoşlanır mısınız?"

"Hayır! Okulda en sevmediğim dersti tarih! Dün, Ras Muhammed diye bir yer gördüm. Ama gezemedim. Manzarası çok güzeldi. Nasıl bir yer orası?"

"Harika bir yerdir. Denizin altı da çok güzel, doğa da! Milli parktır orası!"

"Şnorkelim, gözlüğüm, paletim yok! Burada bulabilir miyim?"

"Her markayı bulabilirsiniz! Çok kişi, sadece dalmaya geliyor buraya!"

"Öyleyse, bugün oraya gideyim!"

Beraber gitmeyi teklif etmek istiyorum, ama söyleyemiyorum. Ekin'in uyarısı geliyor aklıma. Kadınlar çabuk gelişen ilgiden hoşlanmazmış! Onun da gelmeye niyeti yok zaten. Yine ben soruyorum:

"Siz ne yapacaksınız bugün?"

"Bazı problemli müşteriler oluyor. Onların sorunlarıyla ilgilenirim. Aslında şu ana kadar problem çıkartan da olmadı bu gruptan. Yine de, ne olacağı belli olmaz!"

Bana bir şeyler oluyor. Çiğdem'in konuşmaları bana şarkı gibi geliyor. Tutamıyorum kendimi.

"O zaman, sen de benimle gel! Hem bana çevreyi tanıtmış olursun!"

"Öğlene dönelim ama!" diyor düşündükten sonra.

"Olur."

Her şeye razıyım! Yeter ki, o yanımda olsun!

***

Şnorkel, gözlük ve palet alıyorum bir mağazadan. Fiyatlar biraz pahalı, ama yapacak bir şey yok. Burada fiyatlar turistikmiş! Aslında hiç aklıma gelmedi Türkiye'den getirmek. Demek ki, aklımız sadece işteydi. İşte kullandıklarımız da Sultan'la gitti.

Dün kiraladığımız jiple çıkıyoruz yola. Yavaş kullanıyorum, çevreyi de görebilmek için. Sina Yarımadası'nı biz çöl bilirdik, ama buranın çölle alakası yok! Her çeşit tropikal bitki var. Bunu soruyorum Çiğdem'e.

"Aslında çöl. Sadece sahilleri ve su olan bazı yerleri, böyle yeşil! Gece geçtiğimiz için göremediniz. Otele gelirken hep çölde yol aldık!"

508 Niçin Mısır'da çalışmayı tercih ettiğini soruyorum.

"Aslında ben arkeoloji mezunuyum. Mısır, arkeologlar için bir mabettir. İlk geliş amacım, tarihi eserler ve kazılardı ama beni en çok cezbeden su altı güzellikleri oldu!"

"Demek yüzmeyi seviyorsun!" derken, vücuduna bakıyorum. Handan gibi, Ekin gibi kaslı bir yapısı yok. Ufacık tefecik bir kız!

"Çok seviyorum," diyor.

Bu cümle çok tutkulu çıkıyor ağzından! Ne yalan söyleyeyim, ben de çok seviyorum! Yoksa havacı olurdum! Babam denizci olmamı hiç istememişti. "Ne o, bir gidiyorlar aylarca dönmüyorlar! Denizcinin karısı, dul olur!" derdi. Yüzme aşkım, onu pes ettirmişti sonunda. İyi ki de denizci olmuşum! Severek yapıyorum işimi.

O da konuşmuyor. Ne düşünüyor acaba?

Karşıdan görüyorum Ras Muhammed Burnu'nu. Bu kadar uzaktan bile, çok güzel görünüyor. Durup, seyretmek istiyorum. Park ediyorum aracı. Torpido gözünden sigarayı alıp, dışarı çıkıyorum. Keyifle içiyorum. İsrail, Altı Gün Savaşı'nda, buraları işgal etmişti. Nasıl vermiş geriye bu güzelliği! Belki de onların derdi güzellik değildi!

Çiğdem de iniyor. "O gördüğümüz burunun diğer tarafı Kızıldeniz," diyor. Ses çıkartmıyorum. "Sahi, siz dün o tarafa gitmiştiniz," diye düzeltiyor. Sonra devam ediyor:

"Bütün bu gördüğümüz alan, sualtı milli parkı. Mercan kayalıkları, her çeşit tropikal balık! Doyamıyor insan! Mercan kayalarına zarar vermemeleri için teknelerin demir atmaları da yasak. Tekneler, sadece dubalara bağlanabiliyor!"

"İyi ki geldin Çiğdem! Sen gelmesen, ben bunları öğrenemezdim," diyorum. Hoşuna gidiyor. Gülümsüyor. Gülümsemesi bile çok güzel bu kızın!

Sigaram bitince, "Gidelim mi?" diyorum. "Emredersiniz!" diyor. Bizimkiler, subay olduğumu söylemişler galiba! Hayır, söyleyemezler... Yasak çünkü!

"Bana niçin 'emredersiniz' dedin," diye soruyorum.

"Ben babamla öyle konuşurum. Alışkanlık olmuş herhalde," diyor. Rahatlıyorum...

"Baban subay mı?"

"Emekli oldu. Albaydı..."

Şansa bak...

"Ne zaman emekli oldu?"

"Beş-altı yıl oluyor"

"Daha yeni yani... Ne yapıyor şimdi?"

Gülerek anlatıyor babasını:

"Eve kapandı! Hiçbir şey yapmıyor! Annemle atışıp duruyorlar! Eskiden çok iyiydi araları! Annem 'Bu yaştan sonra, kaynana geldi başıma' diye kızıyor! Onun dış dünyaya açılmasını istiyor! Ama babamın tek yaptığı şey okumak!"

"Pek çok emekli subayda oluyor bu! Yıllarca askerin içinde yaşadıktan sonra, dış dünyaya uyum sağlayamıyorlar!"

"Sizin babanız da emekli asker galiba?"

"Evet."

"Sır küpü gibisiniz! Her şeyi giz perdesi arkasında bırakıyorsunuz!"

Anlamıyorum. Ben ne yaptım ki şimdi?

"Nereden çıkarttın bunu?" diyorum, hayret ifade eden bir tonla.

510 "Siz ne iş yaptığımı, hangi okuldan mezun olduğumu, babamın albay olduğunu öğrendiniz. Ama babanızın rütbesini bile söylemiyorsunuz!"

"Bir kastım yoktu! Benimki de albaylıktan emekli. Topçu albaydı."

Yine sessizlik oluyor... Anlıyorum, kendimden bahsetmemi istiyor ama şu aşamada anlatamam! Ben de susuyorum. Zaten sahile indik.

"Nerede duralım?"

"Nerede isterseniz.Burada her yer bir başka güzeldir. İstediğiniz yerden girebiliriz."

Tanımadığım bir ağacın gölgesine sürüyorum jipi. "Bu ne ağacı? Hiç görmedim daha önce," diyorum. Mangoymuş. Meyvesini görmüştüm Türkiye'de. Demek, ağacı da buymuş.

Hemen arabanın yanında şortunu, tişörtünü çıkartıyor. Mayosu altındaymış. Bu kadar rahat olması, hoşuma gitmiyor! Türkiye'de, böyle yol ortasında soyunması hoş karşılanmaz! Deniz 40-50 adım ilerimizde. O kadar bile bekleyemedi, soyunmak için. Yine de gözüm vücuduna kayıyor. Tek kelimeyle çok güzel! Kıskanmaya mı başladım acaba?

"Hadi, sizi bekliyorum," deyince kendime geliyorum. Dalıp gitmişim... Ah Ekin! Sen soktun bu kızı aklıma!

Tişörtümü çıkartıyorum sadece. Elimizde malzemelerimiz, sahile yürüyoruz. Uyarıyor beni, "Paletlerinizi suda takacaksınız. Mercanlar parçalayabilir," diye.

Önümden koşuyor sahile... Gözlerimi ondan alamıyorum. Gireceğimiz yeri belirlemeye çalışıyor. Koyu mavi bölgeye atlıyor. Hava kabarcıkları ve köpükler duruluyor, başı çıkıyor Çiğdem'in. O gözlüğünü takarken, ben de atlıyorum yakınına. Su çok tuzlu! Burnum da, gözlerim de yanıyor bir anda. Burası, Kızıldeniz'den de tuzlu. Su yüzüne çıktığımda, "Çok tuzlu," diyorum. "Alışırsınız," diyor kısaca. "Dalalım mı?" diyor. Emir-komuta onda.

Balık gibi bu kız... Bizimkilerden aşağı kalır yanı yok! Suyun altında daha iri görünüyor. Her hareketi kolayca yapıyor. Sualtı işaretlerinin de hepsini biliyor. Resmen yönetiyor beni. Sağ tarafımıza, ileri gideceğimizi söylüyor. Çevremizde rengârenk balıklar, mercan kayaları ama benim gözüm onda!

Mağaramsı, küçük bir kovuğa sokuyor beni. Işık azalıyor ama içerde kırmızı çizgileri parlayan, harika bir balık sürüsü var. Hepsi ritmik hareket ediyor. Aynı anda, hepsi aynı yöne gidiyor. İnsanlara da alışmışlar. Ürküp, kovuktan dışarı kaçmıyorlar. Keşke, sualtı fotoğraf makinesini alsaydım Sultan'dan. Bilmiyordum ki, böyle

güzellikleri göreceğimi. "Gidelim mi?" diye soruyor Çiğdem.

Yine peşindeyim Çiğdem'in. O çıkıp hava almasa, aklıma bile gelmeyecek nefesimin tükendiği! Cehenneme gitse, peşinden ayrılmayacağım! Bana garip şeyler oluyor!

Dalıyoruz, çıkıyoruz... Her tarafta farklı güzellikler... En güzeli de Çiğdem! Ne kadar dolaştığımızın farkında bile değilim. İnsanın, sudan çıkası gelmiyor. Daha önce, balıkların, mercanların çok fotoğrafını görmüştüm. Ama yaşamadan bu güzellikleri anlamak mümkün değil! Su altı cenneti burası olmalı! Huri de Çiğdem!

Nefes almaya çıktığımızda, "Yeter mi?" diye soruyor... Ben doyamadım daha! Her yerde farklı bir güzellik. "Aklım otelde... Yine geliriz," diyor. Yapacak bir şey yok. Kafasını kaldırıp, jipin bulunduğu yeri kestirmeye çalışıyor. Farkında olmadan çok ileriye gitmişiz. Bu defa suyun altını izleyerek güneye doğru yüzüyoruz. Altımızda muhteşem bir manzara... Bir günümü de çeşit çeşit yosunlara ayırmalıyım.

Bu kız, çok da dikkatli. Suya girdiğimiz yeri buluyor. Ben bu işin uzmanıyım ama o olmasa, kesinlikle bulamazdım. Belki de aklımı başımdan aldı, dikkatim dağıldı! Yavaşça geri geri çıkıyor kayalığa. Bana da, "Dikkatlice, sadece topuğunuzu basınız. Yırttırmayın paletinizi," diyor. Onu taklit ederek çıkıyorum. Yırtılmıyor paletim. Kumral, omuzları hizasındaki saçlarını arkada toplayıp suyunu sıkıyor. Her hareketi hoşuma gidiyor! Sadece benimle 'siz'li konuşması hoş değil.

***

Mayolarımızla oturuyoruz jipte. Canım sigara istiyor, ama

içmeyeceğim. "Nasıl buldunuz?" diyor. "Tek kelimeyle harika," diyorum.

"Buraya hayatında dalış yapmamış insanlar geliyor. Anlatılanları dinleyince, üç günlük dalış kursuna gidiyor. Sonra, yılda birkaç kez gelmeye başlıyor. Sadece bu güzellikleri tekrar tekrar görmek için geliyor insanlar," diyor. Hakikaten gelinir.

"Beni evime bırakır mısınız? Üzerimi değiştirmem gerekiyor," diyor. "İstersen beklerim." Bir şey söylemiyor. Anlıyorum, beklememi istiyor. O da benden ayrılmak istemiyor galiba! Yasin oğlum, hayal görmeye başladın! Baksana, benimle herhangi bir müşteri gibi konuşuyor! Ya ne yapacaktı, hemen üzerime mi atlayacaktı! Öyle yapsa, hoşlanmazdım zaten ondan! Herkese giden kızlarla işim olmaz benim!

"Burada duralım," diyor. Kendime geliyorum... Yine dalıp gitmişim! İki katlı evlerin olduğu site gibi bir yer. Bahçede çeşit çeşit palmiyeler, hurmalar...

"Hemen gelirim," dedi ama 15 dakika geçti gelmiyor! Sabaha kadar beklerim onu ben! Bu defa tutamıyorum kendimi. Bir sigara yakıyorum. Bir de klasik Türkçe şarkım olsaydı aşk üzerine... Ne saçmalıyorum ben!

Sigaram bitiyor, Çiğdem hâlâ yok. Çıkıyorum jipten. Gölge bir duvara oturuyorum. Burası çöl değil sanki. Antalya'dan bile daha yeşil! Her bahçe, çiçekli veya ağaçlı. Nereden buluyorlar acaba bu kadar suyu?

Çiğdem'in çıktığını görüyorum ama giderken olduğu gibi canlı değil hareketleri. Yavaş yavaş, isteksizce geliyor bana doğru. Kötü bir şey olduğunu hissediyorum!

Yüzüne bakıyorum, ağlamış. Sessizce oturuyor yanıma. O konuşmuyor... Ben de sormuyorum, üzüntüsüyle baş

başa bırakmak için. Söylemek isterse, kendisi söylesin. Sonra anlatıyor:

"Babam hastalanmış. Kalp krizi mi, yüksek tansiyon mu belli değilmiş. Hastaneye kaldırmışlar. Kusura bakmayınız, sizi de beklettim."

"Geçmiş olsun. Hangi hastanedeymiş?"

"Gata'da."

Anlıyorum ki, İstanbul'da Haydarpaşa'da. Demek, Çiğdem'ler Anadolu yakasında oturuyor. Ben Avrupa yakasındayım. Olsun, sonuçta İstanbul.

"Nasılmış durumu?"

"Annem, 'meraklanma iyi' diyor, ama iyi olsa hastaneye kaldırırlar mı?"

"Kendin söyledin. Kalp krizi mi, yüksek tansiyon mu belli değilmiş. Tetkikler için yatırmışlardır," diyorum. Mantıklı geliyor sözlerim ona. "Haklısınız. Ben bunu düşünemedim. Annem sabahtan beri beni arıyormuş. Ben de cep telefonumu evde unutmuşum," diyor. Kendisini suçladığını hissediyorum. "Ben de sık sık unuturum," diyorum anlamsızca.

Otele gelmişiz bu arada. "Siz odanıza çıkıp duş alırken, ben de bir sorun var mı diye bakayım," diyor. Dünyalar benim oluyor. Demek sorun yoksa, öğlenden sonra da beraber olacağız!

Sevinç içinde çıkıyorum odama. Çiftetelli oynuyorum odaya girince. Ne oluyor bana! Deliriyor muyum yoksa?

***

Aşağı indiğimde, Çiğdem'i hemen asansörün karşısında oturmuş kahve içerken buluyorum. Yanına gidiyorum. "Size de kahve alayım mı? Bu farklı bir kahve... Hollandalıların filtre kahvesi," diyor. Hiç içmedim, denemek

isterim. "Olur," diyorum. Kahveyi gidip kendi eliyle getirmesi, çok hoşuma gidiyor.

Biraz daha rahatlamış görüyorum onu. Hiçbir sorun yokmuş müşterilerde. "Zaten bu mevsimde gelenler, kaliteli insanlar olur! Yazın temmuz, ağustosta gelenler çok problemli oluyor. Zaten o aylarda, buralar çok sıcak! Bir de problem olunca, çok zor geçiyor," diyor. Annesini de aramış yeniden. "Annem yemin ediyor, babam iyi diye. Ama gözümle görmeden inanamam," diye güvensizliğini ortaya koyuyor. Annesini tanımıyorum ki, doğru söyleyip söylemediğini bileyim!

"Maya Koyu'na gidelim mi?" diyor birden. Neresi bilmiyorum ama "Olur," diyorum. Kahvemden son bir yudum alıp, kalkıyorum. Hayret, her kahvede mutlaka sigara içerim, bu defa aramadım bile. Çevremde dalga geçecek bir şeyler de aramıyorum. Sessiz, sakin biri oldum son iki günde.

Otelden birlikte çıkıyoruz. Ben otoparka yürüyorum. O, "Yürüyerek gidelim," diyor. Gideceğimiz yer, zaten yürüyerek beş dakikalık uzaklıktaymış. Burada tekneler, sahile bağlanmış. Çeşitli yerlere tur tekneleri var. Teknelerin karşısında bir kafeteryaya oturuyoruz. Tekneler, gelip geçenler, gözümüzün önünde.

"Burada iki koy var. Diğeri çok kalabalık olduğu için buraya geldik. Bu teknelerin bazılarının altı camdır. Giderken, suyun altını izleyebilirsiniz. Dalmaktan korkanlar, ancak öyle görebiliyor aşağıdaki güzellikleri."

Rehberliği bırak Çiğdem! Ben buraları değil, seni öğrenmek istiyorum! Sustuğumu görünce, o soruyor:

"Tüplü dalış yapabilir misiniz?"

Tam adamına soruyorsun Çiğdem! Benim hayatım bu!

"Dalabilirim herhalde. Eskiden birkaç kez dalmıştım."

"Öyleyse, bir gün batığa dalalım! Çok güzeldir!"

"Ne zaman?" diyorum. Programına bakıp haber verecekmiş.

"Ya, aniden İstanbul'a gitmen gerekirse?"

Ne diye soruyorum ki bunu. Yine babasını hatırlatıyorum kıza.

"Anneme 'geleyim' dedim. 'Hiç gerek yok' dedi. Zaten, en çok o sözü rahatlattı beni. Zaten bu ay sonuna doğru turlar bitiyor. 25 gün sonra döneceğim İstanbul'a..."

Benim için harika haber! Fazla ayrı kalmayacağım Çiğdem'den!

Gökkuşağı kokteyli ısmarlıyor ikimize de. Bana hiç sormadan! İlginç. Sanki benim beğeneceğimden emin! Bayağı beni yönetmeye başladı bu kız! Bütün dalış boyunca, ona uydum. Şimdi de benim adıma kokteyl ısmarlıyor! Ben de itirazsız kabulleniyorum!

516

"Kaç yaşındasın?" diye soruyorum birdenbire!

"26... Ya siz?

"30."

"Ne iş yapıyorsunuz?"

"Akşam söylemiştim. Ne olur zorlama! Daha sonra İstanbul'da söylerim."

"Merakta bıraktınız beni! Ben sizi, ilk gün iki çift zannetmiştim. Sonra hayal kırıklığına uğradım. Dördünüz de iyi insanlarsınız, ama bir gizem var sizde!"

"Boşver! Ama emin ol, kötü bir şey yok!"

"Siz, gerçekten evli değilsiniz değil mi?"

"Handan'la mı? Handan'ın kocası ve bir oğlu var. Onlar için döndü hemen!"

"Hayır! Siz, bekârsınız değil mi?"

"Anamdan doğduğumdan beri," diye şaka yapıyorum. Gözlerinin parladığını fark ediyorum. Demek, o da bir şeyler hissediyor bana karşı.

"Sen bekâr mısın?" diyorum saçma olduğunu bildiğim halde! Kokteyllerimiz gelince susuyoruz. O, hemen bir yudum içiyor. Ben yanıtını bekliyorum.

"Evliye benzer bir halim var mı? Evli olsam, buralarda işim ne?"

Şüphem yoktu ama iyice emin oldum. "Erkek arkadaşın var mı?" diyorum sıkılarak.

"Düşündüğün anlamda hiç olmadı! Çok arkadaşım oldu, ama sadece arkadaş!"

Herhalde, sevincimi şimdi o da hissetmiştir.

Telefonu çalıyor, arayan annesi. Konuşmasından iyi şeyler öğrendiğini anlıyorum. Kapatınca, anlatıyor. Babasının problemi, sadece bir kalp spazmıymış. Annesi kendisini sorumlu görüyormuş. Babası rahatsızlanmadan üç saat önce tartışmışlar yine. Annesi çok üzgünmüş. Babasıyla tartışmayacakmış bir daha. "İnsanlar yaşlandıkça çocuklaşıyor," diyor.

Bizimkiler, işi hallettiğimizin haberini aldı mı acaba? Telefonla aramamız yasak. Mehmet'e kaç günde Aksaz'da olacağını sormayı unuttum. Süveyş'te çok sıra var mı, bilmiyorum ki? Normalde, beklemeden gitse, yarın öğlen civarında varır. İsmail Albay ne sevinecek bu habere! En zor denilen iş çok kolay halloldu!

"Ne düşünüyorsunuz? Gözleriniz parlıyor. Düşünürken gülüyorsunuz da," diyor. Düpedüz yalan söylüyorum; "Senin iyi haber almana sevindim," diyorum.

"Niçin içmiyorsunuz? Kokteyl sevmez misiniz?"

O söyleyince farkına varıyorum ince belli uzun bardağın. Bir yudum alıp içinde neler olduğunu anlamaya çalışıyorum. Votka, portakal var. Diğerlerini anlayamıyorum.

"Güzel ama içinde neler olduğunu anlayamadım," diyorum. "Ben de tam bilmiyorum. Gökkuşağı kokteyli... Hoşuma gittiği için hep bunu ısmarlıyorum."

Çiğdem'de bir farklılık var ama çözemiyorum. Fark ettiğim, işinde farklı, benimle farklı! Havaalanında ilk gördüğümde cıvıl cıvıldı. Müşterilerle de öyle! Benim yanımda durgunlaşıyor. Aynı şey bende de var! Ben de eski Yasin değilim! "Biliyor musun, ben aslında böyle durgun biri değilimdir. Hayatla dalga geçen birisiyim. Ama senin yanında durgunlaşıyorum. Sanki bir hata yapıp, seni incitmekten korkuyorum!" diyorum. Çiğdem, "Ben de!" deyince hiç şaşırmıyorum.

518 Gözlerimi dikiyorum gözlerine. O da bana bakıyor. İlk kez gözlerine doğrudan bakıyorum. Ela gözleri de çok güzel! İçim eriyor! Hiç kaçırmıyor gözlerini benden. Ağzımdan kaçıyor:

"Sana aşık oluyorum galiba!"

Hiçbir tepki vermiyor bu sözlerime. Başını eğip, gülümsüyor. Öğrenmek istiyorum hakkındaki her şeyi.

"Başka kardeşin var mı?" diyorum hiç gereği yokken. Büyümüz bozuluyor. Boşalan bardağına çeviriyor gözlerini. "Senin var mı?" diyor. Soruya soruyla yanıt. Beni cezalandırıyor. Ben bilgi vermediğim için, o da anlatmayacak bir şey.

"Var," diyorum. "Benden küçük bir kız, bir de erkek kardeşim var. Erkek olan hava subayı. Daha teğmen. Kız kardeşim de iletişim fakültesinde öğrenci."

Seviniyor bilgi verdiğime. "Benim de bir ağabeyim var. Benden beş yaş büyük. Doktor."

Demek, sorular konusunda aramızda barış sağlandı. "Bana işim dışında her şeyi sorabilirsin. Onu da daha sonra açıklayacağım. Ama şimdi açıklayamam. Emin ol, kötü bir şey değil!" diyorum. "Hiçbir şey sormayacağım.İstersen anlatırsın," diyor. Göz gözeyiz yine. Ama hemen büyüyü bozuyor:

"Kalkalım mı?"

Hesabı ödeyip, çıkıyoruz. "Sahilde yürüyelim mi?" diyor. Ben emir kuluyum! Artık inkâr edemem, ben bu kıza aşık oldum! Olacak şey mi? Önceki gece birkaç dakika, dün birkaç saat gördüm. Ve bugün aşık oluyorum! Ekin sokmuş olmasın bunu aklıma?

***

Rıhtımda yürürken, elimi uzatıyorum yavaşça. Elini hızla çekiyor. Niçin? Bağlı teknelerdekilerden çoğu tanıyor Çiğdem'i. Onlarla turlara gidiyormuş. Onlardan mı çekiniyor acaba?

"Siz kaçakçı mısınız?" diye soruyor aniden!

"Değilim!"

"Casus musunuz?"

"Değilim!"

"Bizdeki kayıtlarınıza baktım. İşadamı yazıyor!"

"İşadamı da değilim! Hani sormayacaktın bunu?"

"Elimde değil. Yanlış bir adım atmak istemiyorum!"

İçimi sevinç kaplıyor. Demek adım atacak bana doğru. Duruyorum. O da duruyor. Gözlerimi gözlerine dikiyorum.

"Yanlış adım atmazsın! Emin ol... Ama bugün açıklayamam! Ne olur beni zorlama! Kim olduğumu, ne iş yaptığımı öğrendiğinde mutlu olacaksın!" diyorum.

İnanmaz gözlerle bakıyor bana. "Sonra beni hayal kırıklığına uğratmazsın değil mi?" diyor ve elini uzatıyor. Sevinçle tutuyorum narin elini. Heyecandan mı acaba, çok soğuk! Isıtmak istiyorum parmaklarını. Acaba ne hayaller kuruyor bana dair?.. Sonra öğreneceğim artık.

***

Gece uyku tutmuyor gözümü... Bana 'uykucu!' diyenler, görsünler halimi. Hayır! Kimse bilmesin bu halimi! Dalga geçerler sonra benimle! Her anım, onu düşünmekle geçiyor! Aşk bu mu acaba? Öyleyse, ben aşkı yaşamamışım bu yaşa kadar.

Akşam, hiçbir turistin olmadığı, Mısırlı ailelerin gittiği bir restorana götürdü beni. Sanki Osmanlı'nın son dönemleri. Tüm erkek müşterilere fes taktırıyorlar. Çiğdem, bana bakıp güldü. "Bıyığın olsa, aynen Galatalı'ya benzedin!" dedi. Anlamadım... Şekerpare adlı çok sevdiği bir filmin karakteriymiş Galatalı! Bu beni beğendiğini mi gösteriyor, beğenmediğini mi? İlk fırsatta Galatalı'nın nasıl bir karakter olduğunu öğrenmem gerek!

Gittiğimiz restoranda o gece, 1001 Gece Eğlenceleri varmış. Bir ara ben sultan oldum, o da haremim. Fotoğraf da çektirdik. "Aşkımızı itirafımızın ilk gün hatırası" diye... Tanura adlı bir dansı öğrenmeye çalıştım, ama beceremedim. Çiğdem çok güldü halime!

Her şeyi soruyoruz birbirimize. Benim işimin dışında tabii! Aslında can atıyorum söylemek için. Gururla anlatmak istiyorum üç gün önce yaptıklarımı... Ama şimdi anlatamam.

Çok mutluyum, çok!

Rıhtımdaki yürüyüşümüzden sonra, çok değişti Çiğdem! Artık bana 'siz' demiyor. Arada bir adımı da söylüyor. Yine mesafeli duruyor, ama elini tutabiliyorum. Bir defa da yanağına dokundum, ses çıkartmadı. Kadife gibi teni, hep dokunmak istiyorum!

Bana itiraflarda da bulundu. Ekin ona, "Yasin sana ilgi gösteriyor. Haberin olsun... Kırma onu!" demiş. Niçin kırsın ki Çiğdem beni? Ekin'i bir daha görürsem, teşekkür edeceğim. Zaten, eğitimler sırasında, kanım kaynamıştı ona. Demek ki, o da beni sevmiş. Yoksa niye konuşsun Çiğdem'le?

Farkında olmadan, tükenmez kalemle Çiğdem'in portresini yapmışım. Tükenmez kalemle resim mi yapılır demeyin! İnsan, aşık olunca, ne yaptığını biliyor mu? Bunu belki yarın Çiğdem'e veririm.

***

Çiğdem'in yüzü gülüyor bu sabah. Babası iyiymiş ve bugün eve dönecekmiş. Ben üzgünüm. Çünkü tura gidecek, baş başa olamayacağız bugün!

Ayrı kalamam Çiğdem'den, ben de tura katılıyorum... Bir kiliseye gidecekmişiz. Bana ne kiliseden? Ben cumaların dışında, camiye bile gidemiyorum. O da karada olursam. Ama Çiğdem'den ayrı kalmamak için ceheneme bile gitmeye hazırım!

Yolculuk boyunca, arkada yanımda oturuyor. Kimse yadırgamıyor bizi. Eli elimde, bazen çevreyi tanıtıcı bilgiler veriyor. Hâlâ farkında değil, ben çevreyi değil, onu tanımak istiyorum sadece. Onunla elele olmak bile mutlu ediyor beni.

***

Otele döndüğümüzde, akşama daha çok olduğunu fark ediyorum. "Duş almadan develere binelim mi?" diye soruyor. Benim canım istemiyor, ama hiçbir şey söylemiyorum. Otoparka yöneliyor. Ben de peşinden.

Develere bineceğimiz yer çok yakındaymış. Burası bir yarış pisti gibi, deve yarışları yapılıyor. Birden kurtuluyorum melankoliden. Deve yarışlarındaki canlılık, beni de etkiliyor. Turist çiftler, çift çift yarışıyorlar. Önce, deve seçiyoruz kendimize. Ağızları ipten kafes içine sokulmuş. Belki birbirlerini, belki de bizi ısırmasınlar diye. Gözlerine bakarak seçmek istiyorum deveyi. Benim beğendiğim hoş bakışlı deveyi, Çiğdem beğenmiyor. "Bu hırslı değil! Yarış kazanamaz!" diyor. Sanki, iddiasına yarışacağız. Ben eğlenmek için bineceğim deveye. Çiğdem'in dediği oluyor. Onun seçtiğine bindiriliyoruz. Devenin yularından tutan adam, tur attırıyor yavaş adımlarla.
522 Sonra develer, yeni yarışçılarıyla hizaya getiriliyor. Serbest bırakıldıklarında, koşmaya başlıyor hayvanlar. Şartlı refleks olmuş bu onlarda. Çiğdem sıkıca belime sarılıyor. "Çek dizginleri," diyor gülerek. Çekiyorum, çekebildiğim kadar. Yüz metre kadar koşuyor develer. Çiğdem'in seçtiği sonuncu! Bilmiyorum, benim beğendiğim munis bakışlı kaçıncı oldu?

"Ata da binelim mi?" diyor Çiğdem. Bu defa sessiz kalmıyorum. "Ben binmem!" diye kestirip atıyorum. Korktuğumu zannediyor. "Korkma, bir şey olmaz!" diyor. Nedenimi açıklıyorum. Küçükken, semersiz bir ata binmiştim. Bir haftaya yakın oturamamıştım. Kabuk bağlamıştı popom. Çiğdem ısrar ediyor. "Bunları koşturmayacağız. Hem semerleri de var bunların." Kabul etmiyorum. Akıllı insan, hayatta bir defa hata yapar. Aynı hata iki defa yapılmaz. Ben o defteri kapattım. Çiğdem de öğrensin ben bir şeye "hayır" dersem yapmayacağımı.

Deveye binmek iyi oldu bizim için. Çiğdem, jipe yürürken elini belime koydu. Bu çok hoşuma gitti.

Otele dönerken, "Bu gece ne yapacağız?" diye sordum. "Sen ne istersen!" dedi. Benim istediğimi Çiğdem'e söyleyemem ki!

***

Çiğdem akşamleyin beni bir Bedevi çadırına götürüyor. Çadır dediğime bakmayın, büyük bir çadırı restoran haline getirmişler. Bizden başka da kimse yok. Hafif bir Arap müziği... Hiç rahatsız olmuyorum. Ruhumu okşuyor müzik. Çiğdem'in ısmarladığı değişik kebaplardan birer parça konulmuş tabağımıza. Masada da her türlü yeşillik... Çölün ortasında nereden bulmuşlar bunları! Taze naneden bir yaprak alıyorum, harika bir tadı var. Bizim nanelerimize benzemiyor buranın naneleri! Kebaplar da güzel ama bizim Adana'nın, Gaziantep'in ustalarının eline su dökemez Araplar! Alkol almak istemiyor Çiğdem, ben de istemiyorum.

Yemekten sonra jipimizi bırakıp, yürüyerek tırmanıyoruz bir kum tepesine. Ayakkabılarımız ellerimizde... Kumlar hâlâ ısıtıyor ayaklarımızı. Mehtap yok bu gece. Çok kere, elinden tutarak yardım ediyorum Çiğdem'e. Bir kuş kadar hafif! Alıp uçurmak istiyorum onu! İzin verir mi acaba?

Oturuyoruz kum tepesinin üzerine. "Dünya'da yıldızların en güzel göründüğü yerler çöllerdir," diyor. 'Bana ne yıldızlardan, benim yıldızım sensin!' demek istiyorum ama "Neden?" sorusu çıkıyor ağzımdan. "Çünku, burada su buharı az! Çevrede de ışık yok!" diyor.

O yıldızlara bakıyor, ben de ona! "Bak! Samanyolu ne kadar belirgin," diyor. Mecburen gözlerimi kaldırıyorum. Gerçekten çok belirgin. Sol tarafımızda kuzeyden güneye

bir ışık yolu oluşturmuş milyonlarca yıldız. "Kim bilir oralarda başka ne dünyalar var," diyor Çiğdem. Ben de merak ederim, ama bir cevap veremem bu soruya. Bizim dünyamız sadece bir nokta uzayda. Üzerinde milyarlarca hayat... Kim bilir, oralarda, bilmediğimiz başka ne hayatlar var? Acaba oralarda da insan, ya da benzerleri var mı? Onlar da aşık oluyorlar mı, kavga ediyorlar mı, savaşıyorlar mı, geçim sıkıntısı çekiyorlar mı, çocuklarının geleceğinden endişeleniyorlar mı? Yoksa bunlar, sadece biz dünyalıların özelliği mi?

Mutluyum Çiğdem'in yanında... Gözlerim gökyüzünde... İnanılmaz bir huzur veriyor bana! Uzanıyorum kuma, kum serinlemeye başlamış... Çiğdem de uzanıyor yanıma. Konuşmadan izliyoruz yıldızları. Sokuluyor yanıma. "Birazdan üşüyeceğiz. Hava soğuyor," diyor. Isıtmak istercesine göğsüme çekiyorum onu. Hiç itiraz etmiyor.
524 Dudaklarına yumuşakça dokunuyorum dudaklarımla... İçimden geldiği gibi konuşuyorum:

"Sana aşık oldum! Evlenir misin benimle!"

Birden fırlıyor yerinden. "Üşüyorum! Gidelim!" diyor. Sesinde bir kırgınlık yok. Sadece yanıt vermek istemedi herhalde.

Dönüşte ben konuşamıyorum. İlk konuşanın, onun olmasını istiyorum. Konuşmuyor. Onu kıracak bir şey yapmadım ki! Onu evine bırakıyorum.

"Her şey güzeldi... Çok teşekkür ederim," diyor. Bunlar, benim beklediğim sözler değil. Zorlamayayım onu! Evine girinceye kadar izliyorum. Dönüp bakmıyor bile! Çok üzgünüm! Çok acele ettim ona evlenmekten söz etmekle! Yıldızların büyüsü çarptı beni herhalde!

***

Sonraki günler, hep ızdırap oldu benim için! Her gün beraberdim Çiğdem'le. Ne uzaklaştı, ne de daha yakınlaştı bana! Sadece elini tutmama izin verdi. Bazı günler, çok eğlendik. Bazen, ikimiz de durgunlaşıyoruz! 'Acaba başka bir sevgilisi mi var, yoksa bana söyleyemediği bir sorunu mu var?' diye düşünüyorum. O söylemezse, ben bilemem ki! Günlerce, bir daha hiç söz etmedim evlilikten.

Gruptakiler de farkında Çiğdem'e aşık olduğumun. Çok yaşlı, İstanbullu bir hanımefendi kolumdan bir kenara çekip, "Çok iyi bir kız o! Sakın kaçırma!" diye tembihledi. Nasıl kaçırmayacağımı bilmiyorum ki! Zorla razı edemem onu! Çok üzülüyorum bir yol bulamadığım için! Uyuyamıyorum onu düşünmekten!

***

Bu gece, İstanbul'a dönmek üzere otelden ayrılıyoruz. Sabah Kahire'de olacağız. Oradan da İstanbul'a uçacağız. Hiç ayrılmak istemiyorum ondan! Ama dönmeliyim. İşe başlamalıyım yarın!

Otobüste yine yanımda! İki eli de avuçlarımın içinde. Yalvarmak geliyor içimden ama gururum engel oluyor! Nasıl dayanacağım bu ayrılığa?

"Ne düşünüyorsun?" diyorum.

"Hangi konuda?

"Şu an ne düşünüyorsun?"

"Bizi!" diyor samimiyetle. Uzun süre, yeniden konuşmasını bekliyorum.

"Ben bu işte, çok tatil aşkları gördüm! İnsanlar geliyorlar! Birilerine aşık olduklarını sanıyorlar! Tatil bitiyor, aşklar da! Bu bana göre değil!"

Demek, Çiğdem geçici bir heves peşinde olduğumu sanıyor!

Nasıl savunacağım kendimi? Onu gerçekten sevdiğimi nasıl kanıtlayabilirim? Ben bir şey söylemeden o devam ediyor:

"Daha birbirimizi yeterince tanımıyoruz. Bakalım ailelerimiz ne diyecek? İstanbul'a döndüğünde, beni unutmazsan, seni yeniden görmek istiyorum."

Ellerini daha bir coşkuyla sıkıyorum. Seni unutmak mı? Ben daha önce hiç aşık olmamışım. Onu anladım! Seni nasıl unutabilirim? Bunu nasıl düşünebilirsin Çiğdem? Boğazım düğümleniyor, Çiğdem'e bir şey söyleyemiyorum.

Bir kalem istiyorum Çiğdem'den. Sigaramın kâğıdını koparıp. cep numaramı yazıyorum. Numaraya bakıyor. "Sen, resmi bir kurumda çalışıyorsun galiba!" diyor. Çok zeki olduğunu biliyorum zaten! "Hayır, bu numarayı babam aldı bana," diyorum. İnanıyor mu, bilmiyorum.

Vedalaşırken ağlamak geliyor içimden. "İki hafta sonra bekleyeceğim," diyorum. Gülümsüyor sadece. İnanmıyor galiba! Yanaklarından öpmeme izin veriyor ayrılırken! Arkamı döndüğümde yaşlı İstanbullu hanımın bizi izlediğini görüyorum. Yüzü gülüyor aramızda ne olduğunu bilmeden! Yanına gidiyorum. "Biraz ufak tefek, ama yakışıyorsunuz birbirinize!" diyor. Koluma giriyor. Birlikte yürüyoruz uçağa.

***

İstanbul... Kalender Orduevi...

Kızıldeniz'deki operasyonumuzu İsmail Albay'a anlatıyorum. Misafirimiz körfeze ulaşmış. Sinyal alıyorlarmış ondan da! "Diğerleri dönmüş. Sen niçin dönmedin?" diyor.

"İki haftalık tatile göndermediniz mi komutanım?" diyorum. Gülüyor ama kızıyor da:

"Ankara'da işler istediğimiz gibi gitmiyor! Burada olsaydın,

çok işimize yarardın" diyor. İçimden Çiğdem'i anlatmak geliyor. "Orada bir kıza aşık oldum! Onun için gelmedim!" diyorum. İlgi gösteriyor Albay. Masasından kalkıp yanıma geliyor. "Mısırlı mı bu kız?" diye soruyor. "Hayır Albayım. Türk! Üstelik babası da emekli albay," deyince rahatlıyor. İki hafta sonra döneceğini, onu havaalanında üniformayla karşılayıp sürpriz yapacağımı söylüyorum. Albay "Kesinlikle hayır! Operasyon tamamlanıncaya kadar subay olduğunu açıklama!" diye emir veriyor. Sürpriz hayalim suya düşüyor!

***

İstanbul... Atatürk Havaalanı...

İki hafta nasıl geçti, bir ben bilirim. Her an Çiğdem'in hayali karşımda! Dağları, tepeleri, havadaki bulutları bile ona benzetiyorum! Annem de, babam da, kızkardeşim de görmeden sevdiler onu, nasıl anlattımsa! Annem, evleneceğim için çok mutlu! Bakalım, Çiğdem evlenmeye razı olacak mı? Onu düşünen yok! Benim telefon numaram var onda. Bir defa olsun aramadı! Belki de bana derken, kendisi unuttu!

Annem de Çiğdem'i karşılamaya gelmeye kalktı. Kızkardeşimle birlikte zor ikna ettik onu ayıp olur diye. En kısa sürede getireceğime söz verdim. Çiğdem ne zaman isterse!

Dakikalar geçmek bilmiyor! Tabelada uçağın indiği yazıldı, ama çıkan yok hâlâ.

Gözümü cam kapıdan ayıramıyorum, bakarsam sanki daha çabuk gelecekmiş gibi! Evet, birileri gelmeye başladı. İlk çıkan beye, "Mısır'dan mı?" diye sordum. "Evet," dedi. Birazdan Çiğdem'e kavuşacağım!

İşte geliyor! Zor tutuyorum kendimi içeri girmemek için. Yaklaşınca, duramıyorum. Fırlıyorum polisin yanından.

Kucaklayıp havada döndürüyorum. Bazıları durup bakıyor bana. Belki de, "Bizim rehberi karşılayan bu çılgın kim?" diye merak ediyorlardır! Umurumda değil dünya! Çiğdem utanıyor galiba! "Yeter! Bırak! Rezil olacağız herkese!" diyor. Bana ne herkesten? "Ne olur, yeter!" diye yalvarıyor. O zaman indiriyorum yere. "Valizlerin nerede?" diyorum. İçerdeymiş. Biraz önce yanından kaçtığım polis memuruna gidiyorum. Bizi gördükten sonra, kızmamış bana. "Kaç yıldır hasrettiniz?" diye soruyor. Ben valizleri almak istediğimi söylüyorum, izin veriyor. Üç büyük valizi sürükleyerek çıkıyoruz. Polisin yanından geçerken, "Sağol kardeşim," diyorum.

Valizler, o kadar büyük ki! Arabama yerleştirmekte zorlanıyorum. "Ne bunlar? Çeyizin mi?" diye takılıyorum. Çiğdem, hiç kızmıyor! "Dokuz aydır oradaydım," diyor sadece.

528 Onu oturtuyorum önce. Ön konsolun üzerindeki kırmızı gülleri görünce, kimin olduğunu soruyor. Kimin olabilir ki!

Otoparktan çıkıncaya kadar konuşmuyorum. Sonra ben soruyorum:

"Niçin hiç aramadın?"

"Ara demedin ki!"

"Niçin, vermiştim telefon numaramı?.."

"İstanbul'a gelince aramayı düşünüyordum. Beni havaalanında karşılamanı beklemiyordum!"

"Çiğdem! Sen benimle dalga mı geçiyorsun? İki haftayı nasıl geçirdim biliyor musun?"

"Bilmiyorum! 'Belki unutmuştur!' diye düşünüyordum," diyor samimiyetle. Bu kız deli mi? Nasıl anlamıyor halimi? Soluduğum havada bile seni arıyordum!

Nereye gideceğimi bilmeden, sahil yoluna dönmüşüm. Yeşilyurt Kavşağı'na yaklaşırken, "Nereye gideceğiz?" diye sordum. "Zahmet olmazsa, Kartal'a! Veya sence uygun olan bir yerde taksiye de geçebilirim," diyor. Beynimin tası atıyor artık! Kavşaktan önce, sağa çektim arabayı. Sinirli bir şekilde döndüm ona:

"Bak Çiğdem! Anla artık beni! Kara sevdayla tutuldum ben! Yeter! İşkence yapma bana! Senin hiçbir şeyin zahmet olmaz bana! Benim tek istediğim sensin!"

Çiğdem'in gözünden yaşlar akmaya başladı. Korkuttum mu acaba? Kırdım mı yoksa? Pişmanım söylediklerime!

"Seni kırmak istemedim," diyorum yumuşak bir sesle. Ellerini ellerime alıyorum. Yine soğuk elleri! Isıtmak istiyorum. Keşke, o da birazcık kalbimi ısıtsa!

"Kırmadın beni! Aksine, söylediklerin gururumu okşuyor! Ama aldatılmak istemiyorum!"

Hâlâ bana güvenmiyor! Ne güzel hayeller kuruyorum, o kuşku içinde! "Nasıl kandırırım seni?" diyorum. Hâlâ gözlerinden yaşlar süzülüyor. "Beni kendine aşık edip, bırakıp gitmenden korkuyorum!" diyor. İçimden hem gülmek hem ağlamak geliyor.

"Hangi davranışım sende bu korkuya neden oluyor?"

"Kim olduğunu bile bilmiyorum. Ne iş yaptığını bile söylemiyorsun bana. İçimden bir ses 'güvenme!' diyor."

"İçindeki sesi dinleme! Aşığım ben sana... Seni düşüneme-yeceğin kadar çok seviyorum."

"Ben de seni seviyorum, ama korkuyorum!"

Benim de gözlerimden yaşlar boşanıyor. Ama sevinç göz yaşları bunlar! İlgisiz bir soru soruyorum:

"Aç mısın?" Başını yana sallıyor. "Hayır," dediğini anlıyorum.

Basıyorum gaza. Kavşaktan dönüp, havaalanından TEM yoluna çıkıyorum. Kendimi açtığım müziğe verip, düşüncelerden uzaklaşmak istiyorum. Canım bir de sigara çekiyor, ama içmeyeceğim. Çiğdem, kendisini Kartal'a götürdüğümü zannediyor!

Maslak kavşağına yaklaşınca, Levent yönüne dönüyorum. Çiğdem, yolu bilmiyormuşum gibi, "Doğru gidecektik," diyor. Aldırmıyorum... Alt geçitten 4.Levent'e dönüyorum. Ara yollardan, annemle babamın oturduğu Uçaksavar Sitesi'ne gidiyorum. Aracı park ettiğimde, "Nereye getirdin beni?" diye soruyor. "Seninle tanışmayı dört gözle bekleyenler var!" diyorum. Anlıyor Çiğdem. "Asla olmaz! Üstüm başım da berbat! Çok yorgunum! 36 saattir uyumadım. Beni böyle görmesinler!" diye peşisıra mazeretler sıralıyor. Araçtan çıkıp, kapısını açıyorum. Nazikçe elini tutuyorum. "Sana aşık olan benim! Seni
530 her halinle seviyorum! Ben sevince, onlar da sever!" diye cesaretlendiriyorum. İstemeyerek iniyor araçtan. Sanki kaçacakmış gibi, elini hiç bırakmıyorum. Asansörün beşinci kat düğmesine basıyorum. Çiğdem'in gözleri hep yüzümde! Ama ben bakmıyorum. Çünkü onun gözlerine baktığımda, irademi yitiriyorum! Kararlı davranamazsam, beni kandırır! Bu işi bugün bitirmeliyim!

Kapıyı annem açıyor. Çiğdem'i görünce şok oluyor. Ne yapacağını bilemiyor. Ben hafifçe iterek, Çiğdem'i içeri sokuyorum. Ayakkabısını zor çıkartıyor kız! Elim sanki eline perçinlenmiş gibi! O kurtarmaya çalışıyor, ben bırakmıyorum. Salonda serbest bırakıyorum elini. Bana kızgın baktığını biliyorum. Annemin paniğinin bir nedeni de, onları yemek sırasında yakalamış olmamız. Babam ortalarda yok. Belli ki, üzerini değiştirmeye kaçmış.

Annem, ellerini yıkamış, elinde küçük bir havluyla geliyor.

"Hoş geldin yavrum. Biz de karşılamaya gelecektik, ama Yasin izin vermedi!" diyor. Çiğdem'e sarılıyor ve bırakmak istemiyor. "Yeter anne! Kız 36 saattir uykusuz. Neredeyse 12 saattir de yollarda. Bırak da otursun," diyorum. Aynanın üzerindeki üniformalı fotoğrafım dikkatimi çekiyor. Çiğdem'i, fotoğrafı görmeyeceği bir yere oturtuyorum. Kız ne halde, bilemiyorum! Ben de böyle olsun istemezdim ilk karşılaşmalarının. Bana güvenmesi için getirdim buraya!

Babam da çıktı ortaya. O sert adamın bile yüzü gülüyor! "Hanım kızımız kim?" diyor tahmin edemiyormuş gibi. "Gelinin baba!" diyorum. Elini öptürüyor, sonra yanaklarından öpüyor Çiğdem'i. Geçip karşısına oturuyor. Benim aklım, fotoğrafı ortadan kaldırmakta!

Annem, bu arada tabakları mutfağa kaçırmış bile. Mutfağa gider gibi yapıp, aynanın üzerindeki fotoğrafı alıyorum. Konsolun bir gözüne atıyorum. "Anne gel! Fazla vaktimiz yok," diye sesleniyorum koridor kapısından.

Geri döndüğümde, Çiğdem'i başını öne eğmiş buluyorum. Babam da onu süzüyor. Sorgulama başlamamış henüz! 10 dakika sürmez, kızın yedi ceddini öğrenir! İzin verirsem tabii... Çiğdem'i kaçırmalıyım buradan bir an evvel! Annem, sormadan Türk kahvesi yapmış. Babamdan sonra, Çiğdem'e tutuyor tepsiyi. "Zahmet etmeseydiniz," diyor ve alıyor kahvesini.

Babam sorguya başlıyor! "Ne iş yapıyordunuz kızım?" Hemen araya giriyorum. "Daha dün söyledim ya baba! Arkeoloji mezunu ve Mısır'da turist rehberliği yapıyor!" diyorum. Ses tonumdan, babam kızdığımı anlıyor. Çiğdem'e onların özelliklerini anlatmaya fırsatım olmadı ki! Sessizlik oluyor. Kahveni bitir, seni kurtaracağım

Çiğdem! Annem başlıyor konuşmaya. "Ne kızlar peşinde koştu da kısmet sanaymış kızım! Seni çok sevdim! Hayırlı olur inşallah!" demez mi, bayılacağım! Çiğdem'in halini düşünemiyorum!

"Hadi kalkalım Çiğdem! Annen baban, seni merak eder!" diyorum. Annem, "Bu kadar az mı göreceğim kızımı? Biraz daha kalın!" diye yalvarıyor. "Yine getiririm," diyorum. Çiğdem, hemen ayağa fırlıyor. Babam, benden korktuğundan konuşamıyor. Anladı ona kızdığımı. Annem "Yine gel kızım! Fazla ara verme! Özletme kendini!" diyor. Gerçek mi, sahte mi sözleri, belli değil! Ama annem pek numara yapmaz. Büyük bir ihtimalle gerçekten sevdi Çiğdem'i.

Tekrar ellerini öpüyor Çiğdem. Bu defa elini tutmuyorum. Ayakkabısını rahat giyiyor. Asansörde, böğrüme vuruyor ve "Beni mahvettin!" diyor. "Sen istedin!" diyorum. Dışarı çıkıyoruz. Biliyorum, annemle babam balkondan bakarlar. Araca bindiğimizde Çiğdem parlıyor, "Bunu bana nasıl yaparsın?" diye. "Dur! Bizimkiler balkondan bakıyordur! Sonra tartışalım," diyorum. Çiğdem balkona bakıyor. Haklı olduğumu görüyor. Ben hareket ederken, o onlara el sallıyor.

500 metre ileride, Hisarüstü'nde, Boğaz'ı görecek şekilde otomobili park ediyorum.

"Türk filmlerindeki gibi, Boğaz manzarasına geldik! Onlar burada aşıkları buluştururlar, biz kavga edelim!" diyorum. Gülmeye başlıyor. Demek siniri geçmiş!

"Keşke, onlarla tanışmam böyle olmasaydı! Sen 'gelinin' deyince, yerin dibine girdim!" diyor. Ben de "Bana güvenmeyerek, bunu sen istedin! Başka bir yol bulamadım seni inandırmak için. Çok özür dilerim," diyorum. Şimdi yaptığımın farkındayım ama olan oldu bir kere.

"Kimdi o peşinden koşan kızlar?" diye sormaz mı? Basıyorum kahkahayı. "Her annenin oğlu çok değerlidir! Hep kızlar koşar onların peşinden! Seninle yaşadıklarımı anlatsam bile, annem inanmaz! O, senin, benim peşimden koştuğuna inanır! Belki anne olduğunda sen de aynı şeyleri düşüneceksin!" diyorum. "Sen beni gerçekten seviyorsun değil mi?" diye soruyor hâlâ... Seni nasıl inandıracağım? "İnanmak için ne yapmamı istiyorsun, söyle!" diyorum. Düşünüyor... Bakalım, yapabileceğim bir şey mi isteyecek? "Beni sev yeter!" diyor.

Onu öpücüklere boğmak istiyorum ama yapamıyorum. Çevrede insanlar var. Sadece elini sıkıyorum ve "Seni son nefesime kadar seveceğime emin olabilirsin," diyorum.

***

BÖLÜM ONDOKUZ 535-

536

Aralık 2006

Fransa... Paris...

Talabani, devlet başkanı seçildiğinde, Al Arabiya Televizyonu'na çıkıp, aynen ne demişti:

"Saddam'ın idam kararı önüme geldiğinde, bunu imzalamayacağım! Böyle bir karar çıkarsa, görevimi bırakacağım!"

Talabani, bu sözünü daha sonra da defalarca tekrarladı.

Paris'te, Louis XVI Oteli'nde muhteşem bir suit...

Talabani, bir İngiliz gazeteci ile birlikte. Televizyonu açması için bir telefon geliyor. Televizyonu açmadan, purosunu yakıyor, bardağına viskisini koyuyor ve Saddam'ın idamını keyifle izliyor. İşte Talabani bu!

İngiliz The Guardian Gazetesi'nde Talabani'yle ilgili makaleden bazı bölümler:

"Onu alt etmek çok zor! Siz eğer İslami bir kişilikseniz, size Kuran'dan ayetler okur. Marksistseniz, Marksist-Leninist teoriden söz eder. Ruh hali sık sık değişen, değişken bir kişiliği var! Amerika Dışişleri Bakanı Condo Rise ve İran Cumhurbaşkanı Mahmud Ahmedinejad'ı yanaklarından öpen çok az sayıdaki isimlerden biri."

"Talabani'nin bir konuşmasında, 'Ben Iraklı bir Kürdüm, ama bugün bütün Irak'ın sorumluluğunu taşıyorum ve bu sorumluluğu hissediyorum' der, başka bir konuşmasında ise, 'Evet, benim bir Iraklı olduğum doğru, ancak son tahlilde ben bir Kürdüm' diyerek Kürt kimliğini öne çıkartır!"

"Talabani'nin gücünün bir kaynağı da servetidir! Barzani ile birlikte Talabani'nin petrol kaçakçılığından alınan 'vergiler'den milyonlarca doları biriktirdiğine inanılıyor."

"Aşırı cömert bir kişi ve sanki, yarın yok gibi harcıyor! Talabani'nin hiçbir zaman ne kendisinin, ne de yardımcılarının ibadet ettiklerini görmedim. Talabani, hiç de içkiye karşı değil. Küçük dost grupları ile kumar oynamaktan hoşlanıyor."

Yazar, Talabani'nin "Eğer bizi bırakırlarsa, tüm Kerkük ve çevresini bir haftada temizleriz!" sözlerine de dikkat çekiyor.

***

2007

Ankara...

Nihayet Irak'ın Kuzeyi konusunda dirayet göstermeye başlıyoruz galiba!

Irak'a petrol ürünleri Türkiye'den gidiyor. Irak'ın Petrol Şirketi SOMO, "Bundan sonra sözleşmeyi Kuzey Irak'la yapın" diye birer mektup göndermiş Türk şirketlere! Türkiye de, "Bizim muhatabımız Bağdat'tır. Bizi sınamaya kalkmayın!" diye petrol sevkiyatını durdurdu. Bir gün sonra Bağdat yönetimi geri adım attı. Sevkiyat, yeniden başladı.

Aşiretlerin bizdeki savunucuları çok üzülmüş bu sonuca. "Petrol krizinde Ankara stratejik hata yaptı!" diye yazıyorlar. Neymiş? Kürt Devleti'ni tanırsak, petrol üzerinde tekel kurarmışız. Biz olmazsak, İran ve Suriye ile işlerini hallederlermiş!

***

İstanbul... Kalender Orduevi...

Bir Türk firması, Irak'ın Kuzeyi'nde petrol arıyormuş! Patronları, Türkiye'nin akaryakıt göndermeyi kesmesine kızmış! Bakın nasıl azarlıyor Türkiye'yi:

"Bir kaşık suda fırtına yaratmaya çalışıyorlar. Irak'ın Kuzeyi, büyük bir petrol bölgesi! Ben olsam, kavga edeceğime, daha fazla arama hakkı almaya çalışırım. Ama düşünen kim?"

O sırada, TRT 2'de rahmetli Attila İlhan'ın son programı yayınlanıyor! Attila İlhan, "Her dönemde, Türkiye'nin yüzde 10'luk hain kontenjanı olmuştur! Bu, Osmanlı döneminde de böyleydi!" diyor. Kalkıp televizyonu kapatıyorum. Bu akşam, bir şey okuyacak ve dinleyecek halim kalmadı. Çıkıp, Boğaz havası alacağım!

***

Amerika... Washington...

Talabani'nin Süleymaniye'de Türk subaylarının başına çuval geçirilmesini filme alan oğlundan başka, bir oğlu daha var. Kürtlerin Washington temsicisi!

Amerika Senatosu Dış İlişkiler Komitesi'nin oturumunda konuşma yapıyor:

"İslami Ortadoğu'nun kalbinde yer alan nisbeten demokratik ve açık Kürt bölgesi, korunmalı! Amerika'nın çıkarlarının gereği olan bu durum, ahlaki yükümlülük de olmalı! Amerika'nın, muhtemelen Irak'tan çekilmesinde, Ortadoğu'da oluşmasına yardım ettiği, ender başarı hikâyelerinin başında gelen bizim örneğimizin, korunacağına ilişkin garanti istiyoruz!"

Korku dağları sarmaya başladı galiba!..

***

İstanbul... Kalender Orduevi...

Nihayet, uydumuz kazasız belasız Rusya'nın Plesetsk Üssü'nden uzaya gönderildi. 676 kilometre yükseklikte, yörüngeye oturtulmuş. Artık operasyonun son aşamasına geldik! Ankara'daki yer istasyonundan, gerekli testleri yapacaklar. İstediğimiz sonucu aldığımız gün, Genelkurmay düğmeye basacak!

***

Operasyonumuzu tamamlamak için sadece iki sorunumuz kaldı. Ama ikisi de önemli! Onlar tamamlanmadan, Amerika'yı dize getirmemiz garanti değil! Ne zormuş bu yeni teknolojileri oturtmak!

Amerikalılar, şimdi de yıllardır ısıtıp ısıtıp önümüze koydukları, sözde Ermeni soykırımı kozunu çıkarttıyorlar ortaya. Akılları sıra, Türkiye'yi her yönden kuşatıyorlar.

Milli Savunma Bakanı, Dışişleri Bakanı, ardından da Genelkurmay Başkanı, Amerika'ya gidiyor. Sanırım, Amerikalılara üstü kapalı son uyarıları yapıyorlar.

Genelkurmay Başkanı, Amerika'daki son gününde düzenlediği basın toplantısında, Irak'ın Kuzeyi'ndeki aşiretçileri kastederek, "Ben asker olarak PKK'ya destek verenlerle görüşmem! İsteyen görüşsün. Onlara karışamam," diyor.

Başbakan, buna rağmen aşiretçilerle görüşeceklerini söylüyor.

Dışişleri Bakanı, "Asker silahıyla konuşur. O zamana kadar siyasetçinin yapacağı işler vardır," diye bir orta yol bulmaya çalışıyor.

Bütün bunlardan, Türkiye Cumhuriyeti'nin hâlâ bir Irak politikasının olmadığı ortaya çıkıyor!

***

Irak'ın Kuzeyi...

Milyon dolarlara Amerika'ya raporlar hazırlayan, geçmişte cumhurbaşkanlığına danışmanlık, Talabani'ye aracılık yapmış; karakaşlı, ak saçlı tüccar gazeteci-yazarımız Çavdar Han, televizyon ekranında...

Türkiye bütün komşularına saldırıyormuş, herkesle kavgalıymış! Irak'ın Kuzeyi'yle dost olunmalıymış! Aslında, Irak'ın Kuzeyi'ndekiler, Irak'ın bütün olarak kalmasını istiyormuş! Güneyde, Şiilerle Sünniler Irak'ı parçalıyormuş! Irak'ın Kuzeyi'ndekiler, mecburen ayrı devlet kurmak zorunda kalıyorlarmış!

Milletin gözünün içine baka baka bu kadar yalan söylenebilir.

***

Amerika... Washington...

Amerika, şimdiye kadar olan resmi söylemlerinde hep Irak'ın toprak bütünlüğünden söz ederdi.

Barzani'nin "Kürt devletine alışın" demesinden iki gün sonra, Amerika Senatosu Tahsisler Komisyonu'nda Irak ve Afganistan'a operasyon ek bütçesi görüşülüyor. Amerika Dışişleri Bakanı olan Hanım, Irak'ın Kuzeyi'nden 'Kürdistan' diye söz ediyor! Bakanı konuşunca, elçisi durur mu? Amerika'nın Bağdat Büyükelçisi Zatımuhterem de aynı kelimeyi kullanmaya başlıyor!

***

İstanbul... Kalender Orduevi...

Serhat Paşa, aramızdaki özel hattan aradı ve operasyonu sordu. Son durumu anlattım. Her şey hazır, sadece uyduda problem var. "Uydusuz olmaz mı?" diyor. "Olur, ama sakat olur! Biraz daha sabredelim," dedim. Genelkurmay'da

buluşup, hem onların, hem de bizim planlarımızı yeniden gözden geçireceğiz.

***

İsmail Albay, bir sürü not toplamış olarak odama geldi. "Geç kalıyoruz İsmail!" diyorum.

"Biliyorum komutanım! Ama şu uydu işi oturmuyor! Takıldık, kaldık!"

"Hani, kolay diyordu TÜBİTAK'çılar?"

"Komutanım, onlar işlerini tamamladı. Yazılımda sorun çıktı! Amerikalılar, hiç tahmin etmediğimiz derecede güvenlik kurmuşlar! Salisede bir frekans değiştiriyorlar!"

"Ne yapacağız? Bu aşama tamamlanmazsa pes ettiremeyiz ki onları?"

"Biliyorum komutanım. Bütün ilgili elemanlar bu işle uğraşıyor!"

"Ne istendiyse yaptık. Fransa'lardan, Amerika'lardan adam getirdik. Yine de başaramadınız!"

"Komutanım, 36 kişi gece gündüz uğraşıyor! Marko Selani, bütün işleri bir kenara itti! Onların elemanları da bize yardım ediyor!"

"Bu iş de iyice dağıldı. Sır olmaktan da çıktı! Yakında mahalle bakkalları da duyar ne yaptığımızı! Hayret, Amerikalılar nasıl öğrenemedi daha!"

"Komutanım, merak etmeyin! Onlar da bizim gibi çalıştıkları yerde yatıp kalkıyorlar. Dışarıya bir şey sızmaz!"

"Ne zaman biter bu iş?"

"Bilmiyorum komutanım!"

"Serhat Paşa'ya 2006 dedim. 2007 bitiyor! Cevap veremiyorum hâlâ! Hazırlığını yap, Ankara'ya gideceğiz. Genelkurmay'da tüm planımızı anlatacağız onlara!"

İsmail'in bana başka bir şey daha söylemek istediğini fark ediyorum. Belli, o da bir sorun! Sevindiği veya tasalandığı zaman, artık yüzünden anlıyorum!

"Sen bana başka bir şey söylemeye geldin!"

"İzin verirseniz komutanım!"

"Bekliyorum!"

Elindeki kâğıtlardan birini, üste çıkartıyor.

"Komutanım, biliyorsunuz biz USS Enterprise, USS Iwo Jima, USS Nashville, USS Whidbey Island, USS Saipan'in işini tamamladık. Şimdi, USS Boxer, USS Dubuque ve USS Comstock da körfeze girmiş! Elimizdeki paketler, birine bile yetmez! USS Nimitz uçak gemisi de bölgeye hareketlenmiş! Onlar üzerinde de çalışma yapalım mı?"

"Kaç tanesi tamam?"

"Toplam sekiz."

Düşünüyorum... Amerika, üç uçak gemisi ile beş savaş gemisini gözden çıkartabilir mi? Ben olsam, birini bile çıkartamam. Amerika da yapamaz bunu! Dünyaya rezil olur! Prestiji sıfıra iner!

"Gerek yok!" diyorum. İsmail'in rahatladığını hissediyorum. Basra Körfezi'nde yeni operasyonlardan kurtulmuş oluyor bizimkiler.

"Başka bir şey var mı?"

***

BÖLÜM YİRMİ 545

Ankara... Genelkurmay Başkanlığı...

Toplantımız Genelkurmay'ın iki kat altındaki Harekât Merkezi'nde! Biz sadece iki kişiyiz. İsmail Albay ve ben! İsmail de terfi ettiğinden bu yana, ilk kez üniforma giyiyor. Üniformalı hali daha yakışıklı!

Generaller, amiraller ve kurmay subaylar doldurmuş büyük salonu. Bugüne özel olarak oturmak için koltuklar da getirilmiş salona.

Toplantı öncesi Serhat, "İlk sunumu siz yapın!" dedi. İsmail'i uyardım, başta konuşacağı için. "Rahat ol," demeyi de unutmadım ilk hocalık günlerimi hatırlayarak.

İsmail, anlattıkça açıldı. Benim karşımda çekingen davranan İsmail Albay, Türk Silahlı Kuvvetleri'nin başkomutanı edasıyla, güvenle anlatıyordu bizim operasyonu. Sık sık dinleyenlere göz gezdirdim. Ağızları açık dinliyorlardı anlatılanları. İsmail, "Tek sorunumuz kaldı. Amerikalıların atlamalı frekans yazılımını çözemiyoruz. Çok sayıda görevli, sadece bu işe odaklandı. Kısa sürede çözümleneceğini umuyor ve inanıyorum! Saygılarımla arz ederim," dedi. Askeriyede alkışlamak yasak olmasa, eminim herkes ayakta alkışlatacaktı!

Serhat Paşa geldi kürsüye ve "Teknolojik Araştırmalar Enstitüsü'ne katkılarından dolayı teşekkür ederiz. Ben şahsen, uydu sorunu çözümlenemese bile, bu planın uygulanabilir olduğuna inanıyorum! Şimdi de, hava harekât planının sunumu için, Hava Kuvvetleri Harekât Dairesi Başkanı'mızı davet ediyorum," dedi.

İki dakika sonra, bu defa ben, ağzım açık dinlemeye başladım! Tahmin edemeyeceğim oranda, müthiş bir plan yapılmıştı! Korgeneral anlattıkça, heyecanım daha da artıyordu. Bu plan uygulanabilirse ki, uygulanacağına

eminim; Türk Silahlı Kuvvetleri'nin dünyadaki saygınlığı kat kat artacak! Anlatılanlardan anladığım kadarıyla, havacıların, karacıların ve denizcilerin ortak planının fikir babası Serhat'tı. Alacağın olsun Serhat! Bana bazı şeyler anlatmıştın, ama ben bu kadar büyük ve kapsamlı olduğunu sezememiştim.

Havacıdan sonra, Kara Kuvvetleri Harekât Başkanı, kendi planlarını anlattı. Karacı olduğum için, o anlattıkça aklıma sorular geliyordu. Konuşmanın ilerliyen bölümlerinde, aklımdan geçen tüm sorulara yanıt veriliyordu. Mükemmel bir harekât olacak!

Deniz Kuvvetleri, fiilen harekâta katılmayacak, psikolojik ve destek harekâtı uygulayacak.

Serhat Paşa, salondan çıkarken, bana 'gel' diye işaret etti. "İsmail beni bekleme. Seninle orduevinde buluşuruz," dedim.

Birlikte sohbet ederek odasına çıktık. Girer girmez de sigarasını yaktı. "Nasıl buldun?" dedi. Nasıl bulabilirim ki? "Mükemmel! Uygulandığında, bütün Ortadoğu huzur bulacak! Şii-Sünni diye, Türkmen diye insanlar ölmeyecek! Komşuların, birbirlerine güveni artacak. Sayemizde tüm Ortadoğu refah bölgesi olacak," dedim. Bunlar ilk aklıma gelenlerdi.

"Sadece orada anlatılanlar değil, başka hazırlıklarımız da var! Siz radyo ve televizyonları susturmayı, ortak yayını akıl edememişsiniz!" dedi. "Biz, Irak'a harekat hazırlamadık ki! Sadece Amerika'yı kaçıracaktık!" diye savunmaya geçtim.

"Kaçırmakla sorun bitecek miydi? Artık topluma düşmanlık tohumları saçılmış! Birbirlerini öldürmeye devam edeceklerdi. Belki de Türkmenleri topluca öldüreceklerdi! Silahları ele geçirenler, tüm Irak'a sahip olmak isteyeceklerdi! Vesaire... Vesaire..."

Haklıydı Serhat! Amerika'nın gitmesi, belki de katliamı daha da arttıracaktı! "Ben sadece Türkmenler ve Türkiye'ye odaklanmıştım. Demek kapasitem bu kadarmış!" dedim. Serhat, beni üzdüğünü anladı. "Hayır Reşat! Sen bu işe soyunduğunda, tüm ülkeye bir karamsarlık hâkimdi! Amerika'nın, her istediğini yaptıracağına inanılıyordu! Sen, bana büyük iyilik yaptın! Bu işi kabul ederek, önümü açtın! Yükü omuzlarımdan alarak, daha geniş açıyla görmemi sağladın! Birleşik Arap Emirlikleri'ne füze sistemi kurarken, 'Niçin bütün Ortadoğu'ya yardım etmiyoruz, bize ihtiyaçları var!' diye düşünmemi sen sağladın! Çünkü siz oralara, daha ilerilere gitmiştiniz! Eğer sizin ekibiniz, sizin operasyonunuz olmasa, biz bu planı uygulayamazdık! Hâlâ da uygulayamayız! Onun için yaptığınız işi küçümseme!" dedi.

Bana başka hazırlıkları da anlattı. Son noktada, Irak'a komşu ülkelerden harekâta katılmak istemeyen olursa, "Biz giriyoruz! İster bizimle gelin, ister gelmeyin! Kararımız kesin!" denilecek. İnanıyorum, her şey mükemmel olacak.

Genelkurmay Destek Kıtaları yemekhanesinde, er ve erbaşlara dağıtılan öğle yemeğinden yedik. Yemekler, dışarıdaki lokantalarda zor bulunacak kadar lezzetli. Bugün ilk defa, emekli olduğuma üzülüyorum! Şimdi üniformalı ve harekâtta görevli olmak isterdim!

Odasında kahvelerimizi içerken, Serhat Paşa'ya sordum, "Ne zaman?" diye. "Size bağlı," dedi ve ekledi:

"Eğer elimizde Awacslar olsaydı, daha mükemmel olacaktı. Şimdi, ikna edebilirsek, Suudi Arabistan'ın elindeki beş Awacsı kullanmak isteyeceğiz. Olmazsa, bizim kendi kızılötesi uyarı sistemli A400M'ler ile yönetmeye çalışacağız!"

"Bizden istediğiniz bir şey var mı?"

"Biran önce tamamlayın operasyonunuzu. Başka bir isteğimiz yok. Sizden işaret geldiği an, diplomatik temaslar başlayacak! Zaten hazırlıkları yapıldı. İş, imzalara kaldı!"

"Ben, Ürdün'den şüphelendim."

"Şüphelenme! Artık Ortadoğu'da herkes, kendilerinin de tuzağa düşürülmek istendiğinin farkında! Bütün ülkeler, korkularından boyun eğiyorlarmış! Şimdi, ilk defa kendilerini güçlü hissediyorlar! Bu operasyon, bölge halkının kendilerine inancını arttıracak!"

"Kürtler ne olacak?"

"Geçenlerde bir Amerikalı yazar değinmiş. Dağlara çekilip bizi yeneceklermiş! Güldüm tabii. Benim onlardan tek beklentim, Türkmenlere dokunmaya kalkmasınlar! O zaman, Mehmetçiği tutamayız! Akıllı olurlarsa, kimse Kürtlere dokunmaz! Kimseye de dokundurtmayız!"

***

İstanbul... Kalender Orduevi...

Nihayet beklediğim güzel haber geldi! Uydu problemi çözülmüş! Sevinçle Serhat'ı aradım. "Zarfları postaya vereyim mi?" diye!

Kahkayı bastı. "Ne bu acele?" diyor. "Dalyan'a tatile gideceğim! Yeter artık!" diyorum.

Top artık onlarda! Oh be!..

***

Ankara... Gölbaşı...

Zeki Bey ile Yılmaz ve Yusuf kardeşler, uydu yer istasyonunda bugün bir deneme yaptılar. Amaçları, 10 dakika boyunca, tüm Ortadoğu'da, her türlü haberleşmeyi kesmekti. Bunu Türkiye saati ile 14.00-14.10 arasında uyguladılar.

Türkiye-Irak ve Suudi Arabistan-Irak sınırında uçan iki Awacs'ta da iletişim kesilmiş! Bunlar, Türklerin ve Suudilerin kullandıkları uçaklardı. Denemek için uçurulmuşlardı.

***

İstanbul... Kalender Orduevi...

Serhat Paşa, özel hattan aradı. Irak'taki bütün birimlerden "olumlu" bilgisi gelmiş! Bizi kutluyor. Keşke Ankara'daki arkadaşların yanında olsam, hepsini alınlarından öpebilsem! Bu iş bitti artık!

***

Ankara... Genelkurmay Başkanlığı...

Serhat Paşa, beni acele Ankara'ya davet etti, "hemen gel!" dedi. Asker, Hükümet'ten yurt dışına asker gönderme teskeresi istemiş. Hükümet, Genelkurmay Başkanı'nı oyalıyormuş. Bu nasıl iş! Ordu hazır, siyasiler engelliyor! Yine aklıma Atatürk'ün gençliğe hitabesi geliyor... Yıllardır hazırlık yapıyoruz, emeklerimiz boşa mı gidecek?

"Merak etme! emeklerimiz boşa gitmez! Biz milli menfaatlerimizin çiğnenmesine izin vermeyiz! Gereğini yapacağız! Sadece, durumu bilmeni istedim. Benden talimat bekle!" dedi.

Bu hükümet gitmeden, Irak'taki haklarımızı savunamayacağız galiba!

***

İstanbul... İstiklal Caddesi...

Filiz...

Resimlerimin sergilenebilmesiyle ilgili olarak Amerika'nın İstanbul Başkonsolosluğu'ndan bir daha yanıt gelmedi!

Birkaç galeri ilgi gösterdi, ama boş oldukları tarihler benim

için çok geçti. Beklemekten başka çarem yoktu! Sergimi, sonunda bugün, İstiklal Caddesi'nde bir geleride açtım. 15 gün açık kalacak.

İlgi çok fazla! Galeride adım atacak yer kalmıyor. Galeriyi yöneten hanım, bir serginin, ilk kez bu kadar kalabalık olduğunu söylüyor. Tablolarıma bakıp, ağlayanlar var! Herkes benimle tanışmak istiyor. Türk insanının, Irak'ta olup bitenle ilgilenmediğini sanıyordum. Yanılmışım! Hep bir sergi açmayı hayal etmiştim. Artık çok mutluyum.

***

Filiz'in eşi Nuri...

Adana'da oturdum, bütün yaşadıklarımı kitap haline getirdim. Kitabıma, "Irak'ta acı günler" adını verdim. İstanbul'da bir yayınevi öncelik vererek yayınladı. Kitabımın, bir ayda üçüncü baskısı yapıldı.

***

İstanbul... Kalender Orduevi...

Serhat, özel hattan aradı ve sadece şu cümleyi söyledi:

"Yarın sabah zarfları postala!"

Anlamıştım ne demek istediğini! Konuşacak çok şeyimiz var, ama şimdi zamanı değil! "Öpüyorum. Kolay gelsin!" diyorum. "Sağol," diyor. Allah onlara kolaylık versin! Bizim işimiz, büyük oranda tamamlandı. Şimdi onlar başlıyor!

***

İngiltere... Londra...

İnsanlar, işlerine yeni gidiyorlar. Kuryeler; Türkiye, İran, Suriye, Lübnan, Ürdün, Suudi Arabistan, Pakistan, Afganistan, Kuveyt, Mısır, Birleşik Arap Emirlikleri, Bahreyn, Katar, Umman, Amerika, İngiltere, Fransa, İsrail, Yemen,

Polonya, Gürcistan, İtalya, Güney Kore, Romanya, Danimarka, Salvador, Makedonya, Arnavutluk, Çek Cumhuriyeti, Slovakya, Ermenistan, Azarbaycan, Kazakistan, Moğolistan, Estonya, Letonya ve Litvanya Büyükelçiliklerine birer büyük sarı zarf bırakıyorlar!

Zarfı ilk açan, Fransa Büyükelçiliği oluyor. Zarftan çıkan yazıya ve fotoğraflara inanamıyorlar! Hemen, Amerika Büyükelçiliği'ni arayıp durumu anlatıyorlar. Büyükelçilikler arasında yoğun bir haberleşme trafiği başlıyor! Kısa sürede durumdan herkesin haberi oluyor.

***

İngiltere... Londra... Amerika Büyükelçiliği...

Londra'nın Grosvenor Meydanı'ndaki Amerika Büyükelçilik binasında tam bir panik var! Büyükelçi, zarftan çıkan yazıyı bir daha okuyor:

"Sayın Büyükelçi,

Bizler, Irak topraklarında yabancı silahlı güçleri istemiyoruz! Bunu sağlamak için;

1- Birlikleriniz arasında tüm iletişimi keseceğiz! Bunu, 26 Ağustos'ta, Irak saati ile saat 15.00'te, Ortadoğu'daki tüm birliklerinize 10 dakika süre ile uyguladık.

2- Atacağınız her füzenin hedefi, kendi gemileriniz, tesisleriniz veya birlikleriniz olacaktır! Bunu sınamak isterseniz, herhangi bir denizaltınızdan deneyebilirsiniz. Deniz üstü gemilerinizden denerseniz, kendinizi vurmuş olursunuz!

3- Bütün uydularınızı, füzelerimizle imha edeceğiz! Dünyanın büyük bölümünü göremeyeceksiniz!

4- Gemilerinize plastik patlayıcılar yerleştirdik! Bunları her an patlatabiliriz! Siz imha etmeye çalışırsanız, gemilerinizi havaya uçurursunuz!

5- Ortadoğu'daki tüm birlikleriniz, açık hedefimiz durumundadır! Hepsini imha edeceğiz!

Sayın Büyükelçi,

Bunların olmasını istemiyorsanız, aşağıdaki hususların gerçekleşmesini ivedilikle sağlamanız gerekmektedir:

1- Irak'tan bir hafta içinde çekileceğinizi 24 saat içinde tüm dünyaya ilan etmenizi,

2- Birliklerinize hemen tahliyeye başlama emri vermenizi,

3- Tüm gemilerinizi, uçak gemilerinizi, denizaltılarınızı hemen Basra Körfezi, Hint Okyanusu ve Akdeniz'den uzaklaştırmanızı,

4- Ortadoğu'da, İran, Afganistan ve Pakistan dahil, saldırıya yönelik tüm askeri faaliyetlerinizi ve uçuşlarınızı durdurmanızı,

5- Altı ay içinde Hint Okyanusu ve Ortadoğu'daki bütün üs, tesis ve birliklerinizi taşımanızı, 20 yıl boyunca da bölgeye gelmemenizi,

Bu bölgelerden çekilmeniz konusunda, tarafımızdan dünyaya bir açıklama yapılmayacaktır! İsterseniz, kendi kararınızla çekildiğinizi bildirebilirsiniz!"

Büyükelçi, zarftan çıkan fotoğraflara bir daha baktı. Dünyanın çeşitli bölgelerinden yerel kıyafetli insanlar, füzelerin yanında duruyordu! Bu fotoğraflarla adeta, 'tüm dünya size karşı' mesajı verilmek isteniyordu! Ayrıca, gemilerin su altındaki bölümlerine yerleştirilen patlayıcıların fotoğrafları da vardı. Patlatıcılarda "Amerikan Malı" yazısı da açıkça okunuyordu! 'Bunları hemen Dışişleri Bakanlığı'na ulaştırmalıyım! Ciddi olabilir! Onlar Pentagon'a bilgi verir!' diye düşündü.

Sonra, zarfların diğer büyükelçiliklere de gittiğini hatırladı. Birinci Kâtip'ten, tüm büyükelçilikleri arayıp, zarftan

çıkan bilgileri gizli tutmalarını rica etmesini istedi! Zarfı da kâtibe uzatan büyükelçi, "Bunları da hemen Washington'a ulaştırsınlar," dedi.

***

Ankara... Genelkurmay Başkanlığı...

Genelkurmay'da her şey, günler önceden hazır! Dışarıdan bakan kimse, olağandışı bir durum hissedemez! Bütün birlikler, hazır bekliyor! Birlikler, çok önceden konuşlandırılmış, ama sadece üst düzey komutanlar olacakları biliyor! Tam bir baskın olmalı! Aksi halde, çok kan dökülebilir!

Serhat Paşa, makamında oturmuş, bacaklarını uzatmış... Belki günlerce uyumayacak! Beş ülkenin bu kadar kolay uzlaşacağını düşünemezdi. Özellikle, İran'la Türkiye'nin arasını açmaya çok uğraşmışlardı!

***

Ankara... Gölbaşı...

Zeki Bey, Yılmaz ve Yusuf, yer istasyonunda sekizer saat nöbet tutacak! Üçünün de ekipleri belirlenmiş. Dikkatli olmaları için, dinlenmiş olmaları gerekiyor! Zeki Bey, Füzeci Kardeşler'i son bir kez uyarmadan edemiyor; "Füzeleri çok dikkatli izleyeceğiz. Deneme için açık denize atılanlar, bizim hedefimiz! Sabırlı olacaksınız. Füzenin, 50 mil kadar uçmasına izin vereceksiniz! Ondan sonra yükleme yapacaksınız!" diye. Yusuf, "Merak etme Ağabey," diyor. İlk nöbet Yılmaz'ın... Bakalım, eğer göze alabilirlerse, Amerikalıların denemesi hengisine denk gelecek?

***

Amerika... Pentagon...

Pentagon, Dışişleri Bakanlığı'ndan önce, CIA'dan öğrendi

zarfı! Orada da bir panik yaşanıyor! Bakan, bakan yardımcıları dahil tüm bölüm direktörleri, Pentagon'un büyük salonunda toplanmış. Durum değerlendirmesi yapacaklar!

Başkan Push, helikopterle Teksas Crawford'taki çiftliğinden Beyaz Saray'a geliyor.

Irak'taki birliklere sorulmuş, gerçekten de 26 Ağustos'ta, Irak saati ile 15.00'te, tüm birliklerin haberleşmesi 10 dakika süreyle kesilmiş! Kimse bunu ciddiye almamış!

Londra'dan fakslanan fotoğraflar, tek tek perdeye düşürüldü. Sonunda karar verildi. Uydularını korumalarının imkânı yok! Çin'in denediği ve başardığı, uydu imha yönteminin aynısı kullanılarak füzelerle uyduları imha edilecek!

Komutanlardan biri, "Uydu yerine Awacs'ları kullanalım!" diyor. Bir başkası "Birliklerin iletişimi kesildiğinde, Awacs'ların iletişimi de kesilmiş!" diye yanıtlıyor. Uydudan, nereden ateş edildiğini belirleyebileceklerini düşünüyorlar. Bir başka general, "Füzeleri, farklı yerlere koymuşlardır! İlk atılanın yerini belirlesek bile, sonra atılacakların nereden geleceğini anlayamayız! Bu yöntem, uyduları kaybetmemizden başka bir işe yaramaz!" diyor.

Böylece, uydulardan da, Awacslardan da ümitlerini kesiyorlar!

Uzun süre, denizaltıdan füze denemesini tartışıyorlar. Denemeye karşı çıkanlar, "Ya kendi füzemizle denizaltımızı batırırsak!" diye, endişelerini belirtiyor. "Ültümotomda, 'Denizaltıdan deneyin' deniliyor! Atış yaptıktan hemen sonra, denizaltı hızla yerini değiştirir. Denemekte yarar var!" diyor, karşı görüştekiler. Ne yapacaklarına karar veremiyorlar.

Gemilerden de kötü haberler geliyor peşisıra. Üç uçakgemisi

ile beş savaş gemisi, havaya uçurulmayı bekliyor! Patlayıcıların imha edilmesi tartışması sürüyor uzun süre.

Sonunda, Genelkurmay Başkanı ağırlığını koyuyor:

"Beyler! Amerika, tarihinin en büyük terörist tehdidiyle karşı karşıya! Bu, Dünya Ticaret Merkezi ve Pentagon'a saldırılardan daha vahim bir durum! Askerlerimiz, şu anda açık hedef halinde! Bir felaketle karşılaşmamak için, hemen karar vermemiz gerekiyor. Denizaltıdan füze denemesini onaylayanlar, lütfen ellerini kaldırsınlar!"

Salondakilerden büyük çoğunluğu, denenmesini onaylıyorlar. En uygun durumda olan, USS Newport News denizaltısı. Bu denizaltıdan, Hint Okyanusu'na bir füze atılması talimatı veriliyor. 25 dakika sonra, haber geliyor:

"Attığımız füze, geri geldi! Hızla yer değiştirdiğimiz için isabet almadık!"

Salondakiler, sessizliğe bürünüyor. Yine Genelkurmay Başkanı konuşuyor:

"Beyler, düşman belli değil! Tehditlerin gerçek olduğu görülmektedir. Bu durumda tüm dünyaya Irak'tan kendi irademizle çekileceğimizi açıklamayı öneriyorum."

Böyle aniden çekilmek, Amerika'yı prestij kaybına uğratacaktı! Daha iki gün önce, Başkan Yardımcısı Chene, Irak'tan çekilmeyeceklerini söylememiş miydi? Zor bir karardı.

Milli Savunma Bakanı, kürsüye geliyor, "Beyler! Çok ağır bir yenilgiye uğradık! Sayın Başkanımıza Irak'tan çekilmeyi önereceğim!" diyor.

Ağır bir sessizlik çökmüştü salona! Bu arada Makedonya, Irak'taki 40 askerini çekeceğini dünyaya duyurdu. Asker çekme açıklamaları, birbirini izledi. Sadece Amerika ile İngiltere kalmış geriye! İngiltere Başbakanı, sürekli

Başkan Push'u arıyor ama ulaşamıyor! Belki de başkan ne söyleyeceğini bilmediği için, konuşmak istemiyor!

***

Ankara... Gölbaşı...

Amerikalılar, füze denemesini Yılmaz'ın nöbetinde yapmışlardı. Zeki Bey'i uyandırdılar. Artık, bir başka deneme yapılması beklenmiyordu. Zeki Bey, "Yine de dikkatli olalım! Gemiler, bölgeden ayrılıncaya kadar, dikkatle takip edelim!" dedi.

Reşat Paşa'yı arayıp, şifreli olarak olayı ve sonucunu bildirdi. Reşat Paşa da Serhat Paşa'ya aktardı. "Herhalde artık ümitleri kalmamıştır!" diye düşündü Serhat Paşa. Amerika'nın kararı beklenecekti bundan sonra. Ya geldikleri gibi kendileri gidecekler, ya da zorla gönderileceklerdi!

***

558 Amerika... Beyaz Saray...

Başkan Push'un helikopteri, Beyaz Saray'ın pistine indiğinde, Milli Savunma Bakanı, Genelkurmay Başkanı, güvenlik danışmanları, hazır bekliyorlardı. Başkan gelmeden, son bir kez görüşmüşler, Irak'tan çekilme kararını önermeyi kararlaştırmışlardı.

Pentagon, çekilme planı üzerinde çalışmaya başlamıştı bile! Bir ara, bazı birliklerin Türkiye üzerinden tahliyesini düşündüler! Türkiye'de Amerika aleyhtarlığı, tarihte görülmemiş şekilde artmıştı! Halk, Amerika askerlerine saldırabilirdi. Türkiye'den tahliyeyi, seçeneklerin en gerisine attılar. Yaklaşık 150 bin kişinin bir haftada tahliyesi, imkânsız gibi görünüyordu. Üstelik ültimatomda, tüm gemilerin hemen bölgeden uzaklaştırılması isteniyordu! Gemilerle tahliyeye izin verirler miydi acaba? Ama karşılarında bunu sorabilecekleri bir muhatap yoktu! Tek

çare, askerleri uçaklarla tahliye etmekti. Bu çok güç ve masraflı olacaktı, ama başka çaresi de yoktu!

Başkan Push, helikopterin pervanelerinin durmasını beklemeden, Beyaz Saray'a koşmak istedi. Rüzgârdan az daha düşüyordu! Ajan korumaları, rüzgârı kesecek şekilde yanında yürüyerek, binaya ulaşmasını sağladılar.

Oval Ofis'e girdiğinde, suratı allak bullaktı! Bekleyenler, Irak'tan çekilme önerisini ilettiler. Başkanın yakın arkadaşı, İleri Savunma Araştırmaları Projeleri Ajansı Başkanı, "Çekilmememiz durumunda, çok ağır bir yenilgi alırız! Dünya üzerindeki hâkimiyetimiz sona erer!" diye yalvardı. Başkan, "Hayır çekilmeyeceğiz!" diye diretti. Bakan da, Genelkurmay Başkanı da, güvenlik danışmanları da, bundan başka çare olmadığını söylemeyi sürdürdüler. Başkan, "Nükleer bomba kullanalım!" dedi. Herkes birbirine baktı! Kimse anlamamıştı. Kime karşı kullanacaklardı nükleer bombayı?

Yardımlarına, Başkan Yardımcısı Chene yetişti! Ona da baştan anlatıldı olanlar. Kısa bir süre düşündü ve "Çekilmekten başka çare görünmüyor. Dışişleri Bakanlığı, diplomatik bir dille çekilme kararımızı hazırlasın!" dedi. Başkanın aklına Dışişleri Bakanı geldi. "Nerede o, böyle önemli bir günde?" diye kızgın bir sesle sordu. Avrupa'da olduğunu söylediler. Başkan, "O da durmadan geziyor! Lazım olduğunda yerinde bulunmuyor!" diye sitem etti.

Herkes, Başkan'ın olurunu bekliyordu! İngiliz Başbakanı'nın aradığını söylediler. "Bağlayın bakayım! Kaçıncı defadır arıyor!" dedi. Telefonla konuştuktan sonra, "Onlar da çekilecekmiş! Biz kaldık tek başımıza! Kimseye güvenilmiyor bu dünyada! Biz de çekilelim o zaman!" diye kararını bildirdi. Oval Ofis'tekiler, rahat bir nefes aldılar. En çok da Genelkurmay Başkanı rahatladı.

***

Akdeniz...

Amerikalıların çekilmeleriyle ilgili ilk işaretler gelmeye başladı.

Napoli'deki Türk F-16 Filosu'na, Eskişehir'e geri dönme emri verilmişti. Tanker uçaklarıyla birlikte yola çıktılar. Akdeniz güzel bir yaz günü yaşıyordu. Adriyatik'in güneyinde uçan Türk uçaklarının dikkatini, topluca batıya giden 6. Filo gemileri çekti. Bu normal bir devriye görevine benzemiyordu! Uçaklar, telsiz istasyonları aracılığıyla Ankara'ya USS Theodore Roosevelt uçak gemisi, USS Leyte Gulf ve USS Vella Gulf kruvazörleri, USS Ramage, USS Ross, USS Peterson ve USS Hayler destroyerleri ile USS Elrod fırkateynin savaş düzeninde Batı'ya ilerlediğini rapor ettiler.

-560 Ankara, raporun ne anlama geldiğini biliyordu. Gemiler savaşa gitmiyor, arkalarına bakmadan kaçıyordu! Türk Genelkurmay'ı, Amerika'nın bölgeyi terk edeceğinden emindi artık.

***

Ankara...

Serhat Paşa, şifreli olarak operasyonun gece yarısı başlayacağını, Suriye, İran, Ürdün ve Suudi Arabistan genelkurmaylarına da bildirmişti. Suudi Arabistan'dan iki Awacs da Türkiye'ye doğru uçmaya başladı. Diğer üç Awacs, operasyona katılmayacak, Suudi Arabistan'da yedekte bekleyecekti.

Öğlen geçmiş, ama bölge ülkelerin silahlı kuvvetlerinde hâlâ hiçbir hareket yok! Amerikalılar, merakla kimin harekete geçeceğini bekliyorlar! Ancak o zaman anlayacaklardı kimin onları oyuna getirdiğini! CIA ajanları,

kulaklarını kabartmış dinliyorlardı ama hiçbir işaret bulamadılar!

***

Irak...

Amerikalılar, Irak'taki birliklerine, acilen Bağdat Havaalanı'nda toplanma talimatı verdiler! Taşıyabilecekleri silahları beraberlerinde götürecekler, diğerlerini bırakacaklardı! Bölge ülkelerinin en büyük korkuları ise, bu silahların teröristlerin ve peşmergelerin eline geçmesiydi. 'Amerika'nın çekilme kararını açıklamayı geciktirmesi, bizim işimize yarıyor!' diye, düşündü Serhat Paşa. Irak'ta hâlâ kimse, ne olup bittiğinin farkında değildi. Amerika'nın açıklama yapacağı anlaşıldığında, tüm Irak'ın haberleşmesi kesilecekti! Iraklılar durumu, çok sonra öğrenebilecekti. Operasyonun başlamasına daha sekiz saat vardı!

Serhat Paşa, odasında hâlâ yalnızdı. Genelkurmay'da da, Ankara genelinde de büyük bir sessizlik hâkimdi. Bir daha, operasyon planını masasına yaydı. Yukarıdan aşağı, soldan sağa yeniden kontrol etti. Her şey mükemmel denecek derecede iyi tasarlanmıştı. 'Ortadoğu için tam bir zafer olacak!' diye düşündü. En büyük endişesi Kürtlerin, Türkmenlere saldırmasıydı. Yeterince süratli davranılırsa, buna meydan verilmeyecekti.

İran'ın kendi ürettiği Saege, Adrahş ve Saika uçakları ile Suriye'nin uçakları da Awacs ve uyduyla uyumlu hale getirilmişti. Hava harekâtı, aslında yarın sabah başlayacaktı, ama o planları da inceledi Serhat Paşa.

***

Irak'ın Kuzeyi...

Operasyon, tam gece yarısı başladı. Amerika, hâlâ Irak'tan

çekileceğini açıklamamıştı. Operasyonun başlamasına 10 dakika kala, tüm Irak'ta haberleşme kesildi. Telefonlar, cep telefonları, telsiz ve radyo sistemleri susturuldu. CIA'nınkiler dahil, hiçbir radyo ve televizyonun yayınına izin verilmedi. Plana göre iki saat sonra, sadece Irak'ın resmi kanalı El Irakiye Televizyonu ve radyosu önceden hazırlanan programla yayına başlayacaktı. "Irak Barış Gücü" adını ve amblemini kullanacak Türkiye, İran, Suriye, Ürdün ve Suudi Arabistan birlikleri, kendi aralarında rölesiz, kısa mesafe görüşmesi yapacaktı. Zaten, pek de konuşmalarına gerek yoktu! Kimin ne yapacağı, çok önceden biliniyordu.

***

Habur Sınır Kapısı'na 15 tank geldi. Zaman zaman gelirler, geri dönerlerdi. Peşmergeler bunu umursamadılar.

***

Türkiye'nin, yıllar önce, peşmergeler için yaptırdığı, sınırdan 10-20 kilometre içerdeki karakollar tamamen PKK'lıların barınağı olmuştu! PKK'lıların kaldıkları yerler, neredeyse metre ölçülerinde biliniyordu. İsrail'den getirilip bir bölümü İran'a, diğerleri Türkiye'ye yönlendirilen stinger füze bataryalarının yerleri de biliniyordu.

Irak sınırının Türkiye tarafından, aynı anda helikopterler havalandı. PKK'lıların ve füze bataryalarının bulunduğu alanların yakınlarına, çok sayıda dağ komandosu indirildi. Helikopterler gidip yeni komandolar getirdiler. PKK'lılar da, peşmergeler de, helikopter seslerinden tedirgin oluyorlardı ama birbirlerini rahatlatıyorlardı. "Amerika, Türkiye'nin girmesine izin vermez! Bunlar Amerikalıların helikopterleridir!" diye.

***

Özel Kuvvetler Komutanlığı'nın, özel yapım dört adet UH-

60 Blackhawk helikopterinin rotası ise Erbil'di! 45 dakikada ulaştılar Erbil'e. Önceden belirlenen alana indiler. İki helikopter dolu beklerken, diğer ikisindekiler, iki gruba ayrıldılar. Dolu bekleyenler, operasyonu havadan izleyecekler, çatışma çıkarsa müdahale edeceklerdi.

Barzani'nin kaleyi andıran karargâhına, Amerikalı askerler geldiğinde, bir Amerika helikopteri de havada uçuyordu. Askerlerin başındaki albay, Barzani ile görüşmek istiyordu. Korumalar koşup evine haber verdiler. Barzani, yeni uyumuştu. Amerikalı Albay, "Çok önemli! Hemen görüşmeliyiz!" dedi. Korumalar, bir kez daha koştular evin kapısına. Döndüklerinde, "Buyurun, sizi bekliyorlar," dediler saygılı şekilde. Albayın peşinden, iki sarışın asker de gitti evin kapısına kadar, ama onlar içeri girmediler. Albayı salona aldılar. "Çok güzel döşenmiş. Para bol nasıl olsa!" diye düşündü Albay.

Barzani, Albayın karşısına pijamalarla çıkmak istememiş, giyinmişti. Albay, ilk kez görüyordu Barzani'yi. Kısa boylu, bu tostoparlak aşiret reisi, hayal kırıklığı yarattı onda! Boyu kendisinin belindeydi neredeyse. "Hoş geldiniz Albayım! Acele olan nedir?" diye sordu Barzani. Albay, saygılı şekilde, "Sayın Amerika Büyükelçisi, bugün konuştuğunuz konuda bir toplantı ayarlamış! Kimsenin dikkatini çekmemek için, gece görüşülmesini uygun görmüşler!" dedi. "Nerede görüşeceğiz?" diye sordu Barzani. Albay net cevaplar vermeye devam ediyordu. "Bağdat'ta Sayın Barzani! Kerküklü görüşmeciler de şu anda yola çıkıyorlar!" Barzani, söylenenleri anlıyordu. Büyükelçiden, Anayasa'nın 140. maddesinin uygulanması için Irak Türkmen Cephesi Başkanı'na baskı yapmasını istemişti! Büyükelçi de hemen harekete geçmişti! "Gidelim," dedi. Beraberinde iki koruması ile helikoptere kadar yürüttüler Barzani'yi. Korumalar orada kaldı.

Barzani'nin bindirildiği Amerika helikopterinin yanında, bir başka boş helikopter daha vardı. Dikkat etmediler ona.

***

Bir Amerikalı binbaşı da Naşirvan Barzani'nin kapısına dayanmıştı aynı dakikalarda. O uyumuyordu. Kendisi, aksayarak çıktı kapıya. Amerikalı binbaşı, "Rahatsız mısınız efendim?" diye sordu saygılı bir dille. Naşirvan, tereddütle baktı yüzüne. "Bilmiyor musunuz?" dedi binbaşıya. Binbaşı, "Bilmiyorum efendim, henüz iki ay önce geldim Irak'a!" dedi. Naşirvan, "Geçen yıl bir yakınım vurmuştu. Almanya'da uzun süre tedavi gördüm. Ancak bu kadar düzelebildi!" diye açıkladı. Binbaşı, geçmiş olsun dileğini belirttikten sonra, "Sayın Naşirvan Barzani. Musul yolunda bir TIR'da, çok miktarda kalaşnikof ele geçirdik! Mahalli peşmergeler, şahısları tanımadıklarını söylüyorlar. Şahıslar da sizin yakınlarınız olduğunu iddia ediyorlar. İşlem yapmadan önce, emin olmak istedik!" Naşirvan düşündü. Bugünlerde, silahla ilgili bir işleri yoktu! "İsimleri neymiş?" diye sordu. Binbaşı, bir kâğıda bakarak, zor okuyormuş gibi üç isim söyledi. Bunların üçü de hem yakın akrabası, hem de sigara kaçakçılığında iş ortağıydı Naşirvan'ın. 'Acaba, benden habersiz silah işi de mi çevirmeye başladılar?' diye düşündü Naşirvan. "Bunlar benim akrabam. Salın!" dedi. Binbaşı, "Sayın Bay Barzani, benim söylememle komutanım salar mı bilmiyorum? Biz helikopterle geldik. İsterseniz sizi de götürüp, dönebiliriz. Toplam yarım saatinizi alır," diye ısrar etti. Naşirvan içeri girip, birilerine Kürtçe bazı talimatlar verdi ve geri geldi. "Hadi gidelim!"

Naşirvan Barzani'yi de iki korumasıyla, yürüyerek götürdüler helikoptere kadar. Rahatça bindi helikoptere, normal helikopterlerden çok farklı olduğuna dikkat etmeden!

***

Barzani, sürenin uzamasından şüphelenmeye başladı. Toplantı yerinin Bağdat olduğunu söylemişti Albay, ama şimdiye kadar, çoktan varmaları gerekirdi! Amerikan helikopterleriyle, çok gidip gelmişti Bağdat'a. "Daha ne kadar sürer yolculuğumuz?" diye sordu. Albay, Türkçe olarak "Çooook!" dedi. Barzani'nin dünyası karardı! Türklerin eline düşmüştü. Albay, "Merak etme! Yalnız değisin! Yeğenin Naşirvan da seninle!" dedi. Barzani, istemdışı yanındakilere baktı. Albay, "Sol tarafımızdaki helikopterde!" diyerek, merakını giderdi. Albay, Barzaniye şu soruyu sormadan edemedi:

"Biz bağımsız Kürt devletine alıştık da. Siz başkent olarak Kerkük'e mi, yoksa Diyarbakır'a mı karar kıldınız? Onu öğrenemedik!"

Barzani cevap veremedi bu soruya.

565

***

Diyarbakır...

Erbil'den gelen helikopterler, Diyarbakır Askeri Havaalanı'na arka arkaya indiler. Barzani'nin de Naşirvan'ın da elleri kelepçelenmemiş, başlarına çuval geçirilmemişti! Komutanın odasına götürüldüler. Odada, üç kişi onları bekliyordu. Aşiretçilerin getirildiğini görünce, televizyonu kapattılar.

"Hoş geldiniz, Barzaniler!" dedi, içlerinden biri Türkçe olarak. Yanıt vermediler. "Naşirvan'ı Suat Binbaşı'nın oraya götürün!" dedi, sert bir şekilde ilk konuşan.

"Şu andan itibaren tutuklusunuz!" dedi Mesut Barzani'ye. Diğerleri konuşmuyor, sadece peşmerge kıyafetleri içindeki aşiret reisini süzüyorlardı.

"Beni niçin tutukluyorsunuz?" diye sordu Kurmanço lehçesiyle. Karşısındaki, "Hangi birini sayayım ki?" diyerek saymaya başladı.

"Terör örgütüne silah temin ederek, Türkiye Cumhuriyeti'nde anayasal düzeni değiştirmeye çalışmak!"

Bu yeterdi Barzani için, ama o sıralamaya devam etti:

"Suç örgütü oluşturarak, Türkiye'nin aleyhinde faaliyetlerde bulunmak!

"Yine suç örgütü kurarak, kaçakçılık yaparak, Türkiye ekonomisine zarar vermek!

"Terör örgütü ve elemanlarına, yardım ve yataklık yapmak!

"Bunlar şu an hatırladıklarım. Ayrıca, Irak'ın parasını çaldığınız ve orada insanları katlettiğiniz için, Irak'ta da yargılanabilirsiniz. Orada da onlarca suç işlediğinizi biliyoruz. Ben sizin yerinizde olsam, Türkiye'de yargılanmak
566 isterim! Orada sonunuz Saddam'dan farklı olmaz!"

Barzani, "Beni Türkiye'de yargılayamazsınız! Ben Türkiye Cumhuriyeti vatandaşı değilim!" diye itiraz etti.

"O halde, niçin yıllarca Türkiye Cumhuriyeti'nin kırmızı pasaportunu kullandınız! Türkiye Cumhuriyeti, pasaportu, sadece vatandaşlarına verir! Siz de Türkiye Cumhuriyeti pasaportu kullandığınıza göre, hukuken bizim vatandaşımız sayılırsınız. Uluslararası hukuk, buna itiraz edemez!"

Barzani'nin aklına, Amerika gelmiş olacak ki, "Amerikalılar tutuklanmama da, yargılanmama da izin vermez!" dedi.

Konuşan Türk de, diğerleri de kahkahayla güldü buna. Barzani'nin hiçbir şeyden haberi yoktu. "Buyurun Bay Barzani. Şu koltuğa oturun!" dedi konuşan adam. Televizyonun uzaktan kumanda düğmesine bastı.

Türkler, Amerikalılardan öğrenmişti harekâta iliştirilmiş

muhabir götürmeyi! Irak'taki harekât, canlı yayınlanıyordu Türk televizyonlarında. Gösterilen yer Dohuk'tu ve "Irak Barış Gücü" yazan askeri araçlar dolaşıyordu şehirde. Türk üretimi, kaideye monteli stinger füzeleri ile donatılmış Atılgan ve Zıpkın'larla, dünya'nın en büyük hareketli obüsleri, Fırtına'ları gösteriyordu kameralar! Barzani inanamadı! Belki de, gösterilenler sahteydi! O sırada ekrana, Irak'ın Kuzeyi'nden çok yakından tanıdığı bir dini lider geldi. Kürtçe konuşuyor, altyazıyla tercüme ediliyordu. Şöyle diyordu dini lider:

"Kutsal topraklarımız, Hıristiyan çizmesi altında eziliyordu. Müslüman kardeşlerimiz geldi, bizi onlardan kurtardı! Onları kucaklayalım! Biz hepimiz Ümmeti Muhammediz. Bugünü bayram kabul ediniz! Silahları bırakınız! Şii-Sünni ayırımı yapmadan, birbirinizi kucaklayınız! Rabbimize, bize bu günleri gösterdiği için şükrediniz!"

"Ses onun değil mi?" diye sordu konuşan adam. Barzani, gözlerini yere indirdi. "Amerikalılara ne oldu?" diyebildi kısık bir sesle. "Irak'ı terk ettiler! Sizi sattılar!" yanıtını alınca, "Bekliyordum zaten!" diyebildi Barzani. 567

***

Barzani ve Naşirvan, kelepçelendiler, gözleri bantlandı ve aynı uçakla, ama birbirlerinden ayrı bölmelerde, İmralı'ya gitmek üzere havalandılar.

***

Irak'ın Kuzeyi... Bamerni Havaalanı...

Sınırın 40 kilometre içindeki Bamerni Havaalanı'na ilk inen nakliye uçağı ile çok sayıda elektronik cihaz getirildi. Amerikalılar, "Bizim haberleşmemizi bozuyor," diyerek, havaalanındaki Türk birliğinin en modern haberleşme cihazlarına el koymuştu bir süre önce! Havelsan, Aselsan ve Mikes'in elemanları, Bamerni Havaalanı için

dünyanın en modern haberleşme ve hava ulaşımını denetleme cihazlarını üretmişlerdi yeniden. Bu cihazlar, Irak'taki haberleşme karartmasından da etkilenmeyecekti.

Mühendisler, teknisyenler, zamanla yarışarak, bunları iki saatte devreye soktular. Nakliye uçakları, ardı ardına inmeye başladı Bamerni'ye.

Havaalanını gözleyen peşmergeler, "Türkler işgale başladı," diye haber vermek için çırpınıyorlardı. Sonunda, jipler gönderdiler Dohuk'a, Zaho'ya, Erbil'e, Süleymaniye'ye. Onların habercileri varıncaya kadar, buralar çoktan Irak Barış Gücü'nün eline geçmişti!

***

Habur...

Habur Sınır Kapısı'nı tutan peşmergeler, Zaho'dan Türkiye'ye gitmek isteyen Kürtler'den öğrendiler olup biteni! Zaho'yu Türkçe ve Arapça konuşan askerler doldurmuştu! Onlara göre, yeni gelenlerle, Amerikalılar savaşacaktı! Onlar da canlarını kurtarmak için Türkiye'ye kaçıyorlardı!

Sınır kapısındaki peşmergeler, anlatılanlara önce inanmadılar. Çıkıp baktılar, Türk tankları hâlâ Türk tarafında! Türk askeri, buradan geçmemişti. Ardı ardına araçlar sınıra gelmeye başlayınca, inanmaya başladılar, Zaho'dan, Dohuk'tan gelen Kürtlerin söylediklerinin doğruluğuna!

Türkiye, gelenleri almıyordu! Türk askerleri, "Herkes evine dönsün! Çatışma olmayacak! Irak Barış Gücü, sizi koruyacak! Size kimse dokunamayacak!" diyordu, ama inandıramıyordu onları! Kimse geriye dönmeye niyetli değildi! Geçmişte çok acı tecrübeler yaşamışlar, bir daha tekrarlanıyor sanıyorlardı! Habur'da kalabalık arttıkça artıyordu!

Habur Gümrüğü'ne bakan peşmergeler, ortadan kayboldu önce! Ardından koruma birliği! Belki de peşmerge kıyafetlerini çıkartıp, halkın arasına katıldılar!

***

Ankara... Genelkurmay Başkanlığı...

Serhat Paşa, harekât başlamadan bodruma inmişti. Buradan harekâtı izlemek çok daha kolaydı. Bilgi geldikçe, maket haritada birliklerin yeri değişiyor. Adeta, uydu yer istasyonunun gündüz görünümü gibi, her şeyi takip edebiliyorlar.

Serhat Paşa, sürekli birileriyle konuşuyordu. Barzani'lerin, Diyarbakır'a ulaştığı haberini aldı. Talabani'yi merak etmişti. İran, Genelkurmay Başkanı'nı aradı, Barzani'lerin elimizde olduğunu söyledi. Talabani'yi sordu. Telefonu kapattığında üzgündü. "İranlılar Talabani'yi yakalayamamışlar! Keşke onu da biz alsaydık, İranlılara bırakmasaydık!" dedi. Harekâtın başından beri çok neşeliydi Serhat Paşa. Harekât, planlanandan önde gidiyordu. Talabani de bulunsa, çok iyi olacaktı. Saatler sonra canı sigara istedi. Çevresine rahatsızlık vermemek için, sigarasını dışarıda içmek istedi. Kolay da bir yol buldu. Serhat Paşa'ya, Harekât Merkezi'ne malzeme getirmede kullanılan, arka kapı açıldı. Doğrudan, Destek Kıtaları'nın bahçesine çıkıyordu. Sigara içerken, yıldızlara baktı. Çok parlak görünüyorlardı. "Harekât için çok uygun bir gece!" dedi.

İçeri girdiğinde, Türkmenlerin yaşadığı Eski Kalak, Telafer, Musul, Mahmur, Altınköprü, Kerkük, Tuzhurma, Tazehurmatu, Dakuk, Kifri, Karatepe, Hanekin, Diala, Mendeli ve Bedre bölgelerine hava komandolarının indirilme işleminin tamamlandığı bildirildi. Bu birlikler aslında, operasyona katılmayacaklar! Sadece, o bölgelerdeki

Türkmenlerin, can ve mal güvenliklerini sağlayacaklardı. Rahat bir nefes aldı Serhat Paşa!

Üstelik, hiçbir yerden çatışma haberi gelmemesi de çok iyi!

***

Erbil...

Peşmergeler, Türklerin Irak'a girdiğini bildirmek için Erbil'e ulaştıklarında, Mesut Barzani de, Naşirvan Barzani de yoktu ortada! Korumaları ve aileleri, Amerikalılarla gittiklerini söylüyorlardı. Peki, Amerikalılar nerdeydi? Peşmergeler, ancak sabaha karşı Amerikalıların gittiğinden emin olabildiler. Başsız da kalmışlardı şimdi? Ne yapacaklardı?

İlk çatışma haberi de Erbil'den geldi. Peşmergeler, İsrailliler ve bir Türk şirketi tarafından inşa edilen, Hawler (Erbil) Havaalanı'nda direniyorlardı. Harekât Merkezi'nden 2 no'lu plana geçilmesi itendi! Çünkü zor kullanılarak hemen alınabilirdi, ama Türk Ordusu şehit vermek istemiyordu!

***

Irak'ın Kuzeyi...

Şafak yaklaşıyor... Helikopterle indirilenler, planlanan yerleri ele geçirmişler, harekât emrini bekliyorlar. PKK'lılar ve peşmergeler için uykunun en derin dakikalarında, aynı anda operasyon başladı. Çoğu yerde, nöbetçiler bile uyuyordu. Çok kolay oldu sınırda temizlik harekâtı. Hava aydınlanmadan, füze bataryalarının tamamı da ele geçirildi.

İranlılar ne yapıyorlardı acaba? Amerika ve İngiltere ile yıllarca süren küçük ölçekli savaşın acısını, Kandil'de

üslenen terör örgütü PKK'nın PEJAK kolundan çıkartmaya başlamıştı İran. Ardarda büyük patlama sesleri geliyordu Kandil'den.

Havanın aydınlanması ile Türk ve İran tankları, zırhlıları da akın akın ilerlemeye başladı. Geçecekleri yollar, düşman unsurlardan temizlenmişti. Türkiye de, İran da aynı yöntemi uyguluyorlardı. Bamerni Havaalanı, Türklerin elindeydi. İran, operasyonun ilk saatlerinde Süleymaniye Havaalanı'nı ele geçirecek, asker ve malzeme indireceklerdi. Keriyır, zırhlı araç ve tanklar, boş ve hızlı olarak ilerleyecek. Belirlenen noktalarda, uçaklarla taşınan askerlerle buluşacaklardı. Böylece asker, hiç yorulmadan ulaştığı Irak içlerinde, dinç olarak harekâta katılacaktı! Türk tarafında işler planlanandan da hızlı yürüyordu.

Yıllardır Irak'ta bulunan Türk birlikleri ise, operasyonda yer almıyorlardı. Onlar, yıllarca tüm zorluklara rağmen, görevlerini yerine getirmişlerdi.

***

Ankara... Genelkurmay Başkanlığı...

Serhat Paşa'ya, televizyonda gördüğü bir olayı anlatıyordu bir kurmay subay. Harekât başladıktan sonra yarım saat geçmeden, Türk ve Suriye birlikleri, Dicle nehri yakınında buluşmuş. Suriyeliler, köprü atmaya çalışıyormuş. Nereden baksanız, bir saatten fazla sürer! Bizimkiler "Gerek yok. Bizi izleyin!" demişler. Suriyeliler, "Köprüsüz nasıl geçeceğiz?" diye sorarlarken, bizim keriyır görevi de gören süper taşıyıcılar, birkaç dakikada birbirlerine eklenerek köprüyü oluşturmuşlar! Suriyeliler, çok şaşırmış bu işe. Komutanları, "Siz Türkler, çok akıllısınız!" demiş televizyonda.

Serhat Paşa, Suudi Arabistan Genelkurmay Başkanı'nı arayarak durumu sordu. Çok iyiyimiş. Suudi komutan, "Siz bizi merak etmeyin. Buralar düz alan. Sizin işiniz zor orada!" demiş. Serhat Paşa'ya göre, bizim işimiz de çocuk oyuncağı!

Serhat Paşa, öyle diyordu, ama Kerkük için çok endişeliydi. Amerikalılar tarafından ağır silahlarla donatılmış Kürtler ve karşılarında, tabanca bile bulundurmalarına izin verilmeyen Türkmenler ve Araplar! Bunu düşünerek, Dicle'yi aşan ilk birlikler, hiç oyalanmadan Kerkük'e ulaşacaktı. Saat 04.10'da Türk ve Suriye birliklerinin, Kerkük'e girdiğini öğrenince, iyice rahatladı. Artık, silahlı peşmergeler sivil halka saldıramazdı!

***

Ankara... Genelkurmay Başkanlığı...

Gün ağarırken, Türk birlikleri görevlerinin yarıdan fazlasını tamamlamıştı. Suriye de aynı durumdaydı. Hava aydınlanınca, durum uydudan daha kolay takip edilecekti.

Serhat Paşa'ya, Amerika'nın Irak'tan ve bölgeden çekilme kararını açıkladığı bildirildi. Harekât Merkezi'ndeki odasına geçti. Rahatça izlemek istiyordu. Televizyonu açtıktan sonra, odadaki yatağa uzandı. Televizyon kanalları, arka arkaya Başkan Push'un açıklamasını yayınlıyordu:

"Amerikan halkına, gurur duyacakları bir haber vermek istiyorum! Irak'a demokrasi ve özgürlük getirmek için çıktığımız yolculuğu, bugün başarıyla tamamlıyoruz! Artık, Irak ve Iraklılar özgürdür! Kendi hükümetleri, parlamentosu, ordusu ve polis teşkilatı vardır ve ülkelerini, özgürlüklerini, güvenliklerini koruyacak güçtedirler! Amerika olarak biz, Iraklıların eğitimleri için, olağanüstü gayret gösterdik! Artık, görevi onlara devretme zamanı gelmişti! Biz bunu yapıyoruz. Böylelikle, Irak'a özgürlük ve

demokrasi için giden Amerikan ordusunu işgalci olarak göstermek isteyenlere de yanıt vermiş oluyoruz!"

Konuşma bitiyor! Açıklama Amerika'da akşam saatlerinde yapılmış! Push'un konuştuğu yerde gazeteciler yok! Belli ki önceden kayda alınmış! Başkan Push, halkına sevinecek bir haber verdiğini söylüyor ama yüzünden düşen bin parça! Acaba, Amerika'da Türk televizyonlarında yayınlanan haberler verilmiyor mu? Amerika'da hâlâ, ordularının Irak'a özgürlük için girdiğine inanan var mı?

Serhat Paşa, sürekli düşünüyor. "Amerika tek bir şeyde başarılı oldu Irak'ta! O da insanları inancı zemininde ve etnik olarak birbirlerine düşman haline getirmede! Kim bilir, bu düşmanlıkların izlerini silmek için kaç yıl geçmesi gerekecek?"

Canı sigara istemişti yine. Ama bu defa, keyif sigarası! Serhat Paşa koridorda ilerlerken, eline bir harita uzatıldı. Uydudan ilk bilgiler gelmiş, Irak'taki tüm birliklerin durumları işaretlenmişti. O, önce Amerikalıların durumuna baktı. Bağdat'ta havaalanında ve Yeşil Hat'ta toplanıyorlardı. Şimdi, açık hedef halindelerdi! Bir anda, onbinlerce askerleri imha edilebilir! Bunu, askerini düşünen hiçbir devlet yapmaz! O derece paniklemişler demek ki! Adamları ne hale getirdi Reşat Paşa'nın ekibi! İki İngiliz nakliye gemisi de Umm-Kasr Limanı'ndan asker yüklüyordu! İngilizler, daha akıllı çıkmıştı Amerikalılardan! Askerlerini gemi ile nakledeceklerdi. Irak'ın işgalinin ilk günlerini hatırladı Serhat Paşa. 200 Cumhuriyet Muhafızı, Umm-Kasr'ı Amerikalılara karşı iki gün savunmuştu! Beraberlerinde götürdükleri televizyoncular yüzünden dünyaya rezil olmuşlardı!

Sonra, Irak Barış Gücü birliklerinin konumlarına göz gezdirdi. Şii bölgesi tamamen kontrol altında görünüyordu.

İran ve Suudi Arabistan birlikleri, işlerini çabuk bitirmişlerdi! Orta bölgede biraz gecikme vardı. Ürdün, işi ağırdan mı alıyordu?

Sigarasını içmeden Harekât Merkezi'ne döndü. Ürdün Genelkurmay Başkanı'nı arattırdı. "Ne oldu Kasım! Geride kalmışsınız!" dedi. Karşı taraf, "Önemli bir şey yok! Kum fırtınasına yakalandık!" dedi. Serhat Paşa, "Ek 6" planını devreye sokacağını bildirdi. Sonra da Suudi Arabistan, Suriye ve İran'ı arayarak kum fırtınası olayını haber verdi. Bu mevsimde kum fırtınası? Küresel ısınma, ne değişikliklere neden oluyor!

***

Amerika... New York...

Türkiye, İran, Suriye, Ürdün ve Suudi Arabistan elçileri, aynı anda Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi'ne başvuruyorlar. Amerika ve İngiltere'nin Irak'tan çekilmesiyle doğan boşluğun, ülkelerini tehdit ettiğini belirtiyorlar ve acil tedbir alınmasını istiyorlar!

Amerika, o zaman anlayabildi olup biteni!.. Irak'a komşu ülkeler, birlikte hareket ediyordu! Belki de, bütün Ortadoğu onlara karşı birlik oluşturmuştu! Ortadoğu'daki hâkimiyetleri sona eriyordu artık!

***

Irak...

El Irakiye Televizyonu, tüm Irak'tan canlı yayınını sürdürüyor. Şiiler, Irak Barış Gücü'nü, bayram yaparak karşılıyorlar. Daha sonra Sünni bölgeleri de gösteriliyor. Sünniler, Şiiler kadar coşkulu değil ama onlar da Amerikalıların gitmesine seviniyorlar.

***

Telafer...

Ben Türk Silahlı Kuvvetleri'nden Yarbay Cafer... Irak Barış Gücü'nün Telafer Komutanı'yım.

Hayatımın en mutlu gününü yaşıyorum! Mutlaka size anlatmalıyım. Aslında burayı, sabaha karşı saat 02.00 sıralarında tamamen kontrole aldık. Esas vurucu gücümüzü, kaleye yerleştirdik. Geldiğimizde, ne Amerikalılar ne de Peşmergeler ortada yoktu! Geldiğimizi öğrendiler mi acaba? Sabaha kadar, ses çıkartmadan hareketsiz bekledik. Hava aydınlanırken, buranın Mardin veya Urfa'dan farklı bir yer olmadığını fark ettim. Ama yakılmış, yıkılmış halde! İkinci Dünya Savaşı'nın sonundaki Alman şehirlerinden farkı yok!

Türk askerleri, ana yollarda devriye geziyor. Ama kimsenin ortaya çıktığı yok! Bir ara, 'Hayalet bir şehirde miyiz?' diye düşündüm. Bugün perşembe, tatil de değil? Ne dükkânlar açılıyor, ne de bir hayat belirtisi var! Sokağa çıkma yasağı da sabah 06.00'da sona erdi. Günlerce, Telafer üzerine çalışmışız. Yerleşik halkın Türk, sonradan dağ köylerinden getirilip yerleştirilenlerin Kürt olduğunu biliyoruz.Amerikalılar gitmiş olsa bile, peşmergeler, Kürt polisler nerede? Kuşkulanıyorum, telsizle "Dikkatli olun!" talimatı veriyorum. Elimde sahra dürbünü, kalenin dört bir tarafında dolanıyorum. Hiçbir belirti yok! Allah'ım ne oldu bu insanlara? Topluca öldürdüler mi acaba?

Sonunda, Seyitkatto Mahallesi'nden bir telsiz anonsu geliyor. "Bir Türk, sizinle konuşmak istiyor!" deniliyor. "Hemen getirin!" diyorum. Saçı sakalına karışmış, elinde bir ağaç parçasına bağladığı beyaz fanila olan bir adam! Teslim olmaya gelen bir esir gibi! Ağlamak geliyor içimden. Sizi bu kadar mı korkuttular, diye. Karısı hastaymış, doktora götürmek istiyormuş. Alıp, elindeki sopayı yere

atıyorum hırsla. "Biz Türküz. Artık hürsünüz! İstediğinizi yapın! Sizi kurtarmaya geldik buraya!" diyorum. Yüzbaşı Serdar'ı görevlendiriyorum. Hastayı, hemen doktora yetiştirmesini emrediyorum. Adamcağız inanmaz gözlerle bakıyor bana. "Siz gerçekten Türk müsünüz?" diyor. "Evet, ama sen git, işini gör. Sonra konuşuruz bunları..." diyorum. Bu insanlar, televizyon da izlemiyor mu? Radyo dinlemiyor mu hiç?

Türkçe yayın araçları dağıtıyorum kente. Burada, Türkler oturuyor diye Saddam ilçe haline getirmiş! Belki de dünyanın en büyük ilçesinin sokakları, caddeleri, o kadar çok ki! Kaç saat sürer anons işi? Anonslarda, "Telafer, Irak Barış Gücü'nün denetimi altına girmiştir! Telafer'de görevlendirilen askerler, Türktür! Artık hepiniz hürsünüz! Korkmadan sokağa çıkabilirsiniz!" deniliyor.

Anonslar, kısa sürede etkisini gösteriyor. Ellerinde Türk bay-
576 raklarıyla Atatürk'ün portreleriyle insanlar çıkmaya başlıyor sokaklara... Biz hâlâ kaleden gözlüyoruz olup biteni. Devriyelere soruyorum. Halk sevinç içindeymiş. Tüm endişelerim geçiyor, rahatlıyorum.

***

Kalenin önündeki meydanda toplanıyor halk. Ben de yanlarına gidiyorum. Üsteğmen Tahir, jiple geliyor yanıma. "Komutanım uzak durun! Halk severken, öldürecek bizi!" diyor. Jipin arkasını gösteriyor. Kuru ekmek parçaları dolu! Asker yesin diye, zorla veriyorlarmış. "Sahra lokantasını, meydana getirin!" diyorum. Tahir ne yapacağımı anlıyor!

Orta yaşlı bir kadın yaklaşıyor, elinde saksıdan koparttığı belli olan bir çiçek. "Bunu kocamın mezarı için saklıyordum!" diyerek, bana uzatıyor. Alıyorum kokluyorum, şehitlik kokusu sinmiş üzerine! Askerler çevremde tetik-

te diye, pek yaklaşmıyorlar bana. Biraz uzağımdaki askerlere nasıl sarıldıklarını, öptüklerini, ağladıklarını görebiliyorum. Şehrin yöneticilerinin nerede olduğunu soruyorum. Herkes birbirine bakıyor. Peşmergeler için "Saklanmışlardır," diyor birisi. Dışarıdan getirilen Kürtleri soruyorum, "Evlerde gizleniyorlardır," diyorlar.

Bu arada, meydana bakan bir binadan yüksek sesle müzik yayını başlıyor. Meydanda toplananlar hep bir ağızdan türküye katılıyor:

"Altın Hızma Mülayim
Seni Hak'tan Dileyim
Yaz Günü Temmuzda
Sen Terle Ben Sileyim

Gün Gördüm, Günler Gördüm
Seni Gördüm Şad'oldum"

***

Öğlenden sonra kamyon, kamyonet üzerinde, hatta katır sırtında insanlar geliyor Telafer'e. Asker sokmuyor! Öyle emir verdim. Telsiz'den bildiriyorlar, "Gelenler Telaferliymiş. Daha önce kaçmışlar!" deniliyor. Yanıma Irak Türkmen Cephesi Telafer Temsilcisi Dr. Yaşar Abdullah'ı alıp gidiyorum. Çoğunu tanıyor. Tanımadıklarına da Telaferle ilgili sorular soruyor. Gelenlerin hepsi, gerçekten Telaferli'ymiş! Gelenlerin tamamını, kalenin yanındaki Saray Meydanı'na gönderiyorum. Türk askerinin yemeğinden yesinler. Aşçılara da talimat verdim, "Galebe yapabilirsiniz!" diye. Biz bayramlarda, yemeğin maliyetine bakmaz, askerlerimize ziyafet çekeriz. Buna 'galebe'

deriz. Bugün de Telafer'in bayramı! Birkaç güne kalmaz, Kızılay da gelir zaten buralara.

***

Telafer'de bayram yaşanıyor, ama sorunlar da çıkmaya başladı. Geri dönenlerden bazılarının evlerine, Kürtler yerleştirilmiş! Kürtlere soruyoruz, geldikleri yerlere dönmek istiyorlar. Zaten, silah korkusuyla duruyorlarmış burada! Bu harekât tamamlandığında, herkes, işgalden önce yaşadığı yere dönecek. Düzen yerleştikten sonra da, isteyen istediği yere yerleşebilecek.

Sahra çadırlarını kurduruyorum dere kenarına. Türklere, "Birkaç gün çadırda idare edin! Nasıl olsa hava güzel!" diyorum. Bir kadın, "Biz zaten, yıllardır çadırda yaşıyoruz! Yine yaşarız! Yeter ki, siz başımızda olun!" diyor. Söyleyemiyorum altı ay sonra gideceğimizi Irak'tan.

***

Kerkük...

Ben Albay Nuri... O kadar hızlı geldik ki, Kerkük'e... Biz geçerken, Amerikalılar hâlâ Musul'daydı! Kesin talimat var. Kaçan Amerikalılara, dokunmayacağız! Kerkük'te yönetimi Amerikalılardan devraldık bu sabah! Yardımcılarım, Suriye, Ürdün ve İranlı. Amerikalılara, "Söyleyin Kürtlere! Sokakta görülecek her silahlı kişi, öldürülecek!" dedik. Amerikalılar, "Onlar bizim sözümüzü dinlemezler!" dediler. Demek Washington, Kürtleri, kendi askerlerinin sözlerini bile dinlemeyecek kadar şımartmış! Göreceğiz bakalım, bizim sözümüzü dinleyecekler mi, dinlemeyecekler mi?

Irak Türkmen Cephesi Başkanı Sadettin Bey'i, gece yatağından kaldırttım. İnanamadı! Amerikalıların oyun yaptığını, kendisini öldüreceğimizi zannetti! Kolay değil, beş defa suikast atlatmış. "Sizi çok bekledik! Artık ümidimiz

kalmamıştı!" diye gözlerinden yaş damladı Sadettin Bey'in. Şimdi, yanımdan hiç ayırmıyorum onu.

Bizim buradaki Özel Harekat Timi de iyi hazırlık yapmış! Birkaç saat içinde avucumuzun içine aldık Kerkük'ü. Yeni gelen Kürtleri yerleştirdikleri Şorca, İskan ve Rahimava yan yana. İyice ablukaya aldık orayı da. Sabahın ilk ışıklarıyla stadyumu ve çevresini gezdim. Sözde Kürt bayraklarıyla, Barzani, Talabani, hatta bizim bölücübaşının resimleriyle donatmışlar her yeri! "Kaldırsınlar!" diye haber gönderdim. İtiraz etmeden kaldırdılar!

Şimdi, şehrin yönetim planı üzerinde çalışıyoruz. Amerikalılar, her makamı Kürtlere vermiş! Çuvalcı Albay Meyvil'ın nasıl davrandığını anlattılar. Ben de öyle mi yapsam acaba? Türk askerine yakışmaz! Biz, adil olmak zorundayız! Herkesi etnik kökenine bakmadan kucaklayacağım!

Amerikalılar, uyumlu çıktı! Kerkük'te bırakacakları silahları da bize teslim ediyorlar! Belki de pişman oldular Kerkük'te yaptıklarına! Daha fazla can dökülmesine, gönülleri razı olmayabilir!

***

Geldiğimizden bu yana hiç silah yoktu ortalıkta. Sonunda ortaya çıkmaya başladılar! Kerkük'ün Erbil çıkışında, bir kamyonette, 25 tane M249 ağır makinalı tüfak ele geçirilmiş! Herhalde dağlara kaçırmak istiyorlardı. Seviniyorum bu habere! Demek, Kerkük'te korktular, çatışmayı göze alamayacaklar! Yol kontrollerinin, daha da arttırılmasını istiyorum. Birkaç gün içinde, herkesin elindeki silahı toplamaya başlarız.

Bu arada, Erbil'den çatışma haberi gelmiş! Belki de yakaladığımız silahlar oraya gidiyordu! Daha da arttırdım tedbirleri.

***

Erbil...

Ben Komando Yüzbaşı Vural... Erbil Havaalanı'nı çembere aldık! Aslında, bir saatte ele geçirirdik burayı, ama komutanlarımız izin vermedi! Az zayiat için, yıpratma taktiği uygulayacağız. Sabaha kadar, uçaksavarlarını ve ağır silahlarını etkisiz hale getirdik. Havaalanındaki peşmergeler, yardım bekliyor. Bakalım, yardımlarına cesaret edecek çıkacak mı? Aslında biz, hiç kimsenin kanının akmasını istemiyoruz. Ama bize silah çekilirse, yapacak bir şey kalmayacak! O zaman, Türk askerinin gücünü göstermek zorunda kalacağız. Havaalanı'nda direnenlerin sinirlerini yıpratıyoruz. Uçaklarımız alçaktan uçuyor ama ateş etmiyor. Sanırım, havaalanını sağlam ele geçireceğiz. Beklemek çok zor geliyor askerlerime. Bir işaret versem, çok sevinecekler!

Hava çok ısındı. Baştan istememiştik, ama soğutmalı miğferlerimizle yeleklerimiz çok işe yarıyor şimdi. Bizi korumak için konuşlanan Suriyeli birliğin komutanı teğmen de çok bunaldığında, gelip benim miğferimi takıyor. Elimizdeki silahları ve teçhizatları görünce, bizimle savaşmadıklarına sevindiklerini söylüyor. Ona, Amerikalılarda bizden daha üstün silah bulunduğunu, silahın değil, iyi eğitimin şart olduğunu söylüyorum. Bana hak veriyor.

***

Yarbay Erhan...

Bu operasyonun en şanssız birliği, bizimki herhalde! Telsizde soruyorum; çatışma ve pusuya düşme sadece bizim başımıza gelmiş!

Sabahın ilk ışıklarıyla, İran birlikleriyle buluşmak üzere Erbil'den Süleymaniye yönüne giderken, pusuya düşürüldük!

İlk ateşi umursamadan, yolu geçmek istedik. Tam bir çembere almışlar bizi! Roketlerle saldırdılar! Şehitlerimizi ve yaralılarımızı bırakıp, sağımızdaki vadiye çekildik. 960 kişiden 36 eksiğimiz var! Yardım gelinceye kadar, gerilla taktiği uygulayarak savunmada kalacağız. Birliğimi 10'ar kişilik timlere böldüm. İyi ki, gerilla eğitimi almışız! Silahlarımızda da "dost-düşman" ayırımı yapan algılayıcılar var. Yoksa, bu dar alanda birbirimizi vururduk!

Bizi pusuya düşürenlerin, peşmergeler olduğunu görebiliyoruz. Çok iyi eğitilmemişler. Açığa çıkıyorlar. Ama mecbur kalmadıkça çatışmaya girmeyeceğiz. Sayıları da bizden çok fazla! Bizi yeniden çembere almalarını önlemek için, mümkün olduğunca hızlı güneye hareket ediyoruz. Bu arada, 10 timimiz de gizlenerek pusuya düşürüldüğümüz yere yakın bölgede kalıp, onların arkasına geçmeye çalışacak!

***

Uçaklarımız gelmeye başladı. Alçak uçuşlarından, bizim yerimizi doğru tahmin ettiklerini anlıyoruz. Güvenimiz artıyor.

Bu arada, kuzeyden silah sesleri gelmeye başladı. Ateş edenler, kuzeyde bıraktığımız timler değilmiş. Ses yoldan geliyormuş! Demek, bize yardım geldi! Ama yine de güneye devam etmemiz gerekiyor. Onlar, kendi operasyonlarını yaparlar. Bizim buradan sağ çıkmamız lazım!

***

Helikopterler geçiyor üzerimizden. Bunlar bizimkiler! Daha güneye gidiyorlar. İndirme yapacaklar herhalde. Hepimizin yüzü gülüyor. "Tedbiri bırakmayın!" diyorum. Bizi yeniden pusuya düşürmeye çalışanların, şimdi de Kuzeye yöneldiğini görüyoruz. Herhalde, oraya çağırıldılar.

Yayılma işareti veriyorum. Hiç silah sesi yok! Demek, artık bizi çevirmekten vaz geçtiler! Helikopterler geri dönüyor. Boş olduklarını fark ediyorum. Güneyimiz, sağlama alındı demektir! Telsizle aratıyorum, cevap yok! Beş timi geride bırakıyorum. Diğerleri, geldiğimiz yöne geri dönecek. Bu defa, geniş alanda ilerliyoruz. Bu, bizim için daha emniyetli.

Hayret, nereye gitti bu peşmergeler? Durum tehlikeli! "Daha dikkatli!" diyorum telsizden. "Kuzey-7" diye aranıyor telsizden. Bu biziz! "Dinliyor," diyorum. "Arkanızdayız!" diyor. "Bizi koruyun! Hedefler kayboldu!" diyorum. "Tamam," cevabı geliyor karşı taraftan. Daha güvenle ilerliyoruz artık.

Bizim timlerden biri karşılıyor bizi. "Komutanım, sizi arıyoruz! Yanıt vermiyorsunuz!" diyor. Telsize bakıyorum. Yanlış kanaldayım! Takviye için gelenleri ararken, yanlış kanalda kalmışım! "Nedir durum?" diyorum. İranlılar gelmiş önce. Ardından bizimkiler indirme yapmış. Saldıran peşmergeler, dağlara kaçıyormuş! Helikopterlerle takip ediliyorlarmış. Pusuya düşürüldüğümüz yola çıkıyoruz.

İranlılar, yaralılarımızı tedavi ediyorlar. 16 şehidimizi ayırmışlar! Bakamıyorum bile o tarafa. Bir tarafta da 200'den fazla peşmerge ölüsü! Belki arazide daha da var. İngilizce konuşuyoruz İranlı komutanla. Ankara'dan Tahran'a talimat gitmiş bizi kurtarmaları için. Demek, Ankara gözlüyor bizi!

50 kadar da yakalanan peşmerge! Kürtçe tercüman alıp yanlarına gidiyorum. Kürtçe konuşuyor tercüman. Yanıma gelip, kısık bir sesle "Bunların bazıları Türkiyeli. PKK'lılar da var aralarında!" diyor. İranlı komutana anlatıyorum durumu. "Tamam! Komutayı sana devrediyorum!" diyor.

***

İran birliği, Erbil'e gitmek üzere yola çıktı. Durumu, atlama istasyonları aracılığıyla Ankara'ya bildirdim. Uygun bir alana sahra çadırlarını kurdurdum. 10 ambulans helikopter gelip, ölü ve yaralılarımızı aldı. Bizi pusuya düşürenleri yakalama operasyonuna kendimiz katılmayacağız!

Ele geçen silahlara bakıyorum. Kalaşnikoflar hariç, hepsi Amerika silahları! Bize de SMAW roketatarlarla saldırmışlar! Kim bilir, daha neler var peşmergelerin elinde? Amerika, çok iyi silahlandırmış onları! Adamlar, boşuna kafa tutmuyormuş Türkiye'ye.

Türkçe bilenleri getirtiyorum önce çadıra. Amacım, bizim geleceğimizi nerden bildiklerini öğrenmek. Beş PKK'lı getiriyorlar karşıma.

"Siz PKK'lı mısınız?" diyorum, cevap yok... Beşi bir arada olunca, ya cesaretleniyorlar, ya da konuşmak için birbirlerinden çekiniyorlar! Dördünü dışarı çıkartıyorum. İçerde kalan, bülbül gibi anlatıyor her şeyi. Türklerin ve İranlıların Irak'ı işgal ettiğini birileri kamyonetle gelip haber vermiş! Onlar, aslında Selahaddin'delermiş. En iyi burada pusu kuracaklarını bildikleri için, bizden önce gelmişler. Başlarında kimin olduğunu soruyorum. Türklerin yakından tanıdığı Aziz Veysi'ymiş! Şemdin Sakık'ın kitabında çok söz ettiği PKK'lı. Bu birlik de Kürtlerin en önemli birliklerinden biriymiş! Kürt Özel Birlikler Komutanlığı'nın en önemli birliğiymiş ve 3 bin peşmerge varmış! Bu birliğin başındaki Aziz Veysi de Özel Birlikler Komutanıymış!

Sırayla diğerlerini de alıyorum sorguya! Hepsi aynı şeyleri söylüyor. Bir şey daha öğrendim. Konuşturmak istiyorsan, Kürtleri tek tek sorgulayacaksın!

Bizde bir asteğmen var. Adı İbrahim. PKK uzmanı! PKK hakkında tez hazırlamış üniversitede. Onu buluyorum. "Aziz Veysi'nin birliğiymiş bu!" diyorum. Gözleri parlıyor. "O, Kürtlerin en önemli komutanlarından biri!" diyor. "Tanır mısın?" diyorum. "Tanırım," diyor. Cesetlerden biri, o çıkıyor!

Sonra, sorguladığım PKK'lılara ayrı ayrı gösteriyorum. Onlar da doğruluyor. Bilgiyi Ankara'ya geçiyorum! Bizim bu bölgede kalmamız isteniyor. Takviye de gelecekmiş bize.

Kürtlerin en güvendikleri birlik buysa, kolay olacak işimiz Irak'ta!

***

Ankara... Genelkurmay Başkanlığı...

Dışişleri Bakanı, Serhat Paşa'yı arıyor. Amerika, askerlerini tahliye için İncirlik'ten hava köprüsü kurmak istiyormuş!

"Yeni müttefiklerimize soralım!" diyor Serhat Paşa. Dışişleri Bakanı gülüyor.

Serhat Paşa, İran, Suriye, Ürdün ve Suudi Arabistan'ı arıyor. Herkes hayatından memnun! Hepsi de "Aman gitsinler de, nasıl giderse gitsinler!" diyor. Serhat Paşa, İncirlik için yeni talimat veriyor üstüne basa basa; "Sadece nakliye uçakları inebilir! Askerleri de sadece taşıyabilecekleri silahları götürebilir!" diyor.

Sonra Dışişleri Bakanı'nı arıyor:

"Sayın Bakanım, eski müttefikimize bildirebilirsiniz. Asker nakli için İncirlik'i kullanabilirler!"

***

Ürdün... Amman...

Ürdün Genelkurmay Başkanı diğer genelkurmay başkanlarını arıyor. "Bizden de asker nakli talebinde bulundular. İzin veriyoruz. Haberiniz olsun!"

Sonra, Suudi Arabistan'dan aranıyor:

"Bizden de asker nakline yardımcı olmamız istendi!"

***

Erbil...

Komando Yüzbaşı Vural...

Hâlâ bekliyoruz Erbil Havaalanı'nın dışında. Bizi de koruyan birlikler var çevremizde. Yardıma cesaret edecek peşmergeler yok hâlâ! Biz yetmezmişiz gibi, takviye komando birliği indirdi bizimkiler. Özel Harekât Timleri de geldi. Onlar bizden de aceleci, "Emir gelsin, 15 dakikada alalım," diyorlar. Askeri tutmakta zorlanıyoruz artık! Söyleseler ne kadar bekleyeceğimizi, hepimiz rahatlayacağız!

Akşam yaklaşırken emir geldi! Harekâtta önce, bir helikopter ile plan bize ulaştırılacak. Harekât başladığında, önce uçaklar bombalayacak, sonra helikopterler gelecek. Onlar geldiğinde de bizim harekât başlayacak. Hepimiz sevindik bu habere. Asker için en zor şey, beklemek.

Artık, gözümüz havada. Nihayet bir helikopter geliyor. Bizim uçaksavarları imha etmemiz iyi olmuş! Tek korkumuz roketatarlar, ama onun sesini de duymadık hiç. Rahatça benim yakınıma iniyor Apache helikopter. Bir astsubay elinde kâğıt, kime vereceğine bakınıyor. İşaret ediyorum, bana yöneliyor. Hiç korunmadan yürüyor. "Astsubayım! Şehirde dolaşır gibi geliyorsunuz!" diyorum. Bozuluyor, "Merak etmeyin! Çevrede hiçbir tehlike yok! Uzaydan yakın plan izleniyorsunuz. Gelirken havadan da baktık. Ortalıkta hiç peşmerge yok!" diye izah ediyor. Gönlünü almak istiyorum, "Şaka yaptım!" diyerek. Planı bıraktıktan sonra, aynı rahatlıkla dönüyor helikoptere.

Gelen operasyon planı üç sayfa ama iki sayfası kroki. Bütün subaylar, düz bir alanda toplanıyoruz. İçlerinde en kıdemli benim. Ben okuyorum yazılanları. Sonra dikkatle inceliyoruz krokileri. Özel Harekâtçı Üsteğmen, beğenmiyor planı. "Biz daha kısa yoldan hallederdik bu işi!" diyor. "Emirleri uygulayacağız!" diyorum gereksiz yere... Türk odusunda kimsenin emirlerin dışına çıkamayacağını bile bile.

***

Yarım saat sonra, altı uçak arka arkaya bombalarını bırakıyor bazı binalara. Kuleye dokunmuyorlar! Hemen ardından helikopterler geliyor. Operasyon başlıyor. Özel Harekâtçılar sarmış bile binaların tamamını! Helikopterler tur atıyorlar üzerlerinde. Hiçbir hareket yok! Bombalara rağmen, dışarı çıkan kimseyi göremiyoruz! Özel Harekâtçıları korumaya alıyoruz ve binalara teker teker giriyorlar. Çıkıyorlar, 'kimse yok' diye işaret ediyorlar bize. Bütün binalar kontrol ediliyor. Hiçbir peşmerge ve sivil yok!

586

Boşuna beklemişiz gün boyu! Boşuna bombalamış uçaklar! Ne zaman, biz göremeden, nasıl kaçtı bunlar? Ne diyeceğiz şimdi komutanlarımıza? İşareti alan helikopterler gidiyor. Personel dağılıyor görev yerlerine! Özel Harekâtçı Üsteğmen, "Amma uyutmuşlar sizi!" diye dalga geçiyor. Rezil olduk herkese.

Haber geliyor! Peşmergeler kaçmamış! Otların yüksek olduğu bir alanda yere yatıp gizlenmişler! Bizim tabirle, araziye uymuşlar! Aralarında sivil kıyafetliler de varmış. Tam 118 kişi! Helikopterden bile görememişler onları! Toplamışlar teker teker. Rahatlıyorum... Yoksa tüm Türk askerlerine rezil olacaktık!

***

Hava kararmak üzereyken, bir askeri uçak iniyor alana. Bizim uçağımız. Havacılar iniyor uçaktan. Havaalanını onlar yönetecekmiş artık! Son inen de Diyarbakır'dan tanıdığım 7. Kolordu Komutanı Korgeneral Refik Paşa. Beni çağırıyor yanına, "Kutlarım. Çatışmaya girmenize gerek kalmadan, görevinizi tamamladığınız için kutlarım!" diyor. Irak'ın Kuzeyi'ndeki harekâtı Refik Paşa yönetiyormuş.

Bize kalsa, bu görevi çoktan tamamlardık ama komutanlarımız en az zayiatla işi tamamlamak istiyor. Gel de bunu askerlerimize anlat! İnanın, operasyona giden subayların en zor işi, Mehmetçiği zaptetmek!

***

Bağdat...

En dikkatli yürütülen operasyon ise Bağdat'ta! Sünni direnişin en yoğun olduğu yer. Hâlâ onbinlerce Amerika askeri de Bağdat'ta toplanıyor. Plana göre, erken gelen Irak Barış Gücü birlikleri de Bağdat dışında bekliyor. Beş ülkenin askeri, aynı anda girecek Bağdat'a. Bir direniş olur endişesiyle, ilk anda gazeteciler de sokulmayacak kente!

El Irakiye'de, her kesimden din adamları gün boyu konuşmalar yapmış. Hepsi de, Amerikalı ve İngilizlerin gitmesinden, Müslüman askerlerin gelmesinden memnun olduklarını söylemişler.

Önce, her ülkeden uçaklar, bayraklarını göstererek başkent üzerinde alçak uçuşlar yapıyor. Yerden, bilgi geliyor. Halk sokağa çıkmış, sevinç gösterisi yapıyor uçaklara. Yine de tedbirli olmak lazım. Bağdat'a giriş, saat 16.00'da, aynı anda başlatılıyor. Her yönden giriyor askeri birlikler. Hiçbir direniş yok! Aksine yıllardır acı içinde yaşayan halk, mutlu bir şekilde yollara dökülüyor. Amerikalıların

bekledikleri çiçekler, komşu ülkelerin askerlerine atılıyor. Herkes ektiğini biçer! Amerikalılar, Irak'ın işgalinden önce uçak gemilerine, uçaklarına, bombalarına; Irak'a, Iraklılara küfür eden slagonlar yazmışlardı! Gelenler ise onları bu Amerikalılardan kurtarıyorlar!

Hemen, Bağdat'ın merkezine gazeteciler getiriliyor. Tüm dünyaya yönelik canlı yayın başlıyor. Dünya şaşkınlık içinde! Amerikalıların, her türlü baskıya rağmen kıramadıkları direniş, yerini sevgiye bırakmış! Gelen komşu ülkelerin askerleri Irak halkı tarafından sevinçle karşılanıyor, kucaklanıyorlar... Bağdat'ta tam bir bayram havası var. Yeşil Hat'ta ve havaalanına sığınan Amerikalılar da izliyorlar bu görüntüleri televizyondan!

***

Ankara... Genelkurmay Başkanlığı...

588 Serhat Paşa da gözlerini alamıyordu ekrandan... 'İyi bir dostluk iklimi yakalandı Irak'ta. Halk, Şii-Sünni ayırımı yapmadan, bütün askerleri kucaklıyor. Biz de ayırım yapmadan kucaklarsak düşmanlık kalmaz. Düşmanlık kalktığında da tüm Ortadoğu'ya huzur ve refah gelir' diye düşünüyor. Şimdi artık, halka yeni yönetimin ipuçlarını veren bildiriler okunmaya başlanacak. Serhat Paşa, okunacak ilk bildiriyi, çekmecesinden alıp yeniden gözden geçirdi:

"Saygıdeğer Iraklılar,

Çok ızdıraplı yıllar geçirdiğinizi biliyoruz! Acılarınızı dindirmek için Irak'a komşu ülkelerin orduları olarak birleşerek yardımınıza koştuk.

Irak Barış Gücü'nü, işgalci olarak görmeyiniz! Bizler, sadece Irak halkının iyiliği için, yardım için buradayız.

İlk günden size söz veriyoruz; altı ay sonra kademeli olarak

ülkelerimize geri çekileceğiz. O zamana kadar, Irak'ın imarı için elimizden gelen yardımı yapacağız.

Irak Barış Gücü kuvvetleri, Irak halkını eşit görmekte, dini ve etnik ayırım gözetmemektedir. Bizler, Irak'a adalet getirmek için buradayız.

Daha önceki işgal güçlerinin koyduğu sokağa çıkma yasağı, bir süre daha sürdürülecektir.

Irak'ı işgal eden güçler tarafından oluşturulan ordu ve polis teşkilatı, bugünden itibaren dağıtılmıştır! Tüm güvenliğiniz, Irak Barış Gücü tarafından sağlanacaktır.

Önümüzdeki günlerde, ordu ve polis teşkilatı, Irak'ta yaşayan tüm halklardan adil olarak oluşturulacaktır. Saddam Hüseyin döneminde çalışanların da, bir suça karışmamışlarsa, görev almalarına izin verilecektir.

Bugünden itibaren, kimsenin silahlı dolaşmasına izin verilmeyecektir. Silah taşıyanlar, uyarı yapılmadan vurulacaktır.

Şu andaki Hükümet, görevine devam edecektir ve 90 gün içinde adil bir seçim yapılması için hazırlıklara başlayacaktır.

İşgal güçleri tarafından hazırlatılan Anayasa, yürürlükten kaldırılmıştır. Yeni anayasa, seçim sonucu adil olarak her kesimin yer alacağı parlamento tarafından hazırlanacaktır.

İşgal sırasında yapılan tüm petrol anlaşmaları da iptal edilmiştir. Irak petrolleri, tüm Iraklılarındır. Petrol satışı, yeni yasa hazırlanıncaya kadar, aynı şekilde sürdürülecektir. Petrol gelirlerinden, tüm Iraklılar, eşit olarak yararlanacaktır.

İşgal sonrası, evlerini terk etmek zorunda kalıp mülteci duruma düşenler, güven içinde evlerine dönebilecektir."

'Güzel!' diye düşündü Serhat Paşa. Şimdi sıra, Irak'ta yeni

düzenin kurulmasına geliyordu. Amerikalılar, etnisite ve inanç temelinde düşmanlık yaratmak için partiler kurdurmuşlardı. Bu partiler kapatılacak, yerlerine, Irak'ın bütünlüğünü destekleyecek, ideolojik zeminde örgütlenen partiler kurulacaktı. Partiler, istedikleri ideolojileri benimseyebilirlerdi ama tek amaçları, Irak'ı parçalamak değil, refaha kavuşmuş, halkı mutlu tek bir Irak olmalıydı.

Birleşik Arap Emirlikleri Savunma Bakanı aradı Serhat Paşa'yı. "Bize de haber verseydiniz! Biz de katılırdık!" diye sitem ediyordu. "İhtiyacımız olsa, ilk sizi arardık. Daha çok beraber olacağız sizinle... Öneriniz için teşekkür ederiz..." diye, gönlünü almaya çalıştı Serhat Paşa. Düşündü... 250 bin asker yeterliyken, 350 bin asker gönderilmişti Irak'a. Gizli hazırlık yapmasalar, diğer ülkelerden de birlik isterlerdi mutlaka.

Bundan sonra, kimseden de gizleyecek bir şey kalmıyordu.
590 Bütün Ortadoğu, birlik oluyordu!

Serhat Paşa düşüncelere dalmışken, Reşat Paşa aradı.

"Bu kadar kolay olacağını söylesen inanmazdım," diyordu.

Serhat Paşa, "Sayenizde Reşat! Sayenizde..." dedi ve ekledi:

"Herkes 'Amerika'yı nasıl kaçırttınız?' diye soruyor. Ne diyeyim?"

Reşat Paşa gülerek, "Balığa çıksınlar! Balıkta insanın aklına güzel fikirler geliyor. Ben balığa gidiyorum. Haberin olsun..." dedi. Serhat Paşa anlamıştı. Reşat, Dalyan'a dönüyordu.

***

Muğla... Dalyan...

Reşat Paşa...

En sevdiğim işe, balık tutmaya gidiyorum yine. Kaya mezarlarının karşısına bağladığım tekneme çıkıyorum yıllar

sonra! Neredeyse dört yıl olmuş! Gözden geçiriyorum çevresini... Arap İbo iyi bakmış tekneme. Rakımı, beyaz peynirimi koyuyorum dolaba. Ben denize çıkıncaya kadar soğuyup, tam kıvamına gelir.

Sazlar arasında kıvrıla kıvrıla yol alıyorum. Dalko'nun kapısından geçerken, Göçmenlerin Eyüp, "Paşa Bey, hoş gelmişsin!" diye, sesleniyor. Küçük yerlerin özelliği! Uzun süredir Dalyan'da olmadığımı herkes biliyor. Ama ne yaptığımı, Seval dışında kimse! Aslında eşim de her şeyi bilmiyor ya! Bildiğini zannediyor! 60'ı devirdik, hâlâ benimle gururlanıyor! Ne yalan söyleyeyim, onun gururlanması, benim de hoşuma gidiyor.

Sağımda, Alagöl ve Kaunos harabeleri. İçimden sapmak geliyor. Alagöl'ün altından sıcak kaplıca suyu kaynar. Ilık ılık hoşuma gidiyor. Deniz de sıcaktır bu mevsimde. Ama ben en çok balık avlamayı özledim. Kaplıcalara ve çamur banyosuna başka bir gün giderim. Askerliğini yanımda yapan İrfan'ı da özlemişim!

Delikada göründü artık. Birazdan denizdeyim. Dalyan Belediyesi'nin İztuzu Plajı kalabalık! Turistlerin, Irak olayına rağmen buralara gelmeleri çok iyi! İyi yaptık Amerikalıları Irak'tan kovmakla! Sadece Ortadoğu'da değil, millet olarak, tüm dünyada itibarımız artacak. Almanya'nın, Fransa'nın, anlamadan bildiri yayınlamalarına bakmayın. Birkaç yıla kalmaz, bizi Avrupa Birliği'ne almaya kalkarlar! Türk milleti ister mi bilmem! Halkımıza da güven geldi bu olayla.

Kanalları denize bağlayan boğazdan kolay geçiyorum. Kum, kapatmamış boğazı. İyi de akıntı var... Ufka bakıyorum hangi yöne gideyim diye, Delikada açığında karar kılıyorum. Bir mil kadar açığa demirliyorum. İki farklı olta hazırlıyorum. Mercan için 120 kulaç, levrek ve çupra

için 25 kulaç. Bakalım hangisi balık alacak? Diğerlerini de ona göre atacağım.

Rakımı alıp, oturuyorum oltanın başına. Dalyan tarafından iki F-16 geliyor alçaktan. Yunan radarları göremesin diye, bu yolu kullandıklarını biliyorum. Bir anda, Rodos'un üzerinde oluyorlar. Yunanlıları sinir ediyorlar. Şaşırıyorum bu kadar çok uçağımızın olmasına. Irak'ta harekât sürüyor, biz burada hâlâ uçak uçurabiliyoruz. Büyük ülke Türkiye, çok büyük...

Dalıp gitmişim, karşımda Sahil Güvenlik botu! "Eyvah!" diyorum. Evraklar teknede mi? Yoksa yandık! Anlat derdini anlatabilirsen. Aylarca, mahkemelerde sürün. Bir sürü de para cezası. Dolabı karıştırıyorum. Naylon dosyam orada, rahatlıyorum.

Tekne dibime kadar geliyor. Gidip dosyayı alıyorum. Bana bakan astsubaya, "Hepsi içinde," diye uzatıyorum. "Ko-

mutanım, biz sizi almaya geldik!" diyor. "Niçin?" diyorum. Amiral, bekliyormuş. Oltalarımı topluyorum. Beni yedeklerine alıyorlar. Yılanlı Ada'nın yanından Aksaz'a giriyoruz. Dikkatle inceliyorum çevremi. Yazları dibinde yaşıyorum ama ilk kez geliyorum Aksaz Deniz Üssü'ne! Çok iyi korunan, dünyaya kapalı bir üs burası.

Amiral, iskelede bekliyor beni. Telsizle bildirmişler herhalde. Gencecik, beyazlar içinde pırıl pırıl bir amiral! Ben şortlayım ama selam veriyor bana.

"Hoş geldiniz generalim," diye saygıyla karşılıyor beni. Hatırlıyorum, bizimkilere sualtı patlayıcıları, insansız araçlar, SAT komandoları konusunda çok yardım etmişti Amiral. Bir de Aydın ve onunla konuşan uzman çavuş vardı burada. Onları da çok merak etmiştim bir zamanlar. Amiral'e Aydın'ı sorsam ayıp olur mu acaba?

"Size kahve ikram edebilir miyim?" diye soruyor Amiral.

"Olur, ama fazla vakit harcamayayım. Yıllardır balık tutmaya hasretim!" diyorum. "Biliyorum," diyor Amiral. Nereden bilecek ki? Yanımda yürüyerek yol gösteriyor. Biraz yukarı çıkıyoruz çiçekler arasından.

Üssün subay gazinosuymuş gittiğimiz yer. Erler de pırıl pırıl, her yer gibi. Bizim karacılara da göstermeli burayı! Tam pencerenin önüne, denize karşı oturtuyor beni. Kendisi ayakta. "Nasıl arzu edersiniz kahvenizi?" diye soruyor. "Son zamanlarda, yabancı kahveye alıştım" diyorum utanarak. "Kremalı, sade?.." diye soruyor yine nazikçe. "Az kremalı lütfen..." diyorum. Gidip siparişi veriyor. "Oturabilir miyim?" diye soruyor. Sanki o misafir! Hoşuma gidiyor bu Amiral. Denizcileri ezelden severim zaten.

"Generalim, kusura bakmayın. Sizi avdan alıkoydum! Ancak, sizin Aydın ile Mehmet'i merak ettiğinizi de biliyorum. Vakit geçirmeden tanıştırmak istedim..." diyor. Tam da benim istediğim şey! Heyecanlanıyorum. O kadar çok şey duydum ki haklarında. Adamlarımı bile kurtardı onlar. "Buradalar mı?" diye soruyorum. Aydın, koya girişte beni karşılamış ama ben fark etmemişim.

"Çok güzelmiş burası," diyorum. "İstediğiniz zaman gelin komutanım," diyor. Aslında, bu "komutanım" sözünü hiç sevmiyorum. Bir insanla eşit şartlarda konuşamazsan, nasıl gerçek düşüncelerini öğrenebilirsin ki? "Bana komutanım demeseniz de arkadaş gibi konuşsak," diyorum. "Emredersiniz komutanım!" diyor. Kahkahalarla gülmeye başlıyoruz. Askerler de ne olduğunu anlamak için merakla bakıyorlar bize.

Gülmemiz sakinleşince, "Çok büyük bir iş başardınız!" diyor. "Siz nereden biliyorsunuz?" diyorum. Daha, Deniz Yüzbaşı'nın soruları sırasında anlamış. Sonra, bizim operasyonda

görev alanları da sorguya çekmiş anlaşılan. Gemilere ne yaptığımızı biliyor. Ama diğerlerinden haberi yok. Çok zeki olduğu belli. Gemi işinin yeterli olmadığını biliyor. Başka şeyler soruyor. Hiçbir şey söylemiyorum tabii. Belki ilerde anlatırım.

"Bundan sonra ne olur?" diye ben soruyorum? "Her şey, eskisinden çok daha iyi olacak! Dış güçleri aralarına sokmazlarsa, Ortadoğu'ya huzur gelecek!" diyor. "Biz ne yapacağız? Amerika bizi dışlayacak artık! Rusya güçleniyor! Küresel sermaye gelmezse, Türkiye'nin hali ne olur?" diye soruyorum bir daha. Kısa bir süre düşünüyor. Sonra anlatmaya başlıyor:

"Komutanım, ben tarihe meraklıyım. Cumhuriyet'in ilk yıllarına bakıyorum. Bütün dünya ekonomik krizle boğuşuyor! Adım adım İkinci Dünya Savaşı'na gidiliyor. Türkiye, hiçbir imkânı olmamasına rağmen, her yıl yüzde 7'nin altına düşmemek üzere büyüyor! Nasıl oluyor bu? Türk insanı, sadece kendisine güveniyor! Çalışıyor, üretiyor! Şimdi, bu güven geri gelecek. Türkiye'nin, Ortadoğu'da elde ettiği başarı, belki Mustafa Kemal'in sömürge milletlere yaktığı istiklal ateşi gibi tüm dünyayı etkileyecek. Türkiye'nin itibarı arttığında, milletimizin de kendine güveni artacak. Milyonlarca üniversite mezunu işsiz, ya da kendi işini yapamayan gencimiz var. Bunları üretime kattığımızda, Türkiye'nin hangi noktalara yükselebileceğini düşünebiliyor musunuz? Komutanım, sizin sorularınıza gelince... Amerika bizi dışlasa ne olur, dışlamasa ne olur? Son yıllarda, Amerika'yla yaşadıklarımızı hatırlayınız. Onlarla birlik olmamız bize yarar mı getirdi, zarar mı? Rusya'ya gelince... Herhalde, Amerika'yı bölgeden kaçırttığımız için en çok onlar sevinir. Adamlar Karadeniz'i bile parsellemeye başlamıştı. Biz güçlü olduktan sonra, Amerika da, Rusya da bize

gelir! Küresel sermaye işi ise bence karışık. Acaba, son yıllarda gelen paralar, petrol gelirinin artmasından kaynaklanan Arap sermayesi mi? Yoksa Arap sermayesi maskesinin altında, küresel sermeye mi var? Bunu iyi tahlil etmemiz lazım! Eğer, küresel sermaye ise o zaman yeni bir savaş başlıyor bizim için. Ancak, her durumda, Türk insanının kendine güvendikten sonra aşamayacağı engel yoktur. Çok konuşup, sizin de vaktinizi aldım. İsterseniz, sizi bekleyenlerle tanıştırayım!"

Zevkle dinledim Amiralin söylevini. Biliyorum, bana anlatmak istediği daha çok şey var, ama beni daha fazla oyalamak istemiyor. Bir daha gurur duydum subaylarımızla. Her gelişmeyi nasıl dikkatle takip ediyorlar. Daha sonra da sohbet etmek isterim kendisiyle.

Sürat teknesiyle, koyun girişine gidiyoruz. Bir başka tekne bize yaklaşırken, Amiral bir düdük çalıyor. Teknemizin yanından büyük bir baş çıkıyor! Bembeyaz bir baş, kara küçücük gözler! Ağzını açıp gülüyor. Amiral, başını gerdanını okşuyor. "Komutanım, rütbesiz er Aydın!". Ben de seviyorum Aydın'ın süngerimsi başını. Demek o büyük işleri başaran Aydın bu! "Sen mi yaptın onları?" diye bir cümle kaçıyor ağzımdan. Aydın 'evet' anlamında başını sallıyor.

Amiral, yanımıza gelen teknedeki ufak tefek esmer adamı tanıştırıyor: "Bu da Uzman Çavuş Mehmet!"

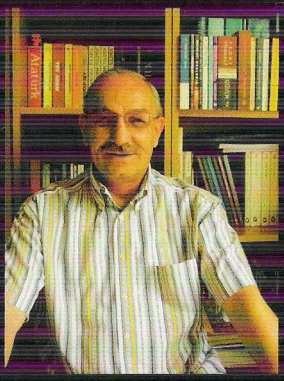
"Yanaştır evladım," diyorum. Teknesine çıkıyorum. Sarılıyorum, o küçük dev adama! "Yaptıkların için sağol," diyorum. "Siz sağolun. Siz olmasaydınız bugünü göremezdik!" diyor. "Ne var bugünde?" diyorum. Aldığım yanıt şöyle oluyor:

"Bu olayla, Türkiye Cumhuriyeti, aklını ve gücünü tüm dünyaya gösterdi!"

Anlatmışlardı da inanamamıştım. İnanılmaz bir adam Mehmet! Ben, bir ara Samsun'da görev yapmıştım. Böyle, göze küçük görünüp, kendileri dev olan başka insanlar da tanımıştım! "Gerze'ye gidiyor musun?" dedim. "Küstük Gerze'ye! Aydın için dikilen heykeli parçalamışlar! Park da çöplüğe dönmüş. Bir daha gitmeyeceğim oraya! Aydın'ı da götürmeyeceğim, üzülmesin!" diyor.

Akşam oluyordu... Çok zaman geçirmiştim burada. "Ben yine gelmek isterim," dedim. "Ne zaman emrederseniz," dedi Amiral. Tekneme geçtiğimde, iki sepet balık buldum! "Bu balıklar ne?" dedim. "Balık için ayıracağınız zamanı, bizim için harcadınız! Bunlar bizim koyun balıkları. Dışarıda bulamazsanız, buraya geliniz. Burada bol." dedi Amiral. Artık, Seval'i kandırırım balıkları tutuğumu söyleyerek. Artanları da komşulara dağıtırız.

Bu arada... Bir düğün davetiyesi geldi. Yasin, Binbaşı olmuş, terfi etmiş. Önümüzdeki ay evleniyormuş, düğünü de Kalender Orduevi'ndeymiş... Mutlaka gitmek istiyorum. Kiminle mi evleniyormuş? Hani, Mısır'da rehberlik yapan şu ufak tefek, minyon tipli bir kızımız vardı; Çiğdem...

1950 yılında İstanbul'da dünyaya geldi. Yüksek lisans dahil, tüm eğitimini İstanbul'da tamamladı. 1968 yılında gazeteciliğe başladı. Türk Haberler Ajansı, Yeni İstanbul, Hürriyet, Milliyet ve Cumhuriyet gazetelerinde muhabirlik, editörlük, büro şefliği, haber müdürlüğü ve yazı işleri müdürlüğü görevlerinde bulundu.

"Korku İmparatorluğu" kitabı da geniş bir araştırmanın, büyük oranda olayları yaşayanlarla yapılan yüz yüze görüşmelerin ürünüdür.

Sınırlarımızın dışında kalmış, kaynayan bir Ortadoğu!
İstediğini yapabileceğini sanan bir süper güç: Amerika...
Paranın, petrolün ve su kaynaklarının üzerine oturacak!
İsrail'in güvenliğini sağlayacak!
Operasyonun adı, Büyük Ortadoğu Projesi... (BOP)
İlk hedef Irak...
Yakılıyor, yıkılıyor, insanlar katlediliyor, sindiriliyor!
Etnik ve mezhepsel bölünme başarılıyor...
Türkiye Cumhuriyeti'ni bölme planı da var!
Bunun tohumları, Irak'ın Kuzeyi'nde atılıyor...
Ama dikkate almadıkları bir gerçek var!
Türkiye'nin sınırları, cetvelle değil, kanla çizildi!
Bölünmeğe çalışılan bu ülke, hiç yoktan var edildi...
Başına çuval geçirildiği sanılan bu ülkenin insanları,
7 Düvel'e pabuç bırakmadı! Amerika, hesaplarının yanlış olduğunu gördüğünde, artık çok geç olmuştu!

ISBN 978-975-01088-5-3
9 789750 108853